DANIELLE STEEL

La prima vedere

Traducere din limba engleză:

Elena Irimia

Editura Litera

Bucureşti, 2014

Danielle Steel

First Sight, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

STEEL, DANIELLE

La prima vedere

Dragilor mei copii,

Beatrix, Trevor, Todd, Samantha.

Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara.

Fie ca toate iubirile voastre „la prima vedere” sau nu să se dovedească a fi cele adevărate şi să dureze pe vecie. Vă urez fericire şi bucurie nesfârşite.

Din toată inima şi cu toată dragostea mea.

Mami

prima emoție, prima lumină, prima pasiune, prima privire, clipe de vrajă, fulgere-n cer, capăt de curcubeu şi tumbe în aer, ploi de vară şi aripi de greier, rafale de tunet şi inimi ce cântă, te-am privit în ochi şi-am văzut visurile promise, nicicând cunoscute, atingerea-ți blândă şi ochii tăi atât de mari, am ştiut că în sfârşit visurile mele dintotdeauna au devenit toate aievea, în ziua în care inima ta a atins-o pe-a mea, şi într-un bubuit de tunet am ştiut, fără să mă-ndoiesc vreo clipă, că mă îndrăgostisem dintr-odată întru totul.

Infinit şi pe vecie de tine.

Capitolul 1

Vocea pilotului de pe zborul Alitalia dinspre Milano către Paris o trezi pe Timmie din picoteală. Era epuizată după o săptămână în New York, apoi altele două în Europa, prima în Londra, următoarea în Milano. Era un pelerinaj pe care îl făcea de două ori pe an, în februarie şi-n octombrie, pentru faimoasele spectacole de modă pret-a-porter. Ea era fondatoarea, lumina călăuzitoare, principalul designer şi directoarea celor mai importante colecții de îmbrăcăminte din Statele Unite, având companii subsidiare în Europa, motiv pentru care ajungea la evenimentele europene de modă de două ori pe an. Îşi expusese creațiile alături de alți designeri americani în New York în prima săptămână, apoi îşi prezentase colecțiile franțuzeşti la Paris. Şi, între aceste evenimente, participase la spectacolele de la Londra şi de la Milano. Şi participase şi la săptămâna Modei Masculine de la Paris, cu colecțiile ei dedicate bărbaților.

Timmie O'Neill îşi conducea singură afacerea de douăzeci şi trei de ani. Începuse totul pe când avea douăzeci, iar acum, la patruzeci şi opt de ani, imperiul său era atât de vast, încât includea îmbrăcăminte pentru copii, mobilier şi

decorațiuni pentru casă, inclusiv tapet, lenjerii de pat şi prosoape. Cu zece ani în urmă, adăugaseră cosmeticele, produse de îngrijire a pielii pentru femei şi bărbați şi o jumătate de duzină de parfumuri, care uimiseră pe toată lumea cu atracția lor universală şi cu succesul aproape instantaneu pe care-l avuseseră în fiecare țară în care fuseseră vândute. Timmie O'Neill era un nume recunoscut în întreaga lume şi asociat cu bunul gust, modă la prețuri ridicate şi succes răsunător.

Lumea lui Timmie O'Neill era o victorie legendară de mai bine de două decenii, iar acum fondatoarea şi directoarea acestui imperiu se îndrepta către Paris, să supravegheze evenimentul de lansare a colecțiilor sale europene din luna octombrie. Restul designerilor americani îşi consumaseră energia în frenezia săptămânii modei de la New York, fără să mai ia în calcul nebunia pret-ă-porter din Europa. Doar Timmie le făcea față amândurora, cu energia şi succesul ei fără limite. Dar până şi ea era epuizată după Milano şi absolut secătuită când se gândea la spectacolul pe care-l avea de organizat în Paris. Hainele pe care le prezentaseră la New York fuseseră primite de către presă cu aclamații chiar mai intense ca de obicei.

Pe parcursul întregii sale cariere, Timmie O'Neill părea să

fi avut parte de atingerea lui Midas şi era fără cusur în ochii lumii modei. Chiar şi în ocazionalele sezoane când nu fusese pe deplin mulțumită de creații, sau când criticii fuseseră mai puțin îndrăgostiți de ele, se descurcase fenomenal de bine. Tot ce făcea Timmie era fără cusur. Se arunca în toate proiectele cu perfecționism, cu un stil şi o grație imposibil de copiat. Forța cu care se implica, mai profund decât oricine altcineva, şi aşteptările sale legate de propria persoană erau de nestăpânit. Avea capacitatea extraordinară de a prezice ce ar dori oamenii să poarte, cum ar dori să trăiască, ce ar dori să miroasă, înainte ca ei să apuce să se gândească măcar la asta. Alături de colecțiile vestimentare, parfumurile lor se numărau printre cele mai bine vândute din lume. Ea însăşi alesese aromele şi concepuse recipientele. Erau foarte puține lucruri pe care Timmie O'Neill nu le făcea bine, de fapt nemaipomenit, exceptând poate gătitul. Şi să se îmbrace pe sine, cum îi plăcea să spună. Pe cât de ireproşabile şi de îndrăznețe erau creațiile sale vestimentare, pe atât se dovedea ea de indiferentă la ceea ce purta. Nu avea timp să se gândească la asta, deşi hainele pe care le crease o făcuseră faimoasă, mai ales linia de îmbrăcăminte sport, care reuşea să fie simultan comodă şi şic. În tot ceea ce crea se simțea o

eleganță simplă, autentică, şi, fără să încerce măcar sau să se gândească la asta, ea însăşi era întruchiparea a ceea ce înseamnă şic.

În zborul dinspre Milano, purta jeanşi, un tricou, ambele marca proprie, o jachetă vintage de nurcă pe care o găsise cu ani în urmă pe străduțele ascunse din Milano şi balerini negri din colecția sa de anul trecut. Avea o geantă Hermes neagră mare, din piele de aligator, care fusese precursoarea celei Birkin şi care atrăgea şi mai mult atenția prin mărimea sa şi prin faptul că dovedea un stil aparte, arătând semne pronunțate de purtare, după atâția ani în care o folosise în călătorii de acest fel.

Pilotul anunță coborârea către aeroportul Charles de Gaulle din Roissy, în imediata apropiere a Parisului, iar Timmie îşi întinse picioarele în față de pe unul dintre cele opt locuri de la clasa întâi. Moțăise aproape tot zborul, de altfel scurt, şi pe perioada servirii prânzului. Era extenuată de presiunea, munca şi petrecerile din Milano. Vizitase fabricile care le manufacturau împletituri, lenjerie de pat şi fețe de masă şi pe cele de pantofi. Evenimentele de modă din Europa erau deja renumite pentru petrecerile nesfârşite. Nimeni nu dormea vreodată până nu se terminau.

Un preot stătea lângă ea în avion; nu-i spusese nimic pe

tot parcursul zborului şi era probabil unul dintre puținii oameni care n-aveau de unde să o recunoască şi nu purtau ceva creat de ea. Se salutaseră politicos din cap când se aşezase, şi, zece minute mai târziu, după ce aruncase o privire pe The International Herald Tribune să vadă ce scriseseră despre colecția pe care o văzuse în Milano şi despre cea din Londra, din săptămâna anterioară, adormise tun. În timp ce trenul de aterizare cobora, privi surâzând pe fereastră, gândindu-se la Paris, apoi se întoarse către cele două persoane care o însoțeau, aflate de partea cealaltă a culoarului de trecere, în dreptul ei. Preotul fusese bucuros să ia el locul de la geam, şi niciunul dintre tovarăşii de drum ai lui Timmie nu o deranjaseră în timpul somnului. Cu toții avuseseră parte de trei săptămâni extenuante, întâi la New York, apoi la Londra şi la Milano. La Paris era ultima lor oprire, spre uşurarea tuturor.

Toate cele patru evenimente erau importante, iar spectacolele pentru colecțiile de serie din Paris se desfăşurau mereu ritm în alert, puneau serios presiune şi generau stres de la început până la sfârşit. Milano era o Meca importantă în lumea modei, dar succesul din Paris conta cel mai mult pentru ea. Mereu fusese aşa. Parisul era oraşul pe care-l iubea cel mai mult din întreaga lume şi cel

care-i stârnise visurile. Timmie încă părea somnoroasă când întinse nişte notițe celor doi asistenți ai ei, David şi Jade. David fusese alături de ea în ultimii şase ani, iar Jade – în ultimii doisprezece. Îi erau profund devotați, datorită blândeții şi corectitudinii ei, dar şi recunoscători pentru tot ce învățaseră de la ea atât pe plan personal, cât şi profesional. Tot ce avea legătură cu Timmie era inspirațional, de la genialitatea muncii sale până la modul grijuliu, plin de compasiune cu care trata oamenii. David spunea mereu că luminează din interior, ca o făclie care străluceşte în întuneric, arătându-le celorlalți calea. Iar partea cea mai bună la ea era că nici măcar nu ştia cât de remarcabilă era. Modestia era ceva nemaiauzit în lumea modei, dar toți cei care o cunoşteau căzuseră de acord că era uimitor de simplă şi de modestă.

Avea un simț înnăscut, instinctiv despre cum să-şi conducă afacerea, pentru cine să creeze şi ce avea să se poarte sezonul următor. Sesiza rapid ce ajustări se cereau făcute şi nu ezita niciodată să facă schimbările necesare într-o colecție. Fuseseră multe de-a lungul anilor. Nu-i era niciodată teamă să încerce ceva nou, indiferent de cât de mari erau riscurile. Era lipsită de frică în tot ce făcea. Îşi trăia viața într-un ritm îndrăzneț şi se dovedise o

angajatoare şi o prietenă minunată de-a lungul anilor pentru David şi Jade. Timmie era de încredere, incredibil de muncitoare, genială, creativă, amuzantă, uşor obsesivă, o perfecționistă în toate aspectele şi, mai presus de toate, fixase un standard foarte înalt pentru competență, eficiență, creativitate şi integritate.

David Gold venise la ea imediat ce absolvise cursurile la Parsons, ca designer aspirant, iar Timmie observase rapid că schițele sale erau banale şi surprindeau mai degrabă stilul din trecut, care fusese solid şi fiabil, dar avea prea puțin din vizionarismul pe care ea îl dorea la asistenții ei de design. Dar văzuse în el ceva mult mai diferit şi mai util. Avea un fler pentru idei ingenioase de marketing, era extrem de organizat şi atent la detalii şi avea abilitatea de a coordona un număr mare de oameni. Îl scosese rapid din echipa de design şi îl desemnase să lucreze pentru ea ca asistent. El încă o însoțea la spectacole de două ori pe an, dar responsabilitățile sale crescuseră considerabil în cei şase ani petrecuți alături de ea. La treizeci şi doi de ani, era vicepreşedintele departamentului de marketing, iar ea revizuia alături de el toate campaniile publicitare. Îşi lustruiseră împreună imaginea publică până când aceasta ajunsese să strălucească. Era nemaipomenit în ceea ce

făcea.

Ca întotdeauna, îi uşura ei misiunea la evenimentele europene şi la cele de la New York. Timmie obişnuia să spună că ar trebui să-şi scrie „magician” pe cărțile de vizită, în loc de specialist în marketing. Creativitatea care-i lipsea ca designer revenea însutită când era vorba despre idei de marketing, promovare şi coordonarea mulțimilor, în moduri despre care Timmie spunea că ei înseşi nu i-ar fi reuşit. Era mereu onestă şi nu se sfia să aprecieze realizările altora, fiind gata să ofere laude când era cazul. Îi era foarte drag şi îl îngrijise până se pusese pe picioare după un episod de hepatită, cu patru ani în urmă. De atunci rămăseseră prieteni apropiați, iar el o venera şi o considera mentorul său, spunând că de la ea învățase tot ce ştia despre industria modei, în timp ce Timmie afirma că el îi depăşise de mult timp abilitățile. Eforturile lor în echipă se bucurau de un real succes, spre beneficiul incomensurabil al lui „Timmie 0.”, atât compania, cât şi femeia.

Jade Chim fusese redactor la Vogue şi îi atrăsese atenția lui Timmie la o şedință foto a revistei, la care Timmie asistase personal, asigurându-se că hainele erau fotografiate şi percepute corect. Jade era la fel de meticuloasă ca ea, avea aceeaşi manie a detaliilor şi nu clipea în fața unei zile

de lucru de optsprezece ore. Timmie o angajase după ce lucrase timp de cinci ani pentru Vogue, urcând pe aparent nesfârşita scară ierarhică, pentru a ajunge să se mulțumească mai apoi cu titlul de redactor pentru cine ştie ce rubrică a revistei, pe o leafă de mizerie, cu o mulțime de bonusuri stupide şi prea puțină recunoaştere a meritelor. În schimb, Timmie îi oferise un salariu care la momentul ațe la i se păruse uriaş şi un post de asistentă personală. În ciuda oportunităților care se iviseră de-a lungul anilor de a se transfera în cadrul corporației Timmie O., Jade alesese să-i rămână asistentă personală lui Timmie în ultimii doisprezece ani. Îşi iubea munca şi tot ce ținea de ea. Iar ea şi David formau o echipă bună. Ea şi Timmie se sincronizau perfect în muncă, şi mai avea şi un al şaselea simț care venea în întâmpinarea nevoilor lui Timmie, aproape înainte ca angajatoarea ei să se gândească măcar la asta. Timmie spusese de ceva vreme că visul oricărei femei ar fi să o aibă pe Jade drept asistentă. Aceasta era, într-un fel, genul de soție cum Timmie n-avea să devină niciodată. Se gândea la cele mai mărunte detalii şi purta până şi pliculețele de ceai favorite ale lui Timmie la ea în poşetă, în timpul călătoriilor. Ceştile de ceai apăreau discret chiar când Timmie avea mai multă nevoie de ele, alături de prânz, cină, gustări, ba chiar

şi hainele în care dorea să se schimbe înaintea unui interviu, plus o listă detaliată cu persoanele pe care trebuia să le sune, cu cele care o căutaseră, cele de care reuşise Jade să o descotorosească şi o listă cu programări, care se schimba necontenit.

O menţinea pe Timmie mereu pe direcţia cea bună, fără să se abată, în timp ce rezolva în locul ei toate detaliile mărunte şi-i uşura constant viaţa.

Ei trei formau o echipă remarcabilă. Jade şi David îi permiteau lui Timmie să evite toate detaliile iritante ale cotidianului şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. După cum spunea ea, o făceau să arate bine şi să se simtă mai bine decât ar fi reuşit altfel. Jade o însoţise la Paris de vreo cincizeci de ori în ultimii doisprezece ani, iar David poate jumătate pe-atât. Parisul era oraşul favorit al lui Timmie, şi, deşi afacerea ei din America era fondată în Los Angeles, mergea la Paris ori de câte ori avea ocazia şi călătorea prin toată Europa pentru a fi la curent cu mersul lucrurilor din companiile sale subsidiare de acolo. Fusese mult mai curajoasă decât majoritatea designerilor americani în ceea ce priveşte fondarea de companii în Europa. Îndrăzneala îi prinsese bine. Călătoriile la Paris nu i se păruseră niciodată prea lungi şi profita de orice provocare

sau scuză găsită pentru a mai face o vizită. Din moment ce asta era ultima escală din ceea ce ea numea săptămâna de Iad, plănuia, ca de fiecare dată, să mai rămână încă două zile aici, singură, după terminarea spectacolului de modă, ca să se relaxeze. Apoi avea să li se alăture lui Jade şi lui David în New York, să discute cu oamenii de la producție, să viziteze fabrica din New Jersey şi să stabilească o întâlnire cu cei de la agenția de publicitate, pentru a discuta despre o nouă campanie.

Timmie era una dintre puținii oameni care refuzaseră să-şi mute sediul central al afacerilor din America în New York. Preferase să locuiască în Los Angeles şi alesese stilul de viață de acolo, împărțindu-şi timpul între casa ei de pe plajă din complexul Colony din Malibu şi locuința ei din oraş, în Bel Air. N-avea niciun chef să locuiască într-o casă cu terasă din New York, să înghețe iarna de frig şi să se mute vara în Hampton. Îi plăcea viața ei aşa cum era şi insista că lucrurile mergeau bine pentru ea. Era greu să se opună succesului. Sărea într-un avion de câte ori era nevoie, cât ai clipi, ca să meargă la Paris sau la New York, ba uneori şi în Asia. David încercase să o convingă să-şi cumpere propriul avion, dar ea insistase că nu avea nevoie de unul, era foarte mulțumită să zboare cu o companie comercială, cum, de

altfel, tocmai o făcuse, de la Paris către Milano şi, înainte de asta, de la Londra.

La cât succes avea, Timmie era surprinzător de modestă. Nu-şi uitase niciodată originile simple, norocul care-o făcuse să pornească pe acest drum sau cafeneaua unde fusese chelneriță, pe vremea când lucra la primele ei schițe noaptea şi cumpăra materiale ieftine şi neobişnuite din bacşişuri. Concepea haine de şapte ani în momentul când se bucurase de prima ei mare reuşită, la douăzeci şi cinci de ani, când o achizitoare de la Barney's observase câteva dintre ținutele pe care Timmie le vânduse colegelor sale, haine care erau la modă, simpatice, stilate şi bine croite. Cumpărase şase dintre cele mai bune modele ale lui Timmie şi le dusese înapoi cu ea la vechiul magazin Barney's de la numărul 17 de pe West Street, cu mult timp înainte de a se muta în centrul oraşului, iar hainele se bucuraseră imediat de succes. Următoarea ei comandă fusese pentru douăzeci şi cinci de bucăți, apoi, pentru cincizeci. Când achizitoarea îi comandase în anul următor o sută de modele, Timmie îşi dăduse demisia de la cafenea, închiriase un depozit părăginit din districtul destinat modei din L.A. Şi angajase o duzină de fete dintr-un centru pentru mame singure să o ajute la cusut. Le plătea o leafă decentă, ceea ce era şi

pentru ele o binecuvântare. Apoi începuse să-i meargă tot mai bine. Până să împlinească treizeci de ani, succesul său era recunoscut pe plan național, şi, în cei optsprezece ani de atunci încoace, fusese propulsată către stratosferă. Dar nu uitase niciodată cum şi unde începuse totul sau cât de norocoasă fusese să fie remarcată şi binecuvântată cu succes. Deşi avusese de înfruntat câteva încercări grele în viață vâncă se simțea norocoasă din multe puncte de vedere. Îndeosebi când venea vorba despre munca sa.

Timmie se uită pe geam cu un zâmbet obosit, în timp ce avionul ateriză cu o zdruncinătură scurtă pe Charles de Gaulle şi se îndreptă agale către terminal, unde cineva de la serviciile VIP avea s-o aştepte. Ca de obicei, intenționa să înceapă ziua în forță, dar măcar nu urma să fie afectată de vreo schimbare de fus orar, din moment ce erau deja în Europa de două săptămâni. Avea programate interviuri cu jurnaliştii francezi pentru următoarele două zile şi plănuia să se întâlnească şi cu reprezentanții fabricilor de textile, să aleagă materialele pentru viitoarea colecție de iarnă. Deşi era octombrie, produsele de serie pe care le prezentau acum erau din colecția primăvară-vară, dar se lucra deja la colecțiile de toamnă-iarnă. Îmbrăcămintea de plajă era deja în producție şi avea să fie trimisă în curând în Europa.

Lucra mereu pentru un an în avans, şi majoritatea schiţelor din anul următor fie aveau programările deja pe hârtie, fie prindeau contur în mintea ei.

— Cu cine mă întâlnesc în după-amiaza aceasta? întrebă Timmie distrasă, în timp ce se uita afară la o zi însorită şi superbă de octombrie, o adevărată uşurare după cele cinci zile ploioase din Milano.

Se pare că fronturile atmosferice reci nu loviseră Parisul încă, spre încântarea ei, deşi iubea Parisul chiar şi pe ploaie. Susţinea că fusese, probabil, franţuzoaică în vreo viaţă anterioară. Era oraşul său de suflet, deşi ajunsese aici prima dată când avea douăzeci şi şapte de ani, la doi ani după ce începuse să se bucure de succes. Prima dată călătorise aici pentru a-şi cumpăra materialele pentru schiţele ei, şi abia mulţi ani mai târziu, după ce-şi înfiinţase primele sedii europene, debutase pe scena spectacolelor de modă pret-ă-porter europene, o mare onoare şi un răsfăţ rar pentru ea.

Se îndrăgostise de Paris de la prima vedere. Iubea totul la oraşul acesta. Clima, arhitectura, oamenii, muzeele, arta, restaurantele, parcurile, străzile, bisericile, lumina, cerul. Fusese atât de copleşită prima dată când călătorise într-un taxi pe Champs-Elysées către Arcul de Triumf, încât

izbucnise în plâns. Era noapte, şi un steag enorm flutura lent în aerul de vară, iluminat în întunericul nopții, şi nu îşi pierduse niciodată acel sentiment de adorație plină de evlavie pentru acest oraş magic, nici măcar acum. De fiecare dată când sosea, inima îi bătea cu putere de emoție. Nu se săturase niciodată, nu-i putuse ignora frumusețea care-ți tăia răsuflarea. Mereu spusese că dorea să-şi ia cândva un apartament aici, dar cumva niciodată nu apucase. Locuia în schimb în acelaşi apartament de la Piaza Athenee de fiecare dată când venea, şi personalul o răsfăța ca pe un copil adorabil şi alintat. Iubea sentimentul şi, prin urmare, nu-şi cumpă-rase niciodată locuința ei.

— Ai întâlnire cu jurnaliştii de modă de la The Washington Post şi The New York Times şi cu cei de la Le Figaro, după prânz, spuse Jade scurt, apoi o privi şi-i adresă un surâs.

Timmie avea o expresie a feței ce apărea pe chipul ei doar când erau în Paris. Indiferent de cât de obosită era sau cât de extenuante fuseseră oraşele precedente, Timmie căpăta un soi de strălucire când ajungeau în Paris. Avea un fel de relație specială de dragoste cu oraşul acesta, iar oamenii din jur o tachinau mereu cu privire la asta.

— Iar ai expresia aceea, spuse Jade zâmbind, iar Timmie

aprobă din cap, fericită să se afle acolo, indiferent de părerile compatrioților ei în această privință şi oricât de mult le-ar fi plăcut celorlalți să se ia de francezi. Timmie le lua mereu apărarea cu loialitate. Iubea francezii şi tot ce ținea de Paris. Uneori stătea pur şi simplu în camera ei de la Piaza Athenee, noaptea târziu, după ce se întorcea de la vreo cină de afaceri, şi privea pe geam la cerul cenuşiu-închis perlat al nopții sau la răsăritul unei dimineți de iarnă... de primăvară... de vară... Indiferent de anotimp, rămânea oraşul preferat al lui Timmie. Nimic altceva nu se putea compara cu el şi întotdeauna îi făcea inima să bată mai repede.

Timmie îşi trecu absent o mână prin părul des şi lung şi-l prinse la spate cu un elastic. Nu se deranjă să se uite într-o oglindă sau să meargă la baie să-l aranjeze ori măcar să-l pieptene. Nu-i păsa. Foarte tar se sinchisea de cum arăta. Era frumoasă, dar nu şi vanitoasă. Era mult mai interesată de cum arătau lucrurile pe care le crea pentru alții. Lipsa ei de narcisism era şarmantă şi plină de candoare. Când lucra şi era ocupată, arăta ca un copil înalt, cu picioare lungi, care s-a rătăcit pe scenă şi se joacă de-a oamenii mari. Avea prestanță şi talent, dar şi un soi de inocență, de parcă nu conştientiza cine era şi câtă putere avea. Adevărata forță a

lui Timmie era dată de talentul pur, autentic, şi de incredibila-i determinare. Producea mai multă energie decât o centrală, şi Jade tocmai simțea asta pe propria piele.

Timmie avea multe de făcut în Paris. Trebuiau să facă probele cu modelele, programate la ora şapte în dimineața următoare. Apoi avea de condus trei ore în afara Parisului, să verifice materialele textile de la fabrică şi să vadă dacă doreau sau puteau să-i fabrice câteva mai speciale pe care le dorea. După aceea urmau mai multe interviuri, despre colecțiile pe care le prezenta pentru bărbați şi femei şi despre parfumul lansat în septembrie, care avusese mare succes pe segmentul de piață reprezentat de tineret. Tinerele femei din toată lumea erau înnebunite după el. Tot ce atingea Timmie se transforma în aur şi era binecuvântat cu aroma dulce a succesului. Pe plan profesional, fusese mereu aşa. În viața personală, încercările se dovediseră mult mai dificile. Dar, privind-o, oamenii vedeau o femeie frumoasă, cu o coamă de păr des, cârlionțat şi arămiu şi cu ochi mari, verzi, prea puțin conştientă de cât de remarcabilă era.

Se ridicară, aşteptând să coboare din avion, iar David îi luă geanta de aligator şi gemu în glumă, cum făcea de fiecare dată când i-o ținea.

— Văd că iar ți-ai adus bila de bowling, o tachină el, iar

ea chicoti.

Arăta ca un tânăr model masculin, iar Jade era meticulos îmbrăcată, în evident contrast cu Timmie. Ai fi putut crede că Jade era designerul, iar Timmie asistenta, deşi Timmie era capabilă să arate trăsnet când dorea. În majoritatea cazurilor, îşi purta propriile creații, combinate cu diverse piese vintage pe care le colecționase de-a lungul anilor şi cu bijuterii fabuloase, antice sau indiene, pe care le cumpăra de obicei din New York, de la Fred Leighton sau de la câțiva bijutieri din Paris şi din Londra. Adora articolele neobişnuite, n-o deranja să amestece autenticul cu falsul, şi nimeni nu-şi putea da vreodată seama ce piesă sau de la ce costum era. Nu ezita niciodată să combine un colier de diamante cu un tricou sau un inel gigantic vintage Chanel, de la Coco Chanel sau din colecția de bijuterii Diana Vreeland, cu o rochie de bal. Timmie O'Neill era superbă, într-un mod izbitor de natural, dar, mai presus de orice, avea stil, unul neprotocolar, un amestec reuşit, de vagabondă, cum îi plăcea chiar şi ei să spună uneori. Bineînțeles că nu asta era, dar îi plăcea să gândească astfel. De fapt, nu-i plăcea să se gândească deloc la ea însăşi. Se trezea pur şi simplu dimineața şi se îmbrăca, lăsând lucrurile să se aşeze singure la locul lor. Asta funcționa de

fiecare dată, deşi Jade spunea adesea că, dacă ar fi încercat să o imite pe Timmie, probabil n-ar fi primită nici pe uşa din spate a hotelului. Dar lui Timmie îi stătea bine.

Arăta superb, aşa îmbrăcată lejer cum era, când în sfârşit coborâră din avion, iar David o localiză pe femeia responsabilă de VIP, care urma să-i ajute. Fu fericit să poată pune geanta imensă din piele de aligator a lui Timmie pe un cărucior pentru bagaje. Era plină cu notițe şi schițe, o carte în caz că dorea să citească, o sticlă cu ultimul ei parfum şi o tonă de „gunoaie”, cum le numea Timmie, care pluteau mereu prin geanta ei. Chei, rujuri, brichete, o scrumieră pe care o furase de la Harry’s Bar – sau, mai bine zis, îi fusese oferită când încercase s-o fure un stilou nou de aur pe care i-l trimisese cineva şi o duzină de creioane de argint, toate cântărind o tonă, pe care le căra de colo-colo. David spunea mereu că ar putea utila un birou şi să pornească o afacere cu lucrurile pe care le purta Timmie în geantă. Îi dădea un sentiment de siguranță să aibă la ea tot ce i-ar fi putut fi necesar. Nu dorea să se trezească în situația de-a fi nevoită să facă rost de un obiect esențial când era plecată într-o călătorie. Aşa că le lua pe toate cu ea, de parcă nu s-ar mai fi întors vreodată acasă.

O urmară pe doamna de la VIP către banda de unde se

ridicau bagajele, unde Jade şi David aveau să aştepte muntele de genți – Timmie împacheta mereu prea multe, iar acum aveau întreaga colecție la ei, împachetată în cufere speciale. Compania aeriană fusese avertizată, iar valizele şi cutiile care conțineau colecția de haine ajunseră primele. David aranjase să fie luate cu o camionetă şi duse la hotel. Se oferise să plece el cu camioneta, pentru ca Timmie să o poată lua înainte, dar ea spuse că prefera să aştepte. Dorea să se asigure că nu se pierdea nimic. Ar fi fost un dezastru să se întâmple aşa ceva. O lăsă pe Jade să discute cu David, în timp ce aşteptau bagajele. Timmie se îndepărtă, privind oamenii, şi-şi aprinse o țigară. Se lăsase vreme de câțiva ani, dar se apucase din nou cu unsprezece ani în urmă, după divorț.

Stătea tăcută lângă un perete, privind oamenii cum treceau pe lângă ea, purtându-şi bagajele în drum spre punctul de control vamal. Fiind americani, cu o colecție întreagă de haine după ei, trebuiau să treacă prin procedurile vamale şi prin cele pentru imigranți. Aveau acte care-i scuteau de taxe şi impozite, deşi era puțin probabil să le deschidă careva bagajele. Plătiseră cinci mii de dolari pentru excesul de bagaje, ceea ce era aproximativ suma pe care o plăteau mereu, când mutau colecția de la New York la

Londra, la Milano, la Paris şi apoi în final înapoi în L.A.

În timp ce-şi fuma ţigara, Timmie se gândea cât de departe a ajuns. Sejurul la Piaza Athenee din Paris era deja un lucru firesc, şi se simţea ca acasă, dar avusese un drum lung de străbătut ca să ajungă aici. Nu uitase asta niciodată şi era deseori recunoscătoare pentru reuşitele sale, pentru faptul că se simţea binecuvântată şi pentru începutul ei plin de noroc, în acea cafenea, cu mulţi ani în urmă. Fusese un drum lung, de acolo la Paris, unde stătea acum în haina ei vintage de nurcă, purtând la încheietura mâinii o brăţară mare cu diamante pe care puţini trecători o remarcară. O purta cu atâta naturaleţe, în ciuda mărimii acesteia, încât era greu de ghicit dacă era reală sau falsă. Îşi trase absentă elasticul din păr, şi pletele ei roşcate, lungi, cârlionţate îi căzură în cascadă peste umeri. Arăta ca o Rita Hayworth tânără, în plină glorie. Timmie nu îşi trăda vârsta – puţini Oameni ar fi ghicit că avea patruzeci şi opt de ani. I-ai fi dat cel mult patruzeci. Şi, în cazul ei, nu era rezultatul unei îngrijiri speciale, ci al materialului genetic bun şi al norocului chior. Ura exerciţiile fizice, nu avea nevoie de dietă şi rareori folosea produse cosmetice. Îşi dădea cu apă rece pe faţă, se pieptăna, se spăla pe dinţi şi cam atât.

Privirea îi alunecă spre o tânără mamă care se chinuia să-

şi ia bagajele de pe bandă. Femeia avea în braţe un bebeluş, în timp ce o fetiţă de doi ani i se ţinea de fuste şi un băiat de vreo patru ani făcea scandal şi în final izbucni în plâns. Şi mama, şi băiatul păreau exasperaţi şi hărţuiţi. Timmie observă că fetiţa era foarte frumos îmbrăcată. Băiatul purta pantaloni scurţi şi o haină bleumarin. Mama părea obosită în timp ce se chinuia cu bagajele, iar băieţelul continua să plângă. Nu făcea o criză de nervi, ci pur şi simplu era supărat. Fără să se mai gândească, Timmie băgă mâna în buzunarul hainei, unde avea un stoc de acadele pe care-i plăcea să le sugă de câte ori trebuia să deseneze. O ajutau să nu fumeze şi era un obicei vechi de-al ei. Scoase două acadele şi se apropie de mama băieţelului. Erau, fără îndoială, francezi. În ciuda pasiunii pe care o avea Timmie pentru toate lucrurile franţuzeşti, nu învăţase niciodată limba, cu excepţia câtorva cuvinte uzuale. De obicei se descurca prin zâmbete şi gesturi şi o ajuta şi şoferul care o însoţea întotdeauna în Paris. De data aceasta era pe cont propriu. Reuşi să capteze privirea mamei, îi arătă acadelele fără să o vadă copiii şi zâmbi privind timid, întrebător.

— Oui? întrebă ea.

Femeia o înţelese şi ezită. O măsură prudent din ochi pe Timmie şi era pe cale să refuze, când copiii se întoarseră

înspre Timmie. Cu mâna rămasă liberă, aceasta mângâie cu delicatețe părul fin, tuns într-un bob îngrijit, care în mod surprinzător avea aceeaşi culoare cu al ei – sau culoarea pe care-l avusese al ei la vârsta lui. Părul lui Timmie se transformase peste ani într-un arămiu strălucitor. Al lui era mai mult spre morcoviu, şi avea aceiaşi pistrui pronunțați pe care-i avusese şi ea în tinerețe. Fetița era blondă cu ochi mari, albaştri, asemenea mamei lor. Bebeluşul n-avea păr deloc şi asista liniştit la scenă, cu o suzetă în gură. Fetița de doi ani îşi sugea degetul mare, părând neafectată de lacrimile fratelui său.

Văzând gestul lui Timmie, care îl mângâia blând pe băiat pe cap, femeia încuviință. Copilul se oprise din plâns şi se bolba la străină. Cele două femei schimbară atunci un zâmbet, în timp ce tânăra mamă îi mulțumi în franceză şi spuse „oui", iar Timmie le întinse acadelele celor doi copii, apoi o ajută pe tânăra femeie să îşi pună bagajele în cărucior. Ambii copii îi spuseră politicos lui Timmie „merri", apoi cei patru îşi văzură de drum, în vreme ce Timmie îi urmărea cu privirea.

Observase după etichetele de pe bagaje că veniseră dintr-un oraş francez, şi nu cu zborul de la Milano. Băiețelul se întoarse şi-i făcu cu mâna, rânjind ca un spiriduş, iar mama

aruncă o privire înapoi, cu un zâmbet recunoscător pe chip, în timp ce Timmie făcea la rându-i cu mâna, drept răspuns. Îi urmări din ochi până se depărtară, apoi David şi Jade i se alăturară. Nu o văzuseră când le oferise acadele celor doi copii francezi, dar nu i-ar fi surprins. Timmie avea o slăbiciune pentru copii şi n-avea niciunul al ei. Vorbea mereu cu copiii în supermarketuri, în aeroporturi sau la coadă în magazine. Avea un fel de-a se purta cu ei care sfida limbajul şi naționalitatea, şi compensa diferența de vârstă dintre ea şi ei. Era una dintre acele persoane cărora le plăceau copiii, iar ei păreau să simtă acest lucru. Le vorbea cu uşurință, ceea ce era neobişnuit pentru cineva de genul ei, cu o carieră de succes şi fără familie. Mereu afirma că era singură pe lume. Îi spusese deseori lui Jade că avea să adopte un copil, dar nu făcuse asta niciodată.

Jade avea propriile ei dileme legate de ceasul biologic. La treizeci şi opt de ani, era îngrijorată că nu urma să aibă niciodată copii. Petrecuse zece ani ca amanta unui bărbat căsătorit, şi cu un an în urmă se despărțise în sfârşit de el, dar nu întâlnise pe nimeni care să conteze ție atunci. Îi ticăia ceasul. Iar al lui Timmie se oprise din ticăit acum mulți ani. Se simțea prea bătrână să mai aibă un copil, dar încă îi surâdea ideea să adopte unul – un vis îndepărtat.

Ştia că nu era un vis cu mari şanse de îndeplinire, dar tot îi plăcea să creadă că s-ar putea întâmpla vreodată, deşi nu mai adusese vorba despre asta de ceva timp. David credea că ar trebui. Îşi făcea griji că avea să se simtă singură în anii care urmau, fără copii. Nici măcar Timmie nu putea continua la nesfârşit să lucreze. Sau putea? spusese mereu că plănuia să muncească până sărea de suta de ani.

Jade considera prostească ideea lui Timmie de a adopta un copil, fiind convinsă că Timmie era bine aşa cum era. Era o femeie de succes, sofisticată, care conducea un conglomerat de afaceri. Nici nu şi-o putea imagina pe Timmie cu un bebeluş. Ştia, aşa cum şi Timmie ştia, de altfel, în cea mai mare parte a timpului, că era doar un vis şi că n-avea să devină niciodată realitate. Dar, din când în când, în nopțile tăcute şi singuratice, Timmie încă se gândea cu inima îndurerată la visul său. Viața ei era mai singuratică decât îi făcea plăcere să recunoască, şi perspectiva de a rămâne singură pentru tot restul vieții ei o deprima. Nu aşa se aşteptase să ajungă viața sa. Filosofa la asta, îşi trăia viața cu plăcere şi încerca să nu se gândească la cât de singură o să fie în anii ce aveau să urmeze. Fără să-şi fi dorit vreodată asta, se trezise cu o carieră, dar fără un bărbat sau copii.

Giles, şoferul parizian al lui Timmie, îi aştepta lângă biroul de formalități pentru imigrare şi vamă. Era o prezență bine-venită, familiară şi îi întâmpină cu un zâmbet larg şi cu o fluturare a mâinii. Ca întotdeauna, avea o țigară înfiptă între buze şi un ochi întredeschis, evitând fumul omniprezent. Şofa pentru Timmie de zece ani de zile şi între timp se căsătorise şi făcuse trei copii. Soția lui era ajutor de patiser la Crillon, şi duceau împreună un trai bun, în vreme ce soacra lui avea grijă de copii.

— Bonjour, madame Timmie! Vous avez fait bon voyage? Ați călătorit bine?

Vorbea o engleză destul de bună, cu un accent puternic, şi era mereu bucuros să-i fie şofer. Era rezonabilă, prietenoasă şi niciodată nu avea pretenții exagerate. Se scuza ori de câte ori îl ținea până târziu, ceea ce oricum nu-l deranja. Îi plăceau slujba lui şi oamenii pe care-i întâlnea. Se simțea important să lucreze pentru oameni ca ea şi îi impresiona astfel pe ceilalți şoferi. Era generoasă cu bacşişurile şi îi trimitea de fiecare Crăciun câte un costum. Drept urmare, era printre cei mai bine îmbrăcați şoferi de la Piaza Athenee sau de la oricare alt hotel. Îi dăduse, de asemenea, cadouri pentru soția sa şi pentru copii. Îi plăceau pasiunea ei pentru Paris şi pentru toate lucrurile

franțuzeşti. Era o încântare să o aibă în maşină, şi sporovăiră amândoi relaxați, în timp ce se strecura în maşină împreună cu Jade, iar David se urcă în camioneta în care puseseră bagajele. Nu era chiar o sarcină potrivită pentru vicepreşedintele de marketing, dar el voia să se asigure personal că nu se pierdea şi nu se rătăcea nimic pe drum.

— Ce mai fac Solange şi copiii? întrebă Timmie pe un ton plăcut.

— Foarte bine. Foarte mari, răspunse el, cu un zâmbet larg, strângând încă din ochi din cauza fumului, în timp ce Jade lăsa geamul în jos cu o privire dezaprobatoare.

Pe Timmie n-o deranja, şi îşi aprinse şi ea încă o țigară. Fuma mereu când era în Franța, din moment ce toată lumea făcea asta.

— Vom avea încă un bebeluş la anul, spuse el, părând fericit. Timmie ştia că era al patrulea. El îi ceruse de câteva ori sfaturi despre cum să-şi investească banii. El şi soția lui duceau un trai decent şi aveau propria locuință în afara oraşului, unde locuiau împreună cu mama văduvă a lui Solange. Lui Timmie îi plăcea să cunoască detalii despre oamenii care lucrau pentru ea, iar Giles îi fusese mereu drag.

— Dumneavoastră sunteți bine? întrebă el, privind-o scurt prin oglinda retrovizoare, în timp ce țâşnea cu reflexe de expert prin trafic, părăsind Roissy. I se păruse mereu frumoasă şi sexy, în ciuda vârstei. N-avea prejudecățile legate de vârsta femeilor pe care le aveau bărbații din State. Lui i se părea încă tânără la patruzeci şi opt de ani, mai ales că arăta atât de bine.

— Totul merge bine, răspunse ea, părând mulțumită. Săptămâna viitoare avem spectacolele pentru colecția pret-à-porter. Poate weekendul ăsta am ceva timp de cumpărături. Spera să termine ce aveau de făcut până vineri, astfel încât să prindă o zi sau două doar pentru ea, să se plimbe prin anticariate şi pe la buticurile din Paris, îi plăcea să se mențină la curent cu tendințele locale, oriunde mergea, şi cu competiția. Dar în Paris îi plăcea şi să se plimbe pe malul Senei, să treacă pe la standurile unde se vând cărți vechi şi pur şi simplu să inspire din plin atmosfera Parisului. Îi plăcea şi să meargă la biserică aici. Giles o ducea mereu în locuri neobişnuite, pe care nu le-ar fi descoperit altfel, şi la bisericuțe pitoreşti de care nu mai auzise până atunci. Lui îi făcea mare plăcere să arate oraşul cuiva care-l aprecia aşa cum o făcea ea.

Le spusese deja lui Jade şi lui David că, după ce

pregătirile erau terminate, aveau weekendul liber. Amândoi doreau să se întoarcă în Londra să-şi revadă prietenii. Nu-i împărtăşeau pasiunea pentru Paris, iar David chiar pomenise ceva despre Praga. Nu aveau programate întâlniri sau interviuri în weekend şi sperau că până atunci toate probele de costum aveau să se termine. Cusătoresele pe care le trimisese Timmie aveau să lucreze la modificări şi la ajustări de ultim moment tot weekendul, dar se descurcau şi fără supraveghere. Ea urma să se ocupe de ultimele detalii, ajutată luni de Jade şi de David. Spectacolul pe podium era marți, iar marți noaptea Jade şi David aveau să plece spre New York. Ea urma să zboare înapoi să-i întâlnească vineri, după două zile petrecute de una singură, după terminarea spectacolului. Dacă prindea ceva timp liber şi în weekend, avea să privească asta drept un bonus şi o răsplată binemeritată după trei săptămâni de muncă asiduă. Nu arăta şi nici nu ar fi admis, dar era obosită.

Ea şi Giles discutau cu lejeritate în timp ce străbăteau Parisul, iar Jade îşi citea notițele în tăcere. Lăsase câteva mesaje pe robotul telefonului de la biroul din Los Angeles, pentru momentul când avea să se deschidă, şi alte câteva în New York. Era abia trecut de prânz în Paris şi încă prea devreme oriunde altundeva. Primul interviu al lui Timmie

era la două şi jumătate, deci avea puțin timp să se organizeze şi să-şi adune gândurile înainte să înceapă. Traficul era aglomerat, aşa că ajunseră pe Montaigne Avenue la puțin timp înainte de ora unu. Timmie se însenină când văzu Piaza Athenee, casa ei când era departe de casă. Adora să locuiască acolo, iubea eleganța, oamenii, serviciile desăvârşite şi îi plăcea să-şi întâlnească prietenii la prânz, la De Relais.

— Mereu arătați fericită când sunteți în Paris, observă Giles în timp ce-i deschidea uşa, iar portarul zâmbi când o recunoscu şi îşi atinse pălăria.

— Bine ați revenit, madame O'Neill, spuse el, în timp ce Jade organiza felul în care aveau să fie preluate bagajele lor de mână, iar David parcase în spatele lor în camioneta plină de bagajele cu colecția de haine.

Unul dintre directorii-adjuncți ieşi să o conducă spre apartamentul său, în timp ce Jade împărțea pe tăcute bacşişuri şi-i spunea lui Giles la ce oră să revină. Timmie mânca târziu de obicei în Paris şi îi plăcea să meargă în bistrouri micuțe, unde nu făcea nimeni caz de prezența ei şi putea servi mâncare franțuzească autentică. Nu încăpea îndoială că era o persoană importantă, în timp ce urca scările, trecea de uşile glisante şi intra în atmosfera de

opulență şi eleganță discrete ale holului, în timp ce membrii personalului o salutau, iar directorul o urma către camerele sale. N-o deranja atenția care i se acorda aici atât de mult cât ar fi deranjat-o în alte locuri. Detesta să se facă mare zarvă pe seama ei, dar la Piaza Athenee atenția părea izvorâtă din afecțiune şi din familiaritate. Zâmbi larg în timp ce păşea în acelaşi apartament pe care-l ocupase în ultimii cincisprezece ani. Avea o sufragerie şi un dormitor, cu minunate ferestre înalte franțuzeşti, la care atârnau draperii din satin minuțios lucrate. Mobila era demnă de un castel mic franțuzesc, cu oglinzi şi poleială, candelabre în fiecare cameră şi o sală de baie în a cărei cadă îi plăcea să stea cu orele. Pe masă o aşteptau ciocolata şi fructele ei favorite, plus o vază imensă cu flori din partea directorului hotelului.

Se simțea mereu alintată şi răsfățată doar prin simplul fapt că se afla acolo, şi, chiar dacă o aşteptau nişte zile de foc, era încântată să ştie că avea să rămână aici mai bine de o săptămână. Zece zile în Paris urmau s-o repună pe picioare, indiferent de cât de mult avea de lucru. Chiar şi Luna de Iad era un preț mic de plătit, în ochii lui Timmie, pentru bucuria neprihănită, completă, de a petrece o săptămână în Paris.

Directorul-adjunct făcu o plecăciune, îi lăsă cheile pe

birou şi dispăru, în timp ce ea îşi dădea jos haina de nurcă, aruncând-o pe un scaun, şi verifica mesajele de pe birou. Erau deja zece, plus patru faxuri de la birou. Jade aruncă un ochi pe mesajele destinate ei şi spuse că toți oamenii de la textile îşi confirmaseră programările, iar unul dintre interviuri fusese amânat pentru următoarea zi. Zilele care urmau aveau să fie pline, ceea ce nu era o noutate, şi, în timp ce discutau, un chelner de la room-service apăru cu o tavă cu un ceainic. Din momentul în care sosise, ştiuseră exact ce să-i aducă. Ceai Earl Grey şi fursecurile ei favorite. Nu le putea rezista.

— Pari fericită, comentă David, ițindu-şi capul în cameră, iar Jade îi arătă valetului unde anume în dormitor să lase gențile lui Timmie. Totul la Piaza Athenee se întâmpla cu precizia unui ceasornic elvețian. David surâse când văzu expresia de beatitudine de pe fața ei. Arăta ca un copil, îmbrăcată aşa, cu jeanşi şi tricou, şi cu coama ei de păr roşu în toate direcțiile. Se aşeză fericită pe o canapea din sufragerie şi-şi ridică picioarele ca de balerină pe măsuța pentru cafea.

— Îmi face plăcere să fiu aici, răspunse ea, arătând relaxată pentru prima dată în atâtea săptămâni.

Strălucea de fericire.

— Spune-mi asta marți, o tachină el.

Ştia că până atunci aveau să-şi smulgă părul din cap din cauza colecției, să aibă nesfârşite bătăi de cap cu modelele, probleme tehnice cu iluminatul şi sunetul şi bucăți instabile din podium, toate problemele obişnuite care le dădeau bătăi de cap în timpul spectacolelor, dar pentru moment nu-i păsa. Era pur şi simplu bucuroasă să se afle acolo.

— Chiar ar trebui să-ți cumperi o locuință în Paris, dacă tot îți place atât.

— Ştiu. Dar sunt prea răsfățată la hotel. Ar fi greu să egalez aşa ceva. Flutură vag din mână către flori, ceai, fursecuri, platoul imens de argint cu ciocolată şi mobila elegantă din apartament. Mă simt ca Eloise când sunt la Piaza Athenee.

— Bun, Eloise, ai o oră la dispoziție să îți schimbi hainele, dacă ai de gând să faci asta, interveni Jade, aducând-o cu picioarele pe pământ. Ai două interviuri unul după altul, o pauză şi apoi o întâlnire de afaceri. Vrei să comand prânzul?

Timmie clătină din cap. Ceaiul şi fursecurile erau de-ajuns, n-avea nevoie de altceva pentru moment. Nu mânca prea mult şi era subțirică precum modelele. Cu ani în urmă, avusese oferte de muncă drept model, dar nu se obosise vreodată să le onoreze. Era mult mai interesată, chiar şi

atunci, să facă hainele care să fie purtate pe podium, decât să fie ea cea care le purta. Dar încă arăta demnă de un model.

— Nu mă schimb, spuse Timmie uşurel, apoi se uită la ceas şi sorbi din ceai.

Avea de dat un telefon la Los Angeles companionului ei cu care avea o relație când şi când, deşi părea stupid să îl sune la o asemenea oră. Era patru dimineața în Los Angeles şi nu dorea să-l trezească. Zack o făcuse să-i promită că avea să-l sune când ajungea, deşi ei i se părea prostesc. Dar susținuse că i-ar plăcea să o audă şi să ştie că aterizase cu bine, ceea ce o impresionase. În majoritatea timpului, nu se arăta atât de atent sau interesat. Dar din când în când o surprindea cu gesturi drăguțe.

Ştia că era încă supărat pe ea că nu îl lăsase să o însoțească. Deseori, asemenea unui copil, se aştepta ca ea să-l răsfețe şi să-l distreze, şi stătuse supărat săptămâni întregi înainte de plecare. N-o crezuse când îi spusese că urma să lucreze tot timpul şi că n-ar avea vreme de distracție, deşi spera să aibă ceva timp liber la finalul de săptămână. Dar nu merita ca el să bată atâta drum de la Los Angeles pentru două zile libere pe care era posibil să nu le aibă, dacă apărea o situație de criză, sau pentru cele două

zile pe care plănuia să şi le ia săptămâna următoare. Nu avusese nici măcar o oră liberă până acum. Se întrebă dacă înrăutățea situația sunându-l din Paris sau dacă asta l-ar îmbuna puțin. Era greu de spus. Se gândi să-l sune mai târziu după-amiază, dar poate ar fi fost iritat că nu făcuse cum promisese. Ar fi putut să-l sune acum, să-i trimită o sărutare scurtă şi să-l lase să se culce la loc. Ştia că n-o iertase încă pentru că-l lăsase trei săptămâni în L.A., în timp ce ea călătorise la New York şi în trei oraşe europene foarte tentante.

Înainte să plece, el păruse să simtă, în ciuda relației oarecum ocazionale, că ar fi fost dreptul lui să-l ia să se distreze în timp ce ea lucra. Ea nu fusese de acord. Asta reprezentase sămânța de ceartă dintre ei vreme de săptămâni întregi. Aşa erau bărbații de genul lui, care ieşeau cu femei ca ea. Era o inversare a rolurilor care nu-i plăcuse şi în care nu crezuse niciodată, dar în care se trezise prinsă în ultimii ani. Bărbații ca Zack păreau să creadă că singura alternativă pentru ea ar fi fost singurătatea. Relația avea părțile sale negative, pe care le privea cu realism, dar şi avantaje. În majoritatea cazurilor, se purta ca un copil alintat. Era tânăr, iresponsabil şi complet egocentric.

Prin viața ei se perindaseră mai mulți bărbați ca Zack în ultimii unsprezece ani, după divorț. Fusese căsătorită timp de cinci ani, iar anii de după mariaj păruseră mult mai lungi şi mai goi, asta e clar. Li umpluse în mare parte cu muncă şi cu ceasuri lungi, şi se devotase construirii imperiului său, an după an, cu rezultate impresionante. Nu mai avea foarte mult timp la dispoziție, iar şansele de a găsi un partener serios scădeau simțitor, şi era convinsă că oricum nu prea mai prezenta vreun interes pentru vreunul. Timmie spunea mereu că femeile de genul ei nu atrăgeau bărbați la fel de importanți ca ea sau cu cine ştie ce moralitate. Femeile ca ea păreau să fie magneți pentru bărbații care doreau să fie ținuți în puf. Credea cu fermitate că bărbații de vârsta ei care erau la fel de puternici ca ea şi se bucurau de acelaşi succes se combinau de obicei cu femei care aveau jumătatea vârstei sale şi care se arătau recunoscătoare să fie prietenele sau amantele unor oameni importanți. Se mulțumeau cu rolul decorativ pe care li-l ofereau oamenii cei puternici, îşi flatau corespunzător bărbații şi erau încântate să fie trofee de expus şi admirat. Timmie spunea că bărbații care-i erau egali în reuşite şi în vârstă nu voiau femei de seama ei sau de tipul celor al căror succes să-l egaleze pe al lor. Şi fix aşa păreau să stea lucrurile în cazul

său. În toți cei unsprezece ani de după divorț, nu o abordase nici măcar un singur bărbat care se bucura de acelaşi succes ca ea şi care să se apropie de vârsta ei. Aşa că, asemenea celorlalte femei ca ea, avea de ales între singurătatea nobilă şi demnă şi partenerii ocazionali, ca Zack, care erau, de obicei, mai tineri – în cazul său doar cu câțiva ani –, din moment ce bărbații de două ori mai tineri ca ea ar fi făcut-o să se simtă şi mai ridicolă şi ar fi plictisit-o până la lacrimi. Problema nu era neapărat vârsta, cât faptul că nu se iubeau. Ar fi putut ierta multe dacă ar fi existat dragoste reciprocă, ceea ce, în cei unsprezece ani petrecuți alături de diverşi parteneri, nu fusese niciodată cazul.

Bărbații cu care ieşea erau deseori actori sau ocazional modele, scriitori, artişti, obsedați de vreun țel artistic oarecare, până la un nivel mediu. Nu se bucurau cu adevărat de succes şi nici nu lucrau atât de mult ca ea. I rău frumoşi, narcisişti, răsfățați, drăguți cu ea în mod superficial, cel puțin la început, impresionați de realiilrile sale şi uneori geloşi pe ele. Se bucurau de avantajele oferite. Ea era cea care dăruia în fiecare dintre aceste relații, iar ei erau cei care primeau, şi în final mjustețea emoțională a situației ajungea să-i despartă. Nu diferențele financiare

stricau totul pentru ea. Era mnsecința inevitabilă a faptului că nu se iubeau. Nu se îndrăgostise niciodată de vreunul dintre ei. Şi nici ci de ea. Şi, în şase luni sau mai puțin se despărțeau, de obicei în termeni amiabili. Erau buni să-şi petreacă timpul liber şi să umple nopți şi weekenduri singuratice. Erau un antidot pentru singurătate şi pentru o viață care devenise prea solitară. Deşi se întreba mereu dacă era mai bine să îşi piardă vremea cu cineva departe de a fi perfect sau să se mulțumească pe cât posibil cu singurătatea, sperând ca într-o bună zi să apară bărbatul perfect. Erau zile în care nu era însă atât de curajoasă. Şi apoi apărea cineva ca Zack, şi mai accepta pentru o vreme un compromis, deşi uneori se simțea chiar mai singură în compania acestui gen de bărbați decât era deja, iar alteori era bine. În schimbul companiei lor, ea le propulsa carierele, îi luă cu ea la evenimente, cu rarele ocazii când mergea, şi îi invita în weekenduri în casa ei din Malibu.

Nu căutase cu adevărat un bărbat în ultimii unsprezece ani. Îşi acceptase statutul de celibatară de după divorț şi se împăcase cu el. Chiar nu dorea să fie cu un bărbat fără să-l iubească. Dar uneori compania unui bărbat era distractivă sau chiar reconfortantă şi o flata. La patruzeci şi opt de ani, nu era gata să renunțe definitiv la relații. Iar bărbatul ideal

putea să nu apară vreodată. Cunoştea limitele bărbaţilor ca Zack, dar până acum nu avusese alte opţiuni. Şi, până una-alta, Zack era un partener rezonabil, iar ei îi era drag. Îi plăcuse şi mai mult de el până să vadă cât de urât reacţionase la faptul că ea refuzase să-l ia în Europa. Reacţia sa fusese cam prea ostentativă şi îi displăcuse. Fusese mai rece faţă de el după incident, iar el stătuse îmbufnat până când ea plecase. Nici măcar nu era sigură dacă aveau să se mai vadă după ce revenea acasă. Nu se hotărâse încă. Bănuia că sfârşitul relaţiei era pe-aproape, din punctul de vedere al amândurora. În moduri diferite, amândoi primeau din ce în ce mai puţin din ce voiau sau simţeau că meritau. Şi, odată ce apăreau resentimentele, cum se întâmplase acum în cazul lui, relaţia nu mai dura mult.

Îl sunase oricum de câteva ori de când plecase, să lase o uşă deschisă posibilităţilor, enervată pe ea însăşi că-i tolera atâtea. Dar ura să fie iar singură. Compania lui era uneori distractivă, deşi nu-şi făcea iluzii cu privire la viitorul lor împreună. Fără dragostea care să hrănească relaţia, avea să se termine, mai devreme sau mai târziu.

Zack avea patruzeci şi unu de ani, era actor de ocazie şi model. Făcuse câteva reclame la nivel naţional şi se

descurca binişor. Se întâlniseră când el se prezentase la audiții pentru o campanie națională a reclamelor Timmie O. Şi începuseră să-şi dea întâlnire după ce fusese refuzat. Acceptase refuzul fără resentimente, deşi ea ştia că el spera ca într-o bună zi ea să-i găsească un loc de muncă. Îi mai pomenea de asta în treacăt, ceea ce o făcea să se simtă inconfortabil.

Era copilăros, jucăuş şi irezistibil de arătos. Se distraseră în weekenduri în Malibu, deşi sexul nu fusese vreodată minunat pentru niciunul din ei. Învățase în decursul anilor că bărbații narcisişti erau mult mai puțin sexuali ca alții. Erau mult mai interesați de ei înşişi, ceea ce nu era pe placul lui Timmie. Ea nu era nici narcisistă, nici plină de sine, nici egoistă. Cei care o cunoşteau bine, ca Jade şi David, susțineau cu tărie că era o I iință cu adevărat bună, ceea ce era rar. Niciunul dintre ei nu ar fi spus acelaşi lucru despre Zack.

Zack nu fusese niciodată căsătorit şi era un fel de burlac profesionist, fără vreun interes în a se căsători sau a avea copii. Tot ce-şi dorea era să se distreze. Atâta timp cât relația îi asigura asta sau îi oferea vreun alt beneficiu, era fericit să rămână prin zonă. Adora să i se facă publicitate alături de ea şi era mereu la pândă după situații şi

oportunități care să-l ajute în carieră. Prefera pauzele lungi şi dese, precum şi avantajele de scurtă durată în locul muncii. Timmie era albina muncitoare din cuplu. Zack nu.

Relația lor era aşa cum era, şi Timmie îşi făcea puține

peranțe cu privire la ea. Se bucura de ea cât dura, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, dintr-un motiv sau altul, avea să se sfârşească. Relațiile ei cu bărbați ca Zack lui durau mai mult de câteva luni. Nu era niciodată sâcâi că dacă prefera să rămână lângă bărbatul nepotrivit au să fie singură. Nu-i plăcea niciuna din opțiuni – şi erau singurele pe care le avusese de ani de zile.

Spera să mențină relația cu Zack până după sărbători, pentru că i-ar fi fost şi mai greu să petreacă singură Crăciunul. Lui Timmie i se părea mai puțin dureros să fie cu bărbați imperfecți decât să-şi petreacă singură concediile şi weekendurile. Aşa că accepta inevitabilele dezamăgiri şi enervări, atâta timp cât nu atingeau cote extreme. El avea un rol în viața ei, de companion ocazional, iubit şi prieten superficial. Era arătos, încântător când voia, şi se distrau deseori când ieşeau împreună. Nu era un om rău, ci mai degrabă inofensiv, şi o dată sau de două ori pe săptămână îi ținea de cald noaptea, ceea ce părea un lucru bun. Şi, când avea să se sfârşească, căci inevitabil o să se întâmple,

atunci urma să ia iarăşi pauză, savurându-şi singurătatea, şi să se convingă că-i era mai bine singură. Era un dans pe care-l repetase în ultimii unsprezece ani, îl ştia prea bine. Era dilema majorității femeilor singure de vârsta ei. Nu era prea mare cererea pentru femeile divorțate, de patruzeci şi opt de ani. Se gândea că doar un miracol i-ar scoate în cale bărbatul care să nu fie intimidat de succesul şi de vârsta ei, să nu încerce să profite de ea şi să o iubească sincer pentru ceea ce era. Timmie nu mai avusese parte de multă vreme de vreun miracol în viața ei şi nu mai aştepta vreunul. Se resemnase să iasă cu oameni ca Zack şi nu-şi căuta nicio scuză. Era treaba ei şi a nimănui altcuiva. Nu făcea rău nimănui, nu era niciodată dominantă cu ei şi dădea mereu dovadă de delicatețe când se termina, ceea ce nu se putea spune uneori şi despre ei. Dar Timmie rămânea o doamnă până la sfârşit.

Ridică telefonul şi formă numărul lui din L.A., în timp ce Jade ieşi din cameră fără niciun comentariu. Văzuse mai mulți bărbați ca Zack venind şi plecând de-a lungul timpului în care lucrase pentru Timmie. Îi ura. Timmie merita mult mai mult, dar Jade înțelegea mai bine decât majoritatea dezavantajele lui Timmie. Avusese şi ea dificultăți în a-şi găsi bărbatul potrivit şi ştia ce

compromisuri erau uneori necesare – în cazul ei, un bărbat căsătorit, greşeală pe care n-avea să o mai repete, după zece ani irosiți şi o inimă frântă. Începuse să creadă că poate lui Timmie îi era mai bine cu oameni ca Zack, care arătau ca nişte băieți şi doar se prefăceau a fi bărbați. Cel puțin Timmie nu-şi făcea vreo iluzie legată de ei. Nu se îndrăgostea de ei niciodată şi nici nu suferea când se despărțeau. Daunele erau limitate. Nu-şi spulbera niciodată visurile – de fapt, cu oameni ca Zack, nici nu avea ce visuri să spulbere. Doar un chip frumos, un trup bine făcut, un tip maleabil în majoritatea cazurilor şi încă şase luni pe care nu trebuia să le mai petreacă singură. Mergea, atâta timp cât nu-ți doreai mai mult şi nu uitai ce anume aveai. Singura greşeală reală ar fi fost să creadă că era ceva mai serios. Dar Timmie nu credea; ista niciodată. Cunoştea regulile jocului şi bărbații de genul ăsta. Îşi proteja bine inima şi nu avea cine ştie ce; aşteptări.

Zack răspunse de la al doilea semnal al telefonului, i rezit, în mod evident, din somn.

— Bună, Zack, spuse ea cu lejeritate. Tocmai am ajuns la Paris, şi ți-am promis că te sun. Culcă-te la loc. Ne auzim mai târziu.

Era pe cale să închidă, când el îi răspunse. Avea o voce

joasă, sexy, mormăită, în special când era în pat sau dormea. Adora vocea lui şi felul în care arăta.

— Nu, stai... m-am trezit... Şi cum e Parisul? Nu-i aşa»; 1 e nasol fără mine?

O tachina, dar, chiar şi pe jumătate adormit, avea o nuanță de iritare în voce. Se simțea că încă era supărat lă ratase călătoria. N-avea nicio intenție să redeschidă ubiectul cu el sau să-i explice pentru a suta oară că, pentru ea, această călătorie însemna muncă.

— Absolut. E nasol rău de tot. Râse, gândindu-se că măcar era consecvent.

Devenise obsedat să o însoțească în călătorie. Se certaseră săptămâni de zile înainte ca ea să plece, în timp ce încercase inutil să-i explice şi să-l convingă că avea de muncă şi că urma să meargă singură.

— De ce nu te culci la loc? Am să mă apuc de lucru într-o oră.

— Da, da, ştiu. Tot spui asta. Nu poți să lucrezi tot timpul. Fusese o temă recurentă a discuțiilor telefonice pe parcursul călătoriei. Fusese evaziv, dar insistent, sperând probabil ca ea să cedeze şi să-l invite să i se alăture la jumătatea călătoriei, dar nu făcuse asta.

— Ba da, fie că mă crezi, fie că nu. Spectacolele acestea

pentru colecțiile pret-ă-porter sunt o pacoste.

Era sinceră cu el, deşi n-o crezuse de la început. Lui i se părea o distracție grozavă. Modele, petreceri, presă, multe activități în oraşe europene sexy. Ce şi-ar putea dori mai mult un băiat? I s-ar fi potrivit mănuşă lui Zack, dacă l-ar fi invitat. Nu dorea să-şi facă griji pentru el în timp ce ea muncea.

— Puteai măcar să mă angajezi ca model, o dojeni el blând, iar ea zâmbi.

Ştia că asta-şi dorise – sau măcar o excursie gratis. Nu era niciun mister în legătură cu ceea ce-şi dorea el de la relație – totul era cât se poate de fățiş.

— Angajează modele numai din Europa, Zack. Doar ştii asta.

Dar mai ştia şi că i-ar fi putut forța să-l angajeze şi alesese să nu facă asta, ceea ce îl rodea. Avea posibilitatea să-i facă rost de oferte de muncă sau chiar să i le creeze. Timmie era fermă când susținea că nu dorea să aibă alături în aceste călătorii bărbații cu care se întâlnea. Nu amesteca niciodată utilul cu plăcutul. Nu îşi avea locul aici, decât dacă intențiile ei în privința lui ar fi fost serioase, ceea ce nu era cazul, după cum nu erau nici intențiile lui. Doar se distrau pentru o vreme, ceea ce nu-i conferea dreptul la o

călătorie în Europa, din punctul ei de vedere. În ceea ce îl priveşte, el simțea că ea îi era datoare, din motive care ei îi erau neclare. Pentru ea lucrurile păreau simple: Zack cerea prea mult, iar ea nu avea de gând să cedeze.

— De altfel, dragul meu, adăugă ea simplu, fără pic de emoție, eşti prea în vârstă pentru spectacolele acestea. Modelele sunt nişte copii, unii sunt încă adolescenți.

— Scursuri europene, spuse el scurt, iar ea râse.

În mare, nu era departe de adevăr. Tot ce o interesa era cât de bine îi puteau purta hainele.

— Mă întorc acasă peste două săptămâni, slavă Domnului. Mă simt de parcă sunt plecată de un an, spuse Timmie, schimbând subiectul.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse el, cu vocea îmblânzită. Chiar îi lipsise mai mult decât se aşteptase. Şi, în ciuda certurilor de dinainte de plecare, ținea mult la ea. Era o femeie drăguță şi îl trata bine. Recunoştea că era foarte hună cu el. Mişcă-ți fundul acasă, ca să ne putem distra şi să ne facem de cap în Malibu.

Ştia că lui îi plăcea casa ei şi weekendurile pe care le petreceau acolo. Şi ei îi plăceau. Făceau parte din schimbul cinstit la care căzuseră amândoi de acord, în mod tacit, în clipa în care acceptaseră să iasă împreună. Stilul ei de viață,

în schimbul companiei lui. Funcționa pentru amândoi şi se distraseră bine.

— Mă întorc curând acasă, îl linişti ea. Ce planuri ai săptămâna asta?

— Am o vizionare pentru un post de model şi o probă pentru o reclamă mâine, spuse el, părând încrezător.

Pentru un bărbat de vârsta lui, primea destule oferte de muncă.

— Sper să le iei, îl încurajă ea.

Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult în ea. Era mereu pozitivă şi optimistă. Orice se întâmpla, avea ceva încurajator de spus. Nu cobora niciodată moralul nimănui.

— Şi eu sper. Am nevoie de bani, spuse el căscând.

Ea şi-l putea imagina cu uşurință cum stătea acolo întins, în toată frumusețea lui de bărbat tânăr. Era minunat, fără îndoială, chiar şi aşa egocentric cum era. Era greu să reziste cuiva care arăta ca el. Aspectul fizic era o parte din ceea ce o atrăsese la el de la început. Era dist ractiv să ieşi cu cineva atât de chipeş. Cel puțin pentru o vreme.

— Bine atunci, să nu te distrezi prea tare la Paris. IV fapt, spuse el rânjind, sper că o să ai nişte zile mizerabile acolo şi că-ți va fi dor de mine. De ce te-ai distra tu, şi eu nu?

Cu greu putea fi considerată o replică elegantă, dar nu fu luată prin surprindere.

— Presupun că e şi ăsta un fel de a pune problema, spuse ea pragmatic, doar uşor uimită de franchețea cu care-şi exprimase el sentimentele. Cred că ți se va împlini dorința. Într-o jumătate de oră de acum, o să am la treabă de-o să-mi ia fundul foc.

Munca era muncă, chiar şi la Paris.

— Fain fund. Îmi place, spuse el simplu, tânjind după ea.

— Mulțumesc. Şi al tău e fain.

Şi într-o formă mai bună ca al ei, deşi nu spuse asta. Nu era nevoie să evidențieze acest lucru. De ce să-i reamintească? El era doar cu şapte ani mai tânăr ca ea, dar petrecea zilnic ore întregi tonificându-şi corpul.

— Ei bine, mută-ți-l pe al tău acasă înainte să uit cum arată.

Era mai bine dispus decât se arătase vreme de săptămâni întregi şi era evident că începea s-o ierte. Era clar nerăbdător să o vadă când urma să se întoarcă, iar ea se simțea uşurată. Nu avea încă niciun chef să pună capăt relației cu el. Cel puțin nu înainte de sărbători.

— Îți trimit o poză, îl tachină ea. O pun pe Jade să-mi facă una după următoarea şedință.

El râse auzindu-i răspunsul. Avea o minte ascuțită şi era deşteaptă, îi plăcea asta la ea. De fapt, uneori o plăcea mai mult decât intenționa. Era doar înciudat din cauza călătoriei. Dar nu într-atât încât să pună capăt relației. Alesese în schimb să se bosumfle. Spera că poate avea să-l ia la următoarea.

— Adu-mi ceva de la Paris, spuse el brusc, cam ca un copil către părintele său.

— Cum ar fi ce? întrebă ea surprinsă.

Fusese generoasă cu el până acum şi-i dăduse multe haine din cele mai scumpe colecții masculine ale ei. Ştia că avea nevoie de ele şi n-o costa nimic gestul.

Şi-i cumpărase un ceas frumos de ziua lui. Era recunoscător şi nicidecum jenat de cadouri.

— Turnul Eiffel poate, nu ştiu. Surprinde-mă!

— Am să văd ce pot face.

Uneori, parcă vorbea cu un copil. După mintea lui, ea ar fi trebuit să-l răsfețe. Nu era nicio pretenție de egalitate în relația lor şi nici nu fusese vreodată, emoțional, intelectual sau financiar. Egalitatea nu stătea în natura relațiilor de genul celei pe care o avea cu Zack. Diferența de vârstă şi de forță economică dintre ei schimba totul. Simțea că îl încânta să fie întreținut, ceea ce ei i se părea ciudat. Pentru ea,

egalitatea într-o relație era de domeniul trecutului şi considera că erau slabe şansele de a redeveni de actualitate. Era prețul pe care-l plătea pentru succesul şi vârsta sa.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Mă bucur că ai făcut-o. Poate mă ridic şi mă duc la sală.

— Să ai o zi frumoasă! Am să te sun în curând. Poate în weekend, promise ea. Va fi cam nebunie pe-aici în următoarele zile.

La fel ca în New York, Londra şi Milano. Niciodată nu îi dădea prin minte să o întrebe cum se simțea sau dacă era obosită. Ştia că ea îşi putea purta singură de grijă şi presupunea că-i era bine.

— Pa, spuse el, şi închise.

Ea rămase privind fix telefonul pentru un minut lung, în timp ce Jade revenea în cameră.

— Ce face prințul? întrebă Jade, aruncând o ocheadă scurtă către Timmie.

— Bine, cred. Tot supărat că nu l-am adus şi pe el, dar mai bine acum. Pare să-i treacă, deşi mi-a urat să am zile urâte fără el.

Lui Timmie i se părea amuzant. Lui Jade nu.

— Pare să aibă dreptate, spuse ea acru, aşezând pe birou

în fața lui Timmie un teanc de acte la semnat.

Tocmai sosiseră o mulțime de faxuri care necesitau;itenția ei imediată.

Timmie se uită ciudat la Jade, simțindu-se amorțită, nici măcar dezamăgită de discuția pe care o avusese cu Zack. Cu toată lipsa lui fățișă de sensibilitate, era de-acum o prezență familiară pentru ea – şi una confortabilă din când în când în viața sa. Îl accepta aşa cum era. Omul cu care se culca, nu omul de care să fie îndrăgostită. Timmie ştia că uneori nu le puteai avea pe toate. Trebuia să faci compromisuri. Şi le făcuse, decât să fie singură. Deşi cam întrecuse măsura cu urarea pe care i-o făcuse.

— Uneori nu ştiu de ce îmi mai bat capul, oftă Timmie, în timp ce discutau.

— Ştii de ce-ți bați capul, la fel ca mine, spuse Jade cu sinceritate. Mereu spunea lucrurilor pe nume, iar Timmie adora asta la ea. Pentru că e aiurea să fii singură, continuă Jade. Aşa că te mulțumeşti cu ce poți avea. Şi aşa arată rezultatul. Arată ca Zack. Dar alternativă, adică să nu ai pe nimeni, nu e prea strălucită. Nu este deloc distractiv. Şi e şi mai rău să faci ce-am făcut eu, adică să te vezi cu un bărbat însurat. Măcar nu-ți va frânge inima. La sfârşit, te va enerva doar, dar nu-ți va sfâşia sufletul.

— Nu tot timpul, spuse Timmie cu sinceritate. Uneori iau cu ei o parte din tine. Cum ar fi respectul şi stima de sine, mânjite de faptul că ai tolerat porcăria asta. După o vreme, începe să te roadă.

— La fel e şi cu un bărbat căsătorit care nu vrea să-şi părăsească soția. La dracu', Timmie, ce altceva avem de ales? Toți cei buni sunt deja însurați.

Era o litanie pe care Timmie o mai auzise. A ei era că toți bărbații, cel puțin toți cei buni, erau înfricoşați de succesul ei.

— Nu pot fi toți însurați, spuse Timmie cu hotărâre.

— Serios? Când a fost ultima dată când ai văzut unul decent, respectabil şi care să merite, dar care să nu fie însurat?

— Nu ştiu, spuse Timmie oftând, alegând de pe platou o bomboană de ciocolată. Nu sunt atât de atentă. Nu cred că mai vreau o relație adevărată. De ce aş avea nevoie de una la vârsta mea? Dar nu sunt sigură că mai vreau nici pe cineva ca Zack. Mereu ajung să mă simt de parcă aş fi maică-sa şi de parcă s-ar aştepta de la mine să fi împlinesc toate nevoile. Nu ăsta e rolul meu.

— Încearcă să le şi spui asta, zise Jade cu țâfnă. Poate ar trebui să mergem amândouă la mănăstire, spuse Jade

zâmbindu-i.

— Doar dacă mă lasă să le refac straiele. S-au urâțit de-a binelea, spuse Timmie îngândurată, de parcă ar fi luat cu adevărat în calcul varianta asta, apoi amândouă începură să râdă. Nu ştiu care e răspunsul. La vârsta ta, ni să-l găseşti pe cel potrivit cât de curând. Trebuie doar să continui să cauți. La vârsta mea, nu cred că-mi mai pasă. De fapt, ştiu că nu-mi mai pasă. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori acum ar fi să mă mărit… deci asta îi exclude pe cei ca Zack… sau pe oricine altcineva. Singurătatea nobilă. Presupun că în curând voi fi gata de încă o doză din aşa ceva. Cred că relația asta e pe ducă. Începe să mă deprime. M-am săturat să fiu Madam Abundența pentru modele masculine şi actori cu apucături de plod, imaturi, sau să fiu bruftuluită când nu vreau. De unde dracului îşi iau toți tipii ăştia tupeul? Aş vrea să am şi eu atâta încredere în mine. Narcisiştii îmi dau prea mare bătaie de cap, spuse Timmie, ridicând din umeri.

Deşi el fusese relativ plăcut, convorbirea cu Zack nu o înveselise, şi după trei săptămâni petrecute pe drumuri era epuizată, fapt ce-i cobora moralul. Nu era sigură dacă voia sau nu să-l mai vadă când se întorcea acasă.

— Poate întâlneşti pe cineva aici, în Paris, spuse Jade plină de speranță – şi vorbea serios.

— Glumeşti? Despre cine vorbim aici? Despre manei lunii de nouăsprezece ani din Cehia, despre jurnaliştii I râncezi furioşi cu orientări de stânga sau despre ceilalți designeri, care fie sunt femei, fie sunt homosexuali, fie iimbele? Şi orice persoană aş întâlni aici ar fi oricum indezirabilă din punct de vedere geografic. Ultimul lunii de care am nevoie e un tip la jumătate de lume distanță de mine, tocmai în Paris. Dar mulțumesc pentru sugestie, spuse Timmie, aruncând încă o bomboană de ciocolată în gură.

Metabolismul ei îi permitea indulgențe pe care puține femei şi le puteau oferi.

— Cred că am să încerc întâlnirile online când revenim. Ştiu patru femei care s-au măritat anul ăsta cu bărbați pe care i-au întâlnit pe internet, spuse Jade, părând să vorbească serios.

— Fii atentă totuşi. Sună înspăimântător, spuse Timmie, în timp ce se ridică şi începu să-şi perie părul.

Primul interviu urma să aibă loc în câteva minute. Cursa de şoareci de la Paris era pe cale să înceapă.

— Cât de rău poate să fie? întrebă Jade retoric. Eu am avut însurați, tu ai avut nesimțiți. În cel mai rău caz, întâlnesc un criminal drăguț cu un topor, mă mărit şi fac copii. La treizeci şi opt de ani, nu-mi permit să fac nazuri.

— La treizeci şi opt de ani îți permiți să faci câte nazuri vrei. Nu te mulțumi cu puțin, Jade, spuse Timmie cu gravitate.

Dar ştia şi ea că Jade era în vârstă pentru ceea ce căutau majoritatea bărbaților. Bărbați de toate vârstele păreau să vrea femei de douăzeci şi doi de ani. Femeile mature şi deştepte fuseseră scoase din joc de ani de zile. Şi Timmie ştia că ea însăşi nu mai era nici măcar pe listă, dintr-o mulțime de motive; vârsta, venitul, succesul, celebritatea într-o anumită măsură – din moment ce numele ei era cunoscut în toată lumea – n-o ajutau deloc. Nu atrăgea decât bărbați ca Zack sau chiar mai rău. Încă medita la asta când Jade veni să-i spună că primul jurnalist aştepta jos în hol. Era o încăpere superbă unde serveau ceai şi produse fabuloase de patiserie. Îi plăcea să stabilească întâlnirile cu reprezentanții presei acolo sau la bar. Timmie oftă când îi spuse. Arăta minunat, dar asistenta sa putea vedea cât de obosită era.

— Să-i spun să vină sus? întrebă Jade.

— Cred că da, spuse Timmie încet.

N-avea chef. Tot ce dorea era o plimbare lungă, liniştită prin Paris. O aşteptau trei zile grele de muncă şi apoi, cel puțin în weekend, putea să facă orice dorea. Se gândi la

comentariul lui Zack, în timp ce aştepta jurnalistul să urce. Fusese prea mult timp cu oameni ca o spusele lui nici măcar nu o şocaseră. Era obişnuită cu oameni ca el, frumoşi şi distractivi, dar cărora nu le trecea vreodată prin minte să aibă grijă de ea şi să o consoleze – sau măcar să-i maseze umerii când era obosită. Îşi purta singura toată greutatea şi responsabilitatea vieții. Era o povară pe care o resimțea acut uneori, cum se întâmpla acum.

Se ridică zâmbind când jurnalistul intră în cameră, lira un bărbat înalt, subțire, cu un început de chelie, irătând belicos, de parcă era pe cale să o provoace să-i vorbească despre rostul modei. Şi dintr-odată nu-i mai păsă nici de asta, în timp ce se prefăcea că-l întâmpină i Mduros, îi oferi ceai sau cafea şi arătă îmbietor spre platoul cu bomboane de ciocolată.

— Stați într-un hotel pe cinste, remarcă el după ce-i icceptă cafeaua şi devoră patru bomboane. Vă simțiți jenată să trăiți aşa şi să cheltuiți atâția bani, câştigați din exploatarea oamenilor şi a slăbiciunii lor pentru modă? întrebă el dintr-o singură suflare, între bomboanele de ciocolată, în timp ce Timmie îi surâdea cu bunătate şi e întreba ce naiba să-i răspundă.

Avea să fie o după-amiază lungă, înțelese ea în vreme ce îl

privea, conştientă de faptul că dorința lui Zack cin pe cale să se împlinească. Chiar avea o zi groaznică fără el. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi fost acolo, poate lucrurile nu ar fi stat altfel, în funcție de toanele lui. Nimic nu era sigur în viață.

Capitolul 2

Ambele interviuri oferite de Timmie miercuri erau piedictibil de obositoare. Oferea astfel de interviuri le douăzeci şi trei de ani. Rareori se bucura de aspectele publicitare ale muncii sale. Îi făcea plăcere să creeze şi vină cu idei proaspete pentru colecțiile noi, de câteva ori pe an. Fusese chiar şi mai distractiv de când adăugase toate noile linii companiei sale. Posibilitățile erau infinite.

Un aspect important al muncii sale era prezentarea colecțiilor la spectacolele pentru îmbrăcăminte pret-ă-porter din New York şi din Europa. Era de-a dreptul incitant pentru ea, având în vedere că era singurul designer american care îşi expunea munca atât în oraşe americane, cât şi în capitale europene, ceea ce făcea spectacolele cu atât mai provocatoare pentru ea. Lua în serios acest gen de evenimente, de două ori pe an, şi era crucial pentru ea ca spectacolele de pe podium să meargă impecabil. Era perfecționistă până în cele mai mici detalii. Era la un pas de-a face ulcer decât tot potrivea hainele pentru modele, asigurându-se că fiecare element era ireproşabil, fiecare accesoriu ales perfect şi urmărind apoi cu atenție totul la

repetiţii. Timmie era în mod normal calmă şi bonomă, dar o lua razna dacă nu mergea ceva bine, dacă modelele nu arătau cum trebuie pe podiumul de prezentare, dacă părul nu le stătea bine, dacă nu se mişcau ca lumea sau vreo piesă din costum se rătăcea.

Până vineri după-amiază, toate hainele fuseseră ajustate pentru modelele care urmau să le prezinte. Repetiția fusese programată pentru luni, şi, după ultima şedință de vineri după-amiaza cu oamenii de la textile, Timmie conştientiză faptul că o duruse stomacul toată săptămâna. Abia mâncase ceva şi, cu cât mânca mai puțin, cu atât mai rău se simțea. Vineri seară Jade o întrebă dacă se simțea în regulă, înainte ca ea şi David să plece să prindă Eurostarul către Londra. Deciseseră să-şi petreacă acolo sfârşitul de săptămână, iar David fusese de acord să renunțe la weekendul său din Praga pentru a o însoți pe Jade. Urmau să meargă la trei petreceri, şi era hotărât să viziteze galeriile Tate.

— Te simți bine? întrebă din nou Jade, chiar înainte să plece.

Părea îngrijorată. Se gândea că Timmie arată neobişnuit de palidă şi păruse nervoasă şi neliniştită toată săptămâna, lucru deloc surprinzător însă înainte tic evenimentele

pentru îmbrăcămintea pret-ă-porter. I immie era mereu stresată înainte de spectacole, dar de i lata asta părea şi mai răvăşită, iar lui Jade i se părea că mi arăta bine. Părea epuizată şi fără vlagă.

— De fapt, mă simt ca un rahat, spuse Timmie rânând. Cred că sunt pur şi simplu obosită. Aş vrea ca I una de Iad să înceapă cu Parisul, nu să se sfârşească nici. Până să ajungem la spectacolele pentru colecțiile l'Hi-ă-porter, sunt deja frântă. Cred că m-am secătuit de lot în Milano.

Deşi spectacolul de acolo se bucurase de succes, iar I I fusese mulțumită. Spera ca şi cel din Paris să se ridice în acelaşi nivel. Alesese cele mai bune modele din Paris n până acum toate hainele arătau minunat pe ele.

Ia-o uşor weekendul ăsta, spuse Jade îngrijorată, în i li pa când David intră după ea în camera lui Timmie. L – n merele lor erau peste hol de a ei. Nu mai e nevoie să-l cu i nimic. Totul e aranjat.

Ştia că Timmie era încântată de materialele pe care le comandase pentru anul următor. Obținuse tot ce dori

<, şi aveau să primească şi câteva materiale țesute specini pentru ei. Hainele pe care urma să le creeze aveau să îic cu adevărat unice.

Mergi la vreuna dintre petrecerile de aici?

Probabil ar trebui să-mi fac apariția pe la câteva.

Multe case de design găzduiau petreceri în Paris, dar hotărâseră ca Timmie O. Să ia o pauză anul acesta, ceea i r era un motiv de uşurare şi le oferea lui Jade şi lui Davnt ocazia să meargă la Londra. Altfel ar fi fost blocați, muncind peste weekend în Paris. Ştiau că trebuiau să i ompenseze cumva faptul că nu găzduiau niciun eveniment de data aceasta, urmând a organiza o petrecere i lud aveau să revină pentru următoarele spectacole de modă, în februarie. Dar cel puțin de data asta scăpaseră.

Poate mă ia răceala, spuse Timmie cu o privire Iar. Lndurată. O să fiu bine, după o noapte de somn bun.

Se gândise să comande masa în cameră în seara ace

i, în loc să meargă la unul dintre bistrourile sale favoM ic. N-avea niciun chef, şi o noapte liniştită în camera ei i se părea dintr-odată mult mai tentantă. Avea de gând să comande supă şi să meargă direct la culcare.

— Sună-ne dacă ai nevoie de orice, îi reaminti Jade şi o îmbrățişă înainte să plece.

Ştia că Timmie o să fie fericită să colinde Parisul tot weekendul şi să viziteze locurile favorite, presupunând că avea să se simtă mai bine, ceea ce şi ea, şi David sperau să se întâmple.

— Nu voi avea nevoie de nimic. Voi doi să vă distrați.

Chiar erau suficient de tineri încât să se bucure de o fugă la Londra pentru o tură de petreceri, chiar şi după trei săptămâni de muncă pe brânci. Făcuse rezervări la Flarry's Bar pentru ei, în contul său, un alt cadou pentru ei. Şi se simțea în vârstă de o mie de ani când intră în cada plină cu apă fierbinte, la scurt timp după plecarea lor. Şansa de a lenevi în cada adâncă era o bi-necuvântare după săptămâni de muncă grea, în special după ultimele zile din Paris.

În timp ce stătea întinsă în cadă, se gândi la Zack. Nu-l mai sunase din dimineața în care sosise. Nu prea avea sens, iar el ştia unde s-o găsească. Ar fi putut s-o sune, dar n-o făcuse. Însă nu şi-l putea alunga din minte, aşa că îi trimise un e-mail scurt după ce ieşi din baie, doar ca să mențină comunicarea dintre ei. Nu dorea să închidă nicio uşă până nu revenea acasă. Sună la roomservice, comandă supă de pui, citi un capitol din cartea pe care o adusese cu ea şi de care abia de se atinsese şi adormi înainte de ora zece.

Se trezi la două dimineața, simțindu-se teribil de rău, şi petrecu restul nopții vomând. Se simțea groaznic, şi adormi în final la şase dimineața, când cerul de deasupra Parisului începea să se lumineze. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie bolnavă în Paris şi să ratez şansa de a se bucura de

şederea în oraşul pe care-l iubea atât de mult. Era un ghinion teribil. Probabil o luase că ceala. Era vremea prânzului când se trezi iar, şi se simțea în sfârşit mai bine, deşi o dureau muşchii stomacului de la cât vomase toată noaptea. Dar măcar când se ridică din pat nu-i mai era greață. Fusese o noapte grea, dar ce i i; i mai rău părea să fi trecut.

Îl sună pe Gilles şi-i ceru să o aştepte la ora unu. I omandă ceai şi pâine prăjită în cameră, se gândi să-l une pe Zack din nou, dar era deja trei dimineața la el. Era straniu cum îi zbura gândul la el. Bun sau rău, era, la urma urmei, singurul bărbat din viața ei, chiar

litcă doar ocazional. Din pur reflex, fusese cât pe ce să-l une noaptea trecută, când se simțea rău. Dar nu aveau conul de relație care să-i permită să se simtă confortabil plângându-i-se. Avea convingerea că ar fi râs de ea sau nu ar fi luat-o în serios. Nu arătase vreun semn de.com I usiune în cele patru luni în care fuseseră împreună.

IV câte ori spusese că era epuizată după o săptămână crea, îi ignorase comentariul şi sugerase să iasă în oraş – îi de câteva ori chiar se conformase, ca să-i facă pe plac, iijnorându-şi nevoile ei şi fiind atentă doar la ale lui.

I! k cu un duş, se îmbrăcă într-un pulover şi blugi,

pantofi i onfortabili şi părăsi hotelul. După cum îi promisese, t îi les o aştepta afară şi îi surâse în clipa în care o zări.

O duse în toate locurile în care îi făcea plăcere să meargă, dar în câteva ore se simțea din nou rău. Detesta irosească fie şi un minut în Paris şi îşi propusese să meargă la Didier Ludot la Palatul Regal, să scotocească plin articolele lor vechi de modă, dar până la urmă de

I se să renunțe şi să se întoarcă la hotel. Nu mai avea

lief de cumpărături. Se băgă direct în pat imediat ce ițiinse în Piaza Athenee. Pe la şapte seara începu să aibă 111 vărsături, chiar mai violente decât noaptea trecută. KIU cala părea serioasă, iar până pe la ora nouă se simțea ilitt de rău, că parcă trăgea să moară. Mai făcu un ultim dlilm până la baie, apoi fu la un pas să leşine în timp n se întorcea în pat. Ura să admită asta, dar începea să ic panicheze. Şi, după ce petrecu încă o jumătate de oră pllingând întinsă în pat, începu să se gândească că ar în Îmi să caute un medic. Era convinsă că avea o simplă interoviroză, dar se simțea extrem de rău. Apoi îşi aminti numele medicului de care îi pomenise o prietenă din New York, în caz că avea vreodată nevoie de un doctor în Paris. Îi notase numerele de telefon de la birou şi de mobil pe o

bucată de hârtie din agenda sa. Simțindu-se uşor jenată, sună şi-i lăsă un mesaj pe mobil, apoi rămase întinsă în pat cu ochii închişi, înfricoşată de cât de rău îi era. Îi trecu prin minte să-l sune iarăşi pe Zack, dar se simți prost doar pentru că se gândise la asta. Ce era de spus, în afara faptului că se simțea groaznic şi avea o viroză? Nu dorea să-i sune pe Jade şi pe David şi să-i deranjeze, aşa că rămase întinsă pe pat, aşteptând să sune medicul, ceea ce se întâmplă în scurt timp. Fu impresionată de faptul că el o sună atât de repede înapoi şi-i promise să vină la ora unsprezece la hotel.

Cei de la recepție o anunțară imediat ce medicul intră în hotel şi-i spuseră că era pe scări în drum spre ea. Măcar nu mai vomase de două ore şi spera că asta însemna că e pe drumul cel bun. Se simțea ridicol să deranjeze un medic pentru un lucru cel mai probabil neînsemnat, deşi dezagreabil, şi probabil nici nu avea ce să-i facă. Deschise timid uşa când el ciocăni şi se fâstâci şi mai mult când văzu un bărbat înalt, arătos, cu păr blond nisipiu, la vreo cinzeci şi cinci de ani, stând acolo, într-un costum impecabil croit, albastru-închis, şi cu cămaşă albă. Arăta mai degrabă a om de afaceri decât a medic şi i se prezentă drept docteur Jean-Charles Vernier. Iar când ea se scuză că-l deranjase într-o

seară de sâmbătă, el susținu că oricum fusese la un dineu în apropiere şi că nu era niciun deranj. Spuse că era încântat să o ajute, deşi nu obişnuia să-şi viziteze pacienții la hotel. Timmie ştia că era specialist în boli interne şi profesor renumit la Facultatea de Medicină. Plecase de la dineu imediat ce vorbise cu Timmie, deşi era supracalificat pentru favoarea pe care i-o făcea prietenei lui Timmie din New York. Timmie era bucuroasă că-şi notase numele şi numărul său şi avusese un medic pe care să-l sune, altul decât un străin recomandat de hotel. Acesta era un medic renumit şi respectat în Paris.

El o urmă în cameră şi observă că se mişca încet şi părea oarecum şovăielnică, şi, chiar şi cu pielea ei albă, îi păru neobişnuit de palidă. O observă.1 liimonosindu-se când se aşeză, de parcă o durea tot corpul, ceea ce era adevărat. Parcă îi țipa fiecare muşchi îi corpului. Voma de două zile.

Fără să spună mare lucru, el îi luă temperatura şi-o ascultă cum respira. Nu avea febră, iar el o asigură că plămânii erau în regulă, apoi o rugă să se întindă. Când i i puse deoparte stetoscopul, ea observă verigheta de pe mâna lui şi nu se putu abține să nu constate că era un bărbat foarte arătos, cu ochi de un albastru profund şi cu păr blond, înspicat pe la tâmple, dându-i o notă de distincție.

Nu se putu opri să nu se gândească şi că ea arăta jalnic, nu că i-ar fi păsat. Îi era prea rău să-i mai pese de cum arăta. El îi zâmbi plăcut, în timp ce ea se întindea, şi o palpă delicat pe abdomen, apoi se încruntă. It ceru să-i descrie ce se întâmplase, apoi atinse iar unele. Mie abdominale, întrebând-o dacă o durea. Zona din iirul ombilicului părea mai sensibilă şi, când o atinse lină o dată, scoase un suspin ascuţit de durere.

— Cred că-i doar o viroză, îl reasigură ea, părând lui iijorată, iar el zâmbi. Vorbea o engleză excelentă, dar i ti un pronunţat accent franţuzesc – la fel cum părea şi aspectul său, deşi era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor francezi.

— Sunteţi cumva şi medic? o întrebă el cu o privire i liiduşă. Pe lângă cariera de designer faimos? Ar trebui ni fiu foarte supărat pe dumneavoastră, m-aţi costat o

11 imadă de bani. Soţia şi ambele mele fiice au cumpărat multe dintre creaţiile Timmie O.

I u surâse la auzul vorbelor sale, iar el îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză să-i vorbească. Putea să vadă cât

ia de speriată.

— E ceva groaznic?

I decisese la un moment dat în cursul acelei nopţi că poate avea cancer sau cel puţin un ulcer perforat, dar mi

zărise sânge când vomase. Spera că acesta era un t µm bun, dar nu-i plăcea privirea lui. Ceva îi spunea că no să-i placă deloc ce urma să-i spună, şi se dovedi îl ivea dreptate.

— Nu cred că e groaznic, spuse el prudent, în timp ce ea răsucea nervoasă o şuviță din părul ei lung şi roşu. Dintr-odată, părea o fetiță, cuibărită în patul cel mare. Dar sunt puțin îngrijorat. Aş dori să mergem în seara asta la spital, pentru nişte analize.

— De ce? Ochii ei se deschiseră larg, şi el văzu cum teama se transformă în panică. Ce credeți că este?

Era din nou sigură că avea cancer.

— Nu pot fi sigur fără nişte ecografii, dar cred că e posibil să aveți un puseu de apendicită. Era aproape sigur că asta era, dar nu voia să pună un diagnostic oficial fără ecografie. Aş dori să vă duc la American Hospital din Neuilly. E un loc foarte plăcut, spuse el încurajator, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Ştia că American Hospital ar fi mai puțin înspăimântător decât Pitie Salpêtrière, unde lucra adesea. Avea privilegiul de a putea vizita şi pacienții de la American Hospital, deşi rareori se folosea de el.

— Nu pot, am un spectacol marți şi repetiții luni. Trebuie să fiu acolo, spuse ea părând aproape înnebunită, în timp ce el se încruntă.

— Vă asigur, doamnă O'Neill, că, dacă vă explodează apendicele, nu veți participa la niciun spectacol. Ştiu că este important, dar ar fi iresponsabil din partea mea să nu vă fac nişte investigații numaidecât.

Timmie se simțea vizibil rău.

— Dacă e apendicele, ar trebui să mă operez? întrebă ea cu vocea gâtuită, iar el ezită înainte să-i răspundă.

Arăta ca un invitat la dineu foarte elegant, care se rătăcise în camera ei de la vreo petrecere de la parter. Dar, oricât de grozav ar fi arătat, vorbea ca un medic şi nu-i plăcea ceea ce tocmai îi spusese.

— Posibil, spuse el ca să-i răspundă la întrebare. Vom şti mai multe după ecografii. Ați mai avut aşa ceva? Sau ceva similar în ultimele zile sau săptămâni?

Ea clătină din cap. Avusese nişte grețuri uşoare într-o noapte în Milano, dar se gândise că puteau fi de vină pastele cu trufe albe mâncate la cină. Nici Jade şi nici David nu se simțiseră bine după, şi căzuseră cu toții de acord că era vina cinei greoaie. Nu vomitase în Milano, cum se întâmplase aici în ultimele două nopți. Dimineață, după pastele cu trufe albe, se simțise bine. Nu-i menționă episodul cu trufele, de teamă că l-ar stârni şi mai mult să-i facă numaidecât investigații, dacă afla că avea de ceva timp simptome.

— Cred că mi-e mai bine. N-am mai vomat de câteva ore bune.

Părea la fel de încăpățânată ca un copil, trăsătură pe i are el nu părea să o găsească deosebit de atrăgătoare. Nu-i plăceau pacienții care se arătau dificili, în toiul nopții, şi nu era obişnuit să se descurce cu VIP-uri străine şi cu americani căpoşi. Jean-Charles Vernier era obişnuit ca pacienții şi studenții săi să facă întocmai ce li se punea. Fiind un profesor ilustru, autoritatea sa nu era de obicei pusă la îndoială. Presupuse oarecum corect că ea era obsedată de munca ei.

— Ce-ar fi să mă odihnesc şi să văd cum mă simt mâine-dimineață?

Se târguia cu el, şi nu-i plăcea asta. O privi cu o iritare evidentă. Vedea că, dacă avea de ales, nu intenționa să meargă la spital. Ştia că, dacă mergea şi dacă o operau, spectacolul de marți urma să se dovedească un dezastru. N-avea încredere că o să se descurce careva cu aceeaşi pricepere ca ea, nici măcar David şi Jade. În întreaga ei carieră, nu ratase niciodată vreun spectacol de prezentare de modă. Şi, în plus, nu dorea să fie operată în

Iranța. Spera să se ocupe de asta când se întorcea în State – sau poate chiar în New York.

— De ce nu mai aşteptăm o zi? sugeră ea.

Ochii ei erau mari şi de un verde intens ce contrasta i ti faţa ei tulburător de palidă.

— Pentru că lucrurile s-ar putea înrăutăţi rapid.

i) nea este într-adevăr apendicele de vină, nu vreţi să explodeze.

Cuvântul în sine mai că o făcu să se cutremure. Ideea unei explozii de orice fel oriunde în trupul ei nu era prea atractivă.

— Nu, nu vreau, dar poate nu va fi cazul. Poate este altceva, ceva minor, cum ar fi o viroză. Am călătorit mult în ultimele trei săptămâni.

— Văd că sunteţi o femeie foarte încăpăţânată, spuse el, privind-o cu severitate de la înălţimea sa considerabilă. Nu totul în viaţă se rezumă la muncă. Trebuie să aveţi grijă şi de sănătatea dumneavoastră. Călătoriţi cu cineva? întrebă el discret, deşi era evident că nu împărţea camera cu nimeni.

Cealaltă jumătate de pat era neatinsă.

— Cu cei doi asistenţi ai mei, dar peste weekend sunt în Londra. Aş putea sta în pat până luni, şi, chiar dacă este apendicită, poate se ameliorează.

— E posibil, dar, din ce îmi spuneţi, pare să se fi acutizat

de douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore. Nu e un semn bun. Doamnă O'Neill, trebuie să vă sfătuiesc să mergeți la spital.

Vocea sa era fermă, şi arăta de parcă urma să se supere teribil pe ea dacă nu avea să facă exact ce-i spusese. Nu-i plăcea atitudinea lui, cum şi lui îi displăcea a ei. El o credea nesăbuită, încăpățânată şi răsfățată, învățată să facă orice avea chef. Altă americancă obsedată de bani şi de muncă. Mai avusese de-a face cu alți câțiva pacienți ca ea, deşi în mod normal oamenii obsedați de muncă pe care-i văzuse erau bărbați. Nu-i plăcea deloc situația. Era un specialist în medicină internă respectat, cu un program încărcat. N-avea timpul sau dispoziția să se certe cu o pacientă care nu-i dorea ajutorul, indiferent de cât de celebră era. În domeniul său, era aproape la fel de important ca ea.

— Vreau să aştept, spuse ea cu încăpățânare. El putea vedea că nimic n-avea s-o convingă. Îi părea complet inflexibilă, într-un mod prostesc, din punctul lui de vedere.

— Înțeleg, dar nu sunt de acord. Scoase un stilou din buzunarul interior al hainei şi un rețetar din trusa medicală. Mâzgăli ceva pe o foaie, i-o întinse, iar ea o luă, sperând să fie o rețetă pentru vreun medicament magic care să rezolve totul. În schimb, pe hârtie nu văzu nimic

În afară de un număr de telefon. Era acelaşi număr pe i are îl sunase mai devreme, nicidecum vreo rețetă.

— Aveți numărul meu de telefon. V-am spus ce ar fi bine să faceți. Dacă nu doriți să-mi urmați sfatul şi vă simțiți rău, vă rog să mă sunați, indiferent de oră.

Dar atunci chiar voi insista să mergeți la spital. Sunteți de acord ca, în cazul în care starea nu vi se îmbunătățeşic sau vi se face şi mai rău, să îmi urmați sfaturile?

Tonul său era rece şi foarte ferm.

— Bine. Aşa voi face, căzu ea de acord. Orice să câştige nmp. Nu-şi putea permite să se îmbolnăvească şi mai i, Hi până marți seară. Şi spera că, până atunci, orice ar fi li ist avea să dispară. Poate chiar era o enteroviroză, şi el se înşela. Spera să fie aşa.

— Ne-am înțeles, aşadar, spuse el pe un ton formal, mlicându-se şi aşezând la loc scaunul pe care stătuse. Am să insist să vă țineți de cuvânt, pentru binele dumneavoastră. Vă rog, sunați-mă fără teamă. Răspund III orice oră.

Deşi dorea să o impresioneze cu gravitatea situației, lui voia să pară prea intimidant sau de-a dreptul înfricoşător. Nu dorea ca ei să-i fie atât de teamă de el, încât să în i-l mai sune.

Îmi puteți da ceva în caz că mi se face iar rău? Ceva i are să amelioreze senzația de vomă?

Îi fusese greață cât stătuse în pat şi discutase cu el, dar lui voia să recunoască. N-avea niciun chef să meargă în noaptea aia la spital. Probabil era doar un alarmist hi poate îşi acoperea spatele. Poate se temea de vreun proces de malpraxis dacă nu-i sugera să meargă la spital.

Felul ei de a gândi era tipic american şi complet diferit de al lui.

— Aşa ceva n-ar fi înțelept, spuse el cu rigiditate, ca uispuns la cererea ei. Nu vreau să maschez cine ştie ic aveți. Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră.

I And plecați din Paris?

Nu mai devreme de vineri. Aş putea veni miercuri, după spectacolul de marți după-amiaza.

Spera să se simtă bine până atunci.

— Sper că aşa veți face. Sunați-mă miercuri dimineață, şi am să vă programez pentru ecografie.

Avea un ton rece şi protocolar, iar Timmie înțelese că îl rănise în amorul propriu pentru că nu voise să facă aşa cum îi spusese el.

— Mulțumesc, domnule doctor, spuse ea delicat. Îmi pare rău că v-am adus aici degeaba.

Părea să se simtă cu adevărat stânjenită şi pentru o clipă se întrebă dacă nu era, de fapt, o femeie cumsecade. Nu-şi putea da seama, tot ce înțelesese până atunci era că era încăpățânată şi obişnuită să i se facă pe plac. Având în vedere cine era, nu-l surprindea. Impresia lui despre ea era că probabil se obişnuise să controleze orice şi pe oricine din lume. Singurul lucru pe care nu-l putea controla era sănătatea ei.

— N-a fost degeaba, o reasigură el politicos. Probabil v-ați simțit foarte rău.

Ghicise corect că nu era genul care să sune un medic decât dacă se credea pe moarte sau pe-aproape. Jean-Charles fusese de acord să o vadă, ca o favoare pentru pacienta sa din New York care i-o recomandase. Iar nota de disperare din vocea lui Timmie îl convinsese înainte chiar de a-i recunoaşte numele.

— Mi-a fost, dar acum mă simt mai bine. Cred că m-ați speriat, căzu ea de acord, iar el zâmbi.

— Mi-aş dori să vă pot speria îndeajuns încât să faceți o ecografie în seara aceasta. Sincer, chiar consider că este necesar. Nu aşteptați să vă simțiți iarăşi foarte rău şi abia apoi să telefonați. Ar putea fi prea târziu atunci, şi, dacă chiar e apendicele, după cum suspectez, ar putea exploda.

— Am să încerc să mă țin departe de explozii de acum până miercuri dimineață, spuse ea rânjind, în timp ce el îşi luă geanta râzând.

Îi plăcea de ea, chiar dacă era căpoasă şi se dovedea un pacient cu care nu se putea înțelege.

— Sper să vă iasă bine spectacolul, spuse el pe un ton formal, apoi îi zise să nu se dea jos din pat până atunci şi să se odihnească peste weekend, iar în clipa următoare ieşi din cameră.

După ce plecă, Timmie zăcu în pat, simțindu-se înspăimântată, dar având totodată senzația că tocmai scăpase din ghearele unei sorți nefaste. Nu dorise nici în ruptul capului să meargă în seara aceea la spital. Totul nărea mult prea înfricoşător pentru ea. Detesta spitalele şi uneori şi medicii. Rareori apela la ei, doar dacă M; simțea foarte rău, ceea ce se întâmplase şi acum, ce e drept. Rămase în linişte în pat după vizita medicului şi, câteva minute mai târziu, îl sună pe Zack. Se simțea singură şi speriată şi dorea să-i vorbească. Nu voia i i îngrijoreze pe David şi Jade sunându-i în Londra.

I ca cam trei după-amiaza la el şi presupuse că era acasă, cum se întâmpla de regulă sâmbătă după-amiaza. Ar fi trebuit să se fi întors de la sală şi era prea devreme să li

ieşit, oricare i-ar fi fost planurile pentru acea seară.

I ar, când sună, atât acasă, cât şi pe telefonul lui mobil, îi intră mesageria vocală, aşa că nu putu decât să-i lase im mesaj spunându-i că se simțea rău şi că spera s-o sune înapoi. Simțea nevoia să discute cu cineva, şi, cum el era ku batul cu care se culca, oricât de neserioasă le-ar fi fost relația, el părea o opțiune viabilă. Dorea doar să audă o voce cunoscută care s-o aline preț de un minut, o mână care s-o susțină în întuneric.

Rămase încă o oră în pat, în tăcere, făcându-şi griji

lin pricina a ceea ce-i spusese medicul şi, în final, în Imul orei unu jumătate dimineața, fără să mai vomite, adormi din nou. Zack n-o sunase, şi nu avea habar unde putea să fie.

Se trezi la zece a doua zi dimineață şi se simți în mod miraculos mai bine. Îl sună pe Gilles şi-l anunță că nu avea de gând să iasă. Sperase să meargă la Sacré-Cœur, pentru că adora să asculte corul de măicuțe de acolo, l-ai se gândi că ar fi mai înțelept să stea în pat. Dormi i n întreruperi toată ziua, bău supă de pui şi ceai şi, în Inul, aproape de după-amiază, comandă puțin orez. Se simțea mai bine când Jade şi David se întoarseră în mea seară, după un weekend în care se distraseră de minune. Îi mulțumiră pentru cina de la Harry's Bar, îi povestiră despre petrecerile la care

participaseră, iar David se extazie povestind despre Tate. Timmie nu suflă un cuvânt despre cât de rău îi fusese, despre faptul că-l sunase pe doctor sau despre ce spusese acesta, despre mers la spital şi făcut ecografii. Se simțea de parcă scăpase ca prin urechile acului. Luni era din nou în apele ei, ceea ce o făcu să creadă că doctorul se înşelase, în ciuda reputației sale. Fusese în mod evident o enteroviroză, şi se simți uşurată când îşi trase pe ea jeanşii şi un pulover negru, îşi luă balerinii ei negri şi coborî să supravegheze repetiția în încăperile pe care le rezervaseră pentru cele două zile dinainte de spectacol.

Ca de obicei, repetiția era un balamuc complet. Mereu se întâmpla aşa. Lumea nu mergea în sensul corect, se îndrepta spre podium din direcția greşită, toți păreau zăpăciți, modelele întârziau, iluminatul era greşit, CD-ul cu muzică pe care îl aduseseră se pierduse şi fu găsit într-un târziu, abia după ce plecase toată lumea. Era haosul cu care ajunsese să se obişnuiască în decursul anilor de repetiții, dar se simțea chiar mai bucuroasă că nu se lăsase convinsă să meargă la spital şi poate să facă o operație inutilă de apendicită. N-avea încredere în sistemul medical francez. Merse până şi la cină la Voltaire în acea seară, cu David şi Jade, şi se opri apoi la una dintre petreceri. Era un

eveniment fabulos, ca toate cele organizate de cei de la Dior. Aveau podele din plexiglas luminescent întinse peste piscină şi modele cu sânii la vedere. Timmie era frântă de oboseală la trei dimineața, când în sfârşit ajunseră înapoi la hotel şi merseră la culcare. Dar era uşurată să constate că, deşi era obosită, nu-i era deloc rău. Se simțea absolut perfect şi era încântată să constate că doctorul nu avusese dreptate.

A doua zi, spectacolul lor decurse pe atât de bine pe cât de rău mersese repetiția în ziua anterioară. Era deosebit de bucuroasă că se ocupase personal. Fără privirea ei meticuloasă care supraveghea tot, era sigură că unele dintre detaliile care contau aşa mult pentru ea s-ar fi pierdut în îmbulzeală. N-avea încredere în nimeni altcineva care să conducă spectacolul. Se felicitară între ei, şi la opt seara Jade şi David zburară spre New York. Ultimul spectacol se terminase, şi tot ce trebuiau să facă înainte să revină la Los Angeles era să mai reziste câteva zile la şedințe în New York. Timmie intenționa să ajungă acolo vineri şi să petreacă weekendul la New York, după ce vizita fabrica lor din New Jersey. Avea programate şedințe pentru luni şi marți, iar marți seară urmau să zboare cu toții înapoi în Los Angeles. Timtnie îşi dădu seama că Zack tot nu o sunase înapoi. Bănuia că o pedepsea pentru că nu-l luase şi pe el la Paris,

tur faptul că-i lăsase un mesaj în care-i spunea că se un ţea rău îl ambiţionase şi mai mult. Era probabil o ocazie prea bună pentru el ca să-i reziste. Şi i se împlinise şi dorinţa. Fiind bolnavă, zilele petrecute la Paris tară el chiar erau mizerabile, aşa că nu se sinchisise să

O sune înapoi. Starea ei şi faptul că nu se distra deloc îi dăduseră probabil sentimentul superiorităţii. Suna ciudat, dar Timmie ştia că el avea o latură meschină, care ţinea ranchiună.

Era atât de obosită după spectacol şi după ce băuse la bar cu câţiva jurnalişti şi redactori de la Vogue, încât

1 era să fi fie adusă mâncarea în cameră. Jade şi David

I lecaseră deja spre New York. Timmie şi jurnaliştii erau epuizaţi după săptămânile chinuitoare cu spectacolele de modă pentru îmbrăcămintea pret-ă-porter. După ce trăsese din greu în New York şi-n Europa, Timmie se minţea gata să se pună-n patru labe şi să se târască în sus pe scări. Nici măcar nu se obosi să mănânce cina pe care

Îl comandase şi adormi pe pat îmbrăcată.

Nu ştia cât era ceasul când se trezi. Afară era întunelH, şi singurul lucru de care era conştientă era o dureri acută care o înjunghia în partea dreaptă. Era într-o asemenea agonie, încât abia îşi putea menţine suflul, şi de data aceasta ştiu ce

avea fără vreun dubiu. Doctorul Vernier avusese totuşi dreptate. Plânse întinsă în pat şi motoci frenetic printre hârtiile de pe masa sa, întrebându-se unde-i pusese numărul. Începea să se panicheze de a binelea când îl găsi şi, zvârcolindu-se de durere, începu să formeze numărul. Văzu că era patru dimineața şi tot ce ştia sigur era că dăduse de necaz. Abia putea vorbi când el răspunse la telefon, după al doilea țârâit. Pentru o clipă, nu ştiu cine îl suna. Ea suspina, cuprinsă de agonie şi de teroare, şi, în momentul în care i se prezentă, el înțelese totul. Asemenea ei, putea ghici cu uşurință ce se întâmplase. Doar ascultând-o era convins că apendicele se perforase sau era pe cale să se perforeze. Nu mai auzise nimic de ea de trei zile şi sperase că totul era bine şi că el se înşelase. Acum înțelegea că nu se întâmplase aşa.

— Îmi pare rău să vă sun atât de târziu, domnule doctor... spuse ea, icnind de durere şi plângând. Am... nişte dureri incredibile... eu...

— Ştiu.

Nu era nevoie să-i explice. Se trezi instantaneu, şi vocea lui suna calm.

— Am să trimit imediat o ambulanță către dumneavoastră. Stați în pat. Nu vă mişcați. Nu-i nevoie să

vă îmbrăcați. Vă voi întâmpina la spital când sosiți.

Părea calm, hotărât şi liniştitor prin profesionalismul său – o persoană pe care putea conta.

El putea să-şi dea seama că ea suferea teribil şi era cu adevărat în pericol. Era o situație ce nu suferea amânare.

— Sunt foarte speriată, spuse ea, plângând mai tare şi sunând aproape ca un copil. Mă doare atât de tare... Ce credeți că vor face?

Ştia şi fără să-l întrebe, iar el nu-i răspunse direct. Doar vorbi liniştitor şi o asigură că totul avea să fie bine.

— Sunteți cu asistenții dumneavoastră?

Se întrebă dacă era singură. Situația părea destul de gravă, şi-şi făcea griji pentru ea. Fusese nesocotită să nu se ocupe de treaba asta cu trei zile în urmăj dar era prea târziu să-şi mai bată acum capul cu asta. Îşi dorea cu ardoare să o vadă la spital, pe mâinile unui chirurg, îi puteau face ecografiile în camera de operații, în timp ce se pregăteau de intervenție.

— Au plecat la New York, icni ea.

— Sunteți singură?

— Da.

— Am să rog pe cineva de la hotel să aştepte alături de dumneavoastră. Am să sun acum la ambulanță. Doamna

O'Neill, totul va fi bine, spuse el pe un ton calm şi M azut, care doar îi domoli puțin panica.

— Ba nu, nu va fi.

Plângea ca un copil, şi el avu sentimentul că lucrun le erau chiar mai serioase decât păreau. Era în mod evident copleşită de teamă, dar el nu dorea să mai piarti.1 timpul.

— Ne întâlnim la spital când ajungeți acolo, spuse el

Ilm şi închise.

Nu avea de ales. O s-o trimită la American Hospital, pentru confortul ei.

Timmie sună după o cameristă, care veni numaidecât şi o ținu grijulie de mână, până când paramedicii sosiră.

puseră pe Timmie în cămaşă de noapte pe o targă, o înveliră în pături şi se grăbiră cu ea pe holurile pustii ale hotelului. Sosirea echipei de paramedici stârnise o zarvă considerabilă în hol, iar directorul adjunct de serviciu ipăruse când ea pleca. Câteva minute mai târziu, se afla în ambulanță, accelerând prin noapte şi plângând încet. I u amedicii nu vorbeau engleză şi nu-i puteau spune nimii care s-o liniştească. Ochii ei erau plini de groază

nul o scoaseră din salvare, iar prima persoană pe caiio zări era doctorul Vernier, care o aştepta. El aruncă o

I i ivire la chipul ei şi-i luă mâna în tăcere într-ale sale, în

11 mp ce se grăbeau spre spital şi sus spre sala de operații, îi mie deja se făceau pregătirile necesare.

— Am sunat pe unul dintre cei mai buni chirurgi din

ÎI ÎI is, o anunță el pe un ton scăzut, în timp ce o împin Mi. Iu pe targă în sala de operații puternic luminată, iar i i îl fixa cu o privire înnebunită.

M i-e tare frică, spuse ea, strângându-l de mână, prea inu alizată de teamă ca să mai mişte ceva. Vă rog nu mă

11... Îți aici singură, spuse ea scâncind.

I I încuviință din cap şi-i zâmbi, în timp ce o asistentă

apropia de ea cu actele pe care trebuia să le semneze.

El îi explică rapid ce scria în ele şi o întrebă dacă era cineva pe care puteau suna ca să fi spună că se afla aici sau pe care să anunțe dacă situația se înrăutățea. Timmie se gândi preț de o clipă şi spuse să nu sune pe nimeni. Îi zise că persoana cea mai apropiată era Jade Chin, asistenta sa, care stătea la Four Seasons, în New York. Îi dădu numărul ei de mobil, dar îi ceru să nu o sune decât dacă se întâmpla ceva rău. N-avea niciun rost s-o îngrijoreze acum. Nu putea face nimic de la New York. Lui i se păru trist că femeia aceasta, care avea atât de multe şi era atât de importantă şi de respectată în lume, se putea baza doar pe o secretară, acum, că era în această stare. Asta îi spunea multe despre

viața ei, despre alegerile pe care le făcuse şi despre prețul pe care-l plătise. Prognosticul său dat cu trei zile în urmă se dovedise corect. Apendicele ei se rupsese, şi, drept rezultat, toxinele îi năvăliseră în sânge.

— Vă rog, nu mă lăsați, spuse ea, iar el îi ținu ferm mâna delicată în a lui.

— Nu vă las, spuse el blând, în timp ce privea cum se pregătea anestezistul să o adoarmă.

Se mişcau repede, şi pericolul era acum considerabil. Trebuiau să scoată resturile de apendice şi să facă tot ce puteau pentru a curăța zona. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, în timp ce anestezistul vorbea în franceză, iar Jean-Charles Vernier traducea pentru ea, continuând să o țină de mână.

— Stați cu mine chiar şi după ce adorm? întrebă ea, cu lacrimile curgând.

— Dacă doriți. Prezența sa era liniştitoare, puternică şi reconfortantă. Totul îi spunea că se putea baza pe el. Şi, în acel moment, avea completă încredere în el.

— Aş dori… să stai… şi, te rog, spune-mi Timmie.

Îi zisese iarăşi „doamna 0 Neill” în timp ce traducea şi-i spunea ce urma să se întâmple. Se simți dintr-odată bucuroasă că-l sunase. Era o figură cunoscută. Măcar îl mai văzuse înainte pe Jean-Charles Vernier, care îi fusese

recomandat călduros de prietena ei din New York, drept un medic excelent. Ştia că se afla pe mâini bune, dar tot era speriată.

— Sunt aici, Timmie, spuse el, cu mâna ei într-a lui şi cu ochii lui albaştri ațintiți într-ai ei. Totul va fi bine ucum. Eşti în siguranță. N-am să las să ți se întâmple nimic rău. Şi, într-un minut, ai să adormi. Ne vedem la

11 ezire, spuse el zâmbindu-i.

Imediat ce ea adormea, avea de gând să iasă şi să-şi pună halatul. Dorea să rămână cu ea pe parcursul opei iției, după cum promisese. Şi îşi ținea mereu cuvântul. Pacienții lui ştiau că nu i-ar abandona, iar Timmie simțise şi ea asta acum.

O clipă mai târziu, anestezistul îi puse masca pe față. I Vhii ei îi fixau în continuare pe ai lui Jean-Charles, iar e l continua să fi vorbească. Un minut mai târziu, adormise. El părăsi pentru scurt timp sala de operații, să-şi pună un halat şi o mască, şi în tot acest timp nu se putu iihține să nu se gândească la femeia pe care o operau, în toate lucrurile la care renunțase în viață, la faptul că succesul său răsunător o lăsase fără vreo persoană care d poată fi contactată în caz de urgență şi care să-i fie alături şi să o țină de mână. Înainte ca ea să adoarmă, lui n trecuse prin

minte că nu văzuse în viața lui nişte ochi atât de trişti sau pe cineva atât de speriat că e singur. Şi, în timp ce stătea lângă ea, ținând-o de mână, i se pil rea că se uită la un copil abandonat şi îngrozit.

1) după cum îi promisese, rămase lângă ea şi supraveghe operația. Totul decurse bine. În timp ce echipa de chiuit şi părăsea sala, Jean-Charles Vernier o urmă în sala e le reanimare. N-o cunoştea deloc, şi cu doar trei zile în urină i se păruse dificilă şi nerezonabilă, însă acum ştia că, lăsând deoparte statutul şi trecutul ei, el pur şi simplu n-o putea abandona. Cineva trebuia să-i fie alături. I u el era singurul pe care ea îl avea. Simțise singurătatea i e ipleşitoare şi izolarea din sufletul ei.

Când se trezi în salonul de reanimare, îl văzu lângă

i lira încă amețită de la medicamentele care-i fuseseră idministrate, dar îl recunoscu imediat şi-i zâmbi.

Mulțumesc, şopti ea, închizând apoi din nou ochii.

— Somn uşor, Timmie, spuse el cu blândețe. Ne vedem mâine, şopti apoi, trăgându-şi cu grijă mâna dintr-a ei.

Căzuse deja din nou într-un somn adânc când el ieşi din salon, le ură noapte bună asistentelor şi merse spre maşina sa. Toată lumea de la secția de chirurgie era impresionată că el era medicul care o supraveghease şi că stătuse

permanent lângă ea.

Nu ştia de ce, dar simţea o tristeţe adâncă pentru ea. În noaptea aceea, ceva din ochii ei îi spusese câte i se întâmplaseră în viaţă – şi nimic de bine. Femeia puternică pe care o vedeau alţii, care conducea un imperiu cu atât de mare succes, nu avea nimic de-a face cu cea pe care o văzuse el în acea noapte, cu răni în suflet ce-i sfâşiau lui inima. Încă se mai gândea la ea în drum spre casă, în vreme ce privea cum soarele răsărea peste Paris.

În spitalul din Neuilly, Timmie era cufundată în braţele unui somn adânc şi paşnic. Fără măcar să ştie, Jean-Charles Vernier împiedicase toţi demonii trecutului ei să pună stăpânire pe ea în noaptea aceea. Şi tot ce ştia el era că, fără să aibă habar de ce, îi văzuse în ochii ei.

Capitolul 3

În ziua de după operație, Timmie stătea în pat, privind pe fereastră, când Jean-Charles Vernier intră în salon. Avea halatul alb pe el şi un stetoscop la gât. Îşi vizitase mai înainte pacienții de la celălalt spital la care lucra, apoi venise la American Hospital din Neuilly, să o vadă. Când sosise, îi verificase fişa şi vorbise cu asistentele, aflând că totul decurgea bine. Ele îi spuseseră că încă dormea, dar că fusese trează în dimineața aceea, perfect conştientă, şi că avusese nevoie doar de nişte calmante uşoare, iar el fusese mulțumit să audă asta. Primea încă intravenos doze mari de antibiotic, pentru a combate infecția provocată de toxinele care i se răspândiseră în organism, dar el se gândea că situația Insese rapid remediată după ce se rupsese apendicele. Şi, deşi avusese de îndurat spaima şi durerea, fusese de lupt foarte norocoasă. Ar fi putut ieşi cu mult mai rău. După ce aveau s-o țină sub observație vreme de câteva, de, era convins că o puteau trimite înapoi la hotel. Era nerăbdător să vadă cu ochii lui ce făcea şi intră în salon I iubitor. Cum îşi văzuse deja toți ceilalți pacienți, putea I HM rece cu ea oricât timp era necesar, fără grabă. Văzu că unita

obosită, dar mult mai bine decât anticipase, după neaua încercare de noaptea trecută.

— Ei bine, Timmie, cum te simţi astăzi? întrebă el în ngleza sa cu accent puternic, cu ochii săi albaştri aţintiţi asupra ei.

Ea zâmbi când îl auzi că-i spunea pe numele mic. Mai că se aşteptase ca, odată momentul de criză trecut, t o abordeze iarăşi cu „doamna 0 Neill”. Îi plăcea”. audă spunându-i Timmie. Îi făcea numele să sune h iurte franţuzesc.

Mă simt mult mai bine ca noaptea trecută, spuse ea. (linbind timid.

Era chinuită, şi incizia o durea, dar chiar şi asta era mai uşor de suportat decât durerea ascuţită de noaptea trecută.

Ai avut mare noroc că lucrurile nu s-au înrăutăţit, îi spuse el, aşezându-se pe scaunul de lângă patul

t, apoi se întoarse politicos să-i ceară permisiunea, lini permiţi?

I i vorbea pe un ton formal şi totuşi cald, iar ea încă îşi iiinintea cum o ţinuse de mână înainte de anestezie, când i tu îngrozită. Nu-i dăduse drumul nici măcar o clipă. Şi vedea acum din nou aceeaşi bunătate în ochii lui.

f ireşte, răspunse la întrebarea lui. Îţi mulţumesc că şi

fost atât de bun cu mine noaptea trecută, spuse ea tiuiții, în timp ce ochii ei verzi îi întâlneau pe ai lui, de un albastru intens. Amândoi îşi aminteau când el o ținuile mână. Mă sperii foarte tare uneori, admise ea cu i. N-are. Sunt copleşită de o mulțime de întâmplări din Mtpilăria mea şi, când mă sperii, mă simt dintr-odată de parcă aş avea iarăşi cinci ani. S-a întâmplat asta în clipa când am ajuns la spital, şi chiar apreciez că ai fost acolo şi ai stat cu mine.

Vocea îi pieri când se uită spre el, apoi îşi mută rapid privirea în altă parte, în timp ce el o analiza în tăcere. Era jenată să admită cât de vulnerabilă se simțea uneori.

— Ce-ai pățit când aveai cinci ani? o întrebă el precaut, j

Nu o întreba doar în calitate de medic. Văzuse lui ea ceva atât de crud şi de înfiorător, încât recunoscuse; instantaneu o traumă veche care o copleşea. Era greu de imaginat despre ce ar fi putut fi vorba, deşi uneori copiii pățesc lucruri îngrozitoare care-i urmăresc toată viața.

— Părinții mei au murit când aveam cinci ani, spuse ea încet, apoi tăcu preț de câteva momente, în timp ce el continua să o privească.

Se întrebă dacă avea să-i spună ce se întâmplase după aceea. Deşi chiar şi numai acest lucru era de ajuns, mai ales dacă muriseră într-un mod traumatizant sau dacă

văzuse cum se întâmplase. Apoi, încet, ea continuă:

— Au avut un accident de maşină în ajunul Anului Nou. Au plecat şi nu s-au mai întors. Încă îmi amintesci când a venit poliția acasă şi m-a luat. Nu ştiu de ce, dar m-au dus cu o ambulanță. Poate era singurul vehicul pe care îl aveau atunci la îndemână sau poate s-au gândit că m-aş speria să merg într-o maşină de poliție. De atunci îmi e frică de ambulanțe. Mi se face rău numai când le aud sirenele.

Şi, desigur, noaptea trecută fusese adusă la spital cu o ambulanță, iar el înțelese pe dată cât de greu trebuie să fi fost pentru ea. Nu existase altă opțiune, având în vedere starea în care se afla. Starea ei de panică fusese probabil înrăutățită – sau chiar provocată – de faptul că se trezise dintr-odată în ambulanță.

— Îmi cer scuze, nu am ştiut. Ar fi trebuit să te iau chiar eu de la hotel, dar doream să vin aici şi să fac pregătirile necesare, să mă asigur că sunt gata chirurgul şi sala de operație.

Ea îi ascultă scuzele cu zâmbetul pe buze. Şi, de regulii, nu lua pacienții de la ei de acasă.

Nu fi ridicol, de unde era să ştii? Şi, de fapt, îmi era măt de rău, încât nu cred că m-a speriat aşa tare ca de nhicei. Eram îngrozită de ce avea să se întâmple odată i o ajungeam

aici.

În îi surâse încurajator, iar ea avu acelaşi sentiment de siguranță ca în noaptea trecută, în clipa în care îl v.v. Use, iar el o ținuse de mână. Emana mângâiere şi îşi ijin, căldură şi ceva apropiat de tandrețe, plus multă forță. Părea de încredere şi cinstit şi o persoană cumsei ale. Deşi abia îl cunoscuse, se simțea protejată de el şi i < implet împăcată. Era un om foarte blând.

— Unde te-au dus cu ambulanța când erai mică, după M au murit părinții tăi? întrebă el cu interes vizibil, stuiliindu-i îndeaproape expresia feței, moment în care zări i ova îndepărtat şi dureros trecându-i prin minte.

Aproape se schimonosi la valul de amintiri care primeseră iar viață cu o noapte în urmă.

M-au dus la un orfelinat. Am locuit unsprezece ani acolo. La început, au spus că voi fi adoptată foarte repede şi m-au trimis pe la câteva familii, de încercare.

IV măsură ce vorbea, ochii ei se umplură de tristețe, <t. Deşi nu-i spuse nimic, el simți un mare gol în suflet. Aproape că-i putea simți durerea pe care o îndurase pe

iliul era mică, o fetiță rămasă brusc orfană şi care se treline într-un orfelinat, printre străini. I se părea o soartă teribilă pentru un copil.

I Îmi m-au ținut o vreme, pentru câteva săptămâni, ud. Poate o lună – pe atunci mi se părea mult timp. Alții m-au ținut doar câteva zile. Presupun că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Oamenii vor bebeluşi, unu născuți de preferință. Nu vor copii slăbănogi de i Im i ani, cu genunchi osoşi, pistrui şi păr roşcat.

Mie îmi sună adorabil, spuse el, iar ea zâmbi cu luultă tristețe.

Nu cred că le păream adorabilă. Plângeam mult.

I ian) speriată în cea mai mare parte a timpului. Poalo lut timpul. Îmi era dor de părinții mei, şi oamenii la care eram trimisă mi se păreau ciudați. Probabil nu erau, sau nu mai mult decât oricare alții. Făceam în pat, mă ascundeam prin dulapuri, m-am ascuns o dată sub pat şi am refuzat să ies. M-au trimis acaşă a doua zi şi au spus că sunt neprietenoasă. Călugărițele m-au certat şi mi-au zis că trebuie să mă străduiesc mai mult data viitoare. M-au tot trimis aşa de probă pentru următorii trei ani, până am împlinit opt ani. Şi deja eram prea mare. Şi nici nu eram foarte drăgălaşă pe atunci. Uneia dintre familiile la care am mers i s-a părut prea mare bătaie de cap să-mi prindă părul, aşa că m-a tuns. Am venit înapoi aproape cheală – pur şi simplu au luat un aparat de tuns şi m-au slut it

militareşte. Era destul de înspăimântător pentru un copil mic. Şi găseau mereu un motiv pentru care nu mă voiau şi mă trimiteau înapoi. Uneori erau politicoşi şi mințeau, pretindeau că nu îşi permit să adopte, sau că se mutau din oraş, sau că tatăl a rămas fără serviciu. Chestii de genul ăsta. De cele mai multe ori, nu spuneau nimic. Doar clătinau din cap, îmi făceau bagajele şi mă trimiteau înapoi, îmi puteam da mereu – sau aproape mereu – seama în noaptea de dinainte. Cunoşteam privirea aceea. Îmi dădea mereu un gol în stomac. Uneori mă luau prin surprindere, dar de cele mai multe ori nu se întâmpla asta. Îmi lăsau cinci minute să-mi fac bagajele şi mă duceau înapoi cu maşina. Când făceau asta, unii îmi ofereau un cadou, cum ar fi un ursuleț, o păpuşă sau o altă jucărie, un fel de premiu de consolare pentru că picasem testul. M-am obişnuit până la urmă, presupun. Deşi acum mă întreb dacă chiar te obişnuieşti vreodată cu aşa ceva. Acum mă gândesc, prin perspectiva vremurilor şi a vârstei, că, de fiecare dată când nu m-au vrut şi m-au trimis înapoi, mi-au rupt inima, iar şi iar. După o vreme, ajunsesem îngrozită să tot încerc. Ştiam că avea să se întâmple din nou. Mereu era aşa. Cum ar fi putut fi altfel?

După vârsta de opt ani, m-au dat în plasament temporar,

soluție rezervată copiilor care nu au putut fi adoptați din diverse motive. În majoritatea cazurilor, din pricină i; 1 părinții lor refuzau să-i cedeze pentru adopție. Ai mei i iau morți, dar, cum nu mă dorea nimeni, am ajuns în plasament. Teoria din spatele sistemului este excelentă, pentru că e de presupus că te fereşte de instituționalizaic, iar oamenii care iau copii în plasament sunt minunați. Dar sunt şi mulți răi. Unii oameni văd asta ca pe

11 oportunitate de a pune copiii la muncă sau de a-i ține i-a pe sclavi, încasează banii primiți, te înfometează, te muncesc până la epuizare, punându-te să faci lucrurile picare propriii lor copii nu le-ar face, şi te tratează ca pe un gunoi. Dar până la urmă am întors armele împo

11 Iva lor. Am făcut cele mai rele lucruri care îmi treceau prin cap, să văd cât de repede puteam fi trimisă înapoi. Îmi plăcea mai mult la orfelinat. În opt ani, am trecut I M la treizeci şi opt de familii. Ajunsese o bătaie de joc. În (mai, nu m-au mai trimis nicăieri şi m-au lăsat în piii e. N-am deranjat pe nimeni, am mers la şcoală, am îndeplinit sarcinile care-mi erau atribuite. M-am arătat politicoasă față de călugărițe şi am plecat fără să mă un în urmă, la vârsta de şaisprezece ani. M-am angajat

i i lielneriță şi am lucrat în tot felul de restaurante.

Adoram să croiesc haine din petice de material, în puținul timp liber pe care-l aveam. Le făceam pentru mine, pentru prietene, pentru colege. Să fac haine era magie curată pentru mine. Puteam transforma un rest dr material în ceva frumos îi puteam face o chelneiitrt să se simtă ca o regină. În ultima cafenea în care

ni lucrat, mi-am început cariera, şi norocul a început i mi surâdă. Mi s-a oferit o oportunitate fabuloasă, şi de munci am dus o viață bună, chiar minunată în majorii iu-a timpului, spuse ea cu înțelepciune şi cu o urmă de li istețe în ochii ăia care văzuseră prea multe într-o sâni Hiil viață. Dar am observat toată viața că, atunci când nul sperii sau ceva merge teribil de prost ori dacă sunt

I – i şi navă sau furioasă, tot trecutul reînvie. Dintr-odată, util iar cinci ani, sunt la orfelinat, mi-au murit părinții vi unt trimisă la străini care nu mă vor sau care poate i la ar mă îngrozesc de-a dreptul. Cred că asta am pățit n iptea trecută. Eram şi bolnavă, şi speriată, şi, până am ajuns în ambulanță, eram atât de copleşită de panică, încât abia puteam să mai respir. Am avut astm când eram mică. Uneori mă prefăceam că aveam o criză în una dintre casele în care eram trimisă în plasament, ca să mă trimită înapoi. Şi mereu mă trimiteau. Nimeni nu vrea să aibă pe cap un

copil roşcat şi ciudăţel, care, colac peste pupăză, mai suferă şi de astm. La început, crizele erau reale. Mai apoi, nu. Ajunsă în punctul acela, nu mai voiam să tot fac încercări. Nu mai doream să stau în rând. Nu-mi păsa de ei şi nu voiam să le pese de mine. Şi nici nu le păsa. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată a fost să plec de la orfelinat şi să încep să muncesc. Atunci am fost, în sfârşit, stăpână pe viaţa mea, pe destinul meu. Nimeni nu mă mai putea speria sau alunga. Sună nebuneşte să spun asta acum, zise ea privindu-l direct pe Jean-Charles.

El era uimit de sinceritatea cu care-i vorbise şi de calmul cu care accepta tot ce i se întâmplase. Avea o poveste de viaţă sfâşietoare, şi era cu atât mai uimitor că ajunsese atât de departe. Povestea ei de succes era mai remarcabilă decât îi putea trece cuiva prin cap. Se târâse dintr-o viaţă care i-ar fi putut ucide pe unii şi reuşise mai multe decât şi-ar fi putut imagina cineva. Urcase pe Everest şi ajunsese cu succes în vârf. Doar câţiva dintre prietenii şi asociaţii ei cei mai apropiaţi îi cunoşteau trecutul. Niciodată nu povestise despre asta atât de direct şi de sincer cum tocmai făcuse în cazul lui Jean-Charles. Dar el era medic, iar ea îşi imaginase că putea face faţă povestirii. Presupusese că auzise de lucruri chiar mai rele. Trecutul ei devenise o rutină pentru

ea, dar pe el îl şocase şi-l impresionase profund. Chiar o respecta mai mult, acum că aflase atâtea.

— Probabil pare o nebunie pentru tine, vorbi ea din nou, dar nu vreau să mă mai întorc vreodată acolo, sub nicio formă. Sau să mă simt de parcă m-aş fi întors.

— Nu vreau să încerc să vrăjesc pe cineva să mă adopte, să spun un cântecel ori să dansez frumos. Nu vreau să fiu o sclavă de zece ani în plasament sau o fată de treisprezece ani pe care n-a mai îmbrățişat-o nimeni de ani de zile.

Nu vreau să fiu vreodată abandonată ori să mă întorc la orfelinat. Prefer să fiu singură.

Sau cu bărbați de care-i păsa prea puțin. Privirea ei

11.1 atât de intensă, încât lui îi era uşor să vadă că tot ce îi spusese pornise din inimă – şi pătrunsese adânc în a lin. Iar pentru el cel mai trist era că dorința ei se împlinise. Din câte putea să vadă, chiar era singură.

Dar ce poți tu sau ce putem oricare dintre noi să-l. Îi em pentru a nu fi abandonați, Timmie? întrebă t un-Charles, filosofic. Oamenii au obiceiul de-a ne păi. Im, chiar dacă nu suntem orfani şi nu mai avem cinci uni. Oamenii pe care îi iubim mor, soții şi soțiile fug, iintem dați afară de la locurile de muncă, chiar dacă nu t. Le vina noastră. Şi oamenii care se iubesc îşi fac uneori i în, chiar dacă e ultimul lucru pe

care l-ar dori. Viața file dureroasă, şi nu există garanții. Dacă iubeşti pe cineva, te poate părăsi sau te poate trimite la orfelinat, în rus figurat. Toți am fost acolo într-o mai mică sau mai m. Ire măsură. Dar tu mai mult decât majoritatea. Îmi lire rău că a trebuit să treci prin toate astea, şi încă la n vârstă aşa fragedă. Ce viață teribilă trebuie să fi fost! puse el compătimitor, iar ea îi zâmbi drept răspuns.

lira un zâmbet trist, abia schițat, care-i spunea că avea dreptate. Trecuse prin unsprezece ani de coşmaruri, i amintirile lor, care o hăituiseră mereu de atunci. Meriți I cu ambulanța reînviase tot trecutul pentru ea. Încă i I putea aminti noaptea în care îi muriseră părinții, de piuvă s-ar fi întâmplat chiar ieri. Cu o noapte în urmă, le simțise iar de cinci ani, în ambulanță. Iar când se trei e nevoită să meargă la spital, se simțise atât de mică şi de vulnerabilă, în vreme ce el o ținea de mână.

Până a doua zi, adultul din ea revenise la comandă, lui copilul de cinci ani era de negăsit. Dar Jean-Charles văzuse cu claritate fetița îngrozită de cinci ani din noaptea precedentă, deşi Timmie, cu tot curajul, puterea şi forța ei, era foarte stăpână pe sine acum. Însă când şi Mn-Charles se uita la ea, vedea şi altceva. Vedea umbra unei copile care-l ținuse de mână în sala de operații şi se licitase de el de

parcă-i depindea viața de asta. Şi poate aşa fusese. Habar nu avea cum de supraviețuise încercărilor tuturor acelor ani înspăimântători petrecuți în orfelinat. Dar, cumva, reuşise. Orice tribut, şi-ar fi luat anii aceia, era întreagă la minte, integră, funcțională, de succes, sclipitoare şi creativă, iar acum nimeni care o vedea nu ar fi bănuit vreodată de unde pornise sau ce viață avusese în copilărie. Dar Jean-Charles văzuse şi auzise, iar legătura dintre ei doi se schimbase pentru totdeauna. Ştia acum că ea fusese traumatizată pentru cel puțin unsprezece ani din viața ei – şi poate chiar mai mult. Îi oferea o percepție total diferită asupra ei; fusese chinuită emoțional în mod constant, şi totuşi reuşise să iasă la suprafață în final. Se bucura de succes, era puternică, un exemplu pentru ceea ce înseamnă să reuşeşti în viață, deşi Timmie se îndoia uneori de sine, mai mult decât şi-ar fi dat cineva seama. Ştia unde anume în sufletul ei erau rănile şi cicatricele. Şi, în mare, ceea ce făcea avea scopul de a împiedica aceste răni vechi să se redeschidă. Nu-şi mai putea permite asta. Fusese mult prea rănită în trecut. Nu putea risca să i se redeschidă.

Doctorul francez simțise toate acestea în noaptea precedentă, din felul în care ea i se agățase de mână.

Îl făcuse să se teamă pentru ea. Ce văzuse atunci în ea –

şi chiar şi acum într-un anumit grad – era un tsunami de durere, atât de puternic, încât ar fi înecat totul în jurul său dacă s-ar fi dezlănțuit vreodată. Şi fusese la un pas să se întâmple asta, noaptea trecută. Drumul spre spital fusese îngrozitor pentru ea şi îi reamintise cât de singură era. Ca şi cum demonii trecutului se treziseră şi o condamnaseră iarăşi la orfelinat. Agonia acestei realități se schimbase prin faptul că Jean-Charles fusese acolo pentru ea. Chiar şi pentru scurt timp, o făcuse să simtă că nu mai era atât de singură. Acum îi era recunoscătoare. Schimbară un zâmbet, iar trecutul se încețoşă din nou. Până la urmă, oricât de teribil fusese, erau doar fantome care nu-i mai puteau face rău. În toți aceşti ani, Timmie nu permisese niciodată trecutului s-o bântuie, s-o oprească, s-o schilodească. Nu-l lăsase. Era prea puternică pentru a-i îngădui s-o piască. Din când în când, reuşea să i se strecoare în prezent, cum aproape o făcuse înainte de operație, iar Hunei îl împingea înapoi, acolo unde-i era locul. Ținea Im à la loc de cinste copilul care fusese odinioară şi toate experiențele prin care trecuse, dar nu-i putea permite unei fetițe îngrozite de cinci ani să-i conducă viața. Nu îngăduise vreodată aşa ceva şi nu intenționa să lui e. Ipă acum. Trebuia să fie mai puternică de atât, nu avea de ales. Jean-Charles putea vedea totul în

expresia ei şi-i admira puterea şi curajul.

— Eşti o eroină absolută, spuse el, cu admirație.

Ea crezu că o tachina şi-i surâse, dar el vorbea serios.

Cred că eşti cea mai curajoasă femeie pe care am” 11.11 nit-o vreodată. Acum înțelegea perfect de ce fusese mai de supărată noaptea trecută. Părinții tăi n-au avut teo rudă la care ai fi putut să mergi? întrebă el, cu un iun încărcat de tristețe şi compasiune profundă, iar ea i Im mă din cap.

Tot ce ştiu despre părinții mei este că erau irlandezi ți i; iau murit. Nu mai e nimic altceva de aflat. M-am i liulit să îmi caut rudele la un moment dat, când eram în Irlanda. Trebuie să fie vreo treizeci de pagini cu numele de familie O’Neill în cartea de telefoane. Asta e tot

i.1 în Deci sunt singură, exceptând prietenii minunați îi i me sunt foarte încântată.

I un amândoi ştiau că, atunci când lucrurile mergeau prost, în vreun fel, cum se întâmplase de data asta, n iivea către cine să se întoarcă şi era complet singură.

m eptând oamenii care lucrau pentru ea, dar care erau – i în Şi în propriile vieți. El îşi aminti că îi dăduse numele lui ade să-l treacă la rude apropiate. Asta spunea multe. I Ju avea pe nimeni pe care să se poată baza, ceea ce penn n el era şi mai greu de crezut când era vorba despre o l’înne atât

de frumoasă şi de plină de succes ca ea. Era i n ÎI ele imaginat că era complet singură – poate doar în a îşi dorise ea asta. Şi poate aşa era. Şi nici nu o pu îi i învinovăți pentru asta, după un asemenea început. Ar fi fost aproape imposibil pentru ea să se deschidă, să lui”. Iscă, să se ataşeze şi să aibă încredere. Şi, cel mai probabil, înțelese el cu tristețe, nici nu făcuse asta vreodată. Soarta era uneori crudă, după cum se dovedise în cazul ei, chiar dacă din punct de vedere material fusese mai blândă. Muncise din greu să obțină ce avea. Amândoi ştiau că succesul financiar nu era suficient pentru a duce o viață bună. Dar măcar era ceva, iar ea îşi iubea munca. După părerea ei, ducea o viață foarte bună.

Părea împăcată şi calmă cum stătea întinsă în pat şi vorbea cu el. El era impresionat de secretele pe care ea i le împărtăşise. Avea senzația că trecuse de la statutul de medic la cel de prieten în doar câteva ore şi se simțea profund onorat. Se gândea că era o femeie remarcabilă. Timmie simțea şi ea legătura ce luase naştere între ei doi şi era, de asemenea, impresionată de el, deopotrivă ca medic şi ca ființă umană. Era o persoană caldă, plină de compasiune. Bunătatea sa față de ea o făcuse să se deschidă mai mult decât fusese în stare în ani de zile.

Rareori împărtăşise cuiva povestea trecutului său.

— Îmi pare rău că te-am plictisit cu vechiturile acelea mizerabile. De obicei nu vorbesc despre asta, dar mi s-a părut că îți sunt datoare cu o explicație, după ce m-am panicat noaptea trecută, spuse ea, scuzându-se.

O jena puțin faptul că îi destăinuise atâtea.

— A fost în regulă, o asigură el, şi nu-mi datorai nicio explicație. Să suporți o intervenție chirurgicală într-o țară străină, unde te afli complet singură, este înfricoşător. Oricui i-ar fi frică. Iar tu ai mai multe motive să te temi decât alții. Ai fost traumatizată în copilărie. Nu mă surprinde deloc că nu ai copii, spuse el cu blândețe. Probabil te-ai temut să nu propagi asupra altcuiva durerea pe care ai avut-o de îndurat.

Mulți dintre oamenii cu o copilărie nefericită pe care îi întâlnise el deciseseră să nu aibă copii. Timmie părea un exemplu tipic în acest caz. Dar apoi îi văzu expresia din ochi şi înțelese că atinsese o altă rană. Îi veni să-şi taie limba în clipa când privirea ei o susținu pe a lui. Durerea ei îl amuți.

— Am avut un fiu care a murit, spuse ea delicat şi rămase cu ochii ațintiți într-ai lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse el, cu vocea gâtuită. Cât

Ic prostesc din partea mea să presupun… Nu m-am

gândit că... Mi-ai spus că nu ai copii când te-am întrebat... mi-am imaginat că...

I se păruse exemplul tipic de femeie de carieră, care tui își dorește copii, mai ales având în vedere copilăria marcată de abandon și de pierderi. Nici prin gând nu-i trecuse că ar fi putut avea un copil. Chiar mai rău, unul i arc murise.

Nu-i nimic. M-am împăcat cu acest gând. A fost intim mult timp. Avea patru ani și a murit din cauza unei tumori pe creier, acum doisprezece ani. Nu l-aul' Utnt salva. Probabil ar fi fost altfel dacă s-ar fi întâmplat astăzi. Chimioterapia și oncologia sunt mult mai iivansate acum decât atunci. Am făcut tot ce-am putut. It surâse cu tristețe lui Jean-Charles, iar el îi putu vedea ut ilii cum se umplu de lacrimi. Mereu se întâmpla asta i lud vorbea despre el. Rareori o făcea. Îl chema Mark.

O spuse de parcă voia ca el să țină minte. Nu era doar un băiat care murise acum doisprezece ani. Era un i opil pe nume Mark, pe care-l iubise și-l purta pentru totdeauna în inima sa.

Apoi afacerea ei devenise un adevărat imperiu. Mai precis, un an mai târziu, când soțul ei o părăsise. Fusese Inefl o perioadă de coșmar din viața sa, și era motivul pentru care nu mai dorea o căsătorie sau un bărbat sedus în viața ei.

Tot ce dorea acum era pace, munca ei ți bărbați de ocazie ca Zack, care să-i ofere companie la xlrtrşit de săptămână. Nu dorea să se implice prea mult ui să sufere din nou. Nu dorea să mai iubească vreun în hat atât de mult încât să sufere când o părăsea, cum făcuse Derek, sau să simtă agonia pierderii lui Mark, fun dusese lumina vieții ei pentru patru ani scurți. Viață era acum mult mai simplă. Îi mai apăreau obstaco-le ocazionale în cale, dar nimic cu care să nu se poată descurca sau de care să-i pese prea mult. Nu avea nici Uluirii mari, nici pierderi majore. Nu dorea să ajungă Im într-o gaură neagră sau să-şi dorească să moară, cum ÎI? întâmplase când Mark se stinsese şi Derek plecase.

Dorea să continue aşa cum era acum – privind înainte şi doar rareori în urmă, gândindu-se la colecțiile pe care le crea, făcându-şi griji pentru spectacolele dedicate îmbrăcămintei pret-ă-porter şi bucurându-se de campania angajaților şi a prietenilor săi. Nu dorea nimic mai mult sau diferit de ceea ce avea. Jean-Charles putea vedea asta în ochii ei.

Erau uşi în ea ferm închise. Îi permisese să arunce o privire în spatele lor, dar Timmie le dorea închise.1 Era singurul mod de a evita durerea amintirilor şi redeschiderea rănilor vechi. Fața ei părea luminoasă când vorbea despre

fiul ei, dar, când aducea vorba despre soțul ei, chipul i se întrista din nou. Lăsase totul în urmă acum, spera că pentru totdeauna. Supraviețuise celor mai grei ani din viață şi lăsase totul în urmă, cu excepția lui Mark, pe care îl luase cu ea, cuibărit în inima sa. Mereu avea să fie cu ea. Dar nu mai dorea un bărbat serios în viața ei, nici măcar un copil. Era pur şi simplu prea mare riscul de a fi rănită din nou.

— Îmi pare rău pentru fiul tău, spuse Jean-Charles, cu o privire sinceră încărcată de tristețe şi compasiune. Şi pentru copilăria ta. De tot. Ai avut parte de un ghinion uimitor.

Era stupefiat de tot ce-i povestise. Şi se simțea dintr-odată recunoscător că o întâlnise pe această femeie remarcabilă şi şi-o făcuse pacientă. O admira foarte mult.

— Presupun că da. Dar am avut şi ceva noroc. Faci tot ce poți cu ce-ți vine la mână. Uneori e greu, dar alteori iese bine. Te descurci cu lucrurile pe măsură ce apar, spuse ea, arătând obosită.

Îi spusese atâtea, încât se decise să-i povestească şi restul. Vedea în ochii lui că se întreba de ce nu avea un soț, dacă avusese un copil, dar era prea politicos să întrebe. Presupuse că fusese căsătorită când se născuse copilul, deşi era suficient de curajoasă să fi avut un copil fără a fi implicată într-o căsnicie. Nimic nu l-ar mai fi surprins la ea

acum.

Îi povesti ce se întâmplase cu mariajul ei, fără amărăciune sau acuzații, relatând pur şi simplu faptele.

— Soțul meu m-a părăsit la şase luni după ce a murit lini meu. Moartea lui a fost o încercare cumplită pentru noi doi. Eram căsătoriți de cinci ani, ceea ce nu e foarte mult. Era designerul pe care l-am angajat când am demarat linia de îmbrăcăminte masculină şi era foarte hun. Am fost prieteni buni înainte de-a ne căsători. I sie un om de treabă. Am crezut că murim amândoi de durere când a murit Mark, şi relația noastră n-a mai fost niciodată la fel după asta. Eram amândoi prea de vasiuți şi pierduți să mai avem grijă unul de celălalt. Apoi iun descoperit ce ştia deja toată lumea, dintotdeauna. I ca bisexual şi se căsătorise cu mine ca să aibă un copil. Am rămas însărcinată aproape imediat după ce m-am măritat. Iar căsătoria noastră a fost un fel de impuls de moment. Nici măcar nu eram sigură că voiam copii, din i >are motivele pe care le-ai intuit deja. M-a convins să mă căsătoresc cu el şi să avem copii. S-a dovedit a fi cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Şi apoi, când îi murit Mark, Derek mi-a spus că vrea să plece. Din ce mi-a spus, copiii au fost unicul său motiv de a se însura i ÎI mine. Niciunul din noi nu îndrăznea să mai aibă un i npil,

iar el avea altă viață, de care nu avusesem habar. I după aceea, de fiecare dată când ne uitam unul la celălalt, îl vedeam doar pe Mark.

i) erek a început să bea mult după ce a murit Mark, i implicat într-o relație cu un bărbat şi s-a îndrăgostit. Nu cred că voia să mă încarce cu toată durerea aia, ci pur şi simplu să ne despărțim fără complicații, ceea i e doream şi eu. Având în vedere circumstanțele, cred că Rusia trebuia făcut. Am încetat colaborarea şi căsătoria i se atunci ei doi locuiesc împreună în Italia. Cred că i fericit, şi îi doresc toate cele bune, spuse ea încet, în timp ce Jean-Charles absorbea impactul încă unei traume căreia ea îi supraviețuise. Când a plecat, i-am lăsat n parte din afacere, din moment ce el crease liniile bărls Mcşti şi ne plasase în atenția tuturor drept un succes International. Aşa că el s-a retras, iar eu am revenit şi un lucrat ca o maniacă. Afacerea a devenit viața mea. Am supraviețuit cumva pierderii lui Mark şi a lui Derek.

Nimic nu ar putea să doară mai mult ca pierderea lui Mark, spuse ea trist, cu ochii în lacrimi. Am mai primit ocazional veşti de la Derek. Cred că e dureros pentru amândoi. E mai uşor când nu vorbim. Trăieşte cu un bărbat care ne-a fost fotomodel. Sunt fericiți. Eu am viața mea. Şi

cam asta e. A fost finalul unei ere pentru mine. Nu e o poveste prea fericită de spus. Nu cred că ar fi rezistat prea mult căsătoria. Nu te poți forța să fii ceva ce nu eşti. Mark ne-a ținut împreună, şi, când el n-a mai fost, Derek a revenit la viața pe care o dusese înainte şi despre care eu nu ştiam. Oamenii îmi mai spuseseră una-alta din când în când, dar nu-i crezusem niciodată. S-a dovedit că aveau dreptate. Dar faptul că l-am avut pe Mark a făcut totul să merite, chiar şi pentru o scurtă perioadă. N-aş da anii aceia pe nimic altceva. Îți oferă provocări şi daruri la care nu te aştepți. Mark a fost un dar. Unul ce mi-a adus bucurie pură. Nu voi regreta niciodată un singur minut din viața sa, nici măcar că m-am căsătorit cu Derek pentru a-l avea. Numai că viața mea este foarte diferită acum.

Vorbea cu mult realism. Îşi acceptase trecutul, cu toate regretele şi durerile. Şi, în ciuda lui, continuase să asigure pentru ea şi pentru cei din jurul ei un trai decent. Iar faptul că se răsfăța din când în când cu bărbați ca Zack nu făcea niciun rău nimănui, ci doar o ajuta să împiedice demonii trecutului s-o hăituiască.

Jean-Charles îşi dădu seama că era o femeie cu adevărat remarcabilă şi că o subestimase prima oară. Ea însemna mult mai mult decât se vedea dintr-o privire. Avea puterea a

o sută de oameni şi inima a mii. În timp ce se priveau în salonul de spital, Timmie observă pentru prima dată că îl ținea iarăşi de mână. Nu era o poveste care să poată fi spusă fără sprijin, sau altcuiva decât unui prieten, iar acum el era unul, atât în ochii lui, cât şi în ai ei. Intrase doar pentru scurt timp în viața ei, pentru a o face să depăşească o perioadă mai grea, dar acum, când avea să plece, o să ia cu ea o bucată din el, cum se întâmpla mereu când cineva îşi împărtăşea cu altcineva o parte din sine. Îşi deschisese cele mai secrete lăcaşuri pentru el şi-i arătase inima ei, rănită şi chinuită i mn era. Spusese deseori că inima ei era ca un vas chinezesc smălțuit, plin de crăpături, dar vechi şi rezistent.

i el credea acelaşi lucru acum, după ce auzise tot ce i se întâmplase. Niciodată nu respectase pe cineva mai mult.

I ia cea mai grozavă femeie pe care-o întâlnise vreodată, ți. o respecta pentru tot curajul său şi pentru lipsa de i sentimente cu care privea înspre trecut. Părea să vadă

Îl îl u 1 ca pe un dar, indiferent de cât de mari fuseseră pierderile sau cicatricile. Avea ceva foarte frumos în

i – şi foarte mândru. Până şi cicatricele ei îl emoționau iirmn profund. Nu era nimic neplăcut la ea.

Păcat că nu te-ai recăsătorit niciodată şi n-ai mai uviit

copii, spuse el cu tristețe.

lira profund mişcat şi conştient de pierderile ei. I e fapt, pierduse pe toată lumea la care ținuse vreodată, rminți, fiu, soț. Şi supraviețuise, chiar dacă rămăsese

III sechele. Avea doar treizeci şi şase de ani când murise îmi ei şi un an mai mult când divorțase. Ar mai fi avut ilmp să înceapă o viață nouă, dar alesese să nu facă asta, neutru toate motivele pe care i le împărtăşise în ultimel două ore. Jean-Charles se întrebă dacă ei i se părea pur şi simplu prea riscant să iubească iarăşi pe cineva. VI poate chiar era, pentru ea. Timpul zburase şi atârna MI spațiu acum, când ei continuau să se țină de mână. Se simțea apropiat de ea, mai apropiat decât ar fi crezut vreodată că ar putea fi, şi totuşi nu avea planuri în ceea ico privea. Nu exista nimic romantic între ei. Tot ce inhea era o legătură puternică, de la o ființă umană la ilia, exact ceea ce simțea şi ea față de el.

Nu mai vreau alți copii sau un soț, spuse ea. N-am lui nicio clipă după moartea lui Mark şi plecarea lui I Vrek. El dorea altă relație, nu eu. Eu voiam doar să-mi line rănile în singurătate. Şi am făcut asta pentru mult timp. Afacerea m-a păstrat în viață. Restul a fost pur şi simplu prea greu.

— Şi acum? întrebă Jean-Charles curios. Îi spusese atâteu, încât nu se temea s-o întrebe mai multe. Nu ai pe

nimeni în viața ta?

Ea ridică din umeri şi clătină din cap, zâmbind, amintindu-şi că Zack n-o sunase înapoi. Îi lăsase un mesaj în dimineața aceea şi-i spusese de operație, dar el nu o sunase. Nici măcar nu era sigură cât păsa, dacă sună sau nu. N-avea niciun rost să conteze pe Zack. Nu s-ar fi ridicat vreodată la înălțimea aşteptărilor. Era prea ocupat să îşi ia revanşa pentru certuri imaginare şi să aibă grijă de el însuşi. Nu avea strop de răutate în el, dar nici moralitate. Era acolo pentru distracție, şi nu dăduse niciodată de înțeles altceva.

— Nimeni important, îi răspunse ea. Oamenii vin şi pleacă din viața mea. Am făcut compromisuri cu care pot trăi, pentru perioade scurte de timp. N-am mai avut o relație serioasă de când m-am căsătorit. Nu mai vreau una. Prețul e prea mare, şi sunt prea bătrână pentru asta, spuse ea zâmbind timid, iar medicul râse.

— La patruzeci şi opt de ani? Cu siguranță nu eşti! Femei mult mai în vârstă ca tine se reîndrăgostesc şi se căsătoresc. Iubirea nu are vârstă. Propria mea mamă a rămas văduvă la şaptezeci şi nouă de ani şi s-a recăsătorit la optzeci şi cinci. Au trecut doi ani de când s-a întâmplat asta, şi îşi adoră soțul. Este la fel de fericită cu el precum a fost cu tatăl meu.

Timmie surâse la ideea unei mirese de optzeci şi cinci de ani. Imaginea avea ceva delicios de dulce în ea.

— Poate când voi avea optzeci şi cinci de ani, spuse ea râzând, ținându-l încă de mână. Cred că aştept până atunci. Probabil sunt încă prea tânără să mai încerc. Cred că voi aştepta până fac Alzheimer, apoi n-am să-mi mai aduc aminte de ce îmi era teamă. Dar, în momentul acesta, memoria mea e prea bună. M-ar speria de moarte.

Şi pe bună dreptate, în cazul ei. Pierduse prea mult în viață şi fusese rănită de prea multe ori, de prea mulți oameni.

— Ratezi ceva, spuse blând Jean-Charles. De fapt, ratezi multe. Ratezi dragostea în viața ta, Timmie, pentru că eşti speriată. Nu te învinovățesc. Dar, dacă intuiesc eu corect, viața fără dragoste este grea şi singuratică.

Şi ducea la genul de panică la care fusese marini în noaptea precedentă, când depinsese complet de un străin.

E greu, căzu ea de acord, dar e sigur. Nu am nimic i le pierdut acum.

Lui i se păru o afirmație tristă, mai ales din partea ui ici femei minunate ca ea.

Amândoi îşi amintiră numele asistentei pe care ea îl» i zisese pe formularul pentru rude apropiate. Nu avea nule

sau frați. Când trebuia să menționeze o rudă apropiată, mereu îşi amintea ce însemna de fapt viața ei, din era o realitate pe care o acceptase de mult. Ştia că lui avea să se schimbe. Iar pronia cerească îi scotea în

Ile oamenii de care avea nevoie, aşa cum Jean-Charles fusese acolo pentru ea când i se rupsese apendicele. A< u în deveneau prieteni. Era conştientă de faptul că el n admira mult, dar văzuse totodată o urmă de tristețe m (ochii lui. Nu era o consecință a ceva din viața lui sau a dezvăluirilor ei, dar nu dorea să întrebe. Confidențele de genul celei pe care i-o făcuse ea trebuiau oferite. Nu le puteai smulge cu sila. Trebuiau să vină din suflet, i putea observa că el nu era gata să facă asta cu privire la propria lui viață – şi poate n-avea să o facă niciodată. I, i alesese să-şi împartă povestea vieții sale cu el, dar puie i simți că în amândoi rămânea o parte zăvorâtă.

Cum ai reuşit să nu devii plină de resentimente? întrebă el încet. Ai atâtea motive să fii.

Şi totuşi, putea simți că nu era urmă de ranchiună în ea împotriva nimănui. Renunțase cu ani în urmă.

I I suspecta că nu fusese niciodată înverşunată, ci doar devastată sau întristată. Dar nu purta pică nimănui, ulei părinților pentru că muriseră, nici soțului ei pen îi îl că

plecase, nici doctorilor pentru că nu reuşiseră să-i ilveze copilul. Era diferită de toți cei pe care îi cunoşt usc el până atunci, şi îşi dorea să fi semene mai mult. Iu cazul său, el era plin de resentimente şi de regrete.

I trecutul îl întrista uneori nespus. Ea era o adevăral I inspirație pentru el, şi ştia că avea să-şi amintească mult timp de această după-amiază petrecută împreună.

Se lăsa întunericul când îi dădu în sfârşit drumul la mână. Stătuseră de vorbă ore întregi. Asistența vârâse capul înăuntru să vadă cum se simțea, apoi se retrăsese discret. Era pe mâini bune, şi nu dorea să-i întrerupă. Văzuseră că purtau o conversație serioasă. Atât Timmie, cât şi medicul ei păreau absorbiți de discuție. El observă că ea părea obosită.

— Te-am epuizat, spuse el pe un ton de scuză, simțindu-se vinovat că stătuse atât de mult.

Dar era o femeie fascinantă, şi n-avea să uite vreodată ce învățase despre ea. Ştia că o să-şi aducă mereu aminte de ea, cu profund respect şi admirație, ori de câte ori avea să-i audă numele. Şi spera s-o revadă când urma să vină iarăşi în Paris. Brusc, faptul că o întâlnise părea un mare dar ceresc. Dacă prietena ei din New York nu i-ar fi dat numele său, nu l-ar fi sunat niciodată şi ar fi trebuit să apeleze la medicul de la hotel, despre care nu ştia nimic.

— Mi-a făcut bine să vorbesc cu tine, spuse ea cu un zâmbet discret, aşezându-şi la loc capul pe pernă, pentru prima dată după ceasuri întregi. Nu mai vorbesc despre lucrurile acelea.

Mersese ani de zile la terapeuți, după moartea fiului său, şi în final terapeutul hotărâse că procesul se încheiase. Mai bine de atât nu avea să fie. Trebuia să trăiască şi să se împace cu restul. Trecutul nu putea fi schimbat.

— A însemnat mult pentru mine să-ți spun despre lucrurile acestea. Uneori credem că ştim cine sunt oamenii şi cum au ajuns acolo, dar, de fapt, nu avem habar. Niciodată nu ştii prin ce au trecut unii sau cât de mult au progresat, spuse ea cu înțelepciune, în timp ce el aproba din cap.

— Ai ajuns departe, Timmie, replică el cu seriozitate.

Mai departe decât oricare dintre cunoştințele sale. Noaptea trecută, când el fusese acolo pentru ea, se formase o legătură între ei doi. Era ceva ce nu avea nici ea să uite vreodată. El fusese acolo pentru ea, cum puțini i nimeni fuseseră vreodată. Iar ea simțise că era un om în i.110 putea avea încredere.

Când mă laşi să plec acasă? întrebă ea în timp ce el

i idica. Nu avea pe nimeni pentru care să se grăbească în

a. Să dar nici în spital nu-i plăcea să stea.

Nu ştiu, dar deocamdată nu. Poate într-o săptămâna Te las să te întorci la hotel înainte de asta, şi vedem i am te simți. De aici te duci direct la Los Angeles?

lia clătină din cap.

— Trebuia să merg la New York. Am întâlniri de afai < i i acolo săptămâna viitoare şi una programată pentru merea aceasta.

Nu sunt sigur că vei fi în stare. E posibil să poți călători cam într-o săptămână, dar, în locul tău, aş merge aşa şi m-aş odihni, măcar încă o săptămână. La urma ut mei, ai suferit o intervenție chirurgicală.

l a aprobă din cap. Se gândise să le spună lui Jade şi Iuți lavid să țină şedințele fără ea. Puteau s-o pună la cuie a it când ajungea acasă. Cel mai important lucru fusese spectacolul din Paris, şi asta se rezolvase. Restul nu mai parea să conteze prea mult pentru ea acum, iar el putea i I i. Crva asta în ochii ei. Nu se lupta cu el ca să plece mai fi pe de cum se aşteptase el. Se dovedise diferită de cum

< rezuse la început. Şi-o imaginase alintată, dificilă, plină de pretenții şi arogantă, având ca martor succesul în De fapt, era oricum numai aşa nu. Era caldă, bună, puternică, inteligentă, rezonabilă, plină de compasiune a i le blândețe.

Nu părea să aibă o fărâmă de răutate în

a iar lui îi plăcea mult.

Ai nevoie de ceva înainte să plec? Mai multe analgele <! întrebă el, dar ea refuză clătinând din cap.

Rareori iau. Nu-i aşa dureros, am îndurat eu altele mul rele.

După dezvăluirile din acea după-amiază, ştia că avusese de îndurat şi lucruri mai rele. Nu luase medicamente im I când murise Mark. Nu era genul ei să se ascundă I lealitate şi de propriile trăiri. Privea lucrurile în faţă. Mi tvu făcea aşa.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi reaminti el, iar ea zâmbi.

El o bătu pe umăr şi ea îi surâse iar înainte ca el să plece. După ce plecă, rămase întinsă în pat şi; se gândi mult timp la el. Nu vorbise aşa nimănui de am de zile şi niciodată cu atâta sinceritate. Se simţea pe deplin confortabil în prezenţa lui şi avea încredere în el cât nu avusese în nimeni ani de zile. Criza avută cu o noapte! în urmă dărâmase barierele dintre ei, care altfel poate n-ar fi dispărut niciodată.

Şi, în timp ce părăsea spitalul, Jean-Charles se gândea cam la acelaşi lucru. Era una dintre acele femei rare că-l reia îi putea spune orice, îi putea face orice mărturisire, şi

cu care i-ar plăcea să-şi împărtăşească şi el secretele.) Pentru moment, ea şi le oferise pe ale ei, iar el se întreba! dacă avea să vină o zi în care să-i poată vorbi şi el la fel1 de sincer. Ea îşi pusese sufletul pe tavă în fața lui în acea după-amiază şi îi spusese povestea vieții ei, oricât era de dureroasă. Era evident că durerea persista în ea – şi probabil nu avea să dispară niciodată. Se simțea de parcă; întâlnise o ființă cum rar îi era dat să cunoască. Iar ea se simțea la fel, uimită de toate confidențele pe care i le făcuse, cu o naturalețe care o surprinsese.

Nu regreta nimic din ce îi împărtăşise. După ce el plecă, îi trecu prin minte că la un moment dat în trecut i-ar fi plăcut să aibă un bărbat ca el cu care să-şi împartă viața. Nu avusese niciodată aşa ceva. Ea şi Derek împărl țiseră un interes comun în afacere şi un copil – şi mai nimic altceva. Nu avuseseră niciodată multe în comun, cu excepția muncii. Înțelesese ulterior cât de puțin îl cunoştea şi cât de puțin o cunoştea şi el pe ea. Cineva ca Jean-Charles Vernier părea mai degrabă un partener egal, un oponent de seamă, un aliat şi un om pe care putea conta. Dar ca întotdeauna în cazul unor astfel de bărbați, îşi aminti Timmie, era căsătorit. După cum spusese Jade, toți cei buni erau. Se gândi la asta, în vreme I ce se lăsa furată de somn în acel salon de la

American Hospital, şi îşi aminti că tot nu primise vreun semn de la Zack. Era dezamăgitor, ca întotdeauna când era vorba. Ic. Spre el, dar nu era o surpriză. Cu oameni ca el, dezamngirea era un stil de viață. Timmie se obişnuise de-a lungul anilor. Trecuse prin atâtea, încât dezamăgirea l irca un lucru minor. Supraviețuise unor lucruri mult ni. Îi rele. La celălalt capăt al spectrului erau bărbații ca Jean-Charles. Extraordinari, admirabili, demni de respect şi de încredere. Şi, dintr-un motiv sau altul, inacihili şi de neatins. În majoritatea cazurilor, erau ai ilii cuiva. Dar fusese recunoscătoare să-i poată vorbi luile. M-Charles în acea după-amiază. Simțise că-i era sui li I pereche. Acest lucru în sine era atât de rar, încât simplul fapt că-i vorbise era de ajuns. Nu-i trebuia mai mult.

Capitolul 4

IV parcursul următoarelor două zile, Timmie conmmă să se refacă. Arăta şi se simţea mai tot bine, iar I.m-Charles veni de două ori pe zi să vadă ce făcea.

I V obicei, înainte şi după orele de serviciu. Vineri, o vârî. I a treia oară, în drum spre casă de bun dineu despre... Ui spuse că era groaznic de plicticos. Îşi iţi capul în canin. I ei, purtând un costum închis la culoare cu dungi «uluiri, şi fu fericit să o găsească trează. Arăta la fel de I inc şi de elegant ca prima dată când îl întâlnise.

I; a citea o revistă englezească pe care o găsise o asisiiin pentru ea, şi, deşi nu-i pomeni despre asta lui şi M-Charles, tocmai vorbise cu Zack. Fusese predictibil di lipsit de compătimire şi mai degrabă o tachinase, de (mică ar fi fost vreo glumă proastă pe care o făcuse ea.

în n stătea în fire să poarte cuiva de grijă şi trata până ţi problemele serioase ca pe o glumă. Spusese râzând că în trebuia dacă nu îl luase cu ea, ceea ce ei i se păru

O obrăznicie. Nici nu-i trecuse prin cap că poate fusese upftrută sau speriată. Era de neconceput pentru el ca o

1 i şi >ană atât de puternică precum Timmie să se teamă de ceva, cu atât mai puţin de ceva ce el considera o bucurie

minoră. Lui i se părea că ea era chiar bine, iar ea nu-l contrazise. Îi făcu jocul. Şi se simțea, de altfel, mai bine acum.

Vorbise şi cu Jade şi cu David de câteva, ori în cursul acelei zile. Întâlnirile din New York decurseseră bine şi se descurcau fără ea. Jade se oferise să zboare înapoi la Paris, şi amândoi îşi făceau griji pentru ea, dar ea insistase că se simțea bine. Oricum nu aveau cu ce s-o ajute. Trebuia doar să se odihnească, să ia antibiotice şi să-şi recapete puterile. Se plimbase pe holuri în sus şi în jos, deşi încet şi prudent şi uşor îndoită de mijloc, de câteva ori în cursul acelei zile. Doar Jean-Charles ştia cât de speriată fusese. În fața celorlalți părea la fel de puternică şi de stăpână pe ea ca oricând. Nu-i plăcea să pară vulnerabilă în ochii nimănui. Se simțea prea expusă.

Când Jean-Charles îşi băgă capul pe uşă, Timmie privi în sus şi zâmbi. Arăta minunat, uşor pus pe şotii, şi avea un aer aproape adolescentin când intră cu paşi mari în cameră. Observă că arăta mai puțin palidă ca după-amiază, iar ea îi spuse că se plimbase pe hol.

— Ce cauți aici, la ora asta? întrebă ea, cum ar fi întrebat mai degrabă un prieten decât un medic.

Dar doctorii nu-şi vizitau pacienții la unsprezece noaptea.

Ajunseseră să aibă o legătură specială şi se simțeau bine unul în compania celuilalt. Schimbară un zâmbet cald în timp ce el se apropia de patul ei.

— Eram în drum spre casă, şi am zis să trec să văd ce faci, spuse el relaxat. La urma urmei, eşti o persoană foarte importantă.

O tachina, iar ea râse. Tachinările n-o deranjau dacă veneau din partea lui.

— Sunt o persoană foarte plictisită, spuse Timmie, lăsând jos revista, bucuroasă să-l vadă. Cred că îmi revin, continuă ea, surâzându-i. Încep să mă simt ca la închisoare. Când mă laşi să plec?

— Hai să vedem cum te simți mâine. Presupun că te-aş putea trimite înapoi la hotel cu o asistentă, spuse el, căzut pe gânduri.

Avea să-i fie dor de conversațiile lor de după-amiază. L fit timp era în spital, putea s-o viziteze oricând.

Rareori se bucurase atât de interacțiunea cu o pacientă, şi-i plăcea să audă ce are de zis despre tot felul dr subiecte familiare ei. Descoperiseră că erau amândoi pasionați de artă şi aveau aceeaşi afinitate pentru i. Hagall. Avea un tablou de-al lui în casa din Bel Air.

În el începuse să-i dezvăluie unele dintre detaliile propriei

sale poveşti de viață. În ziua precedentă, îi spusese că alesese medicina din cauza morții surorii sale ca urmare a unei hemoragii craniene, când el avea şaisprezece ani, iar ea, douăzeci şi unu. Moartea ei subită reprezentase un punct de cotitură în viața sa.

— N-am nevoie de asistentă, se plânse Timmie în timp ce el se aşeza pe scaunul de lângă patul său, iar ea îi uimiră în tăcere costumul şi se întreba cine îl făcuse.

lira minunat croit şi avea linii precise, masculine, elee uite. Se întrebă deodată dacă l-ar ofensa să-i trimită unul de-al ei. Era mereu îmbrăcat impecabil. Îi plăcea însă cum arăta şi îmbrăcat în haine de zi. Apăruse în dimineața aceea purtând pantaloni kaki, o cămaşă al1 nsrră cu dungi, un sacou sport şi mocasini din piele întoarsă maro. Îi stătea bine, iar stilul său vestimentar

Îl a mai degrabă englezesc decât franțuzesc. Totul arăta I'ine pe el, pentru că era înalt şi subțire.

— Ba ai nevoie de asistentă, o asigură el. Am o putea îi un bănuială că, dacă nu ai una, o să începi să alergi de i olo-colo sau o să ieşi în oraş.

Îi spusese deja că dorea ca ea să rămână la pat tot iestul săptămânii, ceea ce ei începea să i se pară o pedeapsă prea crudă. Se simțea suficient de bine încât se ridice şi să se

mişte puțin.

Nu fugeam pe hol în seara asta după cină, îl asigură m, iar el îi întoarse zâmbetul.

Îşi spălase părul în dimineața aceea, iar coama ei cârlionțată arămie îi cădea în cascadă peste umerii halatului de spital. El observă că primise un buchet imens de I lori de la Piaza Athenee. David şi Jade îi trimiseseră un alt buchet enorm, pe care îl comandaseră telefonic din New York. Camera mirosea ca o grădină.

— Cum a fost dineul? întrebă ea, arătând ca un copil care a fost lăsat acasă cu dădaca şi acum vrea să afle totul.

— Foarte plicticos, spuse el rânjind. A fost foarte searbăd, mâncarea n-a fost bună şi am auzit că şi vinul era îngrozitor. Abia aşteptam să plec.

Ea nu dori să îl descoasă, dar se întrebă de ce nu plecase acasă cu soția. Avusese de câteva ori impresia că nu avea o căsnicie strălucită, dar el nu făcuse niciodată vreun comentariu despre asta. Avea două fiice, Julianne şi Sophie, de şaptesprezece, respectiv cincisprezece ani, şi un fiu, Xavier, care era student în primul an la medicină şi dorea să devină chirurg, ceea ce, evident, îl făcea foarte mândru pe tatăl său. Li menționase în convorbirile cu ea de câteva ori. Fetele erau aproape de vârsta pe care ar fi avut-o fiul ei, iar

el se întrebase de mai multe ori dacă nu cumva o întrista când le aducea în discuție. Dar, cum ea îl întrebase de ele, îşi permise să le pomenească uneori, când se ivea ocazia.

— Nici eu nu prea mă dau în vânt după dineuri, recunoscu Timmie, cuibărită confortabil în patul ei. Era distractiv să fie vizitată la acea oră, mai ales că acum se simțea mai bine. Nici măcar nu simțea perfuzia din braț. Prefer să-mi petrec timpul la casa mea de pe plajă sau într-un bistrou mic, cu prietenii. De obicei petrecerile reprezintă o bătaie de cap prea mare.

Lucra prea mult ca să mai aibă timp pentru viața socială, deşi uneori era silită să meargă la evenimente importante de la Hollywood. Cu atât mai mult cu cât compania ei furniza frecvent haine pentru filme şi îmbrăca o serie de vedete de la Hollywood.

— Unde este casa ta de pe plajă? întrebă el curios.

Era o parteneră de discuție mai distractivă decât majoritatea oamenilor cu care cinase în acea seară.

— În Malibu, spuse ea cu lejeritate, şi-i povesti despre ea şi despre plimbările lungi pe care adora să le facă pe plajă.

Nu pomeni despre faptul că obişnuia să îşi petreacă timpul acolo cu Zack. Nu părea să merite să-l menționeze şi evitase să vorbească despre el. Era unul dintre i

nmpromisurile pe care le făcuse.

— De foarte mult timp am vrut să ajung în Malibu, puse Jean-Charles, căzut pe gânduri. Fotografiile de îi colo sunt minunate. Casa ta este în districtul Colony? întrebă el, arătându-şi cunoştinţele despre zonă, iar ea ilmbi şi aprobă din cap.

Da, este. Ar trebui să vii să o vezi cândva.

Rămaseră amândoi tăcuţi preţ de câteva clipe, întrel rându-se dacă aveau să se mai vadă vreodată. Nu era niciun motiv real, în afara cazului în care ea revenea în Paris şi se îmbolnăvea iar. Sau poate, după toate câte împărtăşiseră de când era aici, aveau să devină cu adevărat prieteni.

N-am mai fost de mulţi ani în Los Angeles. Am part ici pat la o conferinţă foarte interesantă şi am ţinut îi prelegere la şcoala de medicină de la UCLA, spuse în InCharles ridicându-se din nou.

Se făcea târziu, şi ea era pacienta lui şi avea nevoie de somn. Îi spuse că ar trebui să se odihnească, iar ea i latină din cap. Era obosită, dar îi făcuse plăcere să disi ute cu el.

Am să vin mâine să te văd, îi promise el, şi vom i Iccide împreună când te poţi duce la hotel. Poate duminică, dacă promiţi să te porţi frumos.

— Când crezi că mă pot întoarce în L.A,?

lira plecată de săptămâni de zile.

Vom vedea. Poate la sfârşitul săptămânii viitoare mm chiar mai devreme, dacă te recuperezi bine.

Iade se oferise să se întoarcă şi să o însoţească pe drumul către casă, dar Timmie insistase că nu era necesar, «Ieşi până şi căratul genţii ei voluminoase de călătorie i. O părea acum o sarcină dificilă. Dar era hotărâtă i revină singură în L.A. Şi s-o lase pe Jade să zboare în a-i îi cu David din New York. Aşa era cel mai logic.

Somn uşor, Timmie, spuse el, oprindu-se pentru o ultimă clipă în cadrul uşii, iar ea îi surâse din pat.

— Mulţumesc pentru vizită, doctore, îl tachină ea, în 1 timp ce el îi zâmbi, apoi plecă. 1

Adormi gândindu-se la el şi întrebându-se cum era soţia lui, dacă era sofisticată şi elegantă ca el şi la fel de deschisă şi plină de candoare. El era un amestec interel şanţ de căldură şi detaşare. Îi arătase fotografii cu copiii lui, toţi trei foarte frumoşi, iar Timmie trăsese concluzia că soţia lui era la rându-i frumoasă. Timmie nu şi-l putea imagina cu cineva nu prea arătos, deşi observase că spusese foarte puţine despre ea, în afara faptului că studiase dreptul când era mai tânără, dar nu practicase niciodată, şi că erau căsătoriţi de aproape treizeci de ani. Părea un timp

îndelungat pentru Timmie şi suna impre! sionant, dar era greu să-şi dea seama din puţinele informaţii despre căsnicia lui dacă era fericit cu ea sau nu.

Având în vedere durata mariajului, Timmie presupuj se că era, dar el părea reticent când venea vorba despre asta şi nu făcea niciun fel de comentarii despre soţia i s-a Părea foarte neutru, de câte ori venea vorba. Acest i lucru în sine o făcea pe Timmie să se întrebe ce fel de căsnicie aveau. Remarcase că nu o aducea în discuţie. Vorbea fie despre copiii lor, fie despre el, dar aproape; niciodată despre ea.

Unul dintre numeroasele lucruri pe care Timmie le admira la el era că, în ciuda conversaţiilor lor numeroase şi deseori filosofice, cu multe puncte de vedere în comun, nu avusese niciodată impresia că flirta cu ea. Era mereu atent, interesat şi respectuos şi niciodată nu întrecea măsura. Faptul că nu flirta deschis cu ea o făcea să suspecteze că-şi iubea soţia, ceea ce ei i se părea admirabil. Era un om uşor de admirat, pentru priceperea sa, dedicarea, cunoştinţele, mintea sa ascuţită, cultura, simţul umorului şi grija faţă de pacienţi. Nu mai fusese atât de bine îngrijită niciodată, şi se hotărâse deja să-i cumpere un cadou înainte să plece. Dar nu putea face nimic până când el nu o externa.

Iar când el reveni în dimineaţa următoare să o 1 vadă, în

haine de weekend, pantaloni reiați de catifea 1

.1 un pulover de caşmir cenuşiu, ea aduse iar vorba de plecarea din spital.

Bine, bine, replică el, văd că ai de gând să mă cică Ieşti până când te trimit înapoi la Piaza.

Trebuia să-şi continue tratamentul cu antibiotice, dar

I spuse că avea să fi prescrie restul sub formă de pastile.

I i; foarte prudent ca medic, descoperise ea, şi extrem i Io responsabil.

Am să te trimit mâine înapoi la hotel, atâta timp i li îmi promiți că nu vei face nimic şi vei continua să te odihneşti. Presupun că ți-e mai confortabil acolo.

Aşa era, dar nu avea nimic de reproşat ca urmare a şedri îi ei de patru zile în spital. În plus, el continuase să o viziteze de câteva ori pe zi. Era atent şi practica medicina ÎI j, rrijă, acordând atenție fiecărui detaliu.

Înainte să plece, el îi spuse că avea să-şi petreacă seara

Îi copiii săi. Asociatul său urma să-i țină locul. Îi aminti i t avea numărul lui, aşa că să îl sune fără ezitare dacă lipirea vreo problemă. Asta îi reaminti ei de acea seară di marți îngrozitoare, când îl sunase în plină criză. Păn, i să se fi petrecut cu secole în urmă, după zilele astea III i ure vorbiseră atâta.

Am să vin să te văd mâine, la Piaza Athenee, o asilM11A el, iar ea ştiu că aşa avea să se întâmple.

Se ținea întotdeauna de cuvânt. Era un bărbat pe care e putea conta. Totul la el emana putere şi încredere.

Am să fiu în Perigord în seara aceasta, în casa fratelui meu. Mie şi copiilor mei ne place foarte mult acolo.

I immie observase că nu o menționase pe soția sa, în cu ce i se părea bizar. Poate nu-i plăcea la Perigord pe cât le plăcea lor sau poate nu se înțelegea bine cu hulele lui. După ani lungi de căsnicie, orice era posibil.

Vinienii aveau tabieturi şi făceau concesii sau trasau limite legate de prietenii sau rudele care le displăceau. Şi un Charles nu oferise niciun indiciu, iar lui Timmie i i păruse oarecum nepotrivit să întrebe, deşi îşi împări i i. Oră păreri profund personale despre multe lucruri, de la politică la artă, de la avort la creşterea copiilor, mbiect despre care ea nu ştia multe, din moment ce experiența ei ca mamă fusese mult prea scurtă; îşi dădu seama că îl invidia pentru weekendul cu copiii lui. Se gândea că erau norocoşi să aibă un tată ca el.

Noaptea era liniştită în lipsa lui, şi Timmie se uită la CNN la televizorul din rezerva ei. Nu era niciun eveniment şocant la ştiri. Iar rapoartele trimise de Jade şi de David din New

York erau bune. Mai aveau două zile de întâlniri programate săptămâna viitoare, şi se gândea cu groază la mormanul de hârtii ce se strânseseră pe birou în absența ei, îndeosebi cât fusese bolnavă. Era încă epuizată după intervenția chirurgicală şi, când se îmbrăcă duminică pentru a părăsi spitalul, descoperi că efortul o epuizase şi îi păru aproape rău că nu acceptase sugestia lui Jean-Charles de a lua cu ea o asistentă. Insistase că avea să primească toată grija necesară de la personalul hotelului. Gilles venise să o ia şi să o ducă la hotel. Spusese că se simțea uşurat să vadă că arată atât de bine şi-i adusese un buchet imens de trandafiri roşii. Se simțea ca un star de cinema sau ca o divă de operă când părăsi spitalul, încă nesigură pe picioare şi cu brațele pline de flori. Fu surprinsă să constate cât de bine era să revină la Piaza Athenee. Se simțea de parcă revenise acasă, când păşi în luxul camerei sale obişnuite, şi una din cameriste îi sări în ajutor.

Timmie făcu un duş, din moment ce Jean-Charles îi spusese că avea voie, comandă prânzul la room-service, îşi verifică mesajele, citi câteva faxuri pe care i le trimiseseră Jade şi David, niciunul de speriat, doar informative. Iar apoi Timmie se băgă fericită în pat, între aşternuturile bine călcate. I se părea culmea luxului să fie din nou acolo. Deşi

totul la spital fusese eficient, confortabil şi plăcut, nu era loc de pe pământ la fel de minunat ca Piaza Athenee, după părerea ei.

Mai târziu în acea după-amiază, stătea culcuşită în pat, mâncându-şi ciocolata favorită şi sorbind ceai, când fu anunțată de la recepție că doctorul Vernier venise să o vadă. El apăru câteva minute mai târziu. Părea relaxat şi fericit să o vadă. Intră în cameră cu paşi mari şi-i spuse că deja arăta mai bine.

Trebuie să fie de la ciocolată, spuse ea în timp ce-i ulerea o bucată, însă el refuză, cu mai multă stăpâni

10 de sine decât se simțea ea capabilă. Cum a fost la l’i i igord cu copiii? întrebă ea, fără să adauge că-i fusese

lui de el, deşi era surprinsă să constate că aşa era.

Nu avusese pe nimeni interesant cu care să stea de

11 ÎI hă de dimineața trecută, de când trecuse el să o vadă în spital.

Hxcelent, comentă el. Dar tu cum te simți acum i. Îi revenit aici? La fel de bine cum te simțeai ieri în «plini sau te-ai epuizat deja?

I’area aproape sever când îi punea întrebările, iar i i râse, ceea ce-l făcu să zâmbească. Râsul ei era menii contagios, şi era mulțumit să vadă că-şi recăpătase pl, ivirea

ştrengărească. I se părea că arăta foarte bine şi în mulțumit.

N-am ridicat un deget. Tot ce-am făcut de când în Un întors azi-dimineață a fost să stau în pat şi să lilfinânc.

Fix asta şi trebuie.

11 spusese deja de câteva ori că o considera prea slabă, I, i; ista nu-l surprindea în totalitate, având în vedere industria în care lucra. Toți oamenii de modă americani i e păreau anorexici, deşi înfățişarea lui Timmie nu era i în în atât de extremă. Dar observase că slăbise săptămân, insta, ceea ce era de aşteptat după operație. Putea vedea cu uşurință că ea era încântată să revină la hotel, la Tinera, patul şi halatul ei confortabile. Îşi pusese până vi i pereche de cercei cu diamante şi îşi făcuse unghiile i 11.1 u păamiaza aceea. Era din nou înapoi în mijlocul lu' – iiliii şi se simțea mult mai în largul său decât la spitalul din Neuilly. Acum, imediat ce avea să-i dea permisiunea, în ÎI IM să se facă nevăzută. Detesta să admită asta față de «inc, dar ştia că avea să-i fie dor de ea. Era o companie i în dentă şi un partener de discuție minunat. Temerile i în fuseseră stârnite în noaptea operației dispăruseră «i ci n din nou încrezătoare şi surâzătoare. Redevenise cu Cineie puternică, în elementul ei. Opulența ele«11111: 1 i se potrivea ca o mănuşă, fără îndoială, după douăzeci şi trei de ani de

realizări remarcabile. O tachină pe tema aceasta, în timp ce ea îi oferea o cupă de şampanie, iar el râse, scuturând din cap.

— Nu beau decât rareori, spuse el cu detaşare. Sticla de Cristal pe care i-o întinsese ea nu-i făcea deloc cu ochiul. Şi sunt de gardă în noaptea asta.

— Nu bei?

Ea păru surprinsă. Era un bărbat cu obiceiuri sănătoase, o minte ascuțită şi o inimă bună, devotat soției şi copiilor. Nimeni nu putea cere mai mult. Nu se putu abține să nu-şi spună din nou că soția lui era o femeie norocoasă. Bărbații ca Jean-Charles Vernier erau rari. Cel puțin din câte ştia ea. Aproape mereu îşi vedeau de căsnicie. Nici măcar nu şi-l putea imagina pel Jean-Charles singur sau într-o relație cu una dintre tinerele cu care umblau bărbații pe care-i cunoştea ea. Majoritatea lor erau starlete, modele sau femei uşuratice. Numai gândul ăsta o făcea să râdă. N-ar fi rezistat cu o: femeie ca acelea nici zece minute. Standardele lui erau mult mai înalte şi erau cu adevărat un om cumsecade, j

Îi oferi o ceaşcă de ceai, pe care el o refuză de asemenea. Nu se aştepta ca ea să-l trateze cu ceva. Nu era musafir, ci medicul ei, după cum îi atrase atenția zâmbind.

— Am crezut că suntem şi prieteni, spuse ea, părând dezamăgită în timp ce el râse.

— E adevărat. Cred că suntem. Îmi place foarte mult să stăm de vorbă, admise el, şi o surprinse prin ce îi spuse apoi: Ai să-mi lipseşti când vei pleca.

Îi plăceau discuțiile lor filosofice despre natura umană, sensibilitățile şi predilecțiile acesteia, politicile țărilor lor şi fusese profund mişcat de destăinuirile pe care ea i le făcuse despre trecutul ei, despre copilăria petrecută la orfelinat şi în familiile în care era dată în plasament – lucruri care i-ar fi distrus pe majoritatea oamenilor, dar care pe ea o făcuseră doar mai puternică. Şi era profund întristat pentru fiul ei. Având în vedere dragostea pe care o purta propriilor săi copii, nu-şi putea imagina I ceva mai rău decât să piardă unul. Şi totuşi, ea reuşise

ni supraviețuiască şi acestei încercări, şi trădării soțului» i1 u. Trecuse prin atâtea şi rămăsese întreagă. Îi câştigase pe deplin respectul în zilele de după operație, în ciuda îi îl eputului ciudat. Acum li se părea firesc amândurora. Nu obişnuia să devină prieten cu pacienții lui. Dar era i era cald şi neobişnuit la ea, care-l atrăgea şi-l făcea să

I u cască să-i împărtăşească gândurile. Se simțea conferi îl il să stea cu ea în sufrageria apartamentului ei şi să

pălăvrăgească. Ea se ridicase din pat ca să i se alăture, pl. Intre nenumăratele flori care-i fuseseră trimise de cunoştinţele din lumea modei care auziseră de operaţie.

1 u Iade şi David aflaţi în New York, vestea se răspândi-» e ca fulgerul.

Deci ce planuri ai? o întrebă el, părând relaxat i mai fericit decât fusese înainte de weekendul scurt i îi recut cu copiii în Perigord.

Tu să-mi spui mie, doctore. Cât de curând pot să llior acasă?

Te grăbeşti tare?

Nu, răspunse ea cu sinceritate, dar ar trebui să mă n îi ore. Am o afacere de condus, îi reaminti ea, deşi el ci a e onştient de asta şi de cât de ocupată era şi urma să ile la întoarcere.

— Ce zici de joi? Te mulţumeşte?

Nu dorea să-i grăbească plecarea, dar ştia că n-o putea ţine la nesfârşit la Piaza Athenee.

— Sună foarte bine.

Şi le oferea lui David şi Jade o zi să organizeze lucrui de pentru ea, după ce se întorceau.

Pot să ies puţin din hotel? Măcar pentru o plimlmre scurtă.

Avea în minte ceva ce el nu bănuia.

Cred că poți. Nu merge prea mult sau prea departe. Mu căra nimic greu. Fii grijulie şi va fi totul în regulă.

E un sfat bun pentru oricând, spuse ea, şi zâmbi. Mereu sunt grijulie, din păcate. Sunt prea bătrână să fiu altfel.

(cea ce nu era întru totul adevărat.

— Vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Şi eşti suficient de tânără să fii nesăbuită, dacă vrei. Nu ar strica, din când în când.

Îşi putea imagina la ce presiune era supusă şi cât de stresant putea fi când nu mergea ceva bine. Moda era

O afacere dură, iar el bănuia că ea trebuia să muncească̂i şi să lupte din greu ca să se mențină în top, loc în care se afla de douăzeci şi trei de ani. Chiar în vârf, mereu încercând să se autodepăşească. Nu era o sarcină uşoară.

Ea observă, sau aşa i se păru, că el se codea să plece în acea după-amiază, deşi începea să se însereze. Iar apoi se decise să-l întrebe ceva poate prea personal. Dar îşi zise că, dacă el nu dorea să răspundă, n-avea să o facă. Era băiat mare, se putea apăra singur, iar ea era curioasă.

— A mers şi soția ta la Perigord cu tine şi cu copiii? întrebă ea din senin, iar el păru să tresară şi să se simtă brusc stânjenit.

— Ce te-a făcut să întrebi asta?

Era intrigat de intuiția ei. Părea să știe multe lucruri și ghicise cu acuratețe restul. Se încrezuse mai mult decât orice în instinctele ei.

— Nu știu, răspunse ea sincer. N-ai pomenit-o. Asta e cam ciudat.

— Nu, n-a venit. Ea și fratele meu nu se înțeleg.

Ceea ce era puțin spus. De fapt se certau de ani de zile pe o casă pe care el și Jean-Charles o moșteniseră și pe care până la urmă fuseseră nevoiți să o vândă, pentru că niciunul dintre ei nu puteau cădea de acord cine și când să o folosească. Soția lui Jean-Charles nu mai vorbise de atunci cu cumnatul ei și refuza să

I se alăture soțului când acesta mergea să-i viziteze pe el și soția acestuia, la Perigord.

— M-am gândit eu că e ceva de genul ăsta, replică Timmie.

Presupunerea ei fusese corectă. Exista un soi de neînțelegere în familie.

— Nu mergem mereu împreună peste tot, adăugă Jean-Charles, și un mușchi al maxilarului i se încorda aproape imperceptibil. Era ceva ce nu spunea, iar litnmie îi privi ochii, încercând să simtă despre ce mume era vorba.

Amândoi suntem oameni foarte independenți, cu interese divergente. De câte ori duc i ipiii acolo, ea rămâne acasă.

Icri-noapte ai mers singur la dineul de la Neuilly?

I ca de-a dreptul băgăcioasă acum – şi conştientă că IUI ivea niciun drept să ştie. Se întrebă ce o să-i răspundă după ce-şi revenea din surpriză. Era încă o dată Impresionat de perspicacitatea ei.

Chiar am fost, da. Nu-i plac nici oamenii aceia. Ningem rareori împreună undeva sau ne bucurăm rare

Îi de aceiaşi prieteni. Ce te-a făcut să întrebi?

Am avut doar o bănuială. Nu e treaba mea. Îmi pare htii că am întrebat, spuse ea politicos, complet intrigată îi aranjamentul pe care-l aveau.

În anumite aspecte, era tipic franțuzesc. Oamenii din I ianța păreau să rămână căsătoriți pe veci şi îşi rezolvaul'îmblemele ducând vieți separate, mai degrabă decât să divorțeze atât de des ca oamenii din State.

Ba nu-ți pare rău deloc, o tachină el. Voiai să ştii. Ai iun ştii.

Nu e greu să aveți vieți sociale şi planuri de weeki lui separate?

Se întreba dacă avea vreo amantă sau dacă se vedea n iile temei, dar n-ar fi îndrăznit vreodată să-l întrebe. I Iu părea

genul care să alerge după fuste. Şi fusese ciri umspect faţă de ea. Clar nu era genul care să flirteze, nu e ÎI pacientele, cel puţin.

Dacă o căsnicie este dificilă şi doi oameni sunt foarh diferiţi, vieţile separate pot menţine mariajul în viaţă! npa aproape treizeci de ani, nu te mai poţi aştepta să i imană lucrurile cum au fost, explică el calm.

I i-a evident că se împăcase cu stilul său de viaţă şi că li i onvenea.

Presupun că nu, spuse Timmie. N-am ajuns nicioiliiin atât de departe, nu am de unde să ştiu.

I unei ani e o perioadă respectabilă. Cred, că este I MI-ai că oamenii renunţă pur şi simplu fără să încerce să repare lucrurile, spuse Jean-Charles, apoi continuă: Cred că soţii ar trebui să rămână împreună, de dragul copiilor. Le-o datorează, indiferent de cât de neplăcuţi ajung lucrurile.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Timmie cu sinceritate, n-am fost niciodată convinsă că doi oameni care nu se înţeleg şi stau împreună îşi fac chiar aşa fericiţi copiii. Ajung mereu să-şi învinovăţească odraslele pentru sacrificiile făcute. Cred că până la urmă acest lucru dăunează. Şi de ce să-ţi petreci restul vieţii cu cineva pe care nu-ll placi sau nu-l suporţi ori cu care nu te înţelegi? Nu-mi imaginez cu ce se aleg copiii

din asta, exceptând ocazia de a prelua din stresul părinților, ceea ce nu mi se pare corect față de ei.

— Nu primim întotdeauna ce vrem în viață, spusei Jeân-Charles enigmatic. Sau ce am crezut că vom primi, 1 Dar asta nu e o scuză să fugi. Oamenii îşi datorează unul altuia mai mult decât atât – şi copiilor lor cu siguranță.

— Mie îmi sună a viață grea. Cred în eforturi susținute, dar nu în nefericire pentru tot restul vieții. Uneori e mai bine să recunoşti că ai făcut o greşeală sau că lucrurile s-au schimbat. Acum cred că îmi respect fostul soț pentru că a făcut asta, deşi a fost greu pentru mine. J Dacă n-ar fi făcut-o, am fi trăit pe veci în minciună. Prefer să fiu singură decât să fac asta.

Jean-Charles nu era de acord cu ea, evident. Îşi apăra un mod de viață şi alegerile pe care le făcuse, bune sau rele. În ultimii ani, mai mult rele.

— Uneori trebuie să te resemnezi, spuse el, servindu-se cu o bomboană de ciocolată, în timp ce Timmie îi privea cu interes ochii.

Simțise că mai erau multe pe care nu i le spusese.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse Timmie încet. J Resemnarea e un mod de viață groaznic.

Ar fi detestat să rămână căsătorită cu Derek după ce

aflase că el e încurcat cu un bărbat. Până la urmă, oricât de dureros fusese, Derek făcuse ce era corect părăsind-o. J Fusese mai bine aşa, deşi la momentul acela i se păruse devastator. Şi îl respecta acum pentru asta.

Există o anume noblețe a sacrificiului, spuse el pe un ton meditativ, în timp ce ea cugeta la vorbele lui.

Nu se dau premii pentru aşa ceva, spuse Timmie cu Imilitate. Doar devii înainte de vreme bătrân şi trist, 5! obosit, în timp ce-ți priveşti visurile cum mor. Şi de ce ni Iaci asta? Ar trebui să te poți bucura de viață.

El nu-i răspunse, părând gânditor. Ea îi pusese multe întrebări interesante în acea săptămână şi îl fă

usc să mediteze în repetate rânduri. În ciuda a tot I 1 se întâmplase, era o femeie care credea că dragosn.1 este posibilă, dacă nu pentru ea, măcar pentru alții. I.1 se resemnase şi nu mai credea în visuri. Dar îi plăcea în>1 ia, mai ales aplicată altora. Realitatea era, de fapt.

1 milară pentru amândoi, deşi el era căsătorit şi ea nu. Amândoi se împăcaseră cu ce nu aveau în viață şi trăiau

it puteau de bine, umplându-şi timpul muncind din 1: 1 cu El îi avea pe copii alături, iar ea îşi umplea ocazional nopțile cu bărbați ca Zack.

Mai discutară o vreme, şi, în final, el se ridică să ple1 e,

fără prea mare tragere de inimă. Se simțea bine la l faza, vorbind cu ea, şi ar fi continuat bucuros să stea me întregi acolo. Dar mai avea şi altele de făcut. Înainte să plece, promise că o s-o viziteze în după-amiaza următoare. Mai avea trei zile de stat în Paris.

Când se ridică să se îmbrace în ziua următoare, I immie se simți mai slăbită decât voia să recunoască.

1 li iar şi față de medicul ei. Se simțea mai bine, dar tot nu ora în apele ei. Şi totuşi, se forță să iasă. Îşi propu” se să meargă măcar până la un magazin aflat la câțiva metri distanță de hotel, pe Avenue Montaigne. Voia să-i 1 mnpere un cadou lui Jean-Charles, înainte de plecare. I fusese excepțional de drăguț cu ea şi îi purtase exemplar de grijă, iar ea dorea să-i ofere ceva în semn de mulțumire, deşi ştia că el nu aştepta aşa ceva. Era un gest de mulțumire şi prietenie pe care dorea să-l facă față de el.

l immie ieşi pe hol chiar înainte de prânz şi merse în ci către magazinul de ceasuri de pe Avenue Montaigne, amțindu-se deranjant de bătrână. Se simțea de parcă îmbătrânise o sută de ani în ultima săptămână. Corpul încă i se resimțea de pe urma apendicitei, iar-antibioticele pe care încă le lua îi dădeau o stare de rău. Dar, odată ajunsă în magazin, atenția îi fu captată de produsele care îi fură

prezentate, şi găsi exact ce-şi dorea pentru el. Era un ceas de platină minunat, simplu, cu ecran negru, care, spera ea, avea să-i placă. Vânzătorul care o ajută o asigură că, dacă nu-i plăcea, îl putea înlocui cu un alt ceas care i-ar fi pe plac.

Era mulțumită cu ce cumpărase şi se întoarse încet spre hotel, uşurată să ajungă înapoi în apartamentul ei. Chiar şi după o plimbare scurtă şi o oră petrecută în afara camerei sale, era epuizată. Fusese prima ei ieşire de la operație. După ce mâncă de prânz şi trase un pui de somn, se simți mai bine.

Timmie era într-o formă mult mai bună când Jean-Charles veni pentru vizita lui obişnuită. Observă imediat că arăta mai plină de viață. Ea îi spuse că făcuse o mică plimbare pe Avenue Montaigne, fără să menționeze mica ei aventură la cumpărături. Plănuia să-i dea ceasul în ultima ei zi petrecută la Paris, când avea s-o viziteze pentru ultima dată.

Telefonul lui mobil sună de câteva ori în timpul vizitei sale, şi era evident că avea câțiva pacienți grav bolnavi. Îi spuse că nu putea rămâne să stea de vorbă toată ziua. O sună în seara aceea să vadă cum se simțea. Ea îl asigură că era bine. Şi, în dimineața următoare, chiar se simți mai

bine. Starea i se îmbunătățea vizibil. Chiar se plimbă în acea zi pe Avenue Montaigne şi apoi reveni la hotel să se odihnească iar. Mica ei ieşire îi prinsese tare bine. Chiar şi Jean-Charles era mulțumit când o văzu în acea după-amiază. Nici măcar nu o certă când află cât de departe se aventurase.

— Dacă mergi puțin mai departe mâine, cred că te vei simți suficient de puternică să zbori spre casă joi.

În ciuda intervenției chirurgicale care o ținuse acolo încă o săptămână, Timmie era cu adevărat tristă că avea să părăsească Parisul, deşi motivul pentru care îşi extinsese vizita nu fusese nicicum unul pe care l-ar fi dorit. Dar îi făcuse plăcere să-l cunoască mai bine H doctor, şi era chiar intrigată de căsătoria lui. În mod evident, făcuse compromisuri în viață, pentru copii – i omoromisuri pe care le considera justificate. Era acum

mvinsă că nu se simțea fericit în căsnicie, având în vedere câteva comentarii din timpul vizitei sale de du mini că, dar că intenționa să rămână pe veci aşa. Se gândea i n era prostesc din partea lui, dar nu mai rău decât ce-l, icea ea, mulțumindu-se din comoditate şi din teama i le singurătate cu relații pasagere cu bărbați care clar nu a meritau.

Pot chipul i se lumina când vorbea despre copiii lui, şi

I i o mişca. Chiar foarte mult. În ciuda acestui aspect, nimic nepotrivit nu se întâmplase între ei, nicio ocheala, nicio privire, nici măcar vreo insinuare. Nu încerca 11 agațe sau s-o seducă. Era doar un medic muncitor, profund dedicat şi uneori singur. Timmie era convinsă

el n-o plăcea doar ca pe o pacientă, ci îi făcea plăcere i stea de vorbă despre tot felul de lucruri.

Veni s-o vadă pentru ultima dată miercuri, la ora i mei. Avea în mână geanta sa de medic şi purta pantali mi gri, un pulover şi o cravată Hermes foarte frumoasă. Arăta serios şi profesionist, şi o privi cu tristețe. Timmie nu ştia dacă-l supărase ceva în ziua aceea sau dacă era întristat de plecarea ei – cum era şi ea fiindcă trebuia, i şi ia rămas-bun de la el şi să plece din Paris.

Când revii în Paris? întrebă el, în timp ce se aşezară pe canapeaua din apartamentul ei.

Cadoul pentru el era pe masă, dar niciunul dintre ei nu aduse vorba de el. Era împachetat în hârtie simpli, albastru-închis, iar ambalajul era legat cu o panglică iiurie ondulată.

Nu mai devreme de februarie, îi răspunse ea. Atunci tic întoarcem pentru spectacolele de modă cu îmbrăcăminte pret-ă-porter. Dar atunci voi merge doar la Paris „i la Milano – şi, fireşte, la New York. Am să sar peste

I undra. Reprezentanții mei de acolo se pot descurca

i fără mine. Patru oraşe sunt pur şi simplu prea mult. I illătoria asta nenorocită aproape m-a omorât, chiar şi înainte să-mi pocnească apendicele.

— Sper să ne reîntâlnim vreodată, spuse el pe un ton protocolar, iar ea se întristă.

Era deja uşor diferit. Părea oarecum rigid, cumva stânjenit şi oarecum distras, de parcă avea altelfe în minte. Nu-l cunoştea suficient de bine cât să-şi permită să-l întrebe despre ce era vorba.

Discutară amical vreme de o oră, până când el spuse că trebuia să plece. Avea un pacient care-l aştepta la cabinet şi deja întârziase. Detesta să-şi ia rămas-bun. Şi ştia că, atunci când o să-l revadă, lucrurile aveau să fie şi mai diferite între ei. Relaxarea cu care discutaseră fusese în mare parte rezultatul faptului că era bolnavă şi singură în Paris. Asta le oferise şansa să se cunoască şi chiar să se împrietenească.

Îi plăcea să creadă că lasă în urmă un prieten, dar nu era complet sigură de asta. El era medicul ei, o îngrijise bine şi fusese bun cu ea. Iar ei i-ar fi plăcut să îl aibă drept prieten. Spera ca în februarie să poată relua legătura, dar nu avea habar dacă şi lui i-ar fi plăcut asta sau dacă fusese doar un

moment trecător, ca de la medic la pacient, care n-avea să se mai repete vreodată.

În timp ce el porni spre uşă, ea îi înmână cutia împachetată în albastru. El se opri contrariat şi îi aruncă o privire piezişă.

— Ce-i asta?

— În semn de mulțumire pentru că ai fost atât de bun cu mine, spuse ea cu delicatețe.

Îi mărturisise lucruri pe care nu le mai împărtăşise nimănui până atunci. Ajunsese să aibă încredere în el, atât ca medic, cât şi ca prieten. Dar el nu se aşteptase la nimic din partea ei, în afara timpului pe care-l petrecuseră împreună. Faptul că-i vorbise fusese un dar suficient. Fu profund surprins de cutia pe care ea i-o întinse şi ezită o clipă înainte să o ia.

— N-a fost bunătate, spuse el încet. Doar îmi făceam meseria.

Dar, pentru Timmie, el făcuse mai mult decât atât. Fusese un sprijin enorm pentru ea, şi o oblojise discret în moduri pe care nimeni altcineva n-o făcuse. I se părea că emana o căldură şi o omenie copleşitoare şi dorea să-i mulțumească pentru asta, să-i ofere un cadou care

11 amintească de mărturisirile sincere şi profunde pe i

are şi le făcuseră.

Sunt foarte mişcat, spuse el, ținând cadoul în acer îşi mână cu care ținea geanta de medic şi întinzând cealaltă mână s-o strângă pe a ei.

Mulțumesc, spuse Timmie cu blândețe, pentru că mai ascultat şi pentru că ai fost acolo... pentru că mai ținut de mână când am fost speriată.

Trecuse prin atâtea lucruri mult mai rele, încât el nu-şi putea imagina ce diferență reală făcuse gestul său, de. Şi ei la momentul respectiv i se păruse extraordinar. Însă lui i se părea o nimica toată. Şi cu siguranță nu merita un cadou pentru asta.

Ai grijă de tine, spuse el zâmbind. Odihneşte-te! Nu face prea mult efort când te întorci. Vei mai fi obosiții pentru o vreme.

Redevenea medicul ei şi atât – şi părea neliniştit. Nu-i plăceau despărțirile, iar cadoul ei îl bulversase, t liiar nu se aşteptase, deşi era un gest tipic din partea lui Timmie – însă el nu avea de unde să ştie.

Ai mare grijă de tine, spuse el, zâmbindu-i în sfârşit, uină-mă dacă te pot ajuta vreodată cu ceva.

Poate mă îmbolnăvesc când vin aici în februarie, puse ea cu speranță în glas, apoi râse.

— Sper că nu! replică el, apoi arătă spre cadou. Mulțumesc pentru el. Nu trebuia.

Am vrut să ți-l ofer. Ai fost foarte bun.

Îşi imagina că era vreun stilou de argint sau genul de lucruri pe care le primea de la pacienți. Avea sa de surprins.

Iar apoi, fără niciun avertisment, se aplecă şi-l îmbrățiş.t. Îl sărută pe ambii obraji, iar el surâse.

Bon voyage, doamnă O'Neill, spuse el în timp ce o ilută, apoi deschise uşa şi ieşi din apartament.

l a rămase în prag şi-l privi cum se îndreaptă către lift i apasă pe buton. Liftul ajunse într-o clipă, şi el intră, în timp ce doi oaspeți japonezi ieşeau. Îi făcu cu mâna şi dispăru, în timp ce Timmie intra înapoi în apartamentul său, cu un nod în gât. Mereu detestase despărțirile. Când îşi lua rămas-bun de la oamenii care îi plăceau şi-i vedea plecând, chiar şi acum, după atâția ani, se simțea mereu abandonată. În timp ce-l privea cum se îndepărta, simțise familiarul junghi al tristeții, deşi ştia foarte bine că era prostesc. Era doar un medic francez, la urma urmei, nu iubitul ei. Şi, din experiența ei, toate lucrurile bune, până şi prieteniile, se sfârşeau.

Capitolul 5

Timmie îşi făcu în acea seară bagajele şi-l sună pe Zack când se trezi a doua zi dimineaţă, să-i spună că ajungea acasă în după-amiaza aceea. Era încă miercuri seara pentru el şi joi dimineaţa pentru ea. Zborul înapoi la Los Angeles avea să dureze unsprezece ore, cu o diferenţă de fus orar de nouă ore în favoarea ei. Avea să ajungă acolo la începutul după-amiezii şi urma să plece la prânz din Paris.

— Bună, spuse ea pe tonul obişnuit, când el răspunse, părând relaxat şi somnoros, deşi spusese că nu dormise, i Mă întorc astăzi, m-am gândit să te sun să te întreb dacă vrei să vii la mine.

Nu-l mai văzuse de patru săptămâni, dar ţinuseră legătura cât de cât, deşi el nu se înghesuise s-o sune când fusese bolnavă. Îi telefonase de câteva ori, încercând să fie amuzant, şi spusese că abia aştepta s-o vadă. Îl cunoştea îndeajuns cât să nu se aştepte la mai mult din partea lui, deşi ar fi fost frumos dacă ar fi surprins-o şi s-ar fi arătat mai atent. Nu era genul. Relaţia lor nu fusese niciodată altfel decât superficială. Era, în mare parte, motivul pentru care era cu el şi pentru care de zece ani făcuse un obicei din

a umbla cu oameni ca el. Îşi amintise de asta noaptea trecută, după ce-şi luase rămas-bun de la Jean-Charles. Zack era cu totul alt soi. Nu era profund, nici în gânduri, nici în intenții şi nu se prefăcuse vreodată a fi. Nu voia decât distracție, ceea ce de fapt era lot ce dorea Timmie de la el. Îşi impuse să nu uite asta cu tim. Şi mai veneau şi sărbătorile. Ar fi fost mult mai plăcut să le petreacă cu Zack decât singură.

Îmi pare rău, Timmie, nu pot să vin, spuse Zack ilivpt răspuns la invitația ei.

Răspunsul lui îi reaminti de viețile lor separate, inilopendente. Nu era un iubit devotat, disperat s-o vadă ajunsă acasă. Avea o viață a lui. Şi ea la fel.

Păcat, spuse Timmie calmă, lira obişnuită cu asemenea răspunsuri din partea lui. – n vedeau când aveau chef şi când erau liberi. Iar Zack fusese răsfățat de femeile care se țineau întruna după el. K ureori se deranja pentru cineva, deşi relația cu Timmie îi hrănea orgoliul. Îi plăcea să spună oamenilor că ieşea

u Hramie O'Neill.

Mă duc la San Francisco să mă văd cu un tip cu care mi iiicat acum câțiva ani într-o piesă, explică el. Tocmai ni a sunat. N-am ştiut că vii acasă.

Nu-i sunase mai devreme pentru a-şi face planuri împutină. Avusese de gând să-l sune când ajungea acasă, l-ai el nu se oferise să-şi anuleze călătoria la San Francişi pentru ea. Bănuia că era încă un mod de a se răzbunii pentru că nu îl luase cu ea în Europa. Trebuia să-şi mihlinieze punctul de vedere.

Păcat. Se pare că ne vom rata unul pe altul. Poate te

ul în aeroport, spuse ea pe un ton lejer.

Nu-i lua respingerea în serios. Nu era nici ea disperată să-l vadă. Doar că ar fi fost drăguț, după patru plămâni. În timp ce îl asculta, era conştientă de diferența dintre nivelul conversațiilor avute cu el şi cele pe şi cu o le purtase recent cu Jean-Charles. Nu era doar un nivel de inteligență diferit, cât mai degrabă lipsa înțelesului mutual şi a lucrurilor în comun. Chiar şi după i lleva luni în care se văzuse cu Zack şi se culcase cu el, IUI exista vreo legătură puternică între ei şi probabil nii şi nu avea să fie. Se simțea deja mult mai legată de ei inCharles, ceea ce i se părea bizar.

— Te văd când mă întorc, spuse Zack degajat. Plec doar pentru două zile. Ce faci weekendul ăsta? Te duci în Malibu?

— Poate. Depinde cum mă simt. Am ieşit doar de câteva zile din spital, îi reaminti ea. După o lună în: care fusese

plecată, parcă vorbea cu un străin – şi din multe puncte de vedere aşa şi era.

— Sună-mă dacă te duci. Mă întorc sâmbătă. Mă găseşti pe mobil. Am să conduc înapoi din San Francisco. Să-mi spui ce planuri ai.

Ştia că n-ar mai fi fost aşa entuziasmat s-o vadă dacă ar fi fost în Bel Air. Ştia totul despre el. Lui Zack îi plăceau weekendurile cu ea la plajă şi ştia că ea detesta să meargă singură acolo.

— Să ajungi cu bine acasă, spuse el relaxat.

— Şi tu, replică ea, simțindu-se tristă când închise.

Uneori, în ciuda deciziei ei de a nu se implica, nu se putea abține să nu-şi dorească, măcar ocazional, ca Zack să fi fost altfel. Ar fi fost frumos să meargă acasă la cineva care s-o iubească şi căruia să-i pese cu adevărat.

Se îmbrăcă şi părăsi hotelul câteva minute mai târziu, sperând că Jean-Charles o s-o sune să-şi ia iarăşi rămas-bun, dar, desigur, asta nu se întâmplă. N-avea niciun motiv să facă acest lucru. Îi spusese la revedere noaptea trecută şi o externase ca pacientă. Se întrebă dacă deschisese cadoul până acum şi dacă-i plăcuse. Spera că da.

Lăsă bacşişuri pe biroul de la recepție, inclusiv uşierilor şi valeților, apoi Gilles conduse cu viteză prin traficul parizian

de joi dimineața, către Charles de Gaulle. Li înregistră bagajele când ajunseră la aeroport, ceva ce David făcea mereu pentru ea când călătoreau împreună, iar ea îşi luă un cărucior pentru geanta cea grea. După recenta internare în spital, mersul prin terminalul aero-portului părea neobişnuit de lung, dar n-o durea nimic. Era doar puțin mai obosită decât de obicei, iar un operator de la sol o însoți până în avion, către locul ei de la clasa întâi. Totul mersese bine.

Se aşeză pe scaun, scoase o carte să citească, acceptă i. Iteva reviste de la stewardesă, îşi sprijini capul de spăunii scaunului şi închise ochii. Se simțea de parcă era plecată de ani de zile. Intervenția chirurgicală neaşteptați îi prelungise cu doar câteva zile şederea, dar, de fapt, fusese în Paris pentru mai mult de două săptămâni, l încât de mult îi plăcea acel oraş – când nu era bolnav. I –, se bucura să revină acasă. Era sigură că o aştepta o namadă de treabă la birou. Avea un milion de decizii tic luat cu privire la liniile vestimentare ale anului viiânr. Discutau despre posibilitatea introducerii pe piață a unui nou parfum, şi mai avea alte câteva idei pentru linia de cosmetice. Mintea i se învârtea când avionul ticcolă, şi, jumătate de oră mai târziu, adormi şi dormi pentru primele cinci ore ale călătoriei.

Când se trezi, îi fu servită cina şi se uită la un film, i „i extinse scaunul într-un pat, se cuibări sub cuvertură îi ilormi tot restul drumului până la L.A. Comisarul de 1 nrd o trezi când erau pe cale să aterizeze.

Doamnă O'Neill?

I i atinse uşor umărul, şi, când ea auzi vocea bărbăteasi i Iranțuzească, crezu pentru o secundă că era înapoi în pil al, alături de Jean-Charles. Apoi văzu unde era. El o îi îi A să-şi aşeze scaunul în poziție verticală, iar ea văzu pe geam că se apropiau de aeroportul din L.A.

Merse la baie, se spălă pe dinți şi pe față, se pieptăii. L şi se întoarse la locul ei la timp înainte de aterizare. Imediat ce ajunseră la poartă, fu printre primele persoane care coborâră din avion, cărându-şi geanta cea grea. Mii agent de la serviciile VIP i-o luă din mână imediat te păşi jos din avion. Trecu repede pe la oficiul de imiciare, fără să aibă nimic de declarat. Puținele lucruri pe i IIC le cumpărase merseseră cu Jade acasă sau fuseseră Uimise direct la L.A. Ura să piardă timpul la vamă, aşa

1 rareori aducea ceva cu ea.

I and trecu de biroul vamal, o văzu pe Jade aşteputid-o. Şoferul lui Timmie era afară. Jade luă de la o:ent geanta grea de aligator şi o conduse prin aeroport, explicându-i că

ar fi venit şi David, dar avea prea mult de muncă.

— N-am nevoie de voi doi ca să ajung acasă, zise Timmie şi-i zâmbi după ce o îmbrățişă.

— Cum te simți?

Jade observase că arăta puțin mai slabă şi foarte palidă. Brusc, pielea ei albă părea aproape translucidă, în contrast cu părul roşu.

— Sunt chiar OK, răspunse Timmie, surprinsă de cât de bine se simțea şi cât de trează era, după lunga călătorie.

Dar dormise o bună parte din drum. Mereu făcea aşa.

— Mi-a părut atât de rău că te-ai îmbolnăvit. Chiar am vrut să mă întorc.

— Nu era nevoie. A fost în regulă. Am avut un medic foarte bun, şi au avut toți mare grijă de mine, acolo, la American Hospital. După şocul inițial, a fost un moment de respiro bine-venit, deşi nu chiar ce avusesem în minte.

Părea în apele ei acum, în timp ce înainta cu paşi mari prin aeroport cu asistenta lângă ea.

— Ce curajoasă eşti! spuse Jade cu admirație. M-aş fi panicat complet să mă îmbolnăvesc într-o țară străină. Parcă am doi ani când mă îmbolnăvesc, spuse Jade, părând uşor jenată când Timmie râse.

Se bucura s-o vadă iar pe Jade revenind în mediul şi în

rutina ei. De fapt, avea să-i fie bine să doarmă iar în patul ei din Bel Air, în ciuda luxului de la Piaza Athenee. J Aici era acasă, şi era minunat să fie înapoi.

— Eu parcă am avut vreo cinci, mărturisi Timmie. Nu cred că-i place nimănui să se îmbolnăvească departe de casă. Cu toate astea, a mers bine. Doctorul a fost minunat. M-a ținut de mână, adăugă ea zâmbind.

— Pe mine ar fi trebuit să mă sedeze zi de zi, spuse Jade, în timp ce se târau pe autostrada aglomerată.

Traficul era aglomerat, dar asta nu reprezenta deloc o surpriză.

— Aşa, deci ce-ai planificat? întrebă Timmie, iar Jade îi spuse despre întâlnirile pe care le programase pentru iptămâna viitoare, încerca se ia uşor, având în vedere că Timmie fusese bolnavă. După standardele obişnuite – şi pentru muritorii de rând programul pe care-l planificase ar fi părut exagerat. Pentru Timmie, era o nimica toată, şi nu ca de obicei. Când era în formă, avea energia a zece < – imeni, şi spera să reajungă curând acolo. Pentru ea.

lupă fusul orar parizian, era trecut de miezul nopții. Avea să-i ia câteva zile să treacă peste distanță, operație „i călătorie. Dar se simțea surprinzător de bine. Plănuia l îşi petreacă la birou ziua următoare şi să meargă în weekend în

Malibu, destul de probabil cu un teanc de luWțogăraie după ea.

Sporovăiră tot restul drumului. În ultimul moment.

I Itnmie se hotărî să se oprească mai întâi la birou şi îl la apoi să meargă acasă. Nu o aştepta nimeni acolo, îi dorea să arunce o privire la biroul ei, să vadă cam ce

Îl aştepta acolo.

— Eşti sigură că e în regulă? întrebă Jade îngrijorată. N-ar trebui să te odihneşti?

I ar era vorba despre Timmie aici. Nu despre vreun

un obişnuit, care să vrea să meargă acasă, să facă un duş, în despacheteze şi să se culce la loc. Energica Timmie t J'Neill, care o lăsase mai uşor preț de zece zile, era pe i iile să se pună zdravăn pe treabă. Jade intui asta, în îi mp ce Timmie râse şi insistă că era bine. Aşa arăta, şi

I, în mod evident bine dispusă.

Complexul de birouri care găzduia sediul principal

I immie O. Era în cartierul modei din centrul Los An îi leşului şi includea cinci clădiri şi un depozit, unde i i ilicau importurile înainte să trimită afară. Mai erau depozite la câteva blocuri distanță, o fabrică în New mey şi fabrici de textile în străinătate pe care le cum

I a i ase cu câțiva ani în urmă, majoritatea în Malaysia

I I uman. Era în negocieri să cumpere încă o uzină în liulia. Şi, când ajunseră în fața clădirii în care se aflau I'Iumrile, Timmie privi radiind în jurul ei.

— Bine ai venit acasă, îşi spuse încet Timmie, fericită să revină la viața ei obişnuită.

Aici se simțea puternică şi la locul ei. Ştia mereu ce avea de făcut, ținea sub control toate detaliile legate de imperiul ei şi îi făcea plăcere să fie la conducere. În ultimii doisprezece ani, înlocuise totul în viața ei, şi ştia, fără îndoială, că acesta era lucrul la care se pricepea cel mai bine. Era reconfortant să ştie că se descurca de minune în ceea ce făcea. Nu se îngrozea niciodată de ceea ce presupune conducerea vastului conglomerat de linii, mărci şi companii – de fapt o făcea să se simtă în siguranță. Restul vieții sale era cel care-i provoca mereu durere. Dar munca, niciodată. Chiar de la început, Timmie se descoperise pe sine, capacitățile şi imensul ei talent... prin muncă. În ultimii ani, latura personală a vieții sale avusese mereu lipsuri şi fusese mereu o sursă de durere. Nu-şi mai îngăduia să se gândească la ea. Atâta timp cât rămânea concentrată pe muncă, era bine. Jade aproape că o putea vedea revenind la viață când intră pe uşă, ca o floare care fusese udată. Părea să crească în timp ce luă liftul către al

treilea etaj. Nu o aşteptau oficial, dar fuseseră avertizați. David le spusese că probabil o să se oprească în drum spre casă şi, ca de obicei, avusese dreptate.

O clipă mai târziu, Timmie intră în birou cu un rânjet larg.

— Ți-a fost dor de mine? întrebă ea în timp ce îl îmbrățişa cu căldură, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet larg.

Asemenea lui Jade, fusese îngrijorat pentru ea. Dar îi urmaseră ordinele şi rămăseseră să se ocupe de şedințele din New York.

— Sigur că da, răspunse el, apropiindu-se. Asta este ultima dată când te mai lăsăm undeva. Ne-ai îngrijorat teribil.

— N-a fost mare lucru, spuse ea, încheind subiectul, şi dintr-odată Parisul părea la ani-lumină distanță, la fel ca operația şi ca Jean-Charles Vernier.

Nici măcar nu-i zburase gândul la el, deşi îl văzuse constant timp de nouă zile. Acum totul trecuse. Era înapoi în regatul magic al lui Timmie O., pe care-l conducea iitiH de bine şi pentru care trăia. Redevenise persoana pe

i re o cunoscuse el în primă fază, cu un stil de viață

I o care el nu-l aproba şi care trăia doar pentru munca «i, fiind dispusă să sacrifice totul pentru ea, inclusiv pro

I şi în sănătate. Asta era ea.

Nu mă lua aşa, o certă David. Apendicita este mare lucru. Puteai să mori.

N-ai tu norocul acesta, îl tachină ea. Sunt prea rea… T fac aşa ceva. Aşadar, ce arde? Nu mi-am văzut biroul. Avertizează-mă, înainte să fac infarct când intru.

— De fapt, nu mare lucru, o asigură el. Am rezolvat” grămadă de probleme arzătoare azi, dar şi alea mai degrabă mărunte. Avem o problemă la fabrica din Taiwan, ți-am dat un raport despre asta, şi ar trebui să îl Îi pe e-mail, dar nici aia nu e mare lucru. Cred că am re. Olvat-o. Poți să citeşti în seara asta. Toate materialele lomandâte din Beijing au sosit, precum şi tricotajele din Italia. Sunt deja în New Jersey. De fapt, chiar nu mă pot gândi la un lucru pentru care să-ți faci griji, deşi, i în că vei găsi tu ceva, zise el, fericit s-o revadă. Îi era ca

O soră mai mare, un soi de mentor şi persoana pe care o ndmira cel mai mult din întreaga lume.

Admira tot ce făcea şi ce făcuse în ultimii şase ani, de când îl descoperise şi-l luase sub aripa ei. Îl învățase lot ce ştia despre afacere. Era o perfecționistă, meticuloasă cu fiecare detaliu, îşi băga nasul peste tot, era un i; erau în marketing, îşi cunoştea piețele-țintă şi avea un talent la

design care pur şi simplu nu pălea şi nici nu avea s-o facă. Nu era de mirare că era cea mai importantă femeie din industria modei. Munca era cea care

1 onta cu adevărat pentru ea. Lumea lui Timmie O. Era, ieum copilul ei, iar ea îl îngrijea, îl iubea, îl oblojea, îți era, îl proteja şi îl ținea aproape de inima ei.

— Mă întorc într-un minut, spuse Timmie şi ieşi din hi mul lui David, îndreptându-se spre al ei.

Jade o aştepta acolo, cu o ceaşcă de ceai şi cu me îi jele şi hârțogăria în teancuri ordonate. Erau dosare, broşuri, faxuri, cutii cu mostre şi o mie de alte lucruri pe biroul ei. Se aşeză şi începu să le sorteze „ca pe unul dintre puzzle-urile chinezeşti care o pasionau. La ora şapte seara, încă mai era acolo, cu Jade lângă; ea. Aruncase un ochi pe o bună parte dintre hârtii, şi mai era un teanc imens pe care plănuia să îl ia cu ea acasă pentru a le citi în acea noapte. Timmie nu păruse niciodată mai fericită. Se simțea din nou în elementul ei. Munca era sportul ei favorit, iar ea era de talie olimpică.

O oră mai târziu, Timmie era tot la birou, alături de cei doi asistenți.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, zise Jade prudentă, la scurt timp după ora opt.

Nu o deranja să lucreze până târziu, şi făcea asta aproape tot timpul, exceptând cine ştie ce ocazie specială, cum ar fi vreo întâlnire importantă, când Timmie o lăsa să plece. Dar Timmie pierdea aproape întotdeauna noțiunea timpului când se afla la birou. Se uită atunci în sus la Jade, revenind parcă încet pe pământ, în clipa când asistenta îi vorbi:

— Pentru tine e aproape cinci dimineața. Poate ar trebui să mergi acasă.

La urma urmelor, suferise o intervenție chirurgicală, iar Jade era îngrijorată. Timmie se purta de parcă deja uitase, ceea ce se şi întâmplase pe parcursul ultimelor ore.

— Da... sigur... spuse ea, trăgând distrasă ceva dintr-un catalog cu mostre de materiale care-i atrăsese atenția. Am dormit în avion.

— Probabil eşti trează de aproape douăzeci şi patru de ore. Trebuie să mergi acasă şi să te odihneşti.

Jade se purta deseori matern cu ea, în loc să fie invers, ceea ce o mişca pe Timmie.

— Ştiu... ştiu... termin într-un minut. Vreau doar să mă mai uit într-un dosar.

Era ca un copil care nu voia să renunțe la joacă şi să se lase târâtă la cină sau în pat, sau la baie. Munca ei crea dependență – şi mereu fusese aşa. Odată ce începea, nu se

mai putea opri. Dar, la opt şi jumătate puse în sfârşit ultimul dosar în teanc, le luă pe toate în braţe şi ieşi din clădire urmată de Jade. Şoferul lui Timmie încă o aştepta – stătea acolo de cinci ore. Era obişnuit cu asta, n însoţea adeseori, deşi era extrem de independentă şi i le regulă conducea singură. Dar pentru drumuri la aemport, petreceri mari şi evenimente mondene importinte, folosea de obicei un şofer.

Se opriră întâi să o lase pe Jade, deşi ea se oferise să i ÎI nană alături de Timmie. La nouă şi un sfert, Timmie era acasă, în locuinţa sa din Bel Air. Şoferul îi duse geam a sus, după ce ea dezactivă sistemul de alarmă. Aprinse luminile şi privi în jur. Se simţea de parcă fusese plecată Inarte multă vreme, iar casa îi părea mai drăguţă decât l-o amintea. Sufrageria ei era vopsită în bej, deschisă şi aerisită, cu picturi moderne frapante pe pereţi. Avea un tic Kooning, un Pollock şi un Oliveira. Avea una din re sculpturile cinetice timpurii ale lui Calder şi una de

I tuiise Bourgeois, în colţ. Camera era simplă, elegantă.1 foarte liniştitoare. Dormitorul ei era vopsit în alb, iar bucătăria – în galben şi albastru.

Cumpărase casa când o părăsise Derek. Voise să lase i recutul în urmă şi în bună măsură chiar reuşise. Pe raft era

o fotografie a fiului ei, şi niciodată nu oferea detalii oamenilor care veneau în casă şi nu o cunoşteau bine. Rareori întreba cineva de ea. Asistenții ei ştiau că nu era t. Izul să întrebe, iar bărbații care intrau şi ieşeau din viața ei erau prea puțin interesați de fotografia unui copil de patru ani. Erau mai interesați de piscina ovală, de cadă i de saună. Avea o sală întreagă de gimnastică aranjată într-un dormitor de la etaj, dar o folosea rareori. Îşi făi ea mişcarea zilnică plimbându-se pe plajă în Malibu şi i. Iurând scoici. Sala de gimnastică i se păruse mereu prea icrilă, dar alții o foloseau. De exemplu Zack, ori de câte ori stătea cu ea. Şi avea şi o terasă mare în afara bucătăriei, unde îi plăcea să servească micul dejun. Pentru ea, era casa perfectă. Avea un birou, o sufragerie, un dormitor pentru oaspeți, un sistem de sunet fabulos şi dulapuri imense. Merse către bucătărie, deschise frigiderul a se uită îndelung în el. Menajera făcuse aprovizionarea

And o sunase Jade. Timmie îşi dădu seama că era prea obosită să mai mănânce, închise uşa şi-şi turnă un pahar cu apă. Făcu un duş, îşi puse cămaşa de noapte, merse în pat şi stătu întinsă, trează. Era opt dimineața în Paris – timpul pentru micul dejun. Şi, pentru prima dată de când plecase, se gândi la Jean-Charles şi se întrebă ce făcea,

dacă-i plăcuse ceasul sau dacă avea să-l schimbe pe altceva.

Rămase trează ore întregi, apoi începu să parcurgă dosarele şi rapoartele pe care le adusese acasă de la birou. La Paris era ora prânzului în momentul în care ea adormi. Terminase munca. Era ora trei dimineața în L.A., iar patul ei părea dintr-odată enorm. Părea să fi crescut cât timp fusese plecată, în vreme ce stătea lungită în el, uitându-se fix în tavan, întrebându-se de ce plecase Zack la San Francisco în ziua în care revenise ea. Se întrebă dacă era chiar o coincidență sau dacă o făcuse intenționat, încă furios că nu-l luase în Europa. În final, decise că nu conta şi se lăsă furată de somn, cu mintea golită de gânduri şi cu părul ei roşu împrăştiat pe pernă ca un evantai. Ochii i se închiseră, şi ultimul gând care-i rătăci prin cap fu legat de Jean-Charles Vernier. Şi, pentru o fracțiune de secundă, îi putu simți mâna într-a ei. Era o senzație caldă, confortabilă să şi-l imagineze lângă ea în cameră, chiar şi aici, înapoi în L.A. Se întrebă dacă avea să-l revadă vreodată. Părea puțin probabil, acum că era înapoi acasă, în lumea ei.

Capitolul 6

În ciuda faptului că adormise târziu noaptea trecută, Timmie se trezi devreme. Îşi făcu pâine prăjită, mâncă jumătate de iaurt şi bău o ceaşcă de ceai înainte să facă un duş, să se îmbrace şi să fie luată de şoferul ei pentru a o duce la birou. Fusese iritată când Jean-Charles îi spusese că nu avea voie să conducă o lună după operaţie. Dar se descurca cum putea şi folosise timpul în care aşteptase şoferul pentru a da telefoane la New York şi a citi restul de corespondenţă. Ducea înapoi la birou luate dosarele, cu un teanc de notiţe pentru Jade. I le Uilu când intră, în timp ce David se uită uimit la ea.

Le-ai terminat? Pe toate?

lia aprobă şi rânji, în timp ce el scutura din cap.

Cum de nu sunt surprins? Ai dormit vreun pic noaptea trecută?

Puţin, spuse ea, în timp ce arunca o privire spre i aiiulatorul lui.

Dormise patru ore, ceea ce era de ajuns pentru ea. Knreori dormea mai mult de cinci, şi era în stare de

funcționare şi după trei. Era ca o centrală electrică umanii şi nu părea să rămână vreodată fără energie, deşi vineri după-amiază o prinsese din urmă oboseala de l, i diferența de fus orar, iar la ora patru era cât pe ce să adoarmă la birou. Uitase totul despre operația ei recen1 (1 şi despre convalescență. Lucra iarăşi la viteză maximă, dar pe la ora cinci decise să încheie ziua de muncă. Până la urmă, era sfârşit de săptămână. Nici măcar nu trebuia, 1 şi ia de lucru acasă, căci recuperase aproape tot, iar ce mai rămăsese putea să aştepte până luni. Se temea că ar

I i n i-a fi nevoie să meargă în Taiwan, să rezolve problemele de acolo.

Cu traficul de pe autostrada Santa Monica, ajunse acasa la şase şi se decise să meargă în acea seară în Malibu. Zack nu o sunase de la San Francisco, şi nici ea nu-l i A ÎI rase. Fusese prea ocupată şi ştia că o să dea el un unim când avea să revină în oraş. Puse şoferul să o ducă în Malibu la ora opt, după ce traficul se domolise.

Îl anunță că avea să-l sune duminică, pentru a o aduce înapoi în Bel Air, dacă nu cumva avea să o aducă Zack. Înainte de ora nouă stătea deja pe terasa ei, privind i uvanul şi inspirând aerul de mare, în timp ce briza i s-a fi n i ura prin păr, Adora să fie acolo. Casa era zugrăvită în albastru

şi alb, cu podele albite şi porțelanuri albe austere, chinezeşti. Avea o măsuță din marmură pen îi îl cafea şi mobilă albă supradimensionată. Tavanul na pictat în culoarea cerului. Totul la casa din Malibu reamintea de vară. Era un loc de care se bucurase mereu şi unul din puținele unde se putea relaxa.

De abia aştepta să se trezească de dimineață şi să facă o plimbare pe plajă. Tocmai se hotărâse că nu o deranja să fie singură acolo, când sună telefonul. Era Zack, aflat în drum spre casă, o zi mai devreme.

— Eşti deja la plajă? Părea surprins. N-am crezut că te duci până dimineață. Tocmai trec pe lângă Bakersfield, ar trebui să ajung înapoi în câteva ore. Vrei să vin acolo în seara asta?

Ea ezită, apoi se decise că i-ar putea face plăcere. În timp ce-l asculta, îşi dădu seama că nu i-ar strica să-l vadă, deşi se aşteptase să-şi petreacă noaptea singură.

— Sigur. Hai, de ce nu? spuse ea relaxată.

Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el. Era un companion facil de weekend, şi niciodată nu trebuia să se dea peste cap pentru el. Venea şi pleca şi nu se aştepta ca ea să facă ceva special pentru el, ceea ce era plăcut, mai ales când era obosită sau avusese o săptămână

grea. Îi plăcea doar să-i fie în preajmă şi să stea la plajă. Uneori nici măcar nu vorbeau ore întregi.

— Ar trebui să ajung cam pe la miezul nopţii. Dacă eşti obosită, culcă-te şi lasă uşa deschisă.

— S-ar putea, spuse ea căscând. Sunt frântă. Am muncit toată ziua şi sunt încă setată pe fusul orar de la Paris.

Deşi detesta să fi aducă aminte de asta.

— Am să intru singur.

Părea în toane bune.

Avea o baie în toaleta ei de granit alb imaculat, cu vedere la ocean direct din cadă. Îşi propuse să încerce să-l aştepte, dar lăsă uşa de la bucătărie deschisă, pentru orice eventualitate. Cu mult înainte de miezul nopţii, dormea tun în patul cu baldachin. Nu-l auzi când veni, şi, ca în multe alte dăţi, el se strecură tăcut în pat şi adormi lângă ea. Relaţia lor era mai mult de companie decât de natură sexuală. El reprezenta un trup cald pe care-l avea alături, doar la modul propriu uneori. Când se trezi în dimineaţa următoare, îl găsi întins lângă ea, cu părul lui lung şi blond ciufulit pe pernă, ca al unui itipii. Arăta ca un băiat frumos şi mare când dormea, Im ea rămase întinsă şi-l privi pentru câteva minute, îi (Mii zâmbi. Era un bărbat excepţional de chipeş. Nu era niciodată sigură ce anume simţea pentru el,

dar lui conta. Nu era nimic de analizat la relația lor. Acum t ca aici, şi asta era tot ce conta. Nu avea nevoie şi nu se aştepta la mai mult de la el.

Se dădu deci jos din pat având grijă să nu-l trezeast şi merse desculță în bucătărie, apoi pe terasă. Era o minunată zi de octombrie. De fapt, îşi dădu ea seama t ÎI o tresărire, era Halloween. Briza bătea încet, şi era luarte cald pentru sezonul în care se aflau. Abia aştepta ntr îşi tragă blugii pe ea şi să meargă la plimbare pe plajă, i Veanul era plat şi calm, nisipul – neted şi imaculat.

I – n rea mai degrabă primăvară decât toamnă.

Îşi turnă o ceaşcă de ceai şi pregăti cafea pentru Zack, apoi se aşeză să admire soarele de octombrie.

I ni ora nouă. Se aşeză pe un şezlong, şi, o oră mai i iiziu, apăru şi Zack, arătând frumos şi ciufulit. Când Ieşi pe terasă în boxeri, arăta mai degrabă ca un star de t Inema sau ca un tip dintr-o reclamă Calvin Klein, cu trupul lui splendid.

— Bună, spuse Timmie, surâzându-i din şezlong. Îmi pare rău că dormeam când ai ajuns aici. La ce oră ni venit?

HI nu schiță vreun gest să o sărute, ci doar rămase pe t i rasă lângă ea, zâmbind somnoros şi întinzându-se le-neş cu un căscat. Nu era o persoană foarte ahtiată după mângâieri,

dar părea fericit să o vadă, iar ea constată că; îi ci îi părea bine să-l revadă.

Nu ştiu, probabil pe la unu. M-am oprit să iau ceva tic mâncare. M-am gândit că ai adormit. Arăți bine.

I lin. N-arăți de parcă ai fi fost bolnavă.

Parcă erau doi prieteni sau colegi de cameră care se reîntâlneau după mult timp, ciocnindu-se unul de altul întâmplător pe undeva. Nu era o persoană prea afectuoasă. Erau două ființe complet separate, pe traiectorii paralele, care din când în când se intersectau, dar rairori se atingeau. Dacă n-ar mai fi avut înainte relații de genul acesta, i s-ar fi părut foarte bizar. Zack nu era nici pasional, nici afectuos cu ea. Uneori simțea că erau mai degrabă amici. Era prietenos, dar niciodată cald cu adevărat, însă îi plăcea să-şi petreacă timpul cu ea. Şi uneori, când aveau amândoi chef, făceau dragoste. Dar Zack nu fusese niciodată înnebunit după sex. Privindu-l, te-ai fi aşteptat să fie fabulos în pat, dar nu era. Era foarte frumos, dar niciodată teribil de interesat de oricine altcineva în afară de propria persoană. Se aşeză pe şezlongul de lângă ea şi închise ochii în soarele dimineții. Nu se aplecă s-o sărute. Nici nu-i trecu prin minte, deşi nu o văzuse o lună, dar era bucuros să fie acolo. Era exact cum arăta, un model masculin minunat, cu un

trup superb, uneori doar un copil răsfăţat, după cum se dovedise când plecase ea în Europa, alteori era chiar distractiv. Era greu de prevăzut cum anume o să fie într-un moment sau altul. Depindea de ce toane avea. În dimineaţa aceasta părea somnoros şi relaxat – şi frumos ca întotdeauna. Se întoarse spre ea zâmbind şi deschise un ochi în soarele puternic.

— Presupun că n-ai chef să-mi faci micul dejun? întrebă el, apoi se aplecă în sfârşit s-o sărute – o sărutare uşoară, cu buzele strâns lipite.

— Aş putea, spuse ea zâmbindu-i. Mă bucur să te văd. 1 Trecuse o lună de când plecase. Poate ar trebui să-mi găteşti tu mie, îl tachină ea.

Dacă depindeau de gătitul lui, ştia că ar muri amândoi de foame.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el, cu ochii lui mari şi albaştri privind în ochii ei verzi. Asemenea declaraţii erau o raritate. Păcat că te-ai îmbolnăvit. Cum te simţi?

Întrebările despre starea ei de sănătate erau la fel de rare. Era într-o formă neobişnuit de bună. Se purta mai degrabă ca un bărbat de douăzeci şi cinci de ani decât ca unul de patruzeci şi unu. Toate reacţiile sale erau ale unui tânăr. Şi îşi petrecea majoritatea timpului cu oameni cu vârsta pe

jumătate cât a lui.

Sunt bine. Mi-a fost rău o vreme în Paris. Acum Mint bine. Doar obosită după călătorie. Cum a fost la San Francisco?

Nu foarte interesant. De asta m-am şi întors.

lira convinsă că aşa stăteau lucrurile. Dacă ar fi fost mai interesant, nu s-ar fi grăbit s-o vadă. Nu-şi făcea deloc iluzii cu privire la asta.

Am primit două reclame săptămâna asta. Importante. La posturi naționale de televiziune.

Părea mulțumit de sine şi-i plăcea să vorbească despre asta cu ea. Îi dăduse sfaturi bune legate de carieră.

— Sună bine.

I discutau deseori despre cariera lui şi rareori despre a ei. Dar aceasta era alegerea ei, nu a lui. Nu era genul de mu cu care să-şi poată discuta problemele şi nu dorea sa cu facă. Era doar o companie agreabilă şi un om frumos i le privit. Ea înțelegea prea bine că plătea un preț mare pentru frumusețea lui. Oamenii care arătau ca el erau i areori grijulii cu femeile lor. Se aşteptau ca femeile din i orcul apropiat să le poarte de grijă, iar Timmie făcea asta, cât de cât.

— Ce vrei să mănânci? întrebă ea, ridicându-se.

Îi plăcea să-i prepare micul dejun la sfârşit de săptămână. O făcea să se simtă casnică. Rareori se vedeau în i ursul săptămânii. Ea era prea ocupată, iar el, cu stilul lui lejer de viață, devenea o piedică, fie când se grăbea dimineața, fie când ajungea acasă noaptea epuizată. Lu

11 urile mergeau mult mai bine când se întâlneau la plalA, la sfârşit de săptămână.

— Suc de portocale, două ouă ochi moi, şuncă, pâine prăjită, cafea. Ca de obicei.

El se oferea rareori să-i facă micul dejun, dar ei nu-i păsa nici de asta. Era un bucătar groaznic, iar ei i se părea chiar distractiv să gătească pentru el, să petrea

Împreună sfârşiturile de săptămână şi să se plimbe de mână pe plajă. Era prietenos, la îndemână şi cald. Singurele momente când nu-i plăcea compania lui era i nd se plângea că nu făcea destule pentru el, cum ar

11 să-i facă rost de contracte de modeliing sau să-l ducă

m

la petreceri. Dar încă nu ajunseseră acolo. Ea, abia se întorsese, iar el era pe jumătate adormit.

Dispăru în bucătărie să pregătească micul dpjun şi, douăzeci de minute mai târziu, reveni cu mâncarea pe tavă.

— Dejunul pe terasă, Înălțimea Ta, îl tachină ea, iar el se

ridică rânjind şi îi luă tava.

Pentru ea era distractiv să aibă pe cine alinta din catul în când. Pusese totul pe farfurii albe cu scoici pe ele, cu un şervet de pânză şi un şervețel pe tavă. Îi plăcea să facil pe casnica aici – era o parte a ei care ieşea doar rareori la iveală. Şi cu siguranță nu în timpul săptămânii.

Cât mâncară, el îi spuse despre nişte audiții de model ling şi actorie la care mersese şi o puse la curent cu bârfele din lumea lui. Ea îi vorbi despre spectacolele de modă organizate în Europa, şi de data aceasta el nu mai comentă că nu îl luase şi pe el. Îi povesti câteva întâmplări amuzante, culeseră scoici şi se plimbară pe malul apei, apoi el alergă în jos de-a lungul țărmului, în timp ce ea mergea la pas lejer. Dar chiar şi mersul îi făcea incizia recent vindecată să doară, aşa că se aşeză pe nisip, în timp ce el continua să alerge în apa puțin adâncă, sub soarele de octombrie. Era superb de privit, iar de la distanță părea un puştan. O ajunse din urmă la întoarcere. Revenîră acasă şi se întinseră iar pe terasă. Ea se simțea obosită după plimbare.

Era o zi uşoară, de lenevează. Moțăiră când şi când. Pregătiră prânzul împreună, iar el făcu spre seară fripturi la grătar pentru amândoi. Nu începură vreo discuție serioasă, nu făcură nicio încercare să rezolve problemele lumii. El se

uită la sport la televizor, iar ea adormi pe terasă în timp ce citea o carte. În acea seară se uitară la un film împreună şi, înainte de ora zece, erau amândoi în pat, dormind tun. El nu avu nicio tentativă de a face dragoste cu ea, dar adormi ţinând-o în braţe, ceea ce îi dădea un oarecare sentiment de confort şi căldură. Specificul relaţiei lor era tovărăşia. Deşi, când se treziră dimineaţă, el se arătă dornic să facă dragoste cu ea, însă ea îi spuse că nu putea încă. Trecuse prea puţin timp

Ic la operaţie. El nu-i luă asta în nume de rău, glumi şi-i npuse să-i pregătească, în schimb, micul dejun, iar ea se ion formă. Totul era uşor şi confortabil pentru amândoi. Îşi petrecură ziua pe terasă, deşi aerul se mai răcise, im la ora şase el o duse înapoi în Bel Air. Zack stătu o vreme în sala de sport, apoi făcu o baie, în timp ce ea îşi iIMilica e-mailurile de la muncă.

În nu rămase la cină; rareori stătea duminica seali l) e obicei avea ceva planificat cu prietenii lui, iar I immie stătea acasă şi muncea, pregătindu-se pentru irtptămâna care o aştepta.

— Ce faci săptămâna asta? o întrebă el într-o doară, înainte să plece.

I i plăcea să ştie dacă urma să meargă la vreun eveniuunt

important. Mereu era la vânătoare de invitații la I TI receri unde ar putea fi remarcat, dar Timmie mergea Mieori. De obicei, lucra până târziu în fiecare noapte. Kntase ilustrul bal al Barbarei Davis cât fusese în Eurol a şi nu acordase mare atenție invitațiilor pe care i le IIV.ase Jade pe birou. Nu erau nici pe departe la fel de Importante pentru Timmie pe cât erau pentru Zack.

Nu cred că mare lucru, spuse ea, privindu-l cum îşi punea echipamentul sport înapoi în rucsac. Am să verilii. Am mult de lucru, după ce am fost plecată o lună.

El nu înțelesese niciodată pe deplin cam cât de mult avea ea de muncă, nici presiunea la care era supusă zi de zi.

Păi, să-mi spui dacă e ceva, zise el, iar ea era conştientă că, dacă nu-l includea în invitațiile ei sociale implori ante, avea să facă iar scandal. Era amiabil atâta timp cât Im (ea că nu-i lipsea nimic. Ea nu-i făcea mereu pe plac. I and ieşea, mergea neînsoțită la majoritatea evenimentelor. Nu-i plăcea să-şi trâmbițeze relațiile. Prefera să le țină departe de ochii lumii, ceea ce lui Zack nu-i convenise niciodată. Nu prea reuşise s-o convingă să iasă în lume şi-i spunea mereu că munceşte prea mult, ceea ce

a admitea fără ezitare că era corect, dar nu intenționa a şi himbe acest lucru. Şi clar nu pentru Zack.

Era o companie plăcută la plajă, dar altceva nu prea oferea. Limitele relației lor îi erau cu atât mai evidente acum, după o lună de separare. Fu din nou surprinsă de cât de înşelătoare erau aparențele. Oricine se uita la el ar fi presupus că era fabulos în pat. De fapt, era plictisitor şi egoist. Nu stârnea niciun foc, ci doar câteva scântei. Dar era ceva la felul în care arăta care o captiva. Principalul lui atu era frumusețea fizică. Mai presus de (toate, era superb de privit.

— Am să te sun, promise Zack, dându-i încă un pupic! pe gură în timp ce se pregătea să plece duminică seara, Mulțumesc pentru weekendul ăsta frumos.

Şi chiar aşa fusese. Frumos şi liniştitor, deşi se simți goală pe dinăuntru când el plecă.

Nu fusese mofturos şi nu se certaseră. Şi îi plăcuse să 1 doarmă lângă el, aproape de fiecare dată îi făcea plăcere. 1

O păstra caldă – trup şi suflet. Era uimitor cât de mult contau lucrurile de genul acesta când rămânea singul că Sexul devenise pentru ea mai puțin important decât; îmbrățişările, contactul uman. Dacă nu şi-ar fi petrecut weekendurile alături de Zack, ar fi tânjit după căldură umană. Nu mai era nimeni altcineva în viața ei cu care să doarmă sau pe care să-l atingă. Uneori se gândea că 1 şi-ar

vinde sufletul pentru o îmbrățişare. În ultimii ani, singurătatea devenise un element semnificativ în viața ei. Iar Zack era un antidot pentru asta.

Uşa se închise uşor în urma lui, şi-l auzi demarând maşina lui uzată, un Porsche vechi de zece ani, în timp ce ea urca în biroul ei. Două nopți cu el fuseseră de! ajuns. Constată că se simțea mai deconectată de el decât înainte de plecare. Până la urmă, relațiile ca a lor mul reau de moarte bună.

Răspundea unor e-mailuri, când o sună Jade, mai târziu în acea seară.

— Cum a fost în weekend? întrebă ea calm.

Voia să se asigure că Timmie se simțea bine. Suna deseori duminica seara.

— A fost chiar plăcut, de fapt, răspunse Timmie. Relaxant şi lejer. Am mers la plajă, şi a venit şi Zack.

— Şi cum a fost? Mai era supărat din cauza plecării tale în Europa?

N-am vorbit despre asta. Cred că i-a trecut, deşi aş; iiv că s-a dus la San Francisco doar ca să nu fie aici i când mă întorc. I-a ieşit. A venit vineri noaptea.

Jade nu zise nimic – deşi îi spusese în alte ocazii –, dur şi-ar fi dorit ca Timmie să vrea mai mult de atât. Merita mult

mai mult. Discutaseră pe tema asta de o Milă de ori. Timmie spusese, şi credea cu adevărat, că li ineile ca ea „nu se vindeau” pe piața curentă. Bărbații I x >t riviți voiau femei mai tinere. Cei buni erau căsătoriți. Şi nici măcar ăia mai puțin buni nu erau uşor de gă

Îi, la vârsta ei. Pe vremurile astea, până şi Jade găsea cu civil bărbați interesanți cu care să-şi dea întâlnire. Încă mai amenința că avea să îşi caute online un partener, în i iuda avertismentelor lui Timmie de a fi prudentă. Dar pentru cineva ca Timmie era mult mai greu. Nu prea putea să-şi pună poza pe un site de matrimoniale. Ar fi iiiuns imediat în tabloide. Aşa că se mulțumea cu Zack.

Am avut o întâlnire aseară, mărturisi Jade oftând, Iar Timmie zâmbi.

După ce îşi părăsise iubitul însurat, avusese o mulțime de întâlniri care nu merseseră, dar măcar înceri ase. Timmie trebuia să-i recunoască meritul măcar pentru asta.

— Cum a fost? întrebă Timmie cu interes.

I i erau cu adevărat dragi asistenții ei.

Naşpa. Ca întotdeauna. S-a comportat de parcă n-ar fi terminat vreodată colegiul. M-a dus într-un bar spori iv, s-a dat la chelneriță, s-a îmbătat, şi am luat un taxi pre casă fără să-mi iau rămas-bun. David o să mă ajute. Iptămâna

asta să fac chestia cu matrimonialele pe mici net. N-are cum să fie mai rău de-atât.

Ah, ba da, ar putea, spuse Timmie, râzând. Într-una din zile, bărbatul potrivit va apărea, şi te vei trezi măritai, 1 şi locuind în Des Moines, cu şase copii.

M-aş mulțumi cu L.A. Şi cu doi copii, ba chiar şi cu unul, spuse ea trist, apoi îi păru rău că adusese vorba despre asta.

Uneori uita de Mark. Timmie nu vorbea niciodată 1

despre el, dar Jade venise să muncească pentru ea; imedi 1

al după moartea lui. Fusese o perioadă crâncenă în viața I lui Timmie, iar faptul că Derek o părăsise şase luni mai târziu îi intensificase durerea. Jade îşi reamintea prea I

bine acele zile şi agonia din ochii lui Timmie. Era încă I

acolo uneori, ceea ce o împiedica pe Jade să comenteze I

despre Zack. Ştia la fel de bine ca oricine altcineva că în I

viață faci ce trebuie ca să te descurci. Nu-i plăcea de el ca partener pentru Timmie, dar ştia de ce aceasta întrel

ținea relația. În cei doisprezece ani petrecuți alături de 1 Timmie, văzuse câțiva de-alde Zack.

— Aşa o să fie, o asigură Timmie.

Era mereu încurajatoare şi fusese plină de compa1

siune când Jade se despărţise de bărbatul ei însurat. 1
Jade avusese inima frântă pentru aproape un an şi fuse1
se nefericită cu mult timp înainte.

Era greu de crezut, chiar şi acum, că Jade stătuse cu 1
el timp de zece ani. El continuase să-i promită până în I
ultimul moment că avea să-şi părăsească soţia. Dar me1
reu apărea vreun obstacol sau o problemă, un motiv I
pentru care nu putea să se mute. Copii bolnavi, maij că-
sa pe moarte, problemele de sănătate şi psihiatrice ale 1
soţiei, grijile financiare, o afacere care se prăbuşea, un
copil cu diabet juvenil care nu ar putea suporta şocul plel
căni sale, depresia soţiei. O ţinuse aşa un an, până când I
Jade cedase, în cele din urmă. Timmie ştia de la David!
că el tot o mai suna, dar Jade nu voia să-i răspundă. Ful
sese ca un drog pentru ea, dar reuşise în final să lase în 1
urmă relaţia cu el. Îşi irosise zece ani din viaţă şi se temea
acum că pierduse şansa de a avea copii. Nu era încă prea
târziu, dar nici nu mai era prea mult timp, iar lui 1 Timmie
îi părea rău pentru ea. Jade nu-şi putea permite să se joace
cu bărbaţi ca Zack, avea nevoie de cineva real, 1 care să
vrea să se căsătorească şi să aibă copii.

— Când te-aştepţi mai puţin, bărbatul potrivit va apă1
rea. Vei vedea.

Da, sigur, spuse Jade cinic, apoi schimbă subiectul a aduse în discuție întâlnirile pe care le aveau programate săptămâna viitoare.

Timmie revenea la ritmul obişnuit şi se simțea în stan de asta după un sfârşit de săptămână liniştit. Săptătnana ei de convalescență în Paris era istorie. Se simțea bine din nou şi peste weekend prinsese ceva culoare în obraji.

Îşi urară reciproc noapte bună şi închiseră, iar I immie se gândi la Zack când merse în pat în noaptea în rea. Patul i se părea mereu gol duminică seara, dar p. Lnă lunea se reobişnuia cu el. Era o rutină familiară pentru ea.

Iar luni dimineața era în picioare şi lucra în ritmul

i nebunesc. Avea un milion de telefoane, o mie de programări, interviuri, tot felul de întâlniri. Se văzu cu ilrsignerii, rezolvă nesfârşitele probleme cu linia de pro

I» H ție, evită o serie de situații de criză, reuşi să rezolve M I iblema de la fabrică fără să meargă în Taiwan şi, până la mijlocul săptămânii, era greu de crezut că suferise H'i mt o intervenție chirurgicală sau că fusese vreodată bolnavă. Arăta mai bine ca niciodată şi funcționa, ca de i ibicei, cu doar câteva ore de somn. Zack o sunase marți a anunțase că intenționa să treacă pe la ea în seara acei a, ilar ea ajunsese acasă abia la miezul nopții şi, când îl Minase, el

dormea tun. Se gândea să-l sune joi, când Jade îi în mână corespondența şi observă o scrisoare cu tim

I ar franțuzeşti pe plic. Observă că era de la Jean-Charles VVrnier. Nu ştia de ce, dar aşteptă până când Jade ieşi

lin birou ca s-o deschidă. Mereu îşi deschidea singură

Îl ni spondența personală. Rămase un minut privind fix plinii, îl rupse şi fu surprinsă de hârtia de scris pe care folosise. Se aşteptase să găsească o scrisoare cu antetul Im profesional, dar, în loc de asta, văzu o carte poştală.

Îl apusul peste întinderea oceanului. Când întoarse mierea pe partea cealaltă, văzu că fotografia fusese Iută în Normandia. Citi mesajul scurt de pe ea. Folo-hr o formulă de salut formală, ceea ce o surprinse. Toiul la scrisoare era surprinzător, şi nu ştia ce să creadă.

Era plină de curtoazie şi succintă, dar totodată părea un soi de mesaj într-o sticlă care-i fusese trimis de la Paris sau cine ştie de unde şi care îi dădea senzația că i-ar fi survenit accidental. Se simți ciudat când o citi, gândindu-se la el. Scrisese cu caligrafia lui precisă, îngrijită.

Stimată doamnă O'Neill.

Am fost realmente surprins de cadoul dumneavoastră extravagant. Este un dar minunat, deşi nu îl merit deloc. Mă bucur foarte mult că operația dumneavoastră a decurs bine

şi sper că aveți parte de o convalescență fără probleme. Mă voi gândi la dumneavoastră când voi purta ceasul, pe care în mod sigur nu îl merit, dar de care totuşi mă voi bucura. Sper că sunteți bine.

Cu devotament, al dumneavoastră

Jean-Charles Vernier

Părea atât de protocolar, însă ea era mulțumită că-i plăcuse ceasul. Nu-şi dădea seama dacă formalitatea era pur şi simplu o chestie de limbaj sau intenționată. Serij soarea era mult mai rigidă decât multe dintre conversațiile pe care le avuseseră, când el şedea în camera ei de spital sau când trecea pe la ea după dineuri. Îşi aminti ce-i spusese despre căsătoria lui. Insistența cu care afirmase că întotdeauna lucrul corect era să te resemnezi cu „neînțelegerile" şi dezamăgirile. Voise să polemizeze cu el pe tema asta, dar nu îşi permisese. Nu-l cunoştea su, eficient de bine. Dar îl ştia mai bine de-atât. Îi spusese toată povestea vieții ei, despre Mark, despre Derek şi despre anii sfâşietori în orfelinat, din copilărie. Nu că 1 s-ar fi aşteptat ca el să facă referire la asta în scrisoare. Dar cartea aceasta poştală era oarecum diferită. Îi venea să citească printre rânduri, să ghicească la ce se gândise când o scrisese. Era ea oare doar o americancă bogată, care se îmbolnăvise şi

suferise o intervenție chirurgicală la Paris şi care-i dăduse un cadou scump ce nu însemna mare lucru pentru el? Sau mărturisirile făcuseră difej rența? Se simți prost fiindcă se gândise la asta şi pentru că era dezamăgită că tonul scrisorii nu era mai cald. I l i ce se aşteptase? îşi reaminti că n-avea niciun ilu pentru să se aştepte la nimic din partea lui. Fusese medicul ei şi, în plus, era căsătorit. Se întrebă dintr-odată i I.K'a-i dăduse ceasul ca să-l curteze sau ca să-i mulțumească. Nu mai avea încredere în sine sau în sentimentele ei pentru el. Poate motivele ei nu fuseseră atât de pure pe cât intenționase. Dar, dacă era aşa, ştia că îşi făi ca speranțe deşarte. Jean-Charles Vernier nu avea nici u „interes amoros față de ea. Măcar asta îi era clar. Dar uşi optase sau dorise aşa ceva din partea lui? Devenea tot mai nesigură pe măsură ce îşi punea întrebări în sinea i i Jean-Charles era arătos, îngrijit, elegant, inteligent a căsătorit, ba mai avea şi trei copii, într-o țară în care numenii rareori divorțau, iar el chiar susținuse că nu

redea în despărțiri. Poate o ținuse de mână înainte de

iperație şi în timpul ei şi-i ascultase povestea şi tristețile vieții, dar, la urma urmelor, era un medic francez însurat, care-i trimisese o carte poştală de mulțumire pe un ton formal, cu un apus de soare pe ea. Nu însemna nimic şi nici

nu trebuia să însemne ceva.

îi fusese pacientă şi nimic mai mult. Doar că i se păi useră profunde şi neobişnuite confidenţele făcute. Dar, chiar şi aşa, Jean-Charles nu-şi pierduse capul. Îşi spuse IM sinea ei că el trimisese scrisoarea în semn de mulţumiio, atâta tot. N-avea habar de ce, dar voia să-i răspundă. Aşeză cartea poştală pe biroul ei şi se uită fix la ea, de parcă aceasta avea să-i spună ceva ce Jean-Charles n-ar fi îndrăznit. Exagera, îşi dădu ea seama. Era doar un mesaj de mulţumire. Atât. Era stânjenitor să constate că i se aprinseseră călcâiele după medicul francez, dacă Inn adevăr aşa stăteau lucrurile. Nu recunoscuse asta faţă ilr sine însăşi atunci când el venise s-o viziteze zilnic şi prirecuse ceasuri întregi vorbindu-i. Dar era dintr-odată

unştientă de faptul că pentru ea fusese mai mult decât în It – şi n-ar fi trebuit să fie. Nu se întâmplase absolut nimic. O fantezie. O înamorare de fetişcană. Iar el îi mulţumise în mod corect pentru cadou. Singurul lucru i are i se părea bizar era cartea poştală pe care o folosise. I hi apus peste ocean, de parcă o ademenea, ceea ce ştia că era doar în imaginaţia ei. Asta trebuia să fie explicaţia. Pur şi simplu îşi dorea să se întâmple asta.

Nu, nu avea să-i scrie – nici nu se cuvenea. Ar fi fost un

gest jenant şi nelalocul lui să-i răspundă, iar el probabil ar fi crezut-o nebună. Ea îi oferise ceasul, el îi mulțumise. Cartea poştală era drăguță. Şi ce dacă.7 Nu însemna nimic. Nu era un mesaj ascuns în ea. Era un mesaj politicos de mulțumire, din partea unui medic francez care avusese grijă de ea în Paris. Citi cartea poştală pentru ultima dată, nu întrezări nimic printre rânduri şi înțelese că nici nu trebuia să caute ceva. Apoi, aruncând o ultimă privire la apusul din fotografie, îşi spuse că reacționa ridicol şi o aruncă la coşul de gunoi. I se mulțumise politicos. Orice ar fi simțit pentru el, chiar şi fără să fi ştiut, se vindecase la fel de bine ca operația; Aproape râse de cât de naivă fusese şi speră că el nu se gândise că flirta cu el. Şi dacă flirtase? Cât de stupid ar fi asta? Foarte, îşi dădu ea seama. Jade intră în birou şi-i văzu expresia confuză.

— S-a întâmplat ceva?

O cunoştea bine.

— Nu, deloc, insistă Timmie, încercând să fie convingătoare atât pentru asistentă, cât şi pentru ea.

— Ți-a sosit următoarea programare. Oamenii de la marketing cu care l-ai rugat pe David să te pună în legătură. Au ajuns cu cinci minute mai devreme. Vrei să le spun să aştepte sau eşti gata să-i vezi?

Timmie ezită, rezistând unui impuls copleşitor de a pescui cartea poştală cu apusul pe ea din coşul de gunoi. Se comporta ridicol şi era conştientă de asta. Nu-şi putea permite să se gândească la el – şi nu intenționa s-o facă. Dar, pentru o clipă nebunească, simți că i se strânge inima de cât de dor îi era de el şi de clipele petrecute împreună, stând de vorbă. Era nebunesc. Lăsă cartea poştală în coşul de gunoi şi se uită țintă la Jade, cu o mină serioasă, încercând să se concentreze asupra a ceea ce spunea.

— Trimite-i înăuntru, îi zise Timmie, iar Jade se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Timmie se gândi din nou la mesajul pe care i-l seriiese Jean-Charles. Era doar un semn de mulțumire, de la un medic francez. Asta-i tot ce fusese sau tot ce-ar fi putut fi. Şi, mai presus de toate, era absolut sigură că nu însemna nimic, nici pentru el, nici pentru ea.

Capitolul 7

Timmie petrecu următoarele două weekenduri cu Zack şi se simţi surprinzător de bine. Merseră la un târg de artă şi la avanpremiera unui film pentru care cumpărase ea bilete şi unde Zack fu fotografiat alături de ea, fapt ce îl bucura de fiecare dată. Luară parte la deschiderea unui restaurant, petrecură ceva timp la plajă şi îi dată în fiecare weekend făcură dragoste, ceea ce era mult pentru ei. Duminică noaptea, ca întotdeauna, re-veniră la vieţile lor obişnuite. Se putea descurca singură cu toate celelalte aspecte ale vieţii de zi cu zi. Îi avea pe Jade şi pe David să o susţină în treburile legate de ulucere, plus o mulţime de directori de departamente, consultanţi manageriali, consilieri şi avocaţi. Tot ce-i trebuia de la Zack era exact ce îi oferea acesta, un trup i uld în patul ei la sfârşit de săptămână, cineva cu care.1 împartă floricelele de porumb la film şi un prieten care s-o facă să râdă. Nu avea pretenţii mari de la el, din I ai netul lui Jade de vedere. O iubea şi-o admira profund pe Timmie şi detesta s-o vadă că se mulţumea cu puţinul pe care-l oferea Zack. Îl considera egoist, oportunist şi răsfăţat. Jade îşi ţinea gura faţă de Timmie, dar era foarte directă cu

David ori de câte ori apărea acest uibiect de discuție.

Mă înnebuneşte, spuse Jade cu sinceritate într-o după amiază, în timp ce mâncau amândoi delicatese luate la pachet în biroul lui David, pe la ora trei.

Nu avuseseră nici cinci minute de răgaz înainte de Rusia. Timmie ieşise în sfârşit din clădire, să se întâlnească cu avocații şi directorii lor financiari în centrul oraşului, pentru a discuta despre nişte schimbări care trebuiau făcute în fondul lor de pensii.

— Detest faptul că se mulțumeşte cu un tip ca Zack, spuse Jade cu gura plină de sandvişul cu salată de ou, în timp ce David şi-l devora pe al lui, cu păstramă şi pâine de secară. Era mort de foame, dar nu avusese niciun minut să se oprească să mănânce. Timmie îi dăduse întruna câte ceva de făcut, dar asta iubea cel mai mult la munca sa. Ştia că învăța lucruri noi şi primea şanse pe care nu le-ar fi avut niciodată altfel, chiar dacă trebuia să funcționeze cu două sute de kilometri pe oră în majoritatea timpului, ca să țină pasul cu Timmie, care mergea de două ori mai repede.

— Tipul e un mare ticălos, o nulitate, continuă Jade lista nesfârşită de plângeri la adresa lui Zack.

— Haide, Jadie! Nu fi atât de dură cu el. Nu-i un om rău, doar că nu e vreun geniu. Uite, e actor şi model, o față

drăguță şi un corp minunat. De asta îl place. La ce te aşteptai?

— Aş vrea s-o văd cu un bărbat cu creier şi inimă – şi poate şi cu ouă. Are nevoie de un bărbat mensch1, iar el nu e.

David surâse la auzul expresiei idiş. Deşi Jade era de origine asiatică, prinsese multe expresii evreieşti când lucrase pe Seventh Avenue, în New York, unde o cunoscuse Timmie când o angajase. Îi plăcea să spună că se ocupau cu afaceri schmatta, comerțul cu cârpe. David spunea mereu că Jade ştia mai mult idiş decât bunica lui, care crescuse în Pasadena şi se măritase cu un cleric. Dar ştia ce voia să spună Jade prin mensch. Îşi dorea ca Timmie să fie cu un bărbat care să aibă coloană vertebrală, suflet, integritate şi inițiativă. Zack nu se potrivea profilului, dar David se gândea că era inofensiv, iar Timmie nu îşi făcea iluzii legate de el. David şi Jade căzuseră de acord că Zack îşi vedea propriul interes. Voia publicitate şi oportunități profesionale şi sociale, şi mereu o pistona pe Timmie să fie văzută cu el în locuri unde asocierea cu ea, personală sau altfel, i-ar fi făcut bine. Din punctul acesta de vedere.

Cuvânt din dialectul idiş care înseamnă persoană integră şi onorabilă, (n.tr.) imhițiile lui erau destul de fățişe. Dar

Timmie se păzea I<ine. Îi ştia bine pe cei ca el.

Măcar no tapează de bani şi nu încearcă s-o determine să-l bage în afacere.

Amândoi ştiau că ultimul fix asta făcuse. Îşi dorise, i i finanțeze Timmie o galerie de artă, în care să-şi poată vinde propriile lucrări. Ea îl refuzase cu grație a petrecuse singură următorul an şi jumătate, până i; ind apăruse Zack.

La început, Zack se arătase amuzant, încântător, ară-tos şi îi adusese o grămadă de flori şi mici atenții, până i, ind ea fusese în sfârşit de acord să iasă cu el, iar acum, peste un weekend, împlineau cinci luni. Dacă relația mvasta urma tiparul celorlalte, David şi Jade ştiau că nu

O să dureze mult. Mai devreme sau mai târziu, avea să întindă coarda, să devină prea evident în manipulările ale, să pună prea multă presiune pe ea sau să o înşele, iar ea urma să meargă discret mai departe. Nu aveau adeiu nea reală a cuplurilor, respectul profund, înțelegerea, fundația solidă care să-i susțină la bine şi la rău. Ei doar r distrau împreună din când în când. Nu mai voia să eon teze pe nimeni altcineva în afară de ea însăşi.

— Nu ştiu de ce nu poate găsi un bărbat adevărat, pe cineva de vârsta ei, cu o viață aidoma ei şi care s-o merite.

Nimeni din anturajul ei nu se gândea în termeni prea

buni la Zack.

— Haide, spuse David, terminând murăturile lui şi Inrinzându-se spre una de-a ei. Mereu îi mânca murătuiile, în schimbul unor cartofi. Era trocul lor standard.

1 oți ne-am dori să găsim pe cineva aşa. Şi eu. Cine are timp? Muncim între cincisprezece şi douăzeci de ore pe: i, înăbuşim în faşă unele situații periculoase, călătorim peste tot prin lume. La dracu', n-am mai avut o iubită i le doi ani de zile, şi, în clipa în care întâlnesc pe cineva, Timmie mă trimite în Malaysia pentru o lună sau mai i ezesc în New York, rezolvând probleme pentru agenția noastră de publicitate, apoi alerg de bezmetic prin Paris şi pe la Milano, fugărind fotomodele cu țâțele pe-afară pe podium şi în afara lui, ajutându-le să-şi aranjeze părul. Şi sunt heterosexual, pentru numele lui Dumnezeu. Ce femeie egală cu mine s-ar împăca cu aşa ceva? M-ar vrea prin preajmă, să o scot la cină vineri seara şi să merg cu ea la schi la sfârşit de săptămână? N-am mai fost la schi din facultate, deşi am făcut de şase ori rezervări anul trecut pentru Tagoe, pe care a trebuit să le anulez de fiecare dată. De trei ani de zile n-am mai avut concediu. Şi Timmie lucrează de zece ori mai mult ca oricare dintre noi. Ce tip o să se împace cu asta? Bărbații cu care ar trebui să fie au varianta feminină a lui

Zack, din exact aceleaşi motive. Un chip drăgălaş, un corp minunat şi un weekend fără complicații, când au timp. Cred că pur şi simplu arată mai rău când e vorba despre un bărbat. Nu suntem şocați când vedem femei în situația asta. Dacă Timmie era bărbat şi Zack femeie, nu cred că te-ar fi deranjat.

— Ba da, m-ar fi deranjat, insistă Jade. E mult mai bună de-atât. Ştii şi tu asta. Pur şi simplu nu-mi place ce are de oferit Zack şi faptul că nu face decât să-şi vadă interesul. N-am întrebat-o, dar pariez pe prima mea de Crăciun că nici măcar n-a sunat-o cât a fost bolnavă în Paris. N-a fost prin zonă când a revenit ea acasă. Îl doare undeva de oricine altcineva în afară de el.

David nu o contrazise, în vreme ce o privea mâncându-i cartofii.

— E în natura lucrurilor. Când lucrăm atât de mult, niciunul dintre noi n-are şanse să cunoască oameni de calitate. Oamenii adevărați vor mai mult decât putem noi să dăm. N-am nici timpul, nici energia necesare – şi am treizeci şi doi de ani. Cam cât de mult crezi că poate oferi Timmie unui bărbat? Ştie foarte bine răspunsul la întrebarea asta, la fel cum îl ştim şi noi. Poate de asta te-ai mulțumit zece ani de zile cu un tip căsătorit. Unul adevărat s-ar fi aşteptat

să te vadă mai des de o dată pe săptămână.

Atinsese un punct sensibil, şi Jade rămase tăcută preț de un minut, gândindu-se la cele spuse, apoi clătină din cap.

Nu asta a fost între mine şi Stanley. L-am iubit.

I I m-a mințit. Mai rău, s-a mințit pe sine. Mi-a tot promis că pune capăt căsniciei. N-a făcut asta, apoi soția lui s-a îmbolnăvit. Ambele lui fiice au devenit bulimice M au ajuns pe antidepresive când el a spus că vrea să divorțeze. Tatăl lui a avut operație pe cord deschis, iar hui lui a stat un an în clinica de dezintoxicare. Afacerea i s-a făcut pulbere. Totul a mers prost, şi încă mai merge.

I Ina din fiicele lui e dependentă de droguri, iar acum soția lui are cancer cervical şi a suferit o histerectomie. Au trăit cu toții prin spitale în ultimii zece ani, şi m-a lot rugat să aştept, criză după criză. Cum dracului mă puteam pune cu aşa ceva? Poate dacă țineam morțiş... Nu ştiu.

Încă i se umpleau ochii de lacrimi când vorbea despre asta. Aproape se sinucisese din cauza lui, ultima dată când îi spusese că nu-şi putea părăsi familia şi soția. Ultimul ei psihiatru o ajutase în final să iasă din acea relație. Până şi ea ştia că acest lucru era necesar dacă voia să-şi salveze viața şi mințile. Zece ani fuseseră de ajuns. Iar David era de acord. Deşi nu se îndoia că Sian o iubise, ştia că el n-ar fi

pus punct acelei relații.

I ar ştia şi la ce se putea aştepta el de la relația cu Jade, iar David suspecta că nu ar fi fost suficient pentru el, la spusese că voia un soț şi copii, dar şi o carieră. Stanley îşi dorea o nevastă cu normă întreagă, şi rămăsee eu cea pe care o avea deja.

— Deci... când te punem pe internet?

David se lăsă pe spate în scaunul său şi rânji, schimbând subiectul. Jade fusese amărâtă din pricina lui tantey şi era oricând gata să se lanseze într-o tiradă despre dezavantajele unei relații cu un bărbat însurat. Conform ei, doar o femeie dintr-un milion se alegea cu tipul la final, restul îşi iroseau viețile şi ratau toate şansele de i întâlni bărbatul potrivit, în timp ce-şi pierdeau vremea şi cu unul care n-avea niciodată să-şi părăsească soția.

— Sunt gata când eşti şi tu, răspunse ea cu un zâmbet nervos, apoi se încruntă. De unde ştim că nu sunt însui ați şi nu mint că sunt siguri?

Acum nu mai avea încredere în nimeni, deşi Stanley nu o mințise niciodată în legătură cu asta. Nici măcar nu-i promisese vreodată că avea să pună capăt căsniciei. Spusese doar că încerca. Uitase partea aceea peste ani. Dar nu mai dorea să-şi asume acel risc, lucru pe care David îl

considera înțelept din partea ei.

— Trebuie doar să-i verifici şi să ai încredere în instinctul tău. Asta-i tot ce putem face, oricare dintre noi. Poți să-l verifici mai târziu, dacă te face să te simți mai bine. Poți să angajezi un detectiv particular. Unii oameni fac asta. Dar măcar matrimonialele pe internet lărgesc aria de căutare.

Ea se uită la ceas, ca răspuns la replica lui.

— Bine. Arată-mi!

Făcu semn spre calculatorul lui, cu un rânjet neastâmpărat. Era pregătită. Era timpul.

— Acum? Vorbeşti serios?

David părea puțin şocat.

— Da, vorbesc serios. Timmie nu se întoarce până la ora cinci, şi nu-i va păsa. I-am făcut ordine pe birou înainte să plece. Am trei scrisori de făcut, dar abia pe mâine. Bun, maestre, introdu-mă în lumea întâlnirilor pe internet. Ce dracului, nu poate fi mai rău decât ce reuşesc de una singură. Dacă mi se mai aranjează vreo întâlnire cu încă o acritură, cred că vomit.

El zâmbi întorcându-se spre calculator şi intră pe unul dintre cele mai cunoscute site-uri de servicii matrimoniale. Îl folosise şi el în trecut, deşi nu se sinchisise să mai intre pe el de vreun an, din toate motivele pe care le menționase în

timpul prânzului. Mai ales din lipsă de timp. De fapt, corespondase cu o femeie pe care o întâlnise prin rubrica de anunțuri a revistei absolvenților de la Harvard. Se întâlniseră o dată, dar, după spusele lui, era prea ecologistă şi implicată social pentru el, deşi era cea mai deşteaptă fată pe care o cunoscuse vreodată. Se mutase la scurt timp după asta la Berkeley, îi scrisese şi îi spusese că era într-o relație serioasă cu o femeie. În mod evident, nu-i fusese destinată lui. Îi răspunsese şi-i urase toate cele bune, fiind prea ocupat să se mai i indească la ea sau să caute pe altcineva. Nu se grăbea i şi găsească perechea, deşi îşi dorea să se căsătorească şi să aibă copii. Prefera site-ul evreiesc de întâlniri pe Internet, deoarece, în străfundul inimii sale, îşi dorea i cunoască o evreică cumsecade. Dar pentru Jade nksese un serviciu cu o bază mai mare de clienți şi o pusese să răspundă la câteva întrebări specifice despre I referințe de vârstă şi localizare geografică.

— Ce vrei să spui? Părea confuză pe moment. Procesul părea incitant, dar totuşi o cam speria. Adică din i e oraş?

Mai precis, spuse David, aşteptând să i se spună ce's. I scrie. Cât de aproape de unde stai? Pe ce rază? Acelaşi oraş, acelaşi cod poştal, la zece kilometri de unde locuieşti, cinci, unul? Acelaşi stat? Oriunde în țară? Oraşe Importante?

— Ei rahat, nu ştiu. Ce-ar fi să pui zona extinsă a I.A.-ului? E prea largă?

Posibilitățile păreau nelimitate. Era mai interesată de i «lucația respectivilor şi de profesie. Recunoştea că era a snoabă când venea vorba despre carieră şi mersese ea însăşi la Universitatea Berkeley.

— Cum vrei tu. Eu prefer acelaşi cod poştal, pentru

i mi-e lene să stau blocat în trafic pe autostradă şi nu vreau să fac o oră pe drum până scot pe cineva la o întâlnire. Dar nu sunt nici prea concentrat pe proiectul ăsta.

I.ic asta doar ca să nu-mi ies din mână şi să uit cum e să în vezi cu cineva. Şi n-am mai făcut-o de ceva timp.

Hai să rămânem la aria extinsă a Los Angelesului „puse ea, simțindu-se de parcă ar fi comandat mâncă îi la Groceries Express, cum făcea de obicei. Comant. I telefonic de la birou şi îşi ruga portarul să i-o pună în frigider când sosea. Existau tot felul de aranjamente pentru oameni ocupați, care nu mai aveau timp de sari inimărunte ale vieții de zi cu zi, între joburi stresante, i ălătorii, proiecte de weekend şi puținul timp liber ce le mai rămânea, pe care-l petreceau la sala de gimnastică.

1) după ce completă informațiile şi alese ca vârstă intervaiul între treizeci şi doi şi cinzeci şi doi de ani, pe

ecran apăru o înşiruire de fotografii, aproape ca un meniu. David îi făcu semn să îşi apropie scaunul, ca să poată vedea. Erau coloane lungi de fotografii cu bărbați, unii caraghioşi, alții arătoşi, alții aşa şi-aşa, fiecare cu descrierea lui. Unele sunau jenant de prostesc, frizând absurditatea. „Tată sexy şi fierbinte" o făcu pe Jade să icnească de exasperare, în timp ce David îi explica faptul că unele răspunsuri şi descrieri erau rezultatul bifării unei căsuțe cu un răspuns prestabilit. Când îi plăcea vreuna dintre fotografii, se uitau la profilul detaliat care cuprindea informații despre preferințele religioase, obiceiuri sexuale, trecutul marital, numărul de copii, sporturile practicate, numărul de tatuaje sau cercei şi ce anume căutau la o femeie. Unii voiau să aibă aceeaşi religie, alții doreau performanțe atletice de nivel olim-pic sau făceau referire la fantezii sexuale. Îşi menționau profesiile, ba unii chiar îşi menționaseră şi nivelul salarial, din nou selectat bifând o căsuță, opțional, şi educația. La final se descriau într-un paragraf scurt, şi majoritatea o făceau pe Jade să se strâmbe de neplăcere. Dar erau şase care-i plăcuseră, din ce văzuse. Arătau bine, păreau întregi la minte, aveau educație şi locuri de muncă decente, doi erau divorțați cu copii mici, ceea ce nu o încânta, dar era acceptabil, şi toți şase

spuneau că ar căuta o femeie de carieră din grupa ei de vârstă, că le place să călătorească, caută relații serioase şi ar dori să se căsătorească şi să aibă copii. Unul spusese că prefera femeile asiatice, ceea ce ea considerase un semn moderat de alarmă, dar nu unul serios, în caz că îşi imagina că avea să găsească femei submisive. Unul chiar absolvise Berkeley în acelaşi an cu ea, dar nu i se părea cunoscut din fotografie, şi, cu un total de studenți de aproape patruzeci de mii de la Universitatea Berkeley, nici nu era surprinzător. Era arhitect şi locuia în Beverly Hills.

— Care-i problema cu toți oamenii ăştia de nu-şi pot găsi un partener? îl întrebă Jade pe David, părând suspicioasă, iar el râse de ea.

— Cine-a spus ceva de genul că, dacă un club te acceptă, atunci nu vrei să fii în el? Era ori Woody Allen, un Mark Twain, cred. Uite ce e, toți suntem în aceeaşi turcă. Muncim de ne ies ochii, n-avem timp, ne-am săturat de ciudații cu care ne combină prietenii noştri, n-avem rude care să ne mijlocească întâlniri cu fiicele ui fiii prietenilor lor, şi, dacă avem, am prefera să nu facă asta. De unde să ştiu? Chestia asta pare să meargă pentru mulți oameni. Merită o încercare. Am întâlnit câteva acrituri, dar majoritatea femeilor pe care le-am iunoscut pe site-urile de

matrimoniale erau chiar drăguțe. Poate una sau două să fi fost opțiuni serioase, dar pur şi simplu n-am avut timp sau chef să fiu serios. Dar timpul petrecut cu ele a fost plăcut. Urmezi regulile.

I e contactezi prin serviciul lor de mesagerie de pe internet, nu le dai adresa de acasă sau numărul de telefon, nici măcar cel de la serviciu la început. Vă întâlniți în locuri publice în primele dăți, vezi cum sunt, îți urmezi Instinctul şi nu te pui în situații riscante sau care să te perie. Şi vezi ce iese. Ce-ai de pierdut?

— Nu prea multe, presupun, spuse Jade, încă nesigură Jar clar intrigată – suficient cât să încerce.

— Vrei să fi scrii vreunuia din cei şase tipi? Poți să lud asta de pe contul meu. Dar, dacă vrei să faci asta la modul serios, trebuie să-ți pui propria poză şi să-ți I I impietezi profilul. Poți să faci în aşa fel încât să fie proh-jat şi să fie vizibil doar pentru oamenii pe care-i alegi. Nu trebuie să-ți pui poza pe listele principale. Deci vrei...1 îi scrii vreunuia din tipi?

Ha aprobă din cap, căzută pe gânduri. Până acum îi plăcuse cel mai mult de arhitect, din descrierea lui.

punea că era divorțat, fusese căsătorit şase ani şi nu avea copii. Locuia în Beverly Hills. Avea ca pasiuni liteiatura şi

arta europeană, care fuseseră specializarea i i în facultate. Iar oraşele lui favorite erau Paris, Veneția şi New York, adică două din trei şi de pe lista ei. În mod evident, restrângea aria de căutări. Mult mai l'ine decât reuşiseră s-o facă prietenii ei. Prefera să-şi petreacă weekendurile la schi, în excursii, la teatru, la film viu gătind cu femeia cu care ieşea, sau chiar pentru ea, dacă ea nu ştia să gătească, ceea ce Jade decise că era un lucru bun. Abilitățile ei culinare se limitau la supe şi tăieței instant sau salate pe care le aducea acasă de la Safeway. Şi Hostess Twinkies când n-o vedea nimeni. Mereu păstra unul în sertarul biroului, pentru urgențe, alături de o pungă de M&M's, când nu avea timp să mănânce. Hrană sănătoasă, cum îi spunea ea. Toți cei şase bărbați îi păreau interesanți, aşa că îşi trase scaunul mai aproape de David şi îi răsimn se fiecăruia dintre ei cu un mesaj scurt despre ea. Înțelesese că trebuia să-şi facă propriul cont ca să poată oferi un profil şi o poză, dar voia să vadă ce fel de răspunsuri avea să primească înainte să facă asta.

Tocmai terminase de trimis ultimul e-mail şi era deopotrivă agitată şi surescitată, în timp ce David rânjea şi chicotea, când intră Timmie.

— Ce puneți voi la cale, copii? întrebă ea.

Văzuse privirea pusă pe şotii de pe chipurile ambilor ei asistenţi. Era sigură însă că puneau la cale ceva cu totul inofensiv. Şi le făcea bine să ia o pauză din când în când, când ea era plecată. Nu erau situaţii majore de criză, şi părea şi ea relaxată. Întâlnirile ei cu reprezentanţii legali pentru a discuta despre fondul de pensii avuseseră caracter informativ şi decurseseră bine.

— OK, mărturisiţi. Arătaţi ca două pisici care-au mâncat un canar, spuse ea, zâmbindu-le.

— Nu un canar, ci şase, mărturisi Jade.

Ştia că Timmie era circumspectă faţă de matrimoniale, fie pe internet, fie altfel, dar Jade nu ţinea secrete faţă de ea.

— Explică-mi, spuse Timmie, dar apoi văzu ecranul calculatorului.

Erau coloane de fotografii, cu bărbaţi cu descrieri de câteva rânduri. Se uită la amândoi cu o expresie maternă. Să aveţi grijă, voi doi! Fără ucigaşi cu topoare, vă rog. Am nevoie de amândoi.

Jade ar fi vrut să-i spună lui Timmie să încerce şi ea, dar ştia că nu se putea. Chiar dacă nu-şi dădea numele adevărat, chipul ei era cunoscut în toată lumea – şi avea nişte trăsături distincte. Părul lung şi roşu şi ochii verzi tir fi dat-o de gol oriunde, iar faţa ei apărea de ani de de in

articole şi-n reclame. Era o poveste de succes în şcolile de afaceri de pretutindeni şi o emblemă a lumii modei. Ar fi ajuns în revistele de scandal în vreo zece minute, dacă şi-ar fi pus fotografia pe un asemenea site, au chiar şi discret, prin intermediari, care deveneau

O modă de asemenea.

lira mireselor prin corespondenţă fusese modernizaiu şi revenise la putere, ceea ce nu făcea decât să demonstreze cât de greu era pentru oricine să întâlnească un partener în zilele noastre, indiferent cât de tânăr, urâtos sau plin de succes erai. Bărbaţii cărora le scrisese Iade se potriveau acestei categorii şi cu toţii pretindeau

1 u îşi căutau relaţii de lungă durată. Timmie nu era unică în inabilitatea ei de a-şi găsi un partener pe măsiiră, deşi limitările ei erau mai stricte, din cauza vârstei şi a faimei. Avea un handicap, şi trebuia să se mulţumească cu ce putea găsi singură, adică nu cine ştie ce, după cum demonstrau cei de teapa lui Zack şi bărbaţii dinaintea lui, din ultimii unsprezece ani. Iar Timmie refuza să meargă la întâlniri pe nevăzute de ani de zile. Spunea că erau prea umilitoare şi prea complicate.

— Fii atentă doar, îi reaminti Timmie, apoi porni i ui re biroul ei, iar Jade o urmă.

David îi promisese lui Jade că o să-i spună dacă răspundea cineva. Zisese că avea să-şi verifice în weekend emailul. Jade rânji entuziasmată în timp ce mergea să parcurgă nişte notițe cu Timmie, care părea şi ea în toane bune.

Părăsi biroul la ora şase, ceea ce era devreme pentru eu, iar Zack apăru pe la şapte. Era săptămâna de dinainte de Ziua Recunoştinței, şi îşi planificaseră un sfârşit de săptămână relaxat. Ea avea planuri pentru următoarea i, chiar dacă era sâmbătă, iar Zack nu părea să se fi supărat. Ştia că de vreo două ori pe lună ea avea amujamente care-o țineau ocupată de sâmbătă dimineața până spre după-amiază. Timmie spunea că era legat de muncă, iar el avea şansa să meargă la sală sau să facă exerciții la ea acasă şi să ia prânzul cu prietenii.

În seara aceea, cinară la Little Door, unul dintre localurile ei favorite, iar apoi merseră la un film. Aleseră un thriller pe care îşi dorea Zack să îl vadă. Lui Timmie nu-i plăcu, şi la ieşire îl tachină că măcar floriceler de porumb fuseseră bune. N-o deranja că filmul nu fusese pe gustul ei; era distractiv să iasă cu el în oraş. Şi amândoi erau bine dispuşi. Primise un rol mic săptămâna aceea şi aştepta să audă veşti despre o reclamă importantă, la nivel național,

care ar fi putut deschide ceva uşi pentru el. Era mereu fericit când primea de muncă şi deprimat cât era trecut cu vederea. Era natura muncii sale. Avea noroc că arăta atât de tânăr, iar ea ştia că avusese şi ceva ajutor în această privință. Îşi aranjase zona ochilor cu câțiva ani în urmă şi îşi făcea regulat injecții cu Botox. Făcuse, de asemenea, injecții cu colagen şi-şi deschisese părul la culoare. Nu era chiar atât de blond pe cât părea – şi era mult mai vanitos ca ea. Ea nu-şi făcuse şi nici nu avea de gând să-şi facă niciunul dintre acele tratamente. Era dispusă să îmbătrânească cu grație, iar munca ei nu depindea de cum arăta, spre deosebire de a lui.

Sâmbătă dimineața, Timmie se trezi la şapte. Se dezmorți în sală timp de jumătate de oră, apoi făcu un duş şi-şi pregăti un mic dejun uşor, compus din iaurt, cereale şi ceai. Era pe cale să iasă din casă, când Zack coborî, cu un prosop în jurul mijlocului. O sărută uşor pe buze, luă ziarul şi se îndreptă spre bucătărie. Era o scenă casnică paşnică, care-i dădea iluzia intimității cu el, ceea ce era mai mult o fantezie decât o realitate.

— Ți-am lăsat un ibric de cafea, îi răspunse ea.

— Mulțumesc. Pe la ce oră termini?

— Ar trebui să revin pe la trei.

— Ne întâlnim aici, răspunse el pe un ton relaxat.

Ştia unde era cheia. Ea ieşi şi închise încet uşa din faţă în urma ei. Mereu o intriga faptul că el nu întreba niciodată ce făcea în dimineţile de sâmbătă pe care nu le petrecea cu el. Se gândea că era treaba ei. Nici el nu-i spunea ei tot ce făcea. Timpul în care era plecată nu i se păruse niciodată prea lung. Nu-l deranja faptul i, t ea era ocupată.

Ieşise din casă în tenişi, blugi şi un pulover vechi, cu

O geacă denim peste, şi părul prins la spate în coadă. Nu era machiată şi arăta surprinzător de bine având în wdere ora dimineţii. Rareori îşi făcea griji referitor la Iun arăta, şi, drept urmare, arăta minunat şi autentică, în ciuda vârstei sale.

Conduse spre Santa Monica, ascultând muzică şi, 1 iubind în sinea ei. Se simţea bine. Iubea dimineţile

1 – i i recute astfel şi abia le aştepta. N-avea prea mult timp.» iacă asta, dar îşi făcea cât de puţin, cu orice ocazie, îi era hrană pentru suflet şi era ceva ce voia să dea înapoi lumii, deşi îi oferea şi ei la fel de mult, uneori chiar mai mult. Ştia că era ceva la care nu ar fi putut renunţa niciodată, pentru nimeni. O atingea adânc înăuntrul sufletului.

Douăzeci de minute mai târziu, parcă în faţa unei i lădiri

proaspăt zugrăvite. Era o casă frumoasă în stil victorian care fusese în mod evident renovată şi lărgită. Avea o verandă de modă veche şi, un stand în faţă plin de biciclete noi, strălucitoare. În spate exista o Mructură de căţărat frumoasă. În mod evident, era

O casă locuită de copii, şi zâmbi când intră pe uşa neînmiată. Două femei cu chipuri ofilite, ochi blânzi şi I'Ar scurt discutau pe holul din faţă, iar o alta stătea la un birou.

— Bună dimineaţa, măicuţelor, spuse Timmie cu leicritate. Cele două femei care discutau între ele erau

1 unsiderabil mai în vârstă decât ea, iar cea de la birou părea ea însăşi un copil. Toate trei erau călugăriţe, deşi nimic din îmbrăcămintea lor nu ar fi sugerat asta. Purt. Iu bluze sport şi blugi. Când intră Timmie, priviră în sus surâzând larg.

— Ce mai faceţi?

— Ne-am gândit noi că treci azi pe aici, spuse cea mai vârstnică dintre cele trei femei. În tinereţe, aparţinuse ordinului carmelitelor, pe care-l părăsise pentru a se ilatura dominicanilor şi a munci în Watts. Lucrase cu copii defavorizaţi din centrul oraşului vreme de pa truzeci de ani, mai întâi în Chicago, apoi în Alabama şi-n Mississippi şi, în

final, în L.A. Conducea casa pe care o numeau Sfânta Cecilia.

Era o casă pentru copiii rămaşi orfani, dar care, din diverse motive, de sănătate sau de vârstă, nu erau eligibili pentru adopție sau nu reuşiseră să fie adoptați în afara sistemului şi nici nu se descurcaseră bine în regim de plasament. Fusese ideea surorii Anne de la început, şi, auzind cu ani în urmă de înclinația lui Timmie către caritate şi de faptul că avea o slăbiciune pentru copii, ajunsese să-i prezinte visul ei. Niciodată nu se aşteptase la ceea ce avea să se întâmple ulterior. Fără un cuvânt sau vreun argument, Timmie scrisese un cec de un milion de dolari şi i-l întinsese peste birou, ca să cumpere casă, să angajeze personalul şi să conducă stabilimentul. Asta se întâmplase cu zece ani în urmă, şi îl susținuse financiar de atunci. Sfânta Cecilia existase doar prin bunăvoința lui Timmie O'Neill, deşi acest fapt fusese păstrat strict confidențial. Doar David şi Jade ştiau de implicarea ei. Lui Timmie nu-i plăcea să primească recunoaştere publică pentru activitățile ei caritabile.

Casa era condusă de şase călugărițe şi locuită de un număr variabil de copii, între optsprezece şi douăzeci şi cinci. Pentru moment, erau douăzeci şi unu acolo, iar

Timmie ştia că aveau să mai vină doi în următoarele săptămâni. Aveau între cinci şi optsprezece ani. Balanța sexelor era destul de egală, asemenea celei rasiale. Unii copii fuseseră aici chiar şi de cinci ani de zile. Scopul lor era mereu să plaseze copiii în familii, pe cât posibil, dar, din cauza naturii situațiilor în sine care-i aduseseră aici, majoritatea rămâneau câțiva ani la Sfânta Cecilia. Copilul care locuise cel mai mult timp aici fusese o fată oarbă, care stătuse cu ei timp de şapte ani şi absolvise şi fusese acceptată la USC cu o bursă, anul trecut, cu ajutorul lui Timmie. Fusese imposibil de plasat prin sis-tem, iar Sfânta Cecilia fusese un refugiu şi un dar de la Dumnezeu pentru ea, cum era şi pentru ceilalți, de altfel. Trei dintre copii sufereau de diabet juvenil, i rea ce-i făcea la fel de dificil de plasat, şi încă unul avea probleme emoționale, rezultat al abuzului din trecut.

I.îi iva avuseseră enurezis nocturn cronic când ajunse—. I.I.1 aici, dar în câteva luni nu mai făcuseră în pat. Unii pur şi simplu nu erau copii atractivi, alții se opuseseră. I câțiva furaseră de la cei cărora le fuseseră dați în plasament şi fuseseră trimişi la centrul de corecție juvenilă.

I Îmi erau doar extrem de timizi sau nu se înțelegeau cu

Îl ipiii naturali ai familiilor care-i luaseră în plasament.

I mliferent de motive, fuseseră respinşi iar şi iar şi trimişi înapoi ca nişte peşti aruncați într-o mlaştină de rebuturi, a unul câte unul fuseseră pescuiți cu dragoste de către i llugărițele care se ocupau de acest stabiliment. Ele le i Ivreau copiilor care locuiau acolo dragoste, siguranță şi un cămin confortabil.

Timmie adora să vină în vizită şi făcea asta cu fiecare i H azie, mai mereu sâmbăta dimineața. Copiii îi spuneau I iânmie şi nici măcar nu aveau habar ce legătură avea ea. Îl casă, cu atât mai puțin că, de fapt, susținea financiar bunăstarea lor.

— Am auzit că ți-ai scos apendicele la Paris, spuse sora Margaret, cu o privire îngrijorată.

lira călugărița de douăzeci şi cinci de ani de la recep-ție. Intrase în viața monahală la vârsta de optsprezece ani, un fapt rar în zilele noastre, şi abia recent îşi depusese jurământul final. Sunase la biroul lui Timmie să discute cu Jade şi să afle când avea să revină din Europa, şi fuseseră îngrijorați şi speriați cu toții să afle că se îmbolnăvise.

— Cum te mai simți?

— Bine, spuse Timmie, cu un zâmbet larg. Ca nouă. I) ieşi la momentul acela a fost puțin cam înfricoşător. Acum sunt bine.

Uitase complet de operație în ultimele două săptămâni. Era de parcă nu s-ar fi întâmplat vreodată.

— A mai venit cineva nou? întrebă ea cu interes.

Îi plăcea să știe ce copii erau găzduiți acolo şi de V. Manifesta un interes profund personal față de fier are caz. Sfânta Cecilia îi era foarte dragă, din motive necunoscute majorității oamenilor, deşi cu ani în urmă îi spusese propria poveste surorii Anne, în timp ce lucrau cot la cot la restaurarea casei. Îi ajutase sa; aranjeze locul, la doar doi ani după ce-i murise fiul şi un an după ce plecase Derek. Susținea că asta-i salvase viața.

— Încă aşteptăm doi copii noi să sosească, dar nu cred că vor veni până săptămâna viitoare. Sistemul a suferit nu ştiu ce întârziere tehnică. Încercăm să-i aducem aici înainte de Ziua Recunoştinței.

Mai erau doar cinci zile până la sărbătoare. Luptau din greu să scoată copiii din sistem şi să le ofere o casă care le putea schimba viața, şi de cele mai multe chiar o făceau. Câteodată era prea târziu, iar copiii care le erau trimişi erau prea înăspriți, prea traumatizați sau prea bolnavi, şi trebuiau plasați în unități care ofereau tratament medical sau psihiatric, pe care ele nu-l aveau la îndemână. Sfânta Cecilia nu era o închisoare, un spital sau un ospiciu pentru

copii, ci un cămin iubitor, oferit pentru ei de către Timmie, unde copiii care locuiau acolo puteau creşte şi se puteau bucura de şanse, atât emoționale, cât şi educative, pe care altfel nu le-ar fi primit niciodată. Era ceea ce şi-ar fi dorit să fi avut şi ea cu patruzeci de ani în urmă şi care i-ar fi schimbat pe atunci cursul vieții.

Se plimbă toată dimineața prin casă, ca de obicei, se opri şi vorbi cu copiii care erau obişnuiți cu ea şi încercă să se apropie de cei care sosiseră în ultimele două luni, pe care-i văzuse, dar cu care nu vorbise încă. Îi aborda pe toți cu respect şi cu precauție şi le permitea să aleagă dacă voiau să se deschidă față de ea sau nu. Când termină, stătu cu călugărițele pe verandă şi privi copiii mai mici cum se jucau în grădina din spate, în timp ce aceia mai mari plecaseră să-şi viziteze prietenii sau să lucreze în weekend. Era exact ca şi cum ar fi avut douăzeci şi unu de copii, cu toată munca, răbdarea şi înțelegerea necesare. Plus dragostea.

Chiar înainte de prânz, unul dintre copiii pe care-i ştia bine veni să-i vorbească. Era un băiețel afro-american de nouă ani, cu un singur braț. Tatăl lui îl bătuse groaznic, apoi îi împuşcase pe el şi pe mama lui, iar bă-utul îşi pierduse brațul. Mama murise, iar tatăl fusese băgat la închisoare pe viață. Jacob stătea aici de când cu ea cinci ani

şi se descurca extrem de bine doar cu un braţ. Venise la ei direct de la spital, după atacul armat. Asistenţii sociali de la serviciile de plasament consideiaseră că era inutil să încerce să-l plaseze în vreo familii Nu era adoptabil, din moment ce tatăl refuzase să mineze actele de renunţare la drepturi, dar ar fi fost i irieum aproape imposibil de plasat. Călugăriţele de la

lânta Cecilia îl îmbrăţişaseră repede şi-l aduseseră aşa

.t. Îi dădu lui Timmie un desen pe care-l făcuse, o pisică i îi păr mov şi un zâmbet larg. Cei care stăteau de mult timp la Sfânta Cecilia erau, în mare parte, copii fericiţi. I'uteai vedea cu uşurinţă care erau nou-veniţii, căci încă parcau speriaţi şi aveau ochii îndureraţi. Le lua timp să înţeleagă că erau în siguranţă, după groaznicele momente cărora le supravieţuiseră mulţi dintre ei.

Mulţumesc, Jacob, spuse Timmie, zâmbindu-i şi ţinând desenul. Pisica ta are un nume?

Harry, spuse Jacob, părând mulţumit. E o pisică fermecată. Vorbeşte franţuzeşte.

— Chiar aşa? Tocmai am fost luna trecută în Franţa.

I a Paris. Mi-am scos apendicele, îl informă ea, iar el încuviinţă din cap cu o expresie serioasă.

— Ştiu. Te-a durut când l-au scos?

Nu, m-au adormit. Iar apoi m-a durut doar câteva de. Au fost foarte drăguți cu mine în spital. Şi toată lu-mea vorbea engleză, aşa că a fost bine. Nu m-am speriat.

Copilul clătină din cap, satisfăcut cu ce-i spusese, apoi plecă înapoi la joacă. Timmie rămase la prânz şi discută cu călugărițele, de a căror companie se bucura de ani de zile. Unele se mutaseră de acolo, dar majoritatea rămăseseră. Una plecase cu un an în urmă în Amerii cu de Sud, să lucreze cu copiii indieni din Perú, iar alta în b tiopia, la puțin timp după ce începuseră, dar, în a fără de ele, călugărițele de la Sfânta Cecilia erau acolo de ani de zile – şi iubeau munca şi copiii.

Era ora două când plecă înapoi spre Bel Air. Se simțea fericită şi împăcată, ca întotdeauna când lei vizita. Când ajunse acasă, Zack se uita la un film pe video. N-o întrebă unde fusese şi nici ea nu-i spuse. Era o bucurie pe care n-o împărtăşea niciodată. Nu voia niciun fel de publicitate pentru ea, atenție, premii, recunoaştere, laude. Era doar ceva ce făcea şi care însemna enorm pentru ea.

— Te-am sunat pe mobil. Au reduceri la Fred Segal. Voiam să ştiu dacă vrei să te întâlneşti acolo cu mine.

— Mi-am închis telefonul, spuse ea, surâzându-i. Aşa făcea mereu când vizita copiii. Nu voia să fie întreruptă cât

timp era acolo. Îi plăcea să le poată oferi atenția deplină. Îmi pare rău. Vrei să mergi acum sau ne ducem la plajă?

Era a lui pentru tot restul sfârşitului de săptămână şi n-o interesa prea tare ce făceau. Era rece în oraş şi ştia că avea să fie vânt şi frig pe plajă.

— Flai să mergem la reduceri, spuse el, părând mulțumit. Opri filmul în timp ce ea bea apă, şi cinci minute mai târziu erau în Mercedesul ei, îndreptându-se spre Fred Segal. Niciodată nu spusese, dar i se părea că Porsche-ul lui vechi era o capcană a morții ambulantă, iar el n-o prea repara, din moment ce nu-şi putea permite. Îi plăcea să conducă maşina ei. Era modelul cel mai nou de maşină sport. Şi-o făcuse cadou în vara aceea. Era minunat s-o conducă, în timp ce se îndreptau spre Melrose. Când ajunseră acolo, Fred Segal era o adevărată grădină zoologică. Mereu se întâmpla asta la reduceri, dar Zack reuşise să găsească un morman de lucruri pe gustul lui. Timmie găsi şi ea câteva pulovere de caşmir cu glugă pentru plajă, o jachetă aurie Marni pe care o putea purta la birou cu blugi şi două perechi de pantofi. Amândoi păreau încântați, în vreme ce se îndreptau spre maşină cu prada lor. El plătise pentru majoritatea lucrurilor pe care şi le alesese, exceptând o geacă de piele de care se îndrăgostise şi pe care nu şi-o

putea permite, aşa că i-o luase ea. Era încântat de cadou. Mai cumpărase şi nişte cărți de ținut pe măsuța de cafea

„I luaseră paste la pachet de la magazinul de delicatese.

leii nu trebuiau să gătească cina în seara aceea. Fusece o după-amiază perfectă. Imediat ce ajunseră acasă, Zack se cuibări iar în fața televizorului să-şi termine de v. Uut filmul, în timp ce Timmie citea câteva exemplair din Wall Street Journal pe care le păstrase toată săptămâna. Îi plăcea să se pună la curent cu presa la sfârşit dr săptămână.

Când se termină filmul, Zack se uită spre ea şi râse.

— La dracu', Timmie, te iubesc, dar chiar eşti ca un tip.

Nu prea ieşise cum intenționa el. Ea îl privi surprini Nu suna ca un compliment în urechile ei.

— Ce înseamnă asta?

— Câte femei ştii care să citească Wall Street Journal?

Multe, de fapt, spuse ea, încercând să nu se strâmbe l, i sexismul comentariului.

În plus, câte femei conduceau corporații atât de mari ca a ei? Din multe puncte de vedere, era unică. I.îi dimineața pe care o petrecuse cu copiii de la Sfânta l ecilia o făcea şi mai specială, dar el habar nu avea de asta. Se întrebă după comentariul său oarecum multă tor cum că el o vedea ca pe

un tip era motivul pentru care făceau dragoste atât de rar. Brusc, se simți nesigură pe sine.

De ce faptul că citesc Wall Street Journal mă face să pur ca un bărbat?

— Uite ce e, eşti un mogul al afacerilor. Ai în jur de un milion de angajați în nu ştiu câte țări şi eşti un nume l'ine-cunoscut. Câte femei se apropie măcar de asta? Femeile stau acasă şi fac copii sau lucrează ca secretare sau IM refac țâțele. Femeile pur şi simplu nu gândesc ca tine, nu se poartă ca tine, nu muncesc ca tine. Nu mă înțelege greşit, mie îmi place. Dar i-ar băga în sperieți pe majoritatea tipilor, spuse el cu sinceritate, în timp ce ea i altă, părând tristă.

Ceea ce tocmai îi spusese îi confirma ce credea de ani de zile. Se părea că avea dreptate.

— Aşa a fost mereu, spuse ea întristată. Presupun că nu îşi imaginează că poți să ai succes şi să munceşti pe brânci într-o lume a bărbaților, dar să rămâi o femeie. Nu văd de ce trebuie să fie ori-ori.

— Păi, nu poți. Asta şi zic. Eşti un tip. I

Era deprimant să audă asta, deşi nu era ceva nou pentru ea. Era sigură că majoritatea bărbaților care o întâlneau simțeau la fel, deşi n-o spuneau cu voce tare, ca Zack.

— Nu-i nimic, o linişti el, îmi placi aşa cum eşti.

Dar n-o iubea. Ăsta era miezul problemei. Bărbații n-o iubiseră şi n-aveau s-o iubească vreodată. Soțul ei plecase cu alt bărbat, şi toți bărbații pe care-i întâlnise de atunci fie încercaseră să profite de ea, fie o luaseră la sănătoasa. Sau simțeau ca Zack, că era simpatică, dar Zack avea tot atâtea şanse să se îndrăgostească de ea pe cât avea să-i crească aripi şi să zboare. Oricum nu-l voia, îşi reaminti ea. Şi, puțin mai târziu, puse pastele pe care le cumpăraseră în microunde. Remarca lui o supărase teribil şi-i rănise sentimentele, deşi nu lăsase să se vadă. Nu-i plăcea să-şi arate latura ei vulnerabilă. În schimb, îl întrebă ce făcea de Ziua Recunoştinței, iar el o luă prin surprindere spunându-i că pleca din oraş. Nu-i venise în minte să-l întrebe mai înainte. Presupusese că o să fie prin zonă; ea n-avea unde să meargă.

— Pleci? Nu mi-ai spus.

Încercă să nu se arate rănită, dar era. Uita uneori cât de puțin erau legați unul de celălalt şi cât de limitată le era relația. Practic era doar o aventură de cinci luni şi două zile.

— Nu m-ai întrebat. Zbor la Seattle şi voi petrece Ziua Recunoştinței cu mătuşa mea. Merg acolo în fiecare an, în afara cazului în care am aici ceva de făcut. Nu mi-ai spus nimic, deci mi-am închipuit că ai planuri.

Ea observă că el n-o invitase să îl însoțească la Seattle. Şi n-avea niciun plan. N-avea deloc familie, doar muncă şi prieteni.

— Faci ceva special? întrebă el, cu o scânteie de interes în privire. Ar fi renunțat să-şi petreacă Ziua Recunoştinței cu mătuşa lui în schimbul unei mese festive cu unul dintre prietenii ei celebri.

De fapt, nu, spuse ea simplu.

Sărbătorile erau mereu dureroase pentru ea, din motive evidente, şi încerca să nu se gândească la ele până în ultimul moment, când trebuia să înfrunte inevitabilul. Anul acesta nu era cu nimic diferit, şi fusese prea ocul ută în ultimele câteva săptămâni ca să se mai gândească Li asta. Negarea era un lucru minunat. Cumva presupu. Esc că, din moment ce aveau o relație de weekend, o să i nou el de Ziua Recunoştinței. Nu era pe deplin vina lui că îşi făcuse alte planuri, deşi ar fi fost drăguț să-i fi. Pus şi ei despre asta. Petrecuseră împreună ultimele trei I Arşituri de săptămână, şi el nu-i zisese nimic.

— De obicei nu fac nimic prea incitant de Ziua Recunoştinței şi de Crăciun. Nu prea-mi mai plac hilrbătorile.

Nu intră mai mult în detalii – în acest caz era mai bine să

nu spună prea multe. El nu făcuse parte din viața ei anul trecut, deci nu ştia ce obiceiuri avea.

— Nici mie nu prea îmi plac, de asta mereu merg la mătuşa mea.

N-o întrebase dacă avea unde să meargă, ci doar pre Mipuse că da. Nu şi-o putea imagina bucurându-se de ziua Recunoştinței la mătuşa lui. Locuia într-o comunii; de pensionari în Bellevue, în afara oraşului Seattle, iar soțul ei era paznic la închisoare. Nu erau chiar capete. Ilese, şi nu şi-o putea imagina pe Timmie participând la aşa ceva sau cum ar reacționa ei s-o vadă. Era mai simplu să nu întrebe.

— Probabil nu mă întorc până luni. Când sunt acolo, petrec timpul cu verii mei. Sper că-ți găseşti ceva Je făcut.

— Mulțumesc, spuse ea, încercând să nu îşi trădeze iritarea. Era întristată şi uşor jignită. Nici măcar nu se oferise să vină înapoi la sfârşit de săptămână „după ce ivea să-şi petreacă Ziua Recunoştinței cu ei. Îi spunea multe despre ce însemna relația tor pentru el. Dar, dacă era să fie cinstită cu sine, nu însemna cu mult mai mult nici pentru ea. Era doar deprimant să rămână singură de Ziua Recunoştinței. Nu era vina lui, nici măcar a ei.

Ar fi trebuit să se gândească mai devreme şi să-şi facă alte planuri.

Restul sfârşitului de săptămână fu lejer şi liniştit. El reveni la televizor în timp ce ea spălă vasele. Se culcară devreme în seara aceea, iar el plecă a doua zi dimineață, după micul dejun. Ieşea cu prietenii. Se întâmpla deseori aşa, când nu mergeau la plajă. De obicei pleca devreme şi îşi făcea planuri care nu o includeau. Era încă un lucru care să-i reamintească de cât de puține aveau de împărțit. Majoritatea prietenilor lui aveau douăzeci şi treizeci de ani, iar Timmie îşi dăduse din timp seama că nu avea nimic în comun cu ei. Zack era singurul lor element comun şi se simțea mult mai în largul lui în prezența lor. Nu era niciun secret că ei nu-i plăceau prietenii lui. Se drogau, beau, majoritatea erau modele sau actori, munceau ca barmani sau chelneri la Hollywood, aşteptându-şi marea şansă. Chiar şi Zack era prea bătrân să fie printre ei, deşi nu arăta mai în vârstă ca ei. Investea de mult timp o energie considerabilă pentru a rămâne unul dintre ei. Peter Pan cel veşnic tânăr. Timmie se simțea bătrână în preajma lor şi se plictisea până la lacrimi.

O sună miercuri seară înainte să plece la Seattle, să-i ureze sărbători fericite, ceea ce era drăguț din partea lui. Ea nu-i spuse că nu reuşise să-şi găsească ceva de făcut. Toate cunoştințele ei erau ori ocupate, ori plecate. Avusese o

săptămână extrem de haotică şi nu apucase să se gândească la asta sau să caute vreo soluție. Nu le spusese nimic nici lui David şi Jade, pentru că ştia că-şi vizitau în fiecare an familiile şi nu voia să devină o povară pentru ei. Avea să fie unul dintre acei ani în care nu făcea nimic.

Jade fusese foarte bine dispusă la birou toată săptămâna. Primise răspuns de la patru din cei şase oameni cărora le scrisese pe internet. Ceilalți doi nu-şi citiseră încă e-mailul. Dar patru îi răspunseseră, inclusiv cel pe care credea că l-ar fi plăcut cel mai mult, arhitectul care absolvise în acelaşi an cu ea la Berkeley. Stabiliseră să se întâlnească săptămâna care urma, pentru o cafea l, i Starbucks, să se cunoască, după cum îi sugerase I avid. Şi încă alți doi bărbați îi cereau să ia prânzul cu ea Pentru prima dată de ceva timp, se distra.

În dimineața Zilei Recunoştinței, Timmie zăcea în lui, cu ochii larg deschişi, fixând tavanul. Era ceva reveliiior în faptul că petrecea această sărbătoare singură. Îi reamintea unde ajunsese viața ei şi ce făcuse în ultima vreme. Îşi petrecuse timpul cu bărbați cărora nu le păsa t la ea, care nu erau ataşați de ea mai mult decât ea de ei., şi acum chiar nu avea unde merge. Nu voia să se ducă singură în Malibu.

Se îmbrăcă şi-şi trase pe ea blugii şi o bluză, în timp ce

încerca să-şi dea seama ce ar putea face. În final, îi veni în minte o soluție simplă, în timp ce se uita la parada Macy, la televizor, singură în sufragerie, ceea ce până şi ei i se părea patetic. Se ferea să privească spre fotogra Fu lui Mark de pe raftul ei de cărți şi să-şi amintească l. Totul că ar fi avut acum şaisprezece ani. Sărbătorile o îndurerau mereu, de-a dreptul cumplit, dar era hotărâtă U nu lase aşa ceva să i se întâmple sau să se complacă în compătimire. Îşi luă geanta şi geaca de denim şi ieşi I o uşă. Ştia exact unde să meargă, şi ar fi trebuit să se fi gândit mai devreme la asta.

Sosi la Sfânta Cecilia chiar la timp pentru prânzul de Ziua Recunoştinței. Călugărițele părură surprinse s-o vadă, dar o primiră călduros. Niciodată nu mai petrecue Ziua Recunoştinței cu ele, dar erau foarte încântate n i vadă – cum erau şi copiii. Merse acasă la ora cinci, plină până la refuz de curcan, gem de merişoare şi cârmii dulci cu glazură de bezea. Eusese modul perfect de i şi petrece sărbătorile. Încă mai era copleşită de căldură Milletească în clipa când ajunse acasă şi decise să-l sune pe Zack pe mobil şi să-i ureze sărbători fericite. El răspunse de la primul apel, iar pe fundal Timmie putea auzi oameni vorbind şi râzând. Îi spuse că erau la cină şi i-a avea s-o sune mai târziu în seara aceea. N-o sună nici atunci, nici tot restul sfârşitului de

săptămână.

Zack nu avea nimic răutăcios în el. Doar că nu prea îi păsa de ea. Nici ei de el. Ceea ce o făcu să se întrebe t I

ce căuta cu el şi câţi ani avea să-şi mai piardă cu bărbaţi ca el.

Îşi petrecu sfârşitul de săptămână făcând curăţenii prin dulapuri, citind The Wall Street Journal, parcurgând hârtiile pe care le adusese cu ea de la birou şi făcând schiţe pentru colecţia de vară. Toate activităţi-meritorii, fără îndoială, şi aşa avea să-şi petreacă restul vieţii daci» nu intenţiona să facă nişte schimbări majore cât de cu rând. Întrebarea care-i tot trecea prin minte era cum. Nici măcar nu era sigură ce opţiuni avea – sau dacă avea vreuna. Se gândi mult ia asta de-a lungul weekendului, în special când îşi dădu, din nou, sâmbătă noaptea seama că Zack nu sunase deloc. Tăcerea lui fusese elocventă şi asurzitoare de-a lungul zilelor de sărbătoare din weekend.

Capitolul 8

Era joi, la o săptămână după Ziua Recunoştinței, când sună Zack. Era un mesaj clar pentru Timmie. Erau, de fapt, mai multe. În primul rând îi spunea că el nu era aşa nebun după ea, ceea ce nu era cine ştie ce noutate, cu atât mai mult cu cât o asemănase cu un tip. Şi în al doilea mesaj îi dădea de înțeles că, dacă nu făcea ceva concret, Crăciunul avea să fie foarte similar cu Ziua Recunoştinței. Intenționa să facă tot ce-i stătea în putință să evite asta. Abordă subiectul cu Zack într-o după-amiază de sâmbătă în Malibu, unde îşi petreceau sfârşitul de săptămână. Niciunul din ei nu aduse vorba despre faptul că el nu o sunase înapoi de Ziua Re-cunoştinței. De fapt, el nici nu se sinchisi s-o întrebe ce făcuse de sărbători. În mod evident, i se părea că nu era problema lui cum îşi petrece ea sărbătorile şi nici nu simțea dorința să o includă în ale lui. Pentru ea, acesta reprezenta un mesaj limpede.

— Ce faci de Crăciun? îl întrebă Timmie, când începură să plănuiască cina.

Ploua, deci nu puteau face grătar, iar ea se oferise să-i iuțească paste, dar el refuzase. Era la dietă şi spusese «t nu

voia să mănânce carbohidraţi, aşa că el se oferise i facă o salată mare pentru amândoi, iar ea nu refuză, i Vicum nu-i era foame.

— Nu ştiu. Nu mi-am făcut încă planuri, îi răspunse el la întrebare. De ce? Ce-ai de gând?

Făcea să sune de parcă era deschis celei mai bune i Ierte, dar pe ea nu prea o interesa cum vedea el lucrurilc N-avea niciun chef să-şi petreacă singură Crăciunul. Scopul relaţiei cu el era să evite singurătatea în momente cruciale, cum ar fi Crăciunul şi Ziua Recunoştinţei.

I e moment, planul ei nu funcţiona prea bine.

Mereu mi se face rău în Mexic, spuse ea, urmându-l în bucătărie, iar până în Caraibe e al naibii de mult de mers şi greu de ajuns. În perioada asta din an, vremea e e apricioasă în Florida, deşi în South Beach e distractiv. I e spui de Hawaii?

— E o invitaţie?

Se uită în sus la ea, încântat, în timp ce lua trei feluri de salate şi o sacoşă cu roşii din frigider.

— Cred că este. Cum ţi se pare? Putem pleca pe douăzeci şi trei, iar eu reîncep munca pe trei ianuarie. Asta ne dă unsprezece zile. Am putea să mergem la The Four Seasons pe Big Island, dacă reuşesc să rezerv o cameră. Sau poate la

Mauna Kea. Camerele nu sunt atât de moderne, dar au o plajă superbă. De fapt, îmi place chiar mai mult acolo. Oricum tu nu stai niciodată în cameră. Ar fi frumos să evadăm puțin.

— Sigur că da, spuse el, aplecându-se s-o sărute. Sigur n-ai rata ceva incitant pe-aici?

— Nu ceva de care să ştiu – şi să-mi pese. Dar tu?

— Liber ca pasărea cerului.

Părea încântat, iar ea era mulțumită. Crăciunul avea. A fie mult mai bun decât Ziua Recunoştinței. Exact din acest motiv ieşea cu el. Nu era bărbatul visurilor sale, ei un antidot pentru singurătate. Iar pentru ea era important să nu fie singură de sărbători, având în vedere amintirile dureroase pe care încerca să le evite în fiecare an, ceea ce era istovitor, în cel mai bun caz.

— Am să văd ce pot rezerva săptămâna asta. <.

Plănuia să-i încredințeze proiectul lui Jade.

— Ştii ce, tocmai mi-a venit o idee, spuse el ou lejeritate, în timp ce punea salata verde într-o sită, s-o spele. Ce zici de St. Bart, în Caraibe? Şi ce dacă ne ia două zile să ajungem acolo? Am auzit că e grozav, şi avem unsprezece zile. Ce crezi?

— Prea departe, spuse ea, pragmatic. Am fost acolo. Ar

trebui să petrecem o noapte în Miami şi la dus, şi la întors, şi detest avionul acela mititel pe care trebuie să-l iei. E singurul mod de a zbura în St. Bart, şi mă bagă în sperieți. În perioada asta din an, nici vremea nu e prea bună în Caraibe. Votez pentru Hawaii. Nu-i aduse aminte că, din moment ce ea plătea şi el era doar invitat, singurul vot de luat în considerație era al ei. Cartea ei de credit, alegerea ei.

— Poate ar trebui să iei în calcul varianta asta, insistă el, în timp ce scutura salata verde, s-o zvânte. Acolo se duce toată lumea importantă.

Tot încerca s-o convingă să meargă în St. Bart. Timmie râse la replica lui, fără să îşi dea seama că el era foarte serios.

— Ăsta pare un motiv minunat să nu merg acolo. Nu vreau să dau nas în nas cu toată lumea pe care o ştiu din L.A., adică exact ce s-a întâmplat ultima dată când am fost acolo. De fapt, e mult mai distractiv în St. Bart, mai ales dacă iei o ambarcațiune şi evadezi.

Dar n-avea în niciun caz de gând să închirieze un iaht şi să cheltuiască sume exorbitante doar pentru un scurt concediu cu el. Poate pentru o lună de miere, dar nu pentru unsprezece zile de concediu cu Zack, care nici măcar nu se sinchisise să o sune de Ziua Recunoştinței. Nu-şi pierduse

de tot mințile. Tot ce dorea era o vacanță drăguță, lejeră.

— O să fie acolo vreunul dintre prietenii tăi, pe iahturi?

În mod clar era serios interesat de St. Bart sau de oricine ar fi fost acolo. Timmie ştia că o mulțime de oameni importanți din industria filmului mergeau lui St. Bart. Era clar unul dintre locurile fierbinți ale lumii bune.

— Probabil, spuse ea încet. Dar nu am niciun chef să îiu captivă pe un iaht cu o grămadă de vedete de film din L.A. Nici nu mă pot gândi la ceva mai rău.

Şi nici el nu se putea gândi la ceva mai bun. Dar nu îi venea în minte un mod de a o convinge să zboare în St. Bart în vacanța de Crăciun, aşa că renunță cu I rație când Timmie continuă să nu se arate încântată de idee.

— Va fi minunat, îi spuse el, în timp ce-şi mâncau salata.

Timmie de-abia aştepta concediul alături de el. Era simpatic dacă-i răsfățai un pic şi dacă-i făceai pe plac. Iar el îi mulțumi în timp ce spălau vasele împreună şi făcu dragoste cu ea în seara aceea. În mod clar îi plăcea planul şi era impresionat de faptul că ea i-l sugerase.

A doua zi, Timmie îi povesti lui Jade despre planurile de concediu şi o rugă să vadă ce putea rezerva la Four Seasons, pe Kona Coast. O oră mai târziu, Jade îi spuse că aveau rezervări pentru data de douăzeci şi trei, cu bor direct

spre Kona şi un apartament la Four Seasons. Nu era cel mai bun apartament al lor, dar o asiguraseră că era foarte frumos, cu vedere la ocean.

— Ai rezolvat rapid, observă Timmie mulțumită, şi-l sună pe Zack pe mobil, să-i spună. Suntem gata. Four Seasons. Hawaii. Unsprezece zile de soare, odihnă şi vreme minunată. Plecăm pe douăzeci şi trei. Abia aştept.

— Şi eu, spuse el, părând încântat, iar ea fu uşurată i a nu aduse iar vorba despre St. Bart. N-avea niciun chef să meargă până acolo şi să mai şi zboare cu avionul acela mititel care-o băga în sperieți. Hawaii era perfect. Vremea era minunată şi se ajungea uşor. Făcuse cea mai bună alegere. Plecau peste trei săptămâni şi putea să evite complet Crăciunul, ducându-se undeva unde nici măcar nu trebuia să se uite la pomi de Crăciun, deşi voia să-i ofere un cadou lui Zack, în afară de excursia în şine. V îi cumpărase un ceas pentru scufundări foarte frumos, din cauciuc şi oțel inoxidabil de la Cartier, care avea să fie minunat şi în excursie, şi după.

— Ce norocos e, spuse Jade cu răceală după ce văzu ceasul.

— Nu mai fi aşa o acritură. Este Crăciunul, spuse Timmie, tachinând-o. Apropo, cum a fost la întâlnire.7

Nu mai auzise ultimele veşti, de săptămâna trecută, întâlnirea la cafea la Starbucks cu arhitectul mersese bine şi la fel şi prânzul cu ceilalți doi. Îl eliminase pe al patrulea pentru că suna bizar la telefon, iar ceilalți doi dispăruseră – sau, mai bine zis, nu apăruseră deloc. David spunea că proporția era corectă. Zicea că uneori trebuia să contactezi vreo cinci sau şase ca să găseşti unul pe placul tău. Până aici, toate bune.

— A fost minunat, spuse Jade strălucind şi se abținu să comenteze că nu credea că Zack merita ce făcea Timmie pentru el.

La urma urmelor, era şefa ei. Măcar Timmie n-avea să fie singură de sărbători, ceea ce Jade ştia că ar fi fost greu de îndurat. Ea şi David discutară despre asta, după ce Timmie plecase de la birou în acea seară.

— Uite cum stă treaba, este o dilemă dificilă pentru ea, spuse David plin de compasiune. Este ceva cu care ne confruntăm cu toții la un moment dat. Tu stai acasă ca Fecioara Maria şi-l aştepți pe Făt-Frumos să vină? Sau ieşi cu Făt-Nu-Foarte-Frumos, dar măcar ieşi din casă şi te distrezi, în timp ce-l aştepți pe cel potrivit să apară?

— Şi dacă nu apare niciodată? spuse Jade, părând îngrijorată pentru şefa lor.

— De asta, draga mea, a creat Dumnezeu matrimoni-alele pe internet. Îți îmbunătățesc şansele considerabil. Cel puțin pe ale noastre. Timmie e într-o postură delicată. Tot ce poate face este să spere că într-o zi va da norocul peste ea şi-i va cădea din ceruri bărbatul potrivit.

Dar niciunul din ei nu se aştepta că aşa ceva să se întâmple – şi nici Timmie. Ea fusese singură prea mult mnp. Şi aproape-i convinsese pe amândoi că Domnul lYrfect nu avea să apară niciodată.

— Nu merge aşa, spuse Jade tristă. Se temea de ani de zile că Timmie avea să rămână singură. Îşi făcea griji mai mult decât Timmie, care spunea că se resemnase cu cându-l că avea să-şi ducă zilele în singurătate.

— Nici măcar nu sunt sigură dacă-i mai pasă. Spune i-a nu. Dar detest să mă gândesc la ea aşa. Nimeni nu merită mai mult ca ea o persoană de treabă alături. Are i; rijă de tot restul lumii, de noi toți, de toți orfanii aceia pe care-i întreține. De ce dracului nu poate un tip inteligent să vadă cine e şi să se îndrăgostească de ea? Ar fi un bărbat norocos.

David căzu pe gânduri în timp ce medita la întrebare.

I rău complet de acord în privința a ceea ce merita ea, ilar Timmie nu avusese noroc nici cu soțul ei, nici cu Fiul. Era

norocoasă în afaceri şi la bani, dar atât.

— Poate ar trebui să renunțe la tipii ca Zack, ca să le Facă loc celor potriviți, spuse David îngândurat. Poate tipii ca el ocupă teren prețios în viața ei. Poate cel potrivit nu are loc să aterizeze.

Amândoi credeau că, dacă ar apărea omul potrivit.

I ar părăsi pe Zack imediat. Dar, între timp, ea continua. A se agațe de acea relație, indiferent de cât de nepotrivit pentru ea se arăta Zack. Amenințarea singurătății, mai ales de sărbători, era mai gravă în ochii lui Timmie. Ştia că, dacă s-ar trezi singură de Crăciun, ar fi serios deprimată şi era dispusă să facă eforturi mari ca să evite asta, chiar dacă asta însemna să-l ducă pe Zack în Hawaii.

Timmie şi Zack plecară către Hawaii pe douăzeci şi trei decembrie dimineața. Zborul fu scurt şi lin. Sosiră în Kona patru ore şi jumătate mai târziu. Jade aranjase a vină un şofer să-i ducă la hotel. Apartamentul era minunat. Avea spații mari, deschise, vedere la ocean şi o terasă numită lanai. Ea şi Zack priviră apusul de soare în prima zi, iar aerul era răcoros. Era mai frig decât se aşteptase Timmie, dar confortabil, romantic şi relaxant. Sugeră să servească cina în cameră în seara aceea, dar

Zack voia să meargă la restaurant, să vadă cine mai

venise acolo. Lui Timmie nu-i păsa. Nu mersese în Hawaii să vadă lumea, ci doar să se relaxeze şi să fie cu el. Dar îi făcu pe plac şi ieşiră să cineze.

Purta o rochie creație proprie, de un albastru electric, cu un şal de caşmir asortat şi sandale aurii, cercei lungi de aur cu diamante, părul lăsat pe spate şi o gardenie la ureche. Era frumoasă şi în ton cu atmosfera tropicală. Zack purta o cămaşă roşie Hawaiiană, şlapi şi blugi albi şi arăta mai sexy ca niciodată. Era un bărbat izbitor de frumos şi avea să arate chiar şi mai bine după vreo două zile, cu un bronz accentuat. Seara fu plăcută, şi amândoi merseră devreme la culcare. Zack era dezamăgit că nu văzuse pe nimeni important la restaurant, dar ea îl îmbună spunând că probabil aveau să apară mai mulți oameni după Crăciun sau Anul Nou.

A doua zi fu minunat de însorită şi cu un vânt surprinzător de puternic. Îngrijitorii de la piscină nu putuseră ridica umbrelele din cauza lui, iar Timmie îşi împleti părul ca să nu-i mai zboare în toate direcțiile. Luară prânzul la restaurantul de lângă golf, iar lui Zack i se păru că vede un producător renumit de filme, dar acesta dispăru înainte ca ei să-şi termine prânzul. Se retraseră în cameră să se odihnească. Era Ajunul Crăciunului, şi, după cina din

seara aceea, Timmie îi oferi cadourile, îi oferi mai multe articole din colecția ei sport de îmbrăcăminte masculină şi două costume superbe, potrivit de groase, pe care le putea purta pe tot parcursul anului în L.A. Şi ceasul Cartier pentru scufundări, după care era înnebunit. El îi mulțumi pentru generozitatea ei, apoi îi înmână o cutiuță. Era o brățară din aur minunată, simplă, pe care i-o luase de la Maxfield. Era genul de obiect pe care îl putea purta oricând. Îşi urară unul altuia „Crăciun fericit", apoi şezură pe lanai, priviră răsăritul de lună de peste ocean şi băură şampanie.

— E perfect, spuse Zack fericit. Îți mulțumesc că m-ai adus aici, adăugă el, sunând sincer.

— Şi mie îmi place să-mi petrec astfel Crăciunul, spuse ea, zâmbindu-i.

lira uşor să călătorească cu el, părea recunoscător I – iitru lucrurile pe care ea le făcea pentru el şi îi plăcea în nnpania lui. Ştia că acasă ar fi fost nefericită, copleşită «h amintiri, singură şi deprimată zile întregi. Fusese o i. Ico perfectă să vină în Hawaii.

îşi petrecură ziua de Crăciun la piscină şi merseră la W. Îi mea, sus pe munte, să cineze în acea seară la Merliman. Şi discutară să meargă la plajă la Mauna Kea a «Inua zi, dacă valurile nu erau prea mari. Vântul bătea cu putere de două

zile. Când se treziră a doua zi, fură dezamăgiți să vadă cerul cenuşiu, iar pe după-amiază începu i plouă. Plouă mult în următoarele trei zile. Rămaseră în cameră, discutară, se uitară la televizor, comandară mâncare. Timmie nu avea chef să meargă la restaurant.

n simțeau bine la ei în cameră.

În ajunul anului nou, cerul se lumină în sfârşit, iar. H i-anul se domoli. Luară un taxi până la hotelul Mauna kea şi făcură plajă. La restaurant, la ora prânzului, I immie văzu trei vedete de film pe care le ştia. Le salu

1.1 relaxată, le făcu cunoştință cu Zack, apoi reveniră la M. Longurile lor de pe plajă. Când se aşezară din nou, i şi servă că el era supărat. Habar nu avea de ce devenise dintr-odată prost dispus.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Clar avea ceva. Spumega de furie.

De ce n-ai vrut să luăm prânzul cu ei? Ne-au invitat I luăm loc, spuse Zack, arătând bosumflat şi iritat.

Timmie păru surprinsă de tonul lui şi de expresia feței sale.

— Am mâncat deja. Şi n-am vrut să-i deranjez. Erau i li iar politicoşi. Şi nu-i cunosc atât de bine.

— S-au purtat de parcă erați prieteni vechi. Te-au sărut it

toți, pentru numele lui Dumnezeu. Şi unul dintre ei e producătorul unui film. A spus asta când l-ai întrebat ce mai face.

— Mă sărută o mulțime de oameni şi ştiu mulți oameni care produc filme. Ceea ce nu înseamnă că vreau.1 iau prânzul cu ei. Sunt în concediu, Zack. Amândoi suntem. Aş prefera să fiu cu tine decât să tândălesc două ore uitându-mă la ei cum beau mai tais, când am putea să stăm întinşi pe plajă.

— Aş fi preferat să iau prânzul cu ei. Poate pentru tine nu e mare chestie, dar pentru mine este.

Părea furios, de parcă ea îi răpise o şansă nemaipomenită. Nu vorbi cu ea tot restul după-amiezii şi merse singur să înoate, fără să o întrebe dacă voia să intre şi ea în apă. Apoi merse tot singur să facă scufundări. Rămase rece față de ea în după-amiaza aceea, când se întoarseră la hotel. Nu era prima dată, dar spunea multe despre ceea ce conta cu adevărat pentru el. Să întâlnească oameni importanți, să se dea în spectacol şi să fie văzut. Niciunul dintre aceste aspecte nu avea vreo importanță pentru ea. Dar nu era ca şi cum ar fi aflat ceva nou despre el.

— Uite, Zack, îmi pare rău, abordă ea în final subiectul.

Îmi place să evit aglomerațiile în concedii. N-am nevoie să văd mulți oameni, mi-e de ajuns să fiu cu tine.

El nu păru impresionat. Faptul că prefera compania lui în defavoarea altor oameni pe care-i cunoştea era un compliment la adresa lui.

— De-asta n-ai vrut să mergem în St. Bart? întrebă el furios. Pentru că acolo se duc toți oamenii care contează. Oamenii care vor să vadă şi să fie văzuți. Locul ăsta e o cocină, izbucni el. Nu-s pe aici decât grăsani din suburbii şi copiii lor.

Timmie păru şocată şi în mod evident enervată, întindea coarda. Era dispusă să accepte că aveau vieți se-parate şi că le plăceau lucruri diferite, dar nu intenționa să-i tolereze neobrăzarea fățişă.

— Eşti aici să te relaxezi sau cauți să te remarce careva la piscină? întrebă ea.

Vocea ei avea o duritate care lui nu-i scăpă şi care-l scoase şi mai tare din sărite.

— Poate amândouă, spuse el cinstit. Ce-i rău în asta? Tu ai o mulțime de şanse să cunoşti oameni, spre de-osebire de mine. Eu trebuie să mă folosesc de fiecare şansă pe care o primesc. Este foarte important pentru mine să-mi fac relații. Dacă luam prânzul cu tipii ăia trei astăzi, poate avea să se

întâmple ceva semnificativ.

Ea nu-i spuse că, dacă era să se întâmple ceva semniiicativ, s-ar fi întâmplat cu mulți, mulți ani în urmă. Era deja prea bătrân. La patruzeci şi unu de ani, n-avea să fie descoperit – şi nu voia ca el să-şi facă relații folosindu-le pe ale ei, la plajă. Comportamentul lui o forța să deschidă bine ochii şi să vadă adevăratele sale motive. Nu avea cum să-i ignore vorbele şi felul lui de-a fi.

— Zack, nu s-ar fi întâmplat nimic, îl asigură ea. Sunt în concediu, la fel ca noi. Jumătate de univers întoarcă să profite de oamenii ca ei. Nu vor să fie bătuți la cap, la fel cum nici eu nu vreau. Detest când lumea se poartă aşa cu mine.

— Ah, da, e un club special, nu-i aşa? Cum am putut să uit? O societate secretă de oameni celebri care se protejează reciproc şi se feresc de scursuri ca mine. Ei bine, scuzați-mă!

Țipa, iar Timmie părea supărată. Nu-i plăceau vorbele lui. Nu arăta respect – nici măcar politețe. Îl adusese cu ea în concediu, iar el se folosea de asta. Măcar atât îi era şi ei evident. Mai făcuse acelaşi lucru şi înainte, pe o scală mai redusă, deşi niciodată atât de fățiş.

— Ai spus un lucru teribil, Zack. Aici nu e niciun club

special. Uneori, oamenii de succes sau faimoşi vin aici şi nu vor să fie folosiți. Nimeni nu vrea, spuse ea, adăugând încet: Nici eu nu vreau.

Ochii lui o fulgerară.

— Asta crezi că fac eu aici? Că mă folosesc de tine? 1 n-ar al dracului, dacă profit de tine, clar nu mă aleg cu mare brânză, nu? Exceptând câteva zile la plajă şi faptul că mă bronzez. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă n-ai fi aşa o epavă nenorocită şi retrasă şi nu ți-ar fi aşa frică să fii cine eşti, am fi putut merge în St. Bart, să ne distrăm mult mai bine.

Ea fu şocată de vorbele lui. Era ca o palmă puternică peste față, dar poate era mai bine să ştie ce credea despre ea. Se pare că nu avea o părere prea bună.

— La ce te-ai aşteptat de la vacanța asta? îl întrebă că direct. În afară de bronzat? Pentru că, sincer, eu doar asta am avut în gând. Nu te-am invitat aici ca să fii remarcat sau să-ți faci relații pe plajă. Te-am invitat să petreci ceva timp cu mine, să ne relaxăm şi să ne distrăm puțin. Sau e prea plictisitor pentru tine, din moment ce crezi, se pare, că sunt o epavă?

Era profund jignită. Ştia că el nu era îndrăgostit de ea, nu-şi făcea asemenea iluzii, nici ea nu-l iubea. Dar tot ce-i

spusese demonstra o lipsă ostentativă de bunătate, afecțiune şi respect.

— Pe toți dracii, Timmie, aproape că eşti o epavă. Niciodată nu te duci nicăieri unde eşti invitată. Refuzi practic fiecare premieră de film, în afara cazului în care crezi că ar trebui să mergi pentru că Timmie O. A făcut costumațiile. Nu mergi niciodată la petreceri. Crezi că eşti prea bătrână să ieşi în cluburi, ceea ce e o tâmpenie. Sunt cam de-o seamă cu tine, şi mă duc în club tot timpul. Nu faci decât să stai ascunsă în casele tale şi să munceşti de-ți ies ochii. Şi acum vrei să stai în camera ta şi să te ascunzi şi aici, în loc să ieşi, să vedem cine mai e pe-aici şi să socializăm.

— Nu vreau să socializez, Zack, îi aduse ea aminte. Eu sunt unul dintre oamenii care sunt adesea asaltați şi exact de asta nu ies prea des. Nu mă interesează să mă dau în spectacol sau să apar prin presă. Am făcut astea deja. Nu-i nimic nou pentru mine. Am oameni angajați care să-mi promoveze compania în presă. N-am nevoie să apar eu însămi. De ce? Ce rost are? Nu fac decât să scrie despre mine tot felul de rahaturi. Dacă vrei să atragi atenția asupra ta, poate ar trebui să fii cu altcineva. Sau să-ți plăteşti singur drumul până la St. Bart.

Ştia că ultima replică fusese o lovitură sub centură, dar se săturase. Suna de parcă trebuia să facă să merite şederea lui aici, altfel n-avea de ce să se deranjeze să fie cu ea. Ura tot ce-i spusese Zack. Nu înțelesese deloc cine era şi cum trăia. Sau poate înțelesese. De fapt, prinsese destul de bine unele aspecte, dar i le aruncase în față

u răutate. Se simțea de parcă fusese pălmuită şi-i venea.1 răspundă la fel.

— Uite ce e, a fost drăguț din partea ta să mă aduci nici, spuse el, calmându-se puțin. Apreciez asta. Doar că nu mă reprezintă locul ăsta. Poate pe tine da, dar mie mi.< pare că e ca un cimitir. Şi ai refuzat să luăm prânzul

111 singurii trei oameni pe care i-am întâlnit şi cu care voiam să vorbesc. Ai făcut asta ca să-mi pui piedică în i irieră sau să-mi arăți ce puternică eşti sau chiar nu ți-ai

Iar seama ce ar putea însemna un astfel de prânz pentru

ariera mea?

— Care carieră? întrebă ea enervată. Faci reclame şi i şti model. Ai patruzeci şi unu de ani, indiferent de cât ilo bine arăți. E prea târziu, Zack. Nu te face nimeni vreo mare vedetă.

— N-ai de unde să ştii, spuse el, chiar mai furios ca până atunci.

Nu voia să audă adevărul de la ea. În ochii lui, el era încă un puştan.

— Ba da, am, spuse Timmie cu fermitate. Cunosc

I lollywoodul mult mai bine ca tine.

— Ştii pe dracu', îi răspunse el mânios. Eşti aşa moar

1.1 şi-ngropată, că n-ai şti ce fac ăia de la Hollywood nici i facă te-ar muşca de cur.

— De ajuns, spuse ea cu vocea tremurând şi părăsi terasa lanai pentru a intra în cameră.

Jumătate de oră mai târziu, intră şi el înapoi agale i o găsi cu bagajele făcute. I le împachetase şi pe ale lui. Sunase deja la recepție. Aveau rezervare pentru un zbor târziu în noaptea aceea, care pleca spre Honolulu. N-avea de gând să mai stea cu el după tot ce spusese despre ea, despre modul ei de viață şi despre motivele lui de a fi acolo. În sfârşit auzise de-ajuns. Nu mai putea pretinde nici măcar că-i era prieten. Nu-i era. Ştia că n-o iubea. Dar se dovedise că nici măcar n-o plăcea. Se folosea de ea, şi ăsta părea singurul lui motiv pentru care tătea cu ea – şi era furios că ea nu-l ajutase prea mult. Se gândi că ultimele şase luni trebuie să fi fost nu doar plictisitoare, ci şi frustrante pentru el.

— Ce faci? întrebă el, privind-o surprins. Încă avea piei costumul de baie ud şi un prosop. Ea îi lăsase afară din

bagaj blugii, o cămaşă, lenjerie şi şlapi.

— Plecăm în seara asta, spuse ea, îndreptându-se către baie, să se îmbrace.

— De ce? întrebă Zack, şocat.

— Glumeşti? Crezi că am de gând să stau aici şi să-ţi ascult porcăriile? Mâine-dimineaţă o să fii înapoi în L.A. Mai poţi să prinzi un zbor către St. Bart.

— Ştii că nu mă duc în St. Bart.

Amândoi ştiau că nu-şi permitea biletul. Făcuse gălă-gie pe banii ei. Şi fusese crud şi neobrăzat. Şi lipsit de respect. N-avea niciun chef să stea cu el acolo. Relaţia lor fusese limitată şi niciodată un vis împlinit pentru niciunul dintre ei, dar nu recunoscuse până atunci deschis că se folosea de ea exclusiv pentru a-şi face relaţii şi pentru a fi văzut, în speranţa de-a obţine de muncă. Fusese mult prea străveziu de data asta. Se terminase. Nu îşi mai făcea vreo iluzie asupra motivelor pentru care o voia aproape.

— E problema ta dacă te duci sau nu la St. Bart. Eu mă duc acasă, şi tu la fel.

— Nu face aşa o dramă din asta, spuse el, încercând s-ojiniştească.

În mod clar nu voia să scurteze concediul, dar era prea târziu pentru asta. Şi erau multe lucruri care-i plăceau la

ea. El primea din relația asta mai multe decât ea. Aşa fusese mereu.

— Poate pentru tine nu e mare chestie, dar pentru mine da. Nu trebuie să te prefaci că eşti îndrăgostit lulea de mine ca să fii parte din viața mea. Dar trebuie măcar să mă placi, nu doar să profiți de mine. Şi nu cred că ți-a plăcut vreodată de mine. Iar acum sunt cu atât mai puțin sigură că-mi place de tine. De fapt, chiar în clipa asta nu-mi placi deloc. Te-ai purtat ca un copil răzgâiat când nu te-am luat în Europa, ceea ce nu-ți datoram, apropo. Ne întâlneam de exact patru luni şi nu-ți eram datoare să te car prin jumătate dintre hotelurile dichisite din Europa, în timp ce eu munceam de-mi săreau ochii.

Nu m-ai sunat când am fost bolnavă, în Paris. Şi, când te-am sunat eu, mi-ai spus că te bucuri că mi-e rău, că, işa-mi trebuie dacă nu te-am luat cu mine. Ai spus că nu eşti în oraş când m-am întors, doar aşa, ca să-mi demonstrezi tu mie. Şi acum eşti nervos că te-am adus în

I lawaii şi oamenii de aici nu-s suficient de interesanți H'utru tine, iar eu nu te ajut să devii centrul atenției, l i bine, ştii ce? N-am să te ajut să faci asta. Şi sincer prefer să fiu acasă, singură. Tu eşti antidotul meu la singurătate, pentru că sunt prea al dracului de speriată şi i le izolată să-

mi petrec singură sfârşiturile de săptămână.

I Hică-se dracului, prefer să fiu singură decât să fiu folosită. Aşa că, dragul meu, mergem acasă. Poţi să baţi pe altcineva la cap la anul să te ducă în St. Bart. Sincer, nu mă interesează. În jumătate de oră plecăm de la hotel.

Acestea fiind spuse, intră în camera ei de baie şi trânti uşa. Mai era una în apartament pe care o putea folosi el. Nu mai fusese de mult timp atât de furioasă şi de data asta, ca niciodată, temperamentul se potrivea culorii păi ului ei. Zack se dovedise a fi exact cum spusese Jade.

I liiar era un rahat mic şi manipulator care încercase să profite de ea. Fusese mereu conştientă de inegalităţile» lin relaţia lor şi alesese să nu le ia în seamă. Dar acum, în Hawaii, el o forţase să vadă ceea ce era deja evident.

Dacă l-ar fi iubit, poate ar fi fost mai iertătoare. Dar nu-l iubea. Relaţia fusese nesolicitantă şi confortabilă pentru amândoi, dar nimic mai mult. Şi nu avea de gând să le lase folosită atât de evident pe cât tocmai încercase el. Pentru ea, era capăt de drum.

Vestea bună era că singurele lucruri cu care se alesese el de la ea erau un ceas Cartier şi o excursie în Hawaii. Nu era mare lucru, doar că se simţea exploatată şi cu sentimentele rănite. Asta era mereu problema cu bărbaţii ca Zack. În

final, întindeau prea tare coarda, iar el tocmai făcuse asta. Era doar o chestiune de timp până se alegea praful de tot.

Douăzeci de minute mai târziu, ieşi din baie în blugi, un tricou, o geacă din denim şi un şal. Purta sandale şi avea părul ud. Tocmai ieşise de sub duş. Zack stătea mohorât pe un scaun, în cămaşa lui Hawaiiană şi-n blugii pe care i-i lăsase afară din bagaj. O urmă afară din cameră fără să scoată o vorbă. Era perfect conştient că întrecuse măsura şi nu voia să înrăutăţească lucrurile. În timp ce mergeau spre hol, o întrebă dacă sigur nu voia să mai rămână. Nu spuse că-i părea rău, dar era evident că se simţea nervos şi stânjenit. Tocmai dăduse cu piciorul şansei de-a mai petrece încă patru zile în Hawaii, oricât de plictisitor ar fi fost locul. Tot era un concediu gratuit în Hawaii, iar ea tot Timmie O. Era.

— Sunt absolut sigură că nu vreau să rămân, spuse ea în timp ce ajungeau la recepţie.

Ce nu înţelegea el, şi n-avea probabil să înţeleagă niciodată, era că nu se simţea furioasă pe cât era de rănită. Nimeni, mai ales cineva în postura ei, nu voia să se simtă ca o vacă de muls bătrână şi patetică, şi aparent asta fusese dintotdeauna intenţia lui. Iar el se plângea că laptele nu era îndeajuns de dulce sau suficient de mult pentru el, în loc să

se bucure de ce primea.

Un taxi îi duse la aeroport. Nu-şi spuseră un singur cuvânt pe drum. Nu mai era nimic de zis. Şi el, şi ea spuseseră tot. Iar el ştia că acum nu mai putea repara lucrurile. Şansa fusese irosită. Zburară spre Honolulu cu Aloha Airlines şi acolo avură o escală de două ore. Zack se îndepărtă de ea şi vorbi la mobil, iar ea se plimbă fără țintă prin magazinele din aeroport, încercând să-l evite şi întrebându-se dacă nu fusese prea dură. Nu credea că fusese. Ura tot ce-i spusese el, şi, chiar dacă zisese asta la mânie, vorbele lui sunaseră dureros de adevărat, iar ea bănuia că Zack credea tot ce-i spusese. Era furios că ea nu-i acordase mai multe şanse să-şi facă relații pe cheltuiala ei. Poate n-o fi fost Făt-Frumos pentru ea, dar clar se dovedise acum a fi Făt-Căcăcios. Până să ajungă la poarta de îmbarcare, ştia că luase decizia corectă.

Se îmbarcară pentru zbor, iar ea fu uşurată să constate că li se dăduseră locuri îndepărtate unul de celălalt, la clasa întâi. N-avea niciun chef să stea lângă el. Erau aşezați pe rânduri diferite, în părți diferite ale avionului. Nu se străduiră să îşi rearanjeze locurile sau să facă M'himb cu cineva. Felul în care erau aranjate locurile li convenea de minune. Încercă din răsputeri să doarmă pe parcursul

zborului, dar fără prea mare succes.

i) mul de lângă ea adormi imediat după decolare şi sfoini zgomotos tot zborul. Aerul condiționat era rece ca lâheața. Şi era prea supărată ca să mai poată dormi. Nu-l putea vedea pe Zack de unde era aşezată şi nu-l mai văzu până când aterizară în L.A. El veni să-i vorbească, în timp ce îşi aşteptau bagajele. Spre uşurarea ei, ale lor erau printre primele. Măcar nu trebuiau să stea să le aştepte. Era puțin peste ora şase dimineața, după fusul orar din L.A.

Îmi pare rău de cum au ieşit lucrurile, mormăi el fără să o privească în ochi, deşi ea îl privea drept în față, întrebându-se cine fusese de fapt.

Aparent, o persoană nu prea plăcută. Niciodată nu-l

i rezuse vreun erou şi mereu ştiuse că se bucura de avantajele pe care i le oferea ea, dar niciodată nu crezuse că intențiile sale erau atât de evidente. Avusese destule de răbdat în Hawaii şi se hotărâse în timpul zborului spre i aşa că aşa era mai bine. Îi făcuse o favoare arătându-şi adevărata față. Era şi timpul, oricum, îşi reaminti ea.

l ipii ca Zack nu rezistau mai mult de şase luni în viața îi. Îi expirase timpul. Şi poate acesta era cel din urmă Zack de care avea parte. Nu voia să mai facă asta. Ce rost avea? Era o totală pierdere de vreme, şi nu putea spune i, 1 avusese

parte de cine ştie ce distracție sau măcar de sex de calitate. Poate chiar era mai bine să nu aibă nimic dacă nu exista dragoste. Se săturase să fie cu bărbatul nepotrivit, unul de care nici nu-i păsa şi căruia nu-i păsa i Icloc de ea. Poate epoca celor ca Zack se terminase. Simți-a că ar cam fi cazul. La urma urmelor, poate nu era atât de rău să fie singură. Îi trebuiseră unsprezece ani de la divorț ca să ajungă în acest punct. Era gata să înfrunte viața de una singură, fără un bărbat alături.

— Şi mie îmi pare rău, spuse ea, ridicându-şi geanta, baftă, adăugă ea, iar el nu-i răspunse, în timp ce ea păşi pe trotuar să ia un taxi.

Zări unul şi urcă în el. Nu se întoarse să se uite la Zack şi nici nu se oferi să-l ia cu ea. Obținuse de la eu tot ce se putea. Îi spuse şoferului adresa ei din Bel Air şi porni spre casă, în sfârşit liberă.

Capitolul 9

După ce dormi câteva ore, Timmie conduse spre Malibu în ajunul Anului Nou. Nu sunase pe nimeni să anunțe că se întorsese. Era sigură că toți prietenii ei îşi făcuseră deja planuri. Şi ştia că David şi Jade aveau amândoi întâlniri. Nu voia să fie cu ei. Tot ce îşi dorea acum era să stea singură. Nici măcar nu trebuia să-şi lingă rănile. Nu avea. Se simțea mai liberă şi mai plină de viață decât fusese de ani de zile. Nu regreta deloc că rupsese relația cu Zack. Tot ce simțea era uşurare şi libertate – şi o conştientizare a propriei puteri. Primise o lovitură serioasă de la Zack, dar poate fix de asta avea nevoie, îşi spuse ea, în timp ce conducea spre plajă. La urma urmelor, îi făcuse o favoare şi o scutise să piardă vremea luni de zile, lăsându-l să încerce să profite de ea, furios că nu reuşeşte. Chiar se gândise să-l ia la spectacolele de modă din primăvară, doar pentru a mai lungi relația câteva luni. Ar fi fost incredibil de prostesc, dar se gândise că astfel evita o nouă scenă şi ştia ce trebuia să facă pentru a-l ține lângă ea, dacă asta dorea, în orice caz, el rezolvase problema în Hawaii. Nu mai trebuia să-şi facă griji în această privință. Se simțea lecuită pe veci de bărbați de

genul lui – sau poate chiar de bărbaţi în general. Simţea că era pe cale să intre într-una dintre lungile ei perioade de celibat şi nu regreta deloc. Era bucuroasă că nu rămăsese cu el în Hawaii şi că avusese curajul să pună capăt relaţiei şi să vină acasă.

Petrecu noaptea Anului Nou de una singură, în faţa şemineului din sufrageria ei din Malibu. Cerul era îngheţat şi senin, iar ea stătea pe punte în întuneric şi privea spre lună, recunoscătoare pentru viaţa ei, şi dintr-odată nu se mai temu să fie singură. Aşa era totul mult mai simplu – viaţa alături de bărbaţi ca Zack doar n împovăra. Era dintr-odată convinsă că avea să fie mai fericită singură. Pentru prima dată, se simţi complet independentă şi puternică.

Se trezi la ora nouă în ziua de Anul Nou şi făcu o plimbare lungă pe plajă. Era o zi de iarnă minunată, şi (şi petrecu restul sfârşitului de săptămână în linişte; i izolare, bucurându-se de casa ei din Malibu. Se simţi surprinzător de bine şi pe deplin împăcată. Zack nu sunase deloc, şi nu credea că avea să mai sune vreodată. Mai trecuse prin asta. Bărbaţii ca el dispăreau ca măgarul în ceaţă când li se termina plimbarea. Mulţumesc, pa, a fost drăguţ sau nu chiar aşa drăguţ, şi pe-aici le era drumul. Uneori rămâneau prieteni, dar de cele mai multe ori nu. Bărbaţii ca Zack erau

incapabili de prietenie reală cu oricine, şi sigur nu cu ea.

Rămase la mare până duminică dimineață, apoi se opri în drum spre casă la Sfânta Cecilia, să le ureze un an nou fericit celor de acolo. Luă prânzul cu călugărițele şi cu copiii, apoi reveni în Bel Air, unde lucră până merse la culcare. A doua zi dimineață, la ora opt, era la birou. Jade se sperie când intră şi o văzu acolo, l immie era aranjată, părea ocupată şi deja telefonase la New York. Îi întinse lui Jade un teanc de dosare şi ambi. Jade observă imediat că Timmie arăta fericită ți relaxată.

— Un an nou fericit, îi ură Timmie, zâmbind.

— Cum a fost în Hawaii?

Jade putea zări ceva în ochii lui Timmie, dar nu era sigură ce. Orice ar fi fost, arăta mai fericită decât fusese de multă vreme.

— Scurt, îi răspunse Timmie criptic. Dar Jade înțelesese mesajul din singurul cuvânt adresat.

— Te-ai întors mai devreme?

Timmie aprobă din cap.

— Când?

— Pe treizeci şi unu dimineața. Am luat zborul de noapte către Honolulu.

Timmie nu părea supărată. Pentru prima dată, era

bucuroasă că pusese capăt unei relații.

— Vai! Ce s-a întâmplat?

Aproape că se temea să întrebe, dar Timmie arăta bine. De fapt, de mult nu mai arătase atât de bine.

— Se pare că Zack nu primea, la pachet cu mine, şanse-le la socializare pe care credea că le merită şi de care avea nevoie. Aşa că i-am oferit şansa de a merge mai departe.

O privi pe Jade şi zâmbi. Gata. Cred că a fost ultimul de genul ăsta. Cred că prefer să mă retrag la o mănăstire decât să mai fiu cu unul ca el. M-am simțit ca o proastă când mi-a spus cât de plictisitoare sunt. Presupun că are dreptate. Dar n-am de gând să merg la fiecare premieră la care sunt invitată doar ca să-i fac pe plac sau să încep să ies prin cluburi şi baruri cu prietenii lui slinoşi de douăzeci de ani.

Jade rânji în timp ce o asculta. Indiferent de ceea ce urma să facă Timmie de acum, Jade se bucura că tipul dispăruse. N-o meritase niciodată. David îşi vârî capul pe uşă în timp ce ele discutau şi observă fervoarea cu care Timmie îi povestea lui Jade ce se întâmplase.

— Ce s-a întâmplat? Ceva la New York?

Jade clătină din cap, iar Timmie îl privi surâzând.

— Am scăpat de Zack. Ne-am despărțit în Hawaii.

— Sper că tu de el şi nu invers, spuse David îngrijorat, iar

Timmie râse.

— Presupun că ai putea spune şi aşa. El a scăpat o bombă, şi eu una şi mai mare. Înainte de asta am avut o săptămână frumoasă, deci a fost bine. I se terminase timpul oricum, spuse ea. Îi expirase viza de şase luni.

— Sper că i-ai luat paşaportul când a părăsit regatul fermecat, replică David rânjind.

— Cine ştie? Presupun că-şi va găsi pe altcineva ca mine care va face paradă cu el de colo-colo şi-i va da ce vrea. Când s-a terminat, nu am simțit decât că am fost fraieră. A fost o pierdere de timp, spuse ea cu sinceritate.

Nu îi era niciodată teamă să îşi admită greşelile sau punctele slabe față de ei, iar ăsta era unul dintre lucrurile pe care amândoi le admirau la ea. Lui Timmie mi-i era niciodată frică să greşească sau să se arate umilă.

— Mai bine fraieră decât tristă sau deprimată, spuse

I avid cu delicatețe, apoi aruncă o privire curioasă spre Iade. Cum a fost de Anul Nou?

— Fierbinte, spuse Jade strălucind.

Ieşise iar cu arhitectul. În ultimele câteva săptămâni, mai avuseseră câteva întâlniri, iar el îi făcuse cadou de t răciun o geantă Gucci superbă. Ea îi dăduse un pulover de caşmir din linia de top Timmie O. Amândoi fuseseră încântați de

cadourile primite, şi lucrurile începeau să se încingă între ei. Atât David, cât şi Timmie

Îl avertizară că era cam devreme, dar ea părea fericită şi declara că la fel era şi arhitectul. În weekendul Anului Nou merseseră împreună la schi, iar David avusese o întâlnire cu o altă fată. Deci totul era bine în lumea lor, iar în viața lui Timmie măcar era pace. Mai mult decât orice, se simțea uşurată.

Pentru restul zilei şi al săptămânii, cei trei lucrară din greu. Aveau multe de făcut în legătură cu colecțiile de primăvară-vară. În februarie îşi prezentau colecția la spectacolele de modă din New York şi imediat după aveau să revină la Milano şi la Paris. Şi, de data asta, ei erau cei care ofereau o petrecere fastuoasă la Piaza Athenee. Nu se mai puteau fofila.

La începutul lunii ianuarie, Jade şi Timmie parcurgeau detaliile petrecerii, iar Jade îi întinse lista de invitați, să vadă dacă trebuia cineva şters sau adăugat. Toată presa locală de modă era pe listă, alături de câțiva editori de la Vogue, achizitori majori, nişte oameni de seamă din industria textilelor şi câțiva clienți importanți. I într-odată, aparent fără motiv, Timmie se încruntă.

— S-a întâmplat ceva? Am uitat pe cineva?

Jade părea preocupată. Nu era un dezastru, atâta timp cât remediau la timp greşeala. Odată îl uitaseră pe cel mai important editor de modă din presa franceză.

— Mă gândeam doar, spuse Timmie, rozând capătul pixului ei, apoi îl înlocui cu una dintre acadelele care-i plăceau şi-i dădeau energie când era obosită.

— Vrei să scoţi pe cineva sau să adaugi?

Jade părea nedumerită de expresia ei. Era cufundata în gânduri.

— Nu sunt sigură. Nu prea se potriveşte, dar ar fi dră-guţ, ca gest. Mă gândesc şi-ţi spun.

Jade aprobă din cap, şi cele două continuară să-şi parcurgă lista de detalii. Timmie nu făcu nimic până săptămâna viitoare. Îi lăsă un bileţel lui Jade, apoi se răzgândi şi-l rupse. Încă nu era sigură, dar decise să sune chiar ea. Părea oarecum insultător sau cel puţin impersonal să-şi pună secretara să facă asta. În afara cazului în care făceau parte din industria modei, europenii nu înţelegeau aşa ceva, iar acesta nu era din branşă. Se plimbă încoace şi încolo şi până la urmă se hotărî să sune de acasă, duminică noaptea. Era luni dimineaţa la Paris, un moment numai bun. Nu voise să sune în weekend şi încă nu era convinsă că era bine să dea acest telefon. Stătu o jumătate de oră în

biroul ei de acasă, încercând să se decidă ce să facă, apoi scoase o bucățică de hârtie din agenda ei, înhăță telefonul şi sună.

Telefonul sună de câteva ori, şi era pe cale să o lase baltă şi să închidă, când auzi că răspunse cineva la celălalt capăt al firului. Era Jean-Charles Vernier, medicul francez din Paris.

— Allo? spuse el, părând ocupat şi oficial în ton.

— Bonjour, zise ea, simțindu-se cam ridicol. Ştia că avea un accent groaznic. Deşi fusese la Paris şi stătuse la Piaza Athenee de nenumărate ori şi făcea afaceri cu fabricile franțuzeşti de textile, abia învățase câteva cuvinte. Mereu vorbeau cu ea în engleză.

— Da?

El identificase accentul american, dar nu recunoscuse vocea. Şi de ce ar fi trebuit s-o recunoască? O cunoscuse doar pentru zece zile şi nu mai vorbise cu ea de două luni şi jumătate.

— Bună ziua, doctore. Sunt Timmie O'Neill.

— Ce surpriză plăcută, spuse el, părând sincer încântat. Eşti în Paris? Te-ai îmbolnăvit?

— Nu, la ambele întrebări.

Surâse în timp ce stătea în biroul ei de acasă, în halat, li

a trecut de miezul nopții în L.A. Şi puțin peste ora nouă dimineața pentru el.

— Sunt în L.A., dar vin iarăşi luna viitoare în oraş penliu spectacolele de modă şi mă întrebam... nu ştiu dacă ți-ar face plăcere sau nu... dar m-am gândit că... oferim nu dineu pentru presă şi clienți, la Piaza Athenee.

Trase adânc aer în piept, simțindu-se brusc stânjenită i-a I sunase.

Mă întrebam dacă ție şi soției tale v-ar face plăcere, i veniți. E o cină de afaceri, dar e un grup eclectic, şi ar putea fi distractiv.

Ce drăguț din partea ta să te gândeşti la mine, spuse «1, părând sincer încântat, ceea ce o făcu să se simtă mai puțin prost că-l sunase.

Pentru un minut, se temuse că avea s-o considere realmente nebună sau să-şi imagineze că se dădea la el, ceea i o nu era cazul.

Habar nu avea dacă urmau să vină sau nu, dar se gândise că ar fi frumos să-l revadă, după toate discuțiile lor lungi din octombrie. Era o scuză bună să-l vadă fără a se îmbolnăvească. Spera să reuşească să rămână sănătoasă de data asta. În ultimele două săptămâni de când

O terminase cu Zack, ajunsese la concluzia că era mai

fericită singură. Intrase într-una din fazele ei de regină, i gheţurilor, cum le spunea Jade. Jurase să nu se mai încurce vreodată cu un bărbat. De fapt, chiar îi plăcea la nebunie să petreacă timp de una singură pe plajă, Iar Zack nu mai sunase deloc. Sfârşiturile de săptămână peirecute în singurătate n-o mai speriau deloc. Relaţia ui Zack se sfârşise în mod categoric, iar Timmie julase să nu mai fie vreodată cu alt Zack sau cu oricine altcineva. Cu câteva zile în urmă anunţase victorioasă

1 a a terminat-o cu bărbaţii. Invitaţia ei către doctorul Vernier şi soţia acestuia era o chestiune pur socială, fără niciun motiv ascuns. Îşi sublinie în minte că aşa. Lăţeau lucrurile.

— Mă tem că există o problemă, explică el prudent, deşi ea încă nu-i spusese data, doar faptul că venea la Paris în februarie.

El nu putea şti dacă planificase ceva din moment ce nu-i spusese data, în afara cazului în care avea o regulă nescrisă de a nu accepta invitaţii la cină de la fostele paciente.

— Problema mea este că presupun că se vrea prezenţa unui cuplu, din moment ce ai fost atât de amabilă să ne invitaţi pe mine şi pe soţia mea la dineu. Dar mă tem că drumurile noastre s-au despărţit, cum spuneţi voi,

americanii. O răscruce de drumuri. Sau un final al relațiilor diplomatice, mai bine zis.

Uitase cât de protocolar putea fi uneori în vorbire, dar îl ascultă încruntată, nefiind sigură că înțelegea ce-i spunea...

— Căsătoria noastră e pe butuci, cum spuneți voi în America. Nu mai ieşim împreună. Ne vindem apartamentul. Şi îmi imaginez că ar fi ciudat să ai drept invitat la dineu un bărbat singur. Aşa că, dacă doreai un cuplu, mă tem că mă văd silit să refuz. Dar, dacă nu te deranjează un bărbat singur, aş fi încântat să vin. Însă, te rog, nu te simți obligată să mă chemi.

Ea rumegă informațiile şi le găsi interesante. Foarte interesante. Nu voia asta, dar îi stârniseră o oarecare emoție – ridicolă, după cum ținu ea să-şi reamintească. O terminase pentru totdeauna cu bărbații, iar el era încă însurat, dar ar fi fost un musafir la dineu foarte simpatic şi se bucura să audă că voia să vină.

— Este foarte bine şi dacă vii singur, îl asigură ea. De fapt, nu vin cupluri. Sper să nu fie prea plictisitor pentru tine, e toată lumea din modă acolo şi mai sunt câțiva din diverse domenii. Dar uneori dineurile de genul acesta pot fi foarte distractive. M-aş bucura mult să vii. E pe treisprezece februarie. Sper că nu eşti superstițios.

— Nu tot timpul, replică el amuzat, iar ea îşi notă asta mental. Aş fi încântat. La ce oră?

— La opt jumătate. La Piaza, într-o sală de recepţii privată.

— Nu e cu ţinută de seară, nu? întrebă el politicos.

— Oh, Doamne, nu! Timmie râse la sugestia lui. Presa va veni în blugi. S-ar putea să avem vreo două modele care vor fi, probabil, pe jumătate dezbrăcate. Achizitorii şi clienţii vor purta costume închise la culoare. I'oţi purta orice doreşti, pantaloni şi sacou sau costum. I) amenii care dictează tendinţele în modă nu sunt aproape niciodată decent îmbrăcaţi, spuse ea, mulţumii; 1 că-i promisese să vină şi dorindu-şi să-l liniştească.

— Cu excepţia ta, doamnă O'Neill, spuse el politicos, iar ea nu fu sigură dacă o lua peste picior.

— Ce s-a întâmplat cu „Timmie"? îmi plăcea mult mai mult.

Îşi aminti apoi că şi în scrisoarea lui de mulţumire i se adresase cu doamna O'Neill. În timpul discuţiilor lor lungi de la hotel şi de la spital, îi spusese Timmie. Fi lipsea intimitatea acelui apelativ acum.

— N-am vrut să fiu obraznic. Atunci îmi erai pacientă, iar acum eşti o femeie foarte importantă.

— Nu sunt, spuse ea indignată, apoi râse. Bine, poate sunt. Şi ce dacă? Am crezut că suntem prieteni – sau cel puțin asta mi-am imaginat în octombrie. Mulțumesc pentru mesajul tău frumos, apropo.

Îşi amintea perfect apusul de soare de pe cartea poşlală – la fel ca el.

— Mulțumesc pentru ceasul extravagant, doamnă... limmie... spuse el prudent, părând intimidat pentru o clipă. Am fost foarte jenat când l-am văzut. Nu era nevoie să faci asta.

— Ai fost foarte bun cu mine când mi-am scos apendicele. Iar eu eram foarte speriată, spuse ea, cu sinceritate.

— Îmi aduc aminte. Acum eşti bine?

Părea prudent şi uşor timorat.

— Sunt bine. Deşi probabil nu voi mai fi când ajung la l'aris. Spectacolele astea sunt epuizante.

— Îmi amintesc şi asta. Ai refuzat să mergi la spital până nu s-a terminat spectacolul.

— Da, şi ai avut dreptate când ai spus că-mi va exploda apendicele. E greu să te opreşti din ce ai de făcut cânii eşti prins în mijlocul unui spectacol de genul acela.

— Trebuie să ai grijă de sănătatea ta, spuse el încet.

— Îmi pare rău să aud de căsătoria ta, spuie ea cu

îndrăzneală, nefiind sigură cum avea să primească el comentariul.

— Se mai întâmplă, replică el cu seriozitate. Îți mulțumesc că îmi permiți să particip singur. Apreciez invitația. Când ajungi la Paris?

I se păru interesant că o întrebase. Faptul că ştia că divorțează schimba oarecum lucrurile între ei acum.

— Sosim pe opt. Cu cinci zile înainte de spectacol. Şi stau la Piaza, ca de obicei.

Imediat ce spuse asta, se simți prost. Parcă îl ademenea, şi nu dorea să pară aşa în ochii lui. Abia se cunoşteau, exceptând relația lor de medic-pacient. Şi, în mod evident, îşi avea propriile probleme de rezolvat. Nu voia să pară o americancă disperată după bărbați, care-l hărțuia. În definitiv, lansase invitația către el şi soția lui, deci el nu avea cum să-şi imagineze că îl sunase ca să îi facă avansuri. Şi de ce ar crede aşa ceva? Se simți dintr-odată jenată că îi telefonase, dar se bucura că o făcuse. La urma urmelor, de ce nu? Acum, în timp ce vorbea cu el, se simțea ca o copilă. El părea atât de serios şi de matur, şi aşa şi era, din câte îşi amintea, deşi avea şi simțul-umorului. Se simțiseră ciudat de în largul lor unul cu celălalt cu trei luni în urmă.

— Ei bine, am să te văd atunci pe treisprezece, la Piaza

Athenee, spuse el solemn.

Fusese extrem de respectuos pe tot parcursul conversației. Nu cald, ci foarte corect, aşa cum fusese şi când se cunoscuseră.

— Ne vedem pe treisprezece, confirmă ea.

— Mulțumesc de telefon, spuse el politicos, apoi închiseră amândoi, iar ea rămase privind în gol în biroul ei minuscul.

Îi făcuse plăcere să-l audă din nou.

Rămase apoi câteva minute gândindu-se la convorbire şi la aceste veşti surprinzătoare, care chiar o uimieră, având în vedere convingerile sale cam arhaice şi liuirte catolic-europene despre căsătorie. Fusese frumos din partea lui să se ofere să nu vină dacă ea nu dorea., 1 primească bărbați singuri. Dar era foarte bine şi aşa, ileşi ar fi fost curioasă să-i întâlnească soția. Evident, asta nu urma să se întâmple, şi spera că el avea să se distreze cu gaşca pestriță care lua parte la acel tip de evenimente. Dar, în orice caz, o să fii facă plăcere să-l revadă. Căscă, se ridică, traversă holul spre camera ei şi inerse la culcare. Se strădui să nu se gândească la Jean-Charles Vernier sau chiar la discuțiile lorantei mare din Paris. Se reasigură că nici asta, nici vestea divorțului nu însemnau nimic pentru ea. Era un bărbat uimisecade şi cel mai probabil un prieten. Dar nimic mai mult. Acum era

sigură de asta.

Capitolul 10

În ziua următoare, Timmie îi zise lui Jade să-l treacă pe Jean-Charles Vernier pe lista de oaspeți a dineului de la Paris şi o puse să fi trimită un fax de confirmare. În săptămâna următoare, viața lor intră într-un ritm nebunesc la birou, aşa că Timmie uită complet de el. Vineri noaptea merse la Malibu şi se opri pe drum la Sfânta Cecilia, ca să ia cina. Cei mici erau în toane bune, şi apăruseră doi copii noi, dintre care o fată care trecuse prin douăsprezece familii de plasament şi fusese abuzată de un frate în ultima dintre ele. Era tăcută şi i ei rasă şi avea paisprezece ani. Călugărițele îi explicară în detaliu situația ei lui Timmie după cină, fiind puțin îngrijorate să afle că fusese agresivă cu unii dintre copii de când sosise. Nu era deloc surprinzător, ținând cont prin câte trecuse, iar ceilalți copii se arătau răbdători şi cu ea, deşi două dintre fete se luaseră la harță cu ea în dimineața aceea, susținând că ea le furase periuțele şi pieptenii. Aduna sub pat tot ce îi cădea în mână, şi una dintre călugărițe era îngrijorată că ar putea plănui să fugă. Ştiau, aşa cum ştia şi Timmie, că acomodarea la noul mediu avea să mai dureze, poate chiar mult în cazul ei. Fusese

bătută crunt de mama naturală acasă, violată de un unchi şi de câțiva dintre iubiții mamei, Tatăl ei era în închisoare, la fel ca al multora dintre copii. Avea un trecut de coşmar.

Cel de-al doilea rezident nou de la Sfânta Cecilia venise cu doar două zile în urmă. Una dintre călugărițe îl menționase în trecere în timp ce mergeau la cină, astfel încât să nu fie surprinsă dacă acesta se comporta într-un mod neobişnuit. Până acum stătuse mai mult sub masă şi nu vorbise cu nimeni. Agentul social le spusese că în casa părintească îl hrăniseră cu resturi pe podea, ca pe un câine. Avea părul roşu aprins, de aceeaşi culoare ca al lui Timmie, şi doar şase ani. Timmie îl observă imediat în timp ce îi urma pe copii la cină şi îl văzu strecurându-se în tăcere sub masă, exact cum fusese prevenită că avea să facă. Trăise într-un mic apartament din Hollywood împreună cu mama sa, care tocmai fusese închisă pentru trafic de droguri. Ea pretindea că nu ştia cine era tatăl. Numele băiatului era Blake, iar mama susținea că nu vorbise niciodată. Fusese testat pentru autism, dar nu îndeplinise criteriile. Din evaluarea psihiatrică de la casa de corecție, făcută atunci când poliția îl dusese acolo, reieşea că de vină putea fi faptul că fusese traumatizat la un moment dat şi încetase să vorbească din această cauză. Înțelegea tot ce i se spunea, dar nu

răspundea în vreun fel. Avea ochii mari şi strălucitori. Psihiatrul de la casa de corecție suspecta atât abuzul fizic, cât şi pe cel sexual. Mama sa avea douăzeci şi doi de ani. Îl născuse în timp ce era dependentă atât de metadonă, cât şi de cocaină. Adăugase de atunci heroina la amestec şi era de aşteptat să stea mult în închisoare. Condamnarea actuală era a patra, şi procurorul dorea să o închidă.

Nu i se cunoştea vreo rudă şi nu avea alt loc unde să meargă. Cei de la Sfânta Cecilia fuseseră sunați de îndată ce i se terminase evaluarea. Se considera că acesta era locul perfect pentru el, căci nu era pregătit pentru îi l-a dat în plasament, nu avea ce căuta într-o casă de i orecție şi era genul de copil pe care călugărițele de la Mfinta Cecilia îl primeau cu brațele deschise. Timmie îl îndrăgi din clipa când îl văzu, şi până şi călugărițele

I'servară cât de mult îi semăna. Ar fi putut să-i fie fiu, i pentru o clipă ea îşi dori să fi fost aşa. Mama refuzase

i îl ofere spre adopție şi spusese că dorea să îl ia înapoi nunei când avea să iasă din închisoare, ceea ce probalul urma să se întâmple peste mult timp. Poate chiar lece ani. Foarte probabil, în momentul când ea avea să iasă, el urma să fie deja major, poate chiar dependent

le droguri la rândul lui. Călugărițele doreau să facă tot i e

era posibil pentru a-i schimba cursul vieții. Şi, dacă se luau ca exemplu celelalte cazuri aproape imposibile pe care le rezolvaseră cu succes, aveau şanse serioase să îI ajute pe Blake.

Timmie putea să-i simtă corpul mic încolăcit lângă pu ioarele ei sub masă, dar nu dădea vreun semn că ar fi observat în timp ce vorbea cu copiii care râdeau şi nporovăiau în jurul ei. Le plăcea mult când ea îi se alătura pentru cină. Marea majoritate a copiilor o numeau Mătuşa Timmie. Erau pe la jumătatea mesei ce consta

lin hamburgeri cu macaroane şi brânză când îl simți pe Hlake lipindu-se de ea şi odihnindu-şi capul pe picioar la ei. Fără să se gândească, îşi puse mâna sub masă şi îl mângâie pe părul mătăsos, sub privirile uneia dintre

ălugărițe. Ar fi dorit să explice ce se întâmpla, dar nu îndrăznea. Imediat după aceea îi strecură băiatului pe tăcute o bucată de hamburger învelită într-un şervet de hârtie. El o luă fără să scoată un sunet. Îi dădu altă I meățică imediat după aceea şi continuă să facă asta până

And băiatul mâncă aproape un hamburger întreg. Nu se iiilă deloc la el sub masă, şi, când se termină mânca-tei, el o trase de rochie şi îi înmână şervețelele. Ea le luă, cu lacrimi în ochi. Era ceva extrem de chinuitor de vulnerabil în el. Îi

dădu o acadea ca desert, şi el o mân

,1 pe toată. Nu ieşi de sub masă până când ceilalți nu plecară de acolo. Timmie continuă să stea jos în timp

e călugărițele şi copiii dispăreau şi în cele din urmă ieşi şi o privi cu ochii săi mari. Ea îi oferi un pahar cu lapte şi o prăjiturică, iar el le devoră pe amândouă, după care puse frumos paharul pe masă în fața ei.

— Ți-ai mâncat frumos cina, Blake, îi spuse ea înceț i şor, lăudându-l, fără să primească un răspuns de la el.

I se păru că îl văzuse înclinând aproape imperceptibil capul, dar nu era sigură.

— Ce păcat că nu ai prins macaroanele cu brânză. Ai vrea să guşti din ele?

El ezită, după care încuviință, şi Timmie se duse în bucătărie să fi aducă un castron cu macaroanele rămase şi îl puse în fața lui pe masă. El luă castronul şi îl puse pe podea, după care se aşeză lângă şi începu să mănânce cu degetele. Timmie nu zise nimic în timp ce una dintre călugărițe trecu pe lângă ei, încuviință din cap şi zâmbi. Se descurca bine cu el. Simțea o legătură ciudată cu acest băiat, poate pentru că semăna cu ea. El era prins într-o închisoare a tăcerii, şi motivele pentru care ajunsese astfel o făcea să îşi simtă inima îndurerată. Doar Dumnezeu ştia ce

se întâmplase cu adevărat cu el pe când trăia cu mama lui – din cauza ei sau a prietenilor ei. El era cea mai afectată victimă a stilului ei de viață, poate chiar mai afectat decât ea însăşi.

Era greu de imaginat. El se născuse în San Francisco, în timp ce ea bătea la şaisprezece ani străzile din Haight-Ashbury. Ea se afla deja de doi ani pe stradă la vremea respectivă şi se mutase în L.A. Puțin după aceea, începându-şi lungul şir de arestări. El fusese dat în plasament pentru prima dată la şase luni. Înainte de asta, ea îl lăsa cu prietenii – ba chiar cu furnizorul ei de droguri, ultima dată când ajunsese la închisoare, Blake avea deja un parcurs dubios şi o viață dezastruoasă, la cei doar şase ani ai lui. Termină de mâncat toate macaroanele puse de Timmie în Gastron, se uită la ea şi zâmbi.

— Ei bine, nu o să îți mai fie foame după asta, spuse Timmie, zâmbindu-i la rându-i. Mai vrei?

În scutură din cap şi îi zâmbi înapoi. Era un zâmbet lirav, dar totuşi un zâmbet. Ea se întinse să fi atingă mâna, iar el se trase înapoi.

Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii, spuse ea, ca i când ar fi purtat o conversație cu el, ceea ce într-un U chiar făcea. Numele meu este Timmie. Şi ştiu că tu «şi i Blake.

Privirea lui nu dădea de înțeles că ar fi băgat-o în seamă; o fixă cu privirea şi se dădu îndărăt. Ea nu voia să îl grăbească. Avusese parte de îndeajuns contact pentru îi seară, şi se părea că îi era greu să îndure mai mult. Sr duse să stea într-un colț al sălii de mese, pe podea, şi

«intinuă să o privească. Una dintre călugărițe veni din bucătărie să şteargă cu un burete masa. Timmie sporov ti cu ea pentru câteva momente, după care se întoarse illn nou spre Blake.

Vrei să vii sus şi să asculți o poveste? îl invită I Immie.

Voia să ajungă la Malibu, dar nu se putea rupe de in i. Se simți dintr-odată ancorată de el, mai mult decât de oricare copil care fusese adăpostit în acea casă. Era i i va extrem de dureros pentru ea la acest băiat. Nu era

11: 11 ră de ce, dar, pentru moment, ea simți că destinul îi adusese împreună. Se întreba dacă de acolo din i, a fiul ei Mark avea ceva de-a face cu asta. Ar fi fost minunat să fie aşa. Ea simțise un gol dureros în inimă în i ei doisprezece ani de când îşi pierduse copilul. Nu se işicpta să îl umple cineva vreodată, în mod cert nu acest băiat, dar, deocamdată, durerea din sufletul ei avea lei Aiură numai şi numai cu Blake. Ea îl întrebă dacă voia l asculte povestea, iar el scutură din cap, continuând să tea în tăcere într-un

colț, privindu-le înfricoşat. Dar cel puțin primise o masă decentă. Era subnutrit şi slab, la lei cum fuseseră mulți dintre copii când veniseră, sufemul de neglijare şi de malnutriție, în special cei care («(unseseră aici din casele părinteşti. Cei veniți din pla«ment arătau mult mai bine, fiind, de obicei, bine hrăniți. Blake în mod clar fusese hămesit, căci devorase tot ce îi dăduse Timmie. Mâncase mai mult decât ea. Se întoarse şi îi zâmbi din nou.

— O să plec în curând, Blake. Vrei să te duc sus în camera ta?

Se apropia ora de culcare pentru ei, după povestea de seară şi duş. I-ar fi plăcut să îi facă o baie caldă cu spumă, aşa cum îi făcea lui Mark atunci când era mic, dar băile în cadă nu erau practice aici, fiind mulți copii care trebuiau îmbăiați. Aşa că soluția era să li se facă duş. El scutură din cap ca răspuns la întrebarea ei şi nu făcu nicio altă încercare de apropiere. Timmie se uită la el şi îi zâmbi, apoi plecă din cameră împreună cu călugărițele. Ele spuseră în şoaptă că băiatul avea să le urmeze pe scări în curând. O făcuse după fiecare masă. El păstra distanța față de ele, şi aşa procedase şi cu Timmie, cu excepția clipelor în care îşi odihnise capul pe picioarele ei şi îi permisese să fi mângâie părul. Era singura atingere fizică pe care o tolerase până

acum, dar cel puțin ştiau că suporta să fie atins, ceea ce nu se putea spune despre toți cei de acolo. Ea sublinie asta după ce părăsiră camera, şi le urmă la etaj în camera de joacă, unde copiii se jucau, făceau puzzle şi se uitau la TV înainte de a merge la duş.

— Cred că e vremea să plec, spuse ea cu regret.

Ura faptul că trebuia să plece. Timpul petrecut împreună cu ei însemna atât de mult pentru ea, în special seara aceasta cu Blake.

— Ai făcut treabă bună cu el. N-a mâncat prea mult de când a fost adus aici.

— Credeți că va vorbi vreodată? întrebă Timmie îngrijorată.

Îi mai văzuse şi pe alții sosind în stare şi mai proastă, dar ceva la el o făcea să se gândească la probleme chiar mai serioase decât se puteau vedea. Simțea asta în suflet. Tot ce voia era să îşi pună brațele în jurul lui, să îl cuprindă strâns şi să îndrepte totul pentru el. Nu se bucurase de nimic bun în viață, din câte auzise ea.

— Probabil, în timp, răspunse sora Anne. Să ştii că am mai văzut copii ca el, la fel cum ai făcut-o şi tu, zise ca înțelept. Mulți au fost chiar mai rău. E nevoie de timp. Într-o bună zi ajung să se simtă confortabil şi încep să se

deschidă. Ai făcut un progres remarcabil cu el în seara asta. Vino şi vizitează-l din nou. Vă va face bine amândurora.

Zâmbi. Se gândi că Timmie arăta bine zilele astea, deşi muncea prea mult, după părerea tuturor. Ochii îi trădau o linişte interioară, ca şi când ar fi scăpat de o povară. Timmie nu conştientiza – sau poate doar nu îşi dădea seama că era vizibil dar terminarea relației cu Zack îi făcea bine. Arăta mai tânără şi mai Icricită decât fusese de o bună bucată de vreme, t ceea ce începuse ca un plus pentru ea ajunsese o povară la sfârşit. Zack luase mai mult decât dăduse. Trecuse doar o săptămână de când o terminase cu el, dar atât Iade, cât şi David observaseră că arăta tot mai bine pe zi ce trecea.

— Poate o să trec pe aici duminică, când mă întorc de la plajă, spuse Timmie, şi o clipă mai târziu îl văzură pe lâlake furişându-se prin fața uşii sufrageriei şi luând-o la fugă pe scări.

Timmie se uită după el, dar nu îl urmă. Era clar că dorea să fie singur şi că încă era speriat. Avea totuşi doar şase ani, şi o mulțime de lucruri înfricoşătoare i se întâmplaseră în ultimele zile. Sfânta Cecilia era un loc nou pentru el, şi nu se convinsese deocamdată că era în siguranță. Nu fusese niciodată în siguranță până atunci.

Ea plecă peste câteva minute, după ce le ură noapte hună copiilor şi călugăriţelor, şi peste o oră stătea pe terasa ei de pe plajă, înfăşurată într-o pătură de caşmir, privind apa şi luna. Era o noapte minunată, plină de stele, şi ea se simţea împăcată şi plină de viaţă. Singurul lucru la care se putea gândi în timp ce stătea acolo ascultând valurile era Blake. Se simţea de parcă ar fi fost lovită de tren. Tânjea deja să se ducă înapoi şi să îl vadă. Ceva se întâmplase între ei în acea seară – sau cel puţin ei i se întâmplase ceva. Era primul copil pe care dorea cu disperare să îl ia acasă. Tânjea să îl ţină în braţe.

Se întoarse la Sfânta Cecilia duminică după-amiază, după un sfârşit de săptămână relaxant la plajă. Nu reuşise să şi-l scoată din minte pe Blake, cu ochii săi verzi, mari şi înfricoşaţi şi fetişoara lui frumoasă. Arăta ca un copil dintr-o poveste cu zâne, şi ea îşi dădu acum seama că semăna mult cu Mark. Se întrebă dacă Dumnezeu rânduise lucrurile în felul acesta sau pur şi simplu soarta.

Ea îi zise surorii Anne când se întoarse că voia să îl ia acasă, şi bătrâna călugăriţă o privi cu interes.

— De ce, Timmie? De ce el? Pentru că seamănă cu tine?

Ea părea să se îndoiască de motivele lui Timmie, ceea ce nu era un lucru rău. Şi ea se îndoise de ele în acel weekend.

Era doar un fel de narcisism care o atrăgea spre el, fiindcă semăna cu ea şi cu Mark? Sau era ceva mai mult? Era vorba aici despre Blake însuşi sau despre ea? Sau poate despre umplerea unui gol din viața ei vechi de o veşnicie şi care nu fusese umplut niciodată. Nu avea nici cea mai vagă idee.

— Nu ştiu. Ceva în legătură cu el îmi face inima să tresalte şi nu îmi dă pace. M-am gândit la el tot weekendul. Crezi că aş putea să îl iau acasă uneori? Doar pentru o masă sau o baie, sau peste noapte? Aş putea să îl iau la plajă. S-ar distra.

Ea căuta idei, un mod în care să îşi împlinească o nevoie, o nevoie de el, de cineva pe care să îl iubească. Această iubire era mult mai bună decât cea pentru un bărbat, iar ea putea fi binefăcătoarea lui, îi putea oferi o viață mai bună. Nu putea să creadă că se gândea aşa. Sora Anne nu părea surprinsă.

— Ce va fi după aceea, Timmie? întrebă ea încetişor. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Nu ştiu... nu sunt sigură...

Ea părea îngrijorată, torturată de aceleaşi întrebări pe care şi le repetase tot weekendul şi nu avea încă un răspuns pentru ele. Nu se aşteptase la asta când venise în vizită

vineri seară. Fusese bântuită de atunci de acest băiețel mic, roşcat, tăcut şi plin de necazuri. Ar avea mult de tras cu el, dacă s-ar înhăma la aşa ceva. Şi apoi? Nu putea să îl adopte, căci mama sa nu renunțase la el şi spusese că nici nu voia să o facă. Chiar dorea un copil în plasament? întotdeauna susținuse că plasamentul era o rețetă sigură pentru a-ți frânge inima, să iubeşti nişte copii ca şi când ar fi ai tăi şi să rişti să fi pierzi în orice moment. Era ultimul lucru de care avea nevoie, «. Lat fiind trecutul ei plin de pierderi şi de abandon. Şi totuşi, iat-o gândindu-se exact la asta. De ce? Nu ştiau nici ea, nici sora Anne.

— E bine că vii să îl vizitezi, spuse sora Anne încetişor. Dar, dacă îl vei lua acasă pentru o zi sau pentru o noapte, ce se va întâmpla pe urmă? il aduci înapoi, locuieşte în continuare aici şi se simte abandonat, exact cum te-ai simțit tu când erai copil. Mai are încă mult până să se adapteze. Traumele emoționale de orice fel l-ar face să regreseze. Şi asta nu ți-ar face bine nici ție, spuse ea blând. Ți-ar aduce la suprafață o mulțime de amintiri vechi.

Ea ştia câte ceva despre trecutul lui Timmie, deşi nu tot, motiv pentru care Timmie se hotărâse să înființeze orfelinatul. Ea nu dorea să perpetueze pentru Blake agonia pe care o resimțise în repetate rânduri ea însăşi pe când era

copil, aceea de a fi întotdeauna trimisă înapoi. Chiar şi dacă în acest caz intențiile erau bune. Risca să facă mai mult rău decât bine – amândurora.

Era ceva la care trebuia să se gândească. Nu putea lua o decizie pripită. Blake nu pleca niciunde. Abia sosise. Şi totuşi, Timmie simțea o urgență, ca şi când ar fi vrut să îl ia sub aripa ei imediat şi să îl facă să se simtă în siguranță cât de repede posibil. Ura să ştie cât de înfricoşat se simțea acum. Voia să îmbunătățească totul pentru el într-o clipită, ceea ce în realitate era imposibil. I ira o chestiune de durată, indiferent de ceea ce avea să se întâmple.

— De ce nu îl vizitezi aici o vreme şi vezi cum merge? întrebă cu tact sora Anne. Vezi cum te face să te simți.

El nu va fi trimis în plasament, nu în viitorul apropiat. Rămâne aici. E oricum copilul-model pentru ce facem noi aici, mulțumită ție.

Îi zâmbi lui Timmie şi o îmbrățişă călduros.

Tot restul după-amiezii şi al serii Timmie stătu lângă Blake, zâmbindu-i din când în când şi jucându-se cu ceilalți copii. El se întinse din nou la picioarele ei în timpul cinei, iar ea îl hrăni cu pui, piure şi morcovi dintr-un castron pe care îl pusese sub masă. El mâncă tot. Ea lăsase un scaun gol pentru el lângă ea, pentru eventualitatea în care ar fi

vrut să li se alăture la masă, dar el nu îşi părăsi locul de lângă picioarele ei. Şi din nou ea îl mângâie pe păr, în timp ce el se sprijinea pe ea şi îşi odihnea capul pe genunchii ei. I se părea că era mai liniştit de data asta decât cu două zile înainte şi îi zâmbi larg la sfârşitul mesei, când ea îi dădu un castron de îngheţată şi o prăjiturică. Ceilalţi copii îşi făceau sandvişuri de biscuiţi cu bezea, dar el refuză să se apropie de ei ori să li se alăture şi nici nu vru să guste. Era în continuare foarte precaut când trebuia să se apropie de ceilalţi copii şi părea înfricoşat. Fiindcă el refuza să le vorbească, ceilalţi copii îl ignorau. Chiar şi călugăriţele îi lăsau mult spaţiu. Timmie era singura care îi vorbea direct, şi el se uită de câteva ori în ochii ei înainte ca ea să plece duminică seara. Ea ar fi dorit mult să îl îmbrăţişeze, dar nu îndrăzni.

La fel ca vineri noaptea şi în tot restul weekendului, fu bântuită din nou de el duminică. Stătu trează toată noaptea, gândindu-se la el, şi luni dimineaţa înainte să plece la lucru o sună pe sora Anne la Sfânta Cecilia. Timmie aştepta cu răsuflarea tăiată să răspundă cineva.

— Vreau să îl adopt, spuse ea fără introducere.

Ştia că trebuia să o facă, era singurul lucru la care se putea gândi şi tot ce îşi dorea. Voia să poată schimba ceva

pentru Blake, şi era sigură că îi fusese adus în viață cu un scop anume. Pentru un moment, vocea surorii Anne sună uşor alarmată. Simțise că Timmie se îndrepta în direcția aceasta, dar crezuse că avea să-i ia mai mult timp să ajungă aici. Timmie sosise deja.

— Nu e disponibil pentru adopție, Timmie. Ştii asta. Mama nu vrea să renunțe la el.

— Dar nu îşi pierde drepturile de părinte dacă merge la închisoare pentru o perioadă lungă?

— Ar putea, dar nu este un proces uşor sau de scurtă durată. Ar putea să se tărăgăneze mult pe la tribunale ori pe la serviciile sociale, în funcție de ce recomandări se vor face. Şi nu suntem siguri că nu are vreo rudă în viață. Ştiu că se fac investigații în direcția asta acum. În cel mai bun caz, va deveni eligibil pentru plasament în clipa când începe să fie într-o formă mai bună decât e acum. Dar şi pentru asta e nevoie de timp. Ceea ce ar putea fi un lucru bun, spuse ea încet. Îți va da timp să te hotărăşti cu adevărat.

Nu o văzuse vreodată pe Timmie să se comporte impulsiv, iar decizia pe care o luase în noaptea dinainte era cel puțin neobişnuită pentru ea. Timmie văzuse mulți copii sosind la Sfânta Cecilia de-a lungul vremii, mulți dintre ei într-o stare mai gravă ca a lui Blake, şi unii dintre ei atât de adorabili,

încât nu te puteai stăpâni să nu te îndrăgosteşti de ei. Era însă prima dată când îşi pierduse capul după un copil de când îi murise fiul, şi ea simți dintr-odată că destinul ei era cumva împletit cu al lui Blake. Ştia că făcea ceea ce trebuia şi simțea că începea să îl iubească pe acest băiat roşcat şi tăcut de şase ani.

— Cred că m-am hotărât, spuse Timmie, sigură pe ea, iar sora Anne fu impresionată, deşi rămase prudentă.

— Hai să aşteptăm puțin, să vedem cum vă înțelegeți voi doi. Ar fi bine să înceapă din nou să vorbească, şi vedem cum se simte atunci. Nu părea un copil ostil sau agresiv, doar unul care, la fel ca atâția alții văzuți de ele, fusese neglijat, abuzat şi rănit în multe feluri. Nu e nicio grabă, Timmie. Nu pleacă niciunde.

— Dar dacă apar nişte rude în viață de pe undeva? Ar putea să fie la fel de rele ca mama lui, şi să îl ia. Ce facem atunci?

— Să vedem ce se mai întâmplă. Este nevoie de timp. Sigur ai avea câştig de cauză în fața unui tată aflat pe undeva în închisoare sau a unor bunici care fac trafic de droguri.

Ei fiind de obicei cei care apăreau când erau căutate rudele şi nevrând oricum să fie împovărați cu vreun copil

sau nepot. Viețile lor erau şi aşa destul de complicate. Puțini dintre copiii văzuți de ele plecaseră să trăiască cu rudele lor, ei fiind de obicei dați spre adopție sau trimişi în centre ori în familii de plasament. Timmie nu ar fi avut vreo problemă să intre în competiție cu aşa ceva.

— De ce nu vii să îl vizitezi cât de des poți? S-ar putea să îl faci să vorbească într-una din zilele astea. Şi, luând în considerație ce ai de gând, ai putea să îl iei acasă o zi-două după ce se adaptează aici.

Timmie ştia că avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să ajute. Călugărița care administra Sfânta Cecilia nu era doar pricepută la ce făcea, ci îi devenise şi prietenă. Şi era impresionată de ce auzea de la Timmie acum. Întotdeauna se întrebase dacă Timmie avea să ajungă să ia acasă cu ea într-o bună zi unul dintre copii. Nu era prea surprinsă, luând în considerație trecutul ei şi tot ce o motivase să fondeze Sfânta Cecilia. Dar era clar prima dată când Timmie se îndrăgostise până peste cap de un copil. Mai mult decât atât, părea să simtă că era de datoria ei. Şi, dacă aşa era dat să se întâmple, sora Anne se simțea sigură de faptul că avea să se întâmple la momentul potrivit.

Timmie strălucea de-a dreptul când ajunse la lucru în ziua respectivă. David o observă de cum intră, iar Jade păru

îngrijorată când Timmie îi zâmbi în extaz.

— Hopa, fu primul comentariu din partea lui David, în timp ce ea îşi puse geanta pe biroul lui şi îi zâmbi. Nu-mi spune. Eşti îndrăgostită.

— De unde ai ştiut? întrebă ea, cu un zâmbet de patru mii de waţi.

— Glumeşti? Se vede de la cincizeci de kilometri. Ce s-a întâmplat?

Faza de regină a gheţii se terminase rapid de această dată. Nici el, nici Jade nu o văzuseră vreodată arătând aşa.

— Cine e? întrebă Jade, părând panicată. Ura să o vadă pe Timmie îndrăgostindu-se din nou de un tip nepotrivit. Iar de data asta arăta îndrăgostită nebuneşte. Ceea ce era adevărat. Îl iubea pe Blake.

— Numele lui e Blake, se jucă pentru câteva momente limmie cu ei. E absolut minunat, are părul roşcat şi ochii verzi. E mai tânăr decât mine, dar asta nu a fost o problemă până acum.

Jade simţi o apăsare în stomac. Acelaşi gen, din nou. I) altă sosie a lui Zack. Dar cel puţin ea nu se ascundea, întotdeauna le spunea până la urmă.

— Cât e de tânăr? întrebă David prudent, la fel de îngrijorat ca Jade în privinţa ei.

Era una dintre cele mai inteligente femei pe care le cunoştea, şi totuşi avea o parte vulnerabilă care o lăsa uneori expusă unor bărbați nepotriviți. Ura să vadă asta întâmplându-se din nou.

— Foarte tânăr de data asta, spuse ea, cu o expresie irengărească, în timp ce ambii ei asistenți încercau să îşi înăbuşe un geamăt. Ea aşteptă un timp interminabil tic lung până să răspundă, şi în final zâmbi şi spuse cu lin oftat: Şase.

— Şase ce? întrebă David confuz.

— El are şase.

Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Ani? Adică el are şase ani?

Mi-e teamă că da. Blake are şase ani. Ne-am întâlnit vineri noapte la Sfânta Cecilia. Mama lui va merge la închisoare pentru următoarea sută de ani, sper. Cred

.1 Mark a fost cel care l-a trimis la mine. A fost dragoste l i prima vedere.

I lavid se lăsă pe spate în scaun, cu un zâmbet larg, şi începu să râdă.

— Ei, să fiu al naibii. În cazul acesta, sunt de acord. Iând o să pot să îl cunosc? Era fericit pentru ea şi, la fel ca sora Anne, deloc surprins. Se aşteptase că aşa ceva să se

întâmple şi era surprins că durase atâta.

— Îl vei adopta? Jade părea şocată.

Nu dădea impresia că ar fi la fel de entuziasmat!! ca David. Ştia cât de ocupată era Timmie, nu putea să şi-o imagineze având grijă şi de un copil pe deasupra, deşi lui David i se părea o idee grozavă.

— Nu încă, răspunse Timmie la întrebarea lui Jade! Nu este adoptabil deocamdată. Mama nu vrea să îl lase, cel puțin nu încă. O să vedem ce se mai întâmplă. Se caută celelalte rude acum. După cum arată lucrurile, nu prea sunt şanse să apară cineva. Cel puțin nimeni din cauza căruia să merite să mă îngrijorez. Mama copilului pare să fi fost un adevărat dezastru. L-a făcut pe când vagabonda la şaisprezece ani pe străzile din San Francisco, şi el a fost aruncat în dreapta şi-n stânga de atunci, în timp ce ea a dus o viață de drogată. Ochii ei se umplură de tristețe în timp ce se gândi la el şi adăugă: Momentan nu vorbeşte.

— E cam mult de furcă pentru tine, spuse Jade, părând îngrijorată. Dacă este prea vătămat şi ajunge să fie un ucigaş sau un drogat la fel ca maică-sa? Nu poți să ştii ce fel de gene are.

Timmie se întristă când îi auzi cuvintele.

— Ştiu ce văd în ochii lui. Nu vreau să ducă o viață la fel

cu cea pe care am dus-o eu, trăind într-un orfelinat toată viața. Eram cu un an mai mică decât el atunci când părinții mei au murit. Cel mai mărunt lucru pe care îl pot face pentru el, sau poate cel mai mare, este să îl scutesc de aşa ceva. Ce altceva aş putea face cu restul vieții mele?

Ea spuse asta ca şi când concluzia evidentă era ca ea să îşi dedice restul vieții lui Blake. Nici măcar nu îi trecu prin minte să nu o facă. Din punctul ei de vedere, el era deja al ei.

— Pot să mă gândesc la câteva lucruri care să te țină ocupată pentru următorii câțiva ani, spuse David cu un zâmbet prudent.

Îi plăcea expresia ochilor ei plină de iubire şi de Uicurie, dar era îngrijorat pentru ea.

— Dacă mama nu renunță la el?

Nu voia ca ea să aibă inima frântă dacă ceva nu triert: ea cum trebuia şi mama ieşea din închisoare şi îl lua înapoi. Lucruri de genul ăsta se puteau întâmpla, iar ea îşi oferise deja inima acestui copil. Se vedea pe ea Timmie nu ascundea ce simțea. Ea pierduse deja un copil, iar el nu voia ca ea să mai treacă prin suferința de a mai pierde încă unul, chiar dacă din motive I ilerite. Când îşi dăruia inima, ea o dădea cu totul, iar el putea vedea că o făcuse deja, în doar

două zile.

I exista o legătură între ea şi băiețel care se formase din momentul în care ea îl văzuse prima dată, o legătură i e devenea cu fiecare oră tot mai puternică. Abia aştepta să îl ia acasă, şi decisese deja în drum spre lucru i e cameră să pregătească pentru momentul când avea i vină în vizită şi pentru atunci când o să se mute la ea «le tot. Era un dormitor de oaspeți pe care îl folosea ca l'irou, chiar lângă dormitorul ei.

— Sunt foarte fericit pentru tine, spuse David cu căldură, dacă asta este ceea ce îți doreşti.

În ce îl privea, i se părea mai bine aşa decât dacă ar fi fost vorba despre un bărbat care ar profita de ea o vreme i apoi ar dispărea din viața ei, aşa cum o făcuseră toți «eilalți. Aşa cel puțin viața altcuiva ar fi schimbată în

I ine, odată cu a ei. Era un mod incredibil de a se arăi i recunoscătoare pentru toate lucrurile bune care i se întâmplaseră. Şi era caracteristic pentru Timmie să facă aşa ceva, fără rezerve sau frică. Nu avea nicio îndoială în legătură cu ce făcea. După părerea lui David, Blake i ca un copil norocos.

— Sper că o să fie bine, murmură Jade îngrijorată.

Ea juca întotdeauna rolul avocatului diavolului, voi ea

fricii şi a damnării. Era greu însă să negi iubirea şi încântarea de pe fața lui Timmie.

Timmie se duse să îl viziteze din nou în seara aceea îl hrăni iar la masă şi stătu în sufragerie cu el mult, după ce toți ceilalți plecaseră. În timp ce el se uita la ea îngrijorat, retras iarăşi într-un colț, Timmie îi mărturisi că şi ea a crescut tot într-un loc ca acesta şi că dorea să devină prietena lui. Nu îndrăznea să spună că dorea să fi devină mamă. Asta l-ar fi speriat. Nu conta cât de rea fusese mama lui cu el, măcar îi era familiară, pe când Timmie îl cunoştea doar de câteva zile. El fugi de lângă ea sus, în camera lui. Ea merse după el, se opri în uşă şi îi trimise un sărut înainte de a pleca. El nu zise nimic, doar zâmbi sfios şi se întoarse. Progresa – încet, dar sigur.

Avu mult prea mult de lucru la birou marți ca să poată ajunge la Sfânta Cecilia din nou. Erau ocupați cu pregătirea prezentărilor de modă din februarie, şi mai erau doar câteva săptămâni până atunci. Ea se duse să îl viziteze din nou miercuri seară, şi de data aceasta el ieşi de sub masă la sfârşitul cinei şi stătu lângă scaunul ei. Ea nu zise nimic, nici nu încercă să îl atingă. Nu voia să îl înfricoşeze, dar avea lacrimi pe obraji când îi zâmbi surorii Anne şi îşi înăbuşi un oftat când, pentru o clipită, simți nişte degețele

ca nişte fluturaşi pe braț, înainte ca el să fugă de acolo. Sora Anne încuviință din cap, iar după aceea Blake o urmă pe Timmie sus. De data aceasta, când ea îşi luă rămas-bun de la el din cadrul uşii, ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi el îi făcu cu mâna.

Joi, inima ei îi aparținea deja lui ca şi când ar fi fost în viața ei de ani întregi. Semăna cu naşterea unui copil, fără de care dintr-odată nu îți mai puteai imagina viața. Din senin, toate planurile pe care şi le făcea Timmie îl aveau pe Blake în centru. Era îngrijorată în legătură cu călătoria pe care urma s-o facă în curând, întrebându-se cum avea să se simtă el dacă ea dispărea. Devenise o prezență cotidiană în viața lui, şi petrecu câteva ore cu el vineri după-amiază, înainte de a pleca la plajă. Tocmai îi citea o poveste, când sora Anne intră în cameră şi îi făcu semn lui Timmie să vină cu ea. După ce termină de citit cartea şi promise să se întoarcă la el în câteva minute, Timmie ieşi şi se îndreptă spre birou.

— E totul în regulă? întrebă Timmie îngrijorată.

Nu îi plăcea deloc expresia de pe fața călugăriței vârstnice.

— Probabil, răspunse ea enigmatic. Am primit un te le fi în de la serviciile sociale acum câteva minute. Bunicii lui

Blake au luat legătura cu ei. Se pare că îl caută de săpiamâni întregi. Vor veni cu un avion din Chicago la sfârşitul săptămânii. Au cerut o audiere luni după-amiază.

Era tot ce aflase, dar lui Timmie nu îi suna deloc bine.

— Ce fel de audiere?

Simți cum panica îi urcă şi îi coborî pe spinare.

— Pentru custodia temporară şi permisiunea de a-l scoate în afara statului. Ei trăiesc într-o suburbie din Chicago şi se pare că încearcă să fi obțină custodia de ani întregi. De fiecare dată, fiica lor s-a lăsat pentru câteva săptămâni de droguri, iar judecătorul nu le-a permis A îl ia pe Blake de lângă ea. Sunt destul de neînduplecați când vine vorba despre traiul alături de părinții naturali, chiar şi în circumstanțe care pe noi, ceilalți, ne îngrozesc. Ştii cum e. Nu ştiu dacă judecătorul are să-i permită să plece din stat. Trebuie să recunoaştem însă e a mama lui va lipsi mult timp. I-am spus asistentului social despre tine.

Totul se întâmplase atât de rapid, încât Timmie nu lacuse încă niciun demers oficial. Crezuse că avea timp, i. În acum afla de o audiere stabilită pentru luni, pentru

11 işte oameni pe care nu îi cunoştea, dar care erau rudele de sânge ale lui Blake.

— Pot să vin şi eu la audiere?

— Mă gândeam că ai vrea, aşa că am întrebat-o pe asistenta socială despre asta, şi mi-a zis că este în regulă. Nu m-am aşteptat să fie o bătălie pentru custodia lui, acesta este un lucru destul de neobişnuit la copiii noştri.

De obicei nu îi voia nimeni, iar în cazul lui erau două Iamilii, două tabere, bătându-se pentru el. Însă Timmie nu intenționa să piardă.

— Pot să aduc un avocat cu mine?

— Poate ar trebui să o faci, nu sunt sigură că judecătorul te va lăsa să vorbeşti. Audierea se referă la ei şi la petiția pe care doresc să o depună. I-am spus însă asistentei sociale cine eşti şi că ai intenții serioase în privința lui. Mi-e teamă că a trebuit să fi spun că tu ai înființat Sfânta Cecilia. Am vrut să te prezint ca pe o persoană cu greutate, spuse ea, scuzându-se, iar Timmie păru uşurată.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Era totuşi o femeie singură, mai în vârstă decât marea majoritate a părinților de plasament sau adoptivi, deşi avea clar mijloacele materiale necesare pentru a-i asigura o viață minunată.

— Ştii ceva despre bunici? întrebă Timmie, părând îngrozită.

Se simțea ca şi când cineva ar fi încercat să fi ia propriul

copil. El ajunsese la acest statut în cursul săptămânii trecute.

— El este doctor într-o suburbie din Chicago, iar ea este casnică. Mai au trei copii, toți la facultate, un băiat, cred, şi o pereche de gemene. El are patruzeci şi şase de ani, iar ea patruzeci şi doi. Par cetățeni respectabili, mama lui Blake fiind oaia neagră a familiei. Asta e tot ce ştiu. Asistenta socială a spus că restul copiilor merg toți la universități de elită. Mi se pare că băiatul e la Harvard, iar gemenele la Stanford şi, respectiv, la Yale.

— Copii inteligenți, remarcă Timmie, mai înfricoşată decât înainte de a afla aceasta.

— S-ar putea să fie o luptă dură, spuse blând sora Anne, dorindu-şi să o fi putut scuti de toate astea.

Trebuiau să spere însă la ce era mai bun pentru Blake, orice ar fi însemnat aceasta. Bunicii lui nu păreau să fie oameni uşor de dat deoparte. Era îngrijorată pentru Timmie.

Sfârşitul de săptămână trecu asemenea unui vârtej pentru ea. Îşi petrecu după-amiaza şi seara de duminică cu Blake. Nu îndrăzni să se urce pe scaun, dar scoase de câteva ori capul de sub masă şi îi zâmbi. Ea îl hrăni cu ravioli şi cu chiftele dintr-un castron, un el continuă să mai ceară. Ea stătu cu el până veni ura de culcare şi îl băgă în

pat, vorbindu-i blând. Sora Anne trecu pe lângă ei şi îi privi preț de un minut. Părea îngrijorată. Nu numai că Timmie se ataşase de copil, dar şi el devenea tot mai apropiat de ea. Dacă Imnicilor li se aproba petiția, el avea să sufere o nouă i raumă. Sora Anne spera să nu se întâmple aşa ceva, fiind convinsă că Timmie ar fi o mamă minunată pentru el. Vedea acum o latură a ei pe care nu o observase niciodată. Timmie îl iubea deja pe Blake, aproape ca şi când ar fi fost al ei. Şi asta o îngrijora. O să fie o lovitură teribilă pentru ea dacă bunicii lui Blake aveau; VI ia. Ea ştia că Timmie pierduse deja un fiu. Aceasta era o situație diferită, dar, dacă lucrurile nu mergeaul'ine la audierea de luni după-amiază, urma să fie foarte greu, atât pentru Timmie, cât şi pentru Blake. Tot ce

I MI tea să facă era să se roage.

Timmie nu putu să doarmă din cauza aceasta duminică noaptea. Gândurile îi reveneau încontinuu la îngrijorarea legată de ce se putea întâmpla la tribunal în Lua următoare. În final, nu se duse luni la lucru şi nici nu îl vizită. Ştia că nu era în stare până nu afla cum se rezolvaseră lucrurile. Era deja atât de ataşată de el, încât tui putea concepe să îl piardă, deşi ştia că exista posibilitatea asta. Încercă să nu se gândească la acest lucru în timp ce se îmbrăca pentru

tribunal într-un costum neuru şi cu pantofi cu toc. Îşi prinse părul roşu în coadă. Audierea era programată pentru ora două. Ea îşi sunase avocatul peste weekend şi îi explicase cum stăteau tunurile. Nu puteau face prea multe. Nu era ca şi cum ar fi avut de luptat împotriva bunicilor, ci mai degrabă trebuia să vadă dacă urma să fie sau nu aprobată de către judecător petiția lor pentru custodie, chiar şi temporară. Dacă nu era aprobată, Timmie avea cale liberă.

Dar ei aveau prioritate, şi trebuia să se stabilească înainte de toate dacă erau sau nu potriviți. După aceea, Timmie era liberă să ceară darea în plasament a lui Blake. Nu strica însă să i se dea de ştire judecătorului că Timmie aştepta pe margine şi că îi păsa îndeajuns de mult încât şi să fie acolo.

Se întâlni cu avocatul pe treptele tribunalului la sdouă fără un sfert şi luară loc tăcuți în sala de judecată, Bunicii lui Blake erau deja acolo. Păreau nişte oameni drăguți, de treabă, de încredere şi respectabili. Bunica purta o fustă şi o bluză pe care Timmie le recunoscu ca fiind dintr-una dintre colecțiile ei, iar bunicul arăta ca un doctor cu jachetă, cravată, pantaloni şi pantofi I bine lustruiți. Amândoi păreau curați, îngrijiți şi mai tineri decât erau de fapt. Timmie îşi dădu seama că 1 erau chiar mai tineri decât ea,

şi căsătoriţi. Într-un 1 fel, erau candidaţi mai potriviţi decât ea – şi îi erau şi rude de sânge. Ea avea de oferit dragoste, pe ea în să-şi şi o viaţă probabil mult mai bună decât ce îşi puteau I ei permite. Păreau însă să se descurce foarte bine.

judecătorul intră punctual la două, iar dosarul lui! Blake îl aştepta la pupitru. Se uitase peste el în dimi1 neaţa aceea şi citise petiţia bunicilor şi cererile acestora. Totul era în ordine, şi existau o mulţime de recomanj dări şi mărturii de la membrii cu greutate ai comunil tăţii de care aparţineau. Nu exista mai nimic de obiectat în ce îi privea. Asistenta socială îi trimisese, de asemenea, o scrisoare explicând interesul lui Timmie în ceea ce îl privea pe copil şi cine era ea. Fusese în special impresionat de asocierea ei cu Sfânta Cecilia, de care ştia şi unde trimisese mulţi copii de-a lungul ultimilor ani. Considera interesul ei pentru aşezământ admirabil, asemenea celui pentru copil.

Judecătorul vorbi cu ambii bunici ceva vreme. Bunica lui Blake plânse când povesti despre problemele fiicei ei cu drogurile şi cu legea, apărute încă din primii ani ai adolescenţei. Era un coşmar să o asculţi.

În contrast, toţi ceilalţi copii ai ei erau adevărate vedete şi se descurcau foarte bine. Vorbi cu bunicul după aceasta, dar, înainte de asta, remarcă prezenţa lui Timmie în sală. I

se adresă cu un zâmbet cald, pe care Timmie i-l întoarse, deşi avea un nod în stomac de dimensiunea capului ei, iar palmele îi erau ude leoarcă. Îi mulțumi judecătorului pentru vorbele frumoase atunci când el lăudă Sfânta Cecilia şi implicarea ei. Apoi îşi îndreptă atenția spre bunicul lui Blake, care arăta profund impresionant. Era un om liniştit, simțit, de încredere, care vorbea corect, un cetățean de excepție în toate sensurile, şi amândoi erau cât se poate de implicați în familia, comunitatea şi biserica lor. Nu era nimic în neregulă nici cu ei, nici cu Timmie. Problema era că ea nici măcar nu era în cursă, iar judecătorul nu avea nicio îndoială în legătură cu locul unde trebuia să ajungă băiatul la sfârşitul audierii. El trebuia să fie reunit cu familia sa, să crească împreună cu bunicii, mătuşile şi unchiul său, iar ei îl puteau reînsănătoşi fizic şi psihic.

Judecătorul privi din nou spre Timmie la sfârşitul audierii şi spuse că era sigur că Timmie avea să înțeleagă. Deşi interesul ei pentru băiat era admirabil şi profund mişcător, el era sigur că şi ea ar dori să îl vadă reîntors în familia căreia îi aparținea şi care era hotărâtă să fi ofere căminul pe care nu îl avusese niciodată. I'immie încuviință din cap, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Se simțea de parcă ar fi fost împuşcată, lira limpede ce trebuia să se întâmple, dar

durea incredibil de tare. Încercă să se poarte politicos cu bunicii la sfârşitul audierii, iar bunica lui Blake o îmbrățişă, în timp ce lacrimile curgeau şi pe obrajii ei. Toți plângeau, bunicii, avocatul lui Timmie, până şi judecătorul avea ochii umezi. Fusese mişcat de starea în care se afla Blake, în special de faptul că el nu vorbea. Spera ca, având parte de îngrijirea potrivită şi de iubire din partea familiei sale, Blake să înceapă să vorbească în curând. Băiatul fusese traumatizat de viața dusă alături de mama sa.

Ieşiră din sala de judecată împreună, cu asistentul social alături de ei, şi plecară la Sfânta Cecilia în trei maşini separate. Avocatul lui Timmie rămăsese la tribunal şi îi spusese cât de rău îi părea. Se simțea teribil, dar nu avea ce să facă. Avea mâinile legate, şi până şi el considera că locul copilului era cu bunicii lui, deşi vedea cât o afecta asta pe Timmie. Se îndrăgostise complet şi iremediabil de copil încă din clipa în care îl cunoscuse. Porțile inimii ei se deschiseseră pentru a-l lăsa să intre. Acum trebuia să facă față agoniei de a-i da drumul. Se duse împreună cu ei la Sfânta Cecilia pentru a-şi lua rămas-bun. Judecătorul semnase ordinul în sala de judecată, iar bunicii urmau să zboare cu el spre Chicago în noaptea aceea. Misiunea lor fusese îndeplinită. Un ordin permanent de dare în custodie

avea să fie confirmat pentru ei în următoarele şase luni. Era puțin probabil ca Timmie să îl mai vadă vreodată. Ea nu intenționa să îl urmeze în noua lui viață, i-ar fi pricinuit mult prea multă confuzie. Ea era doar o persoană iubitoare care fusese acolo pentru el câteva zile, înainte ca el să îşi înceapă noua viață. Dar ea dorea să îl vadă pentru ultima dată.

Ochii lui se luminară când o observă, şi se uită suspicios la bunicii lui. Nu îi văzuse niciodată până atunci, erau complet străini pentru el. Asistenta socială îi spuse surorii Anne ce se întâmplase, de ce erau acolo, şi ea se uită imediat la Timmie cu compasiune şi îşi puse brațele în jurul ei. Ştia ce lovitură urma să fie pentru ea să îl vadă pe Blake plecând. Ar fi dorit să o scutească pe Timmie de acest chin, dar nu avea cum să o facă. Timmie trebuia să trăiască de-acum cu gândul că pierduse încă o persoană pe care o iubise. Pur şi simplu nu exista cale de ieşire. Blake deveni brusc îngrijorat în timp ce o văzu pe una dintre călugărițe făcându-i bagajele. Ochii săi se îndreptară spre ai lui Timmie, ca şi când ar fi cerut o explicație, iar ea îi vorbi aşa cum i-ar fi vorbit oricărui copil şi îi explică faptul că aceştia erau bunicii lui, care veniseră să îl ia acasă. El scutură din cap, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi, şi zbură în

brațele lui Timmie. Era prima dată când o făcea, şi asta îngreună şi mai mult lucrurile pentru Timmie. Aproape că începu să suspine, în timp ce îl ținea, dar trebuia să se abțină de dragul lui. Îi spuse că avea să meargă cu un avion mare împreună cu ei şi că îl aştepta o viață minunată în Chicago. Amândoi bunicii plângeau deja, încercând să vorbească cu el, să îl îmbărbăteze. Înțeleseră că nu avea să fie uşor, cu atât mai puțin pentru copil. Se simțeau ca nişte monştri pentru că îl luau atât de brusc de lângă Timmie, dar doreau să îl ducă acasă. Timmie ştia că judecătorul avea dreptate; păreau oameni drăguți, Jar ea se simțea cumplit în timp ce Blake stătea agățat de ea, plângând. Ea îl strânse în brațe, încercând să îl consoleze cât putea ea de bine.

Momentul înfiorător veni în cele din urmă, şi el trebui să plece cu ei la aeroport. Plângea în hohote şi, în timp ce ei se pregăteau să iasă din Sfânta Cecilia, Iar el se agăța de mâna lui Timmie, se întoarse deodată spre toți cei de acolo şi strigă „Nu!” Era primul cuvânt pe care îl spunea de când se afla aici. Timmie îl strânse lângă ea în timp ce plângeau amândoi şi îngenunche t a să se uite la el, încercând să îl încurajeze.

— Este în regulă, Blake. Totul va fi bine. Vei fi fericit acolo. Îți promit. Ei te iubesc, şi o să se poarte bine şi cu

tine. Şi eu te iubesc, dar trebuie să te duci cu ei. Îți va plăcea.

El spuse încă o duzină de „Nu!”, plângând incontrolabil, şi în cele din urmă bunicul său îl ridică în brațe şi ieşi pe uşă, privind cu regret spre Timmie.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Te iubesc, Blake, spuse Timmie, ştiind că el avea să uite în anii ce urmau. Nu conta. El o să aibă o viață hună, iar femeia care îl iubise pentru câteva zile nu era nevoie să fie ținută minte. Ea ştia că nu avea să-l uite niciodată – nici agonia acelui moment.

Stătu la Sfânta Cecilia cu sora Anne pentru câteva ore, suspinându-i în brațe, tânjind după copilul care aproape că fusese al ei, dar care nu avea să fie vreodată.

I el pe care crezuse că i-l trimisese Mark. Îi alunecase printre degete şi din inimă la fel cum o făcuse Mark cu ani în urmă. Se pare că soarta ei nu era să fie mama lui blake – sau a oricui. Se simțea ca şi când Mark murise din nou când ajunse acasă în noaptea aceea. Nu puica să îşi aducă aminte vreo durere mai chinuitoare ca aceasta. Pierderea insuportabilă a unui copil, fie că era al ei sau nu. Şi, doar pentru un minut, ea îl iubise.

Merse acasă singură în noaptea aceea, aducându-şi

aminte fața micuță, atât de asemănătoare cu a ei şi cu a lui Mark. Se rugă pentru fericirea şi siguranța lui, şi pentru fiul ei pierdut, aşa cum o mai făcea din când în când. Simțea că o parte din ea murise în noaptea aceea când îl duseseră afară pe Blake, şi el se întorsese să se uite la ea cu ochii aceia mari şi verzi care o implorau să îl salveze, iar ea nu fusese în stare. Stătu în pat şi plânse până aproape de dimineață. Trecură două zile până când fu în stare să se reîntoarcă la birou.

Avocatul le spusese lui David şi lui Jade ce se întâmplase, iar ei tăcură în mod înțelept când o văzură. Îi era greu să îndure. Tot ce putea ea să facă acum era să îşi trăiască restul vieții fără el.

Capitolul 11

În următoarea săptămână, Timmie fusese dureros de tăcută, în mijlocul pregătirilor finale pentru călătorie, şi arătase absolut groaznic. Jade şi David erau îngrijorați pentru ea, dar continuau să nu vorbească despre cele întâmplate. Sora Anne o sunase de câteva ori pe Jade să vadă cum mai era şi n îl fusese surprinsă să afle că Timmie era devastată. Îşi deschisese complet sufletul pentru a primi acel copil şi să-l scoată acum de acolo era ca şi cum şi-ar fi smuls un glonț din suflet. Încă mai sângera puternic, dar în tăcere. Faptul că mai pierduse o persoană din viața ei era o lovitură mult prea puternică. Pentru tot restul săptămânii, până plecară, nu se apropie de Sfânta Cecilia. Nu putea, deocamdată. Sora Anne înțelese asta.

La o săptămână după audierea lui Blake, plecară la New York. Era uşurată să lipsească o vreme din oraş. Spectacolul de la New York merse bine, la fel şi călătoria la Milano de după aceea. Ajunseră conform orarului la Paris, şi, pentru prima dată de săptămâni în şir.

I immie arăta puțin mai bine. Jade şi David erau uşurați să yadă asta.

În timp ce aterizau pe Charles de Gaulle, Timmie

Îl pomeni lui Jade în treacăt pe Jean-Charles Vernier. Se gândise la el în timpul zborului. Se simți ridicol să aducă vorba despre el. Totul i se părea acum lipsit de importanță, comparativ cu pierderea lui Blake. Avea să-i ia timp să se refacă.

— Ți-l mai aminteşti pe medicul de pe listă? întrebă rimmie privind în gol pe fereastră, în timp ce trenul de aterizare cobora.

— Cel care a avut grijă de tine când ai avut apendicită?

Timmie încuviință din cap.

— Ce-i cu el? A anulat? Să-l scot de pe listă?

Jade avea de ținut minte o mie de detalii, şi, ca de obicei, până să ajungă la Paris, erau stresați şi epuizați cu toții, dar la Milano mersese totul bine, la fel ca la New York.

— Nu, vine. Ezită un moment, apoi continuă: O să divorțeze.

Nu mai spuse nimic, iar Jade se holbă la ea.

— Încerci să-mi spui ceva? Jade era nedumerită. Îți place de el?

— A fost bun cu mine când am fost bolnavă. Şi da, îmi place de el. Dar nu în felul acela. Sunt perfect fericită de una singură. Probabil va fi oricum confuz o vreme.

Cum fusese şi ea după ce-l pierduse pe Blake. Se simțea ca un rănit care se târa pe picioare. Se tot întreba cum era el.

— Mie mi se pare că-ți place de doctorul ăsta, Timmie, i se Jade zâmbind, întrebându-se cât avea să dureze faza de regină de gheață.

Timmie era capabilă să se țină pe poziții vreme îndelungată, şi de multe ori făcuse asta, fiind convinsă că IUI avea să mai iasă vreodată cu vreun bărbat. Iar acum chiar credea asta cu tărie. Dar asta urma să se schimbe la un moment dat.

— I-am spus că venim astăzi la Paris. El m-a întrebat. Sunt curioasă dacă dă vreun semn.

O privi prudent pe Jade în timp ce rostea aceste cuvinte, iar secretara ei se arătă intrigată. Era ceva în felul în care vorbea despre el care-i trimitea lui Jade semnale de alarmă. Era bine s-o audă vorbind despre scopuri normale decât să plângă după copil.

— Mai ştii, spuse Jade vag, apoi se decise s-o avertizeze. Fereşte-te de bărbații însurați, Timmie. Chiar dacă zice că divorțează, ar putea să dureze ani de zile.

După propria ei experiență amară cu fostul ei iubit însurat, Jade era foarte sensibilă la acest subiect şi oarecum

paranoică. Timmie doar clătină din cap. Nu-şi făcea griji în privința lui Jean-Charles. Și-aşa nu era nimic între ei. Şi n-avea chef de romantisme.

— Nu ies cu el. Doar vine la dineu, spuse Timmie vag, hotărându-se în sinea ei că, dacă avea s-o sune, urma să considere că ar putea fi interesat.

Şi, dacă nu o suna înainte de dineu, evident că nu era. Era curioasă să afle. Nu flirtaseră nicio clipă în timpul convalescenței ei, dar îi plăcuse să stea de vorbă cu el. Avea ceva care-o făcea să se încreadă în el şi să se simtă în siguranță oricând era aproape.

Apoi avionul ateriză, iar ea nu mai aduse vorba despre el. Era prea ocupată să se mai gândească la el, dar, în ziua spectacolului şi a dineului, îşi dădu seama că nu sunase. Mesajul era clar. Nu era interesat. Eh, asta era. Nu era mare pierdere. Partea bună era că, fiind atât de ocupată, avea mai puțin timp să se gândească la Blake, deşi, de câte ori o făcea, o durea inima.

Fuseseră la fel de ocupați şi agitați ca întotdeauna şi înainte, şi după spectacol, dar totul mersese excelent. Presa adorase spectacolul, achizitorii deja plasau comenzi, iar după-amiaza târziu, înainte de cină, Timmie se simțea de parcă stătea de ani de zile în picioare. Era epuizată, dar

îmbătată de succes, ca întotdeauna după un spectacol, şi îşi dorea să se poată întinde pentru câteva minute, să tragă un pui de somn. Dar Jade programase două interviuri unul după altul, înainte de cină. Timmie abia avu timp să se schimbe şi apoi să alerge în sala privată de recepții şi să-şi întâmpine oaspeții. Ca de obicei, presa întârzia, achizitorii veneau toți grămadă, doi dintre clienții lor importanți tocmai intraseră, şi, chiar în spatele lor, îl văzu pe Jean-Charles aşteptând politicos să intre. Timmie stătea de vorbă cu unul dintre clienți, dar se întrerupse şi merse către el să-l întâmpine. La fel cum se întâmplase în câteva ocazii când venise s-o viziteze direct de la dineuri, purta un costum bine croit, bleumarin, era chiar mai înalt decât şi-l amintea, iar ochii lui păreau de un albastru şi mai intens. Ea purta o rochie neagră şi tocuri, cu părul dat pe spate şi cercei cu diamante în urechi. Era îmbrăcată simplu, dar elegant, însă rochia era mai scurtă decât ar fi fost pe gustul ei; cu toate astea, îi dădea un aspect tineresc, sexy, care-i plăcea. Era una dintre rochiile din colecțiile ei din acel sezon şi se bucura de mare succes.

— Bună seara, spuse politicos doctorul, dar ochii i se aprinseră când o văzu.

În ciuda căldurii din ochii lui, părea puțin cam țeapăn

printre invitații necunoscuți lui.

— Îți mulțumesc atât de mult că ai venit, spuse ea, cu un surâs cald.

Era foarte dezamăgită că n-o sunase în timpul săptămânii, dar n-avea niciun motiv s-o facă. Iar în acea seară nu venise la întâlnire, era doar un simplu invitat la dineu.

— Am auzit că spectacolul s-a bucurat de succes, o complimentă el, iar ea păru uimită.

— De unde ai auzit?

— Unul dintre invitați spunea asta la intrare. A zis că e cel mai bun spectacol al tău de până acum.

Ea păru încântată să audă asta şi-i făcu cunoştință cu alți câțiva invitați, înainte să-l lase iarăşi singur. Trebuia să se descurce. Mai avea treizeci de oameni de salutat.

Nu-l mai văzu până când se pregăteau să se aşeze la masă. Habar nu avea unde îl plasase Jade. Ceruse să fie «şezați în jurul ei cei mai importanți clienți şi achizitori, mr Jade se ocupase de restul. Îl observă în celălalt capăt al mesei, şi privirile li se întâlniră chiar când se aşeza.

El îi zâmbi, apoi continuă să discute cu femeia aflată lângă el, achizitor de la un magazin din New hfork. În fiecare capăt erau aşezați cei de la presă, editorii de la Vogue

urmând să stea aproape de ea.

Era o seară de muncă pentru Timmie, şi îi părea rău că nu-i putea vorbi, dar trebuia să fie ambasadoarea şi purtătoarea de cuvânt pentru Timmie O. Avea treburi de care să se ocupe, aşa că nu apucă să fi vorbească iarăşi decât în clipa în care el, pregătindu-se de plecare, veni să-i ureze noapte bună.

— Ai fost foarte amabilă să mă inviți, îi spuse el cu multă căldură.

— Îmi pare rău că nu am apucat să vorbim, replică ea cu sinceritate. Serile de genul ăsta reprezintă mereu muncă pentru mine. Sper că te-ai simțit cât de cât bine.

Mâncarea şi vinurile fuseseră delicioase, deşi Timmie ştia că el nu băuse mult. Dar măcar cina fusese excelentă, şi toată lumea părea mulțumită. Atmosfera salonului era elegantă şi intimă, iar pe masă fuseseră puse aranjamente de flori. Jean-Charles observă cât erau de frumoase.

— Mă întrebam dacă... poate... Când pleci din Paris?

— Poimâine, spuse ea, surprinsă că o întrebase, din moment ce nu primise niciun semn de la el toată săptămâna.

— Ai vrea să ieşim să bem ceva mâine? Mă tem că la prânz şi cină sunt ocupat. Eşti liberă să bem un pahar?

întrebă el, părând nervos şi timorat.

Timmie era surprinsă. Nu se aşteptase să-l vadă din nou, după acea seară. Iar a doua zi era complet liberă, îşi rezervaseră o zi pentru împachetat. De data asta, nu mai avea câteva zile de petrecut de una singură în Paris, cum făcea mai mereu. Aveau întâlniri importante în New York, înainte să revină în L.A.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea invitației lui. Avea să fie plăcut să stea iar de vorbă cu el, fără atâția oameni în jur. Pentru ea, fusese o noapte solicitantă. La ce oră?

— La şase? întrebă el, iar ea aprobă din cap.

— La bar? Când el ezită, ea se gândi că s-ar putea să ție nervos din cauză că i se părea ciudat să fie văzut cu o femeie când căsnicia lui era pe ducă. Poate preferi apartamentul meu?

Mai fusese acolo, şi părea mai discret pentru el.

— Sună foarte bine. Ne vedem mâine, spuse el, apoi îi scutură mâna şi plecă.

Timmie nu-i menționă nimic lui Jade despre invitația lui. Amândouă erau prea obosite să mai discute despre altceva în afară de succesul evident al petrecerii. Atât ade, cât şi David trebuiau să se trezească dimineața de-vreme, să se asigure că totul era împachetat. Timmie plănuia să dea

ultima serie de telefoane până în prânz.

A doua zi după-amiază, când Jade o întrebă pe Timmie ce dorea să facă la cină, aceasta îi menționă că avea să bea un pahar cu Jean-Charles Vernier.

— Da?

Jade părea aproape la fel de surprinsă pe cât fusese Timmie când o invitase el.

— Mda, spuse Timmie cu lejeritate. Nu e mare chestie, A fost frumos din partea lui să mă întrebe.

Jade nu-l mai văzuse până în noaptea precedentă, dar era gata să cadă de acord că era un bărbat arătos.

— Vreți să luăm cina în camera mea după aceea sau vreți să ieşim?

Timmie i-ar fi luat dacă ar fi vrut, dar atât David, cât şi Timmie păreau storşi de vlagă. Lucraseră ca nebunii ore întregi, şi chiar şi ea însăşi era obosită, după acea săptămână teribilă.

— Te deranjează dacă o să comandăm la room-service? întrebă Jade pe un ton de scuză, şi cu o privire uşurată l i mm le îi spuse că era în regulă.

Îi părăsi ca să-şi perie părul, să-şi pună nişte pantofi mai potriviți şi să se spele pe față, înainte de întâlnirea cu doctorul ei. Nu era sigură de ce o invitase. În mod evident,

nu era interesat s-o curteze, din moment ce n-o sunase toată săptămâna şi fusese foarte circumspect la cină. Era convinsă că făcea asta din politețe, ceea ce pentru ea era ok. Discuțiile lor de când fusese ea bolnavă se dovediseră întotdeauna plăcute. Îşi puse pantaloni negri şi un pulover, tocuri şi îşi pieptănă părul lung, roşu, prinzându-şi o agrafă de un verde aprins într-o parte. Arăta elegantă, dar sexy şi relaxată când auzi soneria şi merse să deschidă. El păru foarte serios pentru un moment, apoi zâmbi. Mereu i se luminau ochii când surâdea. Îşi amintea asta de acum patru luni. Avea ochi blânzi, buni, calzi, albaştri. Purta o cămaşă albastră, un sacou, pantaloni şi o cravată neagră, sobră. Când intră, ea observă că avea pantofii proaspăt lustruiți.

— Bună seara, Timmie, spuse el prudent.

Ei i se păru emoționat, ceea ce era neobişnuit pentru el. Niciodată nu mai fusese astfel.

— Ai avut mult de lucru astăzi? o întrebă el, în timp ce amândoi se aşezară, iar ea îl întrebă ce voia să bea.

El ceru şampanie, din moment ce nu era în timpul programului. Ea îşi luă un pahar cu apă minerală şi se aşeză pe canapea în fața lui.

— Da, am avut, spuse ea zâmbind. Ziua de după spectacol este mereu încărcată. Îți mulțumesc că ai venit aseară

la dineu.

Văzuse că stătuse între două femei inteligente şi spera să se fi simțit bine.

— A fost foarte frumos. A fost drăguț din partea ta să mă incluzi şi pe mine.

El zâmbi călduros, şi ea zări o frântură din expresia lui prietenoasă, blândă, familiară, ce-i amintea de orele în care discutaseră la spital, cu patru luni în urmă.

Murea de curiozitate să-l întrebe despre stadiul în care era căsnicia lui, dar nu îndrăzni. În schimb, îl întrebă de copii, iar el spuse că erau bine.

— Mulțumesc pentru cartea poştală din toamnă, spuse ea cu un surâs timid. Aproape ți-am răspuns, apoi m-am gândit că e ridicol.

El îşi suflecă atunci mâneca zâmbind larg, şi ea văzu ceasul.

— A fost un dar foarte frumos. Ai fost rea să faci asta, o certă el.

— Îmi place să fiu rea, replică ea. Tu ai fost foarte bun cu mine cât am fost bolnavă.

Acum, întâmplarea părea la ere întregi distanță. Bănuia că şi alți pacienți îi oferiseră cadouri similare înainte de ea, dar era mereu puțin riscant ca ea, o femeie singură, să

dăruiască ceva unui bărbat, cu atât mai mult dacă acesta era căsătorit, ceea ce nu mai părea să fie cazul acum, având în vedere ce îi spusese la telefon când îl sunase să-l invite, cu câteva săptămâni în urmă.

— Pleci mâine la New York? întrebă el, iar ea încuviință din cap. Pentru afaceri sau de plăcere? continuă el, şi ea râse din nou, în timp ce el începea să se relaxeze.

Arăta minunat când râdea.

— Am numai afaceri în viața mea, doctore. Nici pic de plăcere. Doar muncă. Cred că de la asta ne-am certat prima dată, înainte să-mi explodeze apendicele. Ți-am spus că nu am timp să mă ocup de el decât după spectacol.

Amândoi îşi aminteau perfect, şi ea îşi aduse aminte de enervarea lui şi de predica pe care i-o ținuse, despre cum erau şi alte lucruri în viață mai importante ca munca – sănătatea, de exemplu. Şi, fireşte, nu-l ascultase.

— A fost foarte nechibzuit din partea ta, o certă el, şi ai plătit un preț mare pentru asta, mă tem.

Ea clătină din cap, gândindu-se la asta, şi ochii li se întâlniră când el îşi puse jos paharul.

— A fost totul în regulă de când nu ne-am mai văzut?

O privea de parcă-i păsa, ceea ce o mişcă. Era un om

Imn. Îşi aminti cât de rău îi păruse că era căsătorit în

clipa când îi văzuse prima dată verigheta. Se uită iarăşi şi observă surprinsă că tot acolo era. El îi observă privirea şi încuviinţă din cap.

— E greu să renunţ la obiceiurile vechi. Nu sunt sigur că sunt gata să fiu perceput drept burlac.

Recunoscuse sincer, şi era o schimbare mare pentru el, după douăzeci şi şapte de ani de căsătorie. Cu patru luni în urmă, susţinea cu încăpăţânare că oamenii trebuie să rămână căsătoriţi, în ciuda drumurilor diferite, a intereselor separate şi a oricăror încercări la care-i supune viaţa, mai ales dacă aveau copii. Se întrebă ce se schimbase de-l făcuse să-şi schimbe părerea. 1

— Şi eu mi-am purtat verigheta pentru mult timp, spuse ea cu delicateţe, apoi se decise să-l întrebe. Ce s-a întâmplat?

El oftă şi o privi, de parcă se confrunta cu un mister de veacuri.

— Să fiu sincer, Timmie, nu ştiu. Pur şi simplu, n-am mai rezistat. Aveam aceleaşi certuri ca întotdeauna, apoi m-am trezit într-o zi şi am ştiut că mor dacă o mai ţin aşa încă un an. Devenisem complet străini. O respect foarte mult, şi, la urma urmelor, e mama copiilor mei. Dar de ani de zile ducem vieţi separate. Nici măcar nu suntem amici.

Începeam să ne urâm reciproc. Nu mai vreau să trăiesc aşa. Nu vreau să fiu un astfel de om. Mi-am dat seama că sunt mort pe dinăuntru. Sau cel puțin aşa am crezut că sunt. Pur şi simplu nu mai vreau să sufăr sau să mă mai simt aşa. Ştiam că trebuia să scap de toate astea.

Timmie ştia că asta era ceea ce punea capăt majorității căsătoriilor, prăpastia vastă care se căsca uneori când oamenii erau prea diferiți şi doar se adâncea dacă erau forțați să rămână împreună.

— Căsătoria noastră a murit undeva pe drum, continuă Jean-Charles, foarte deschis cu ea, şi tot ce am simțit vreodată unul pentru celălalt a murit odată cu ea. Ştiam că trebuia s-o îngropăm odată şi-odată. Ar fi fost crud pentru noi şi chiar şi pentru copiii noştri să n-o facem. E groaznic să pui capăt unei căsnicii, dar poate e chiar mai rău să trăieşti aşa.

Era cam ce-i spusese ea cu patru luni în urmă. Pe atunci nu era pregătit să audă asta. Iar acum, ea era cea uimită de o asemenea mărturisire, având în vedere cât de retras, formal şi reticent era în mod normal când era vorba despre viața lui personală.

— Cum au reacționat copiii?

Ştia că divorțul era mult mai rar în Franța, spre deosebire

de State, iar reacția lor era probabil mai puternică şi diferită de cum s-ar fi aşteptat cineva de la copiii americani.

— Le-am spus acum câteva săptămâni. A fost groaznic. Şi nu sunt pe deplin sigur că ne-au crezut. Soția m-a rugat să rămân până la sfârşitul anului şcolar, şi am căzut Je acord. Ne vindem apartamentul, ceea ce va fi iarăşi

O mare schimbare pentru copii. Cel puțin pentru fiicele mele, amândouă fiind încă acasă. Fiul meu e la medicină, aşa că îl vedem rareori. Sunt vremuri grele pentru noi toți.

Timmie îşi putea da seama doar privindu-l că se simțea extrem de vinovat. Îşi alesese propria uşurare şi fericire în locul lor, iar ea ştia din tot ce-i spusese el înainte că asta era contrar tuturor convingerilor sale. Era ultima persoană la care s-ar fi aşteptat să divorțeze. Şi ştia că

1 trebuia să fi simțit că era în joc supraviețuirea lui, altfel n-ar fi luat o asemenea decizie serioasă. Intuise corect că ultimele patru luni fuseseră foarte dificile – sau pur şi simplu ultima picătură.

— Sper că fiicele mele mă vor ierta în final. Fiul meu e mai mare şi puțin mai iertător. Situația aceasta a fost foarte grea pentru soția şi pentru fiicele mele.

Ea îşi aminti brusc de Jade şi de toată agonia prin care trecuse din cauza iubitului ei însurat.

— Se vor adapta în timp. Copiii se adaptează mereu. Ele te iubesc. Sunt sigură că şi pentru tine e foarte greu. Este o schimbare mare pentru voi toți. Când ai luat decizia?

— Imediat după Crăciun. Sărbătorile au fost un coşmar. Am decis că pur şi simplu nu mai pot face asta. Aşa că, după ce m-am chinuit gândindu-mă la toate acestea, am decis să nu mai stau. A fost o hotărâre groaznic de greu de luat.

Putea vedea din ochii lui că spunea adevărul. Era ceva foarte nou încă, pentru toți. Trecuseră doar şapte săptămâni de la Crăciun. Probabil că el era frământat de cum să le spună copiilor când îl sunase ea luna trecuții. Erau vremuri grele pentru el – pierdere, adaptare şi schimbare. O schimbare enormă pentru ei toți.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, privindu-l cu multă blândețe.

Putea vedea cât de greu îi era şi i se rupea inința pen1 tru el. Privirile li se întâlniră şi rămaseră împreunate pentru o clipă lungă, în tăcere.

— Căsătoria era moartă de ani de zile, spuse el cu voce răguşită.

— Am simțit asta, replică ea cu prudență, când am discutat în octombrie. Dar atunci aveai puncte de vedere

foarte diferite. N-am fost de acord cu tine că e bine ca i un om să continue un mariaj care nu merge, dar fieca1 retrebuie să ajungă singur la aceste concluzii. Eu n-am avut şansa să aleg. Soțul meu doar mi-a trântit veştile în față şi-a plecat.

Veştile însemnând că o părăsea, că era homosexual şi că avea un iubit de care era îndrăgostit nebuneşte, şi toate astea la doar câteva luni după moartea lui Mark. Chiar şi acum, abia se putea gândi la trauma prin care trecuse fără să-i vină să plângă – şi putea zări lacrimi şi în ochii lui Jean-Charles. Fără să stea pe gânduri, se întinse şi-i luă mâna într-a ei, aşa cum făcuse şi el pentru ea când fusese speriată.

— Ştii, totul va fi bine. Copiii se vor obişnui. Soția ta va fi în regulă. Vă veți obişnui. Doar că treci printr-o perioadă foarte grea acum. Dar oamenii se adaptează la genul acesta de lucruri. Durerea şi spaima nu țin la nesfârşit. În final, nu te vei mai simți vinovat, spuse ea surâzându-i cu blândețe, în timp ce el clătina din cap, recunoscător pentru bunătatea ei şi pentru atingerea caldă a mâinii ei, pe care o ținea. Nu voia să-i dea drumul – şi nici Timmie nu voia asta. Îşi redesco1 pereau legătura din urmă cu patru luni, iar acum era în mod subtil diferită.

— Nu mai erau pacientă şi medic! ci bărbat şi femeie. Amândoi aveau acum roluri similare, dar nu mai purtau măştile în spatele cărora să se mai ascundă.

— E greu de imaginat, spuse el încet. Mulțumesc.

Jade intră în cameră să întrebe ceva, văzu că se țineau de mână şi înțelese că era un moment total 1

nepotrivit. Ieşi la fel de repede precum intrase, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton de scuză. Cred că eşti ocupată.

— Deloc, spuse ea pe un ton liniştitor. Timmie fusese mereu o persoană ocrotitoare. Fiindcă îşi pierduse fiul cu doisprezece ani în urmă şi pentru că nu exista niciun bărbat important în viața ei, îşi împărțea cu generozitate timpul şi afecțiunea către angajații ei, care o iubeau cu atât mai mult pentru asta. Iar acum, ascultând toate lucrurile liniştitoare pe care i le spusese, el putea vedea complexitatea caracterului ei şi căldura dragostei ei, pe care nu le putuse remarca în octombrie, când ea însăşi fusese atât de înspăimântată. Acum, că îşi revenise, totul îi era mai limpede. Timmie nu era doar caldă şi generoasă, ci şi rezistentă ca o stâncă. Rareori lăsa să se vadă traumele trecutului, cu excepția compasiunii pe care o arăta altora.

— Am terminat totul astăzi. Asistenţii mei sunt obişnuiţi să mă caute la orice oră din zi şi din noapte, spuse ea, conştientă că Jade intrase fără să bată la uşă.

— Sunt foarte norocoşi să se poată baza pe tine.

Acum putea vedea ce forţă avea. Şi nu doar pe plan mondial, ci în inimă şi-n întreaga fiinţă. Trebuia să fie, n vând în vedere că supravieţuise tuturor încercărilor prin i are trecuse, ororilor copilăriei ei de orfană. Îşi amintea în detaliu tot ce-i povestise şi o admira cu atât mai mult. Acum putea vedea unde ajunsese, într-un loc plin de blândeţe şi bunătate. Chiar dacă o plăcuse înainte, înţelegea că o subestimase. Era într-adevăr o femeie remarcabilă, cu o inimă de aur.

— Sunt foarte norocoasă să-i am, spuse Timmie referindu-se la angajaţii ei. Sunt ca o familie pentru mine. I’etrecem enorm de mult timp împreună. Sunt nişte oameni minunaţi.

— Ca tine, replică el încet. Am fost foarte impresionat de ce mi-ai povestit la spital, în octombrie. N-am uitat. Nu cunosc prea mulţi oameni care să fi trecut prin asemenea încercări teribile şi totuşi să aibă realizările tale.

— Nu fi prea impresionat, zise ea. Aminteşte-ţi ce groaznică am fost când am făcut peritonită. Când mi se

întâmplă asemenea lucruri, mă transform în cinci minute într-un copil de cinci ani, groaznic de speriat. Poate pățim cu toții asta. Urăsc să recunosc, dar nu mai am rezistența de odinioară. Acum lucrurile care mă sperie mă lovesc mult mai tare. În final, loviturile pe care le-ai îndurat își iau obolul.

— Şi eu mă simt aşa uneori, în legătură cu eroziunea timpului şi a vieții. Cred că dezamăgirile căsătoriei noastre m-au ostenit mai mult decât am conştientizat. Eram atât de obosit să fiu mereu acuzat şi criticat… Eram obosit să simt că niciodată nu făceam de-ajuns. În ziua în care le-am spus copiilor mei că divorțăm, am crezut că mor când i-am văzut plângând. M-am simțit de parcă îi omorâsem. Le-am făcut ceva groaznic. Dar, în ciuda acestui fapt, nu pot să mai stau.

Părea devastat în timp ce vorbea, iar Timmie îi susținu privirea.

— Nu i-ai omorât, îi spuse ea îndurerată. Doar că nu ştiu asta încă. Tot ce trebuie cu adevărat să ştie acum este că îi iubeşti. Asta nu se va schimba. După ce înțeleg asta, se vor linişti şi toată lumea se va simți mai bine. Se vor obişnui în timp cu schimbarea. Îşi vor vedea de viețile lor. Tu ai dreptul la propria viață.

— Îmi tot fac griji că nu mă vor ierta niciodată, spuse el cu tristețe.

— Copiii mereu îşi iartă părinții care-i iubesc. Ea surâse atunci, şi lumina din ochii ei îi pătrunse până în suflet. I-am iertat până şi eu pe ai mei pentru că au murit.

Agonia pe care i-o adusese moartea părinților ei îi transformase copilăria într-un coşmar şi-o condamnase la o viață petrecută printre străini. Dar în final o transformase într-o persoană mult mai complexă, mai afectuoasă şi-i conferise capacitatea de-a arăta compasiune pentru eşecurile, tragediile şi bolile altora, aşa cum simțea acum pentru necazurile lui.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Nu ştiu de ce, dar am ştiut că mă vei înțelege… Sau poate ştiu de ce. Eşti o femeie foarte puternică şi ai un suflet bun, spuse Jean-Charles încet, în timp ce continuară să se țină de mână.

— Nu sunt mai puternică decât tine, Jean-Charles. Toată istoria asta e foarte recentă. Ai luat o decizie foarte importantă şi toată viața ta e dată peste cap. Îți promit, lucrurile se vor linişti din nou.

Părea liniştitoare şi calmă, iar el simți cum absoarbe consolarea a tot ce-i spusese. Zâmbi în vreme ce o privea cu ochii lui de un albastru vibrant, adânc. Ai ei erau verzi şi

limpezi precum cristalul.

— De ce oare te cred? Eşti o femeie foarte liniştitoare. Şi, în acelaşi timp, foarte convingătoare.

Totul la Timmie emana putere.

— Cred că, dincolo de teamă şi de vinovăție, ştii că im dreptate.

— Mereu spui adevărul? o întrebă el.

Era o întrebare interesantă, care merita un răspuns sincer din partea ei.

— Cât de des pot. Timmie zâmbi mai larg. În majoritatea cazurilor, oamenii nu vor să-l audă. Îşi aminti ultima sa întâlnire cu Zack. Fusese cu şase săptămâni ui urmă, nu mai auzise de el de-atunci şi ştia că nici nu avea să mai audă. Spre surpriza ei, nu mai conta. Era de parcă n-ar fi existat niciodată în viața ei – şi, de fapt, nici nu existase. Fusese doar o iluzie şi ceva la îndemână. Ican-Charles era un om foarte iubitor, grijuliu. Putea vedea asta în ochii lui şi ştiuse acest lucru încă din octombrie. Îl văzuse altfel atunci. Aparținea altcuiva. Acum părea să plutească prin spațiu, încercând dispei it să-şi găsească echilibrul. Nu era obişnuit cu asemenea nisipuri mişcătoare şi îi venea greu să trăiască aşa. Simplul fapt că vorbea cu Timmie îl ajuta mai mult decât se aşteptase vreodată. Când o invitase la un pahar,

intenționase doar să petreacă o oră sau două într-o companie foarte plăcută. Acum, spre uimirea lui, descoperea altceva. Nu ştia ce, dar ceva la ea îl mişca profund, şi simțea o atracție puternică, inexplicabilă, aproape irezistibilă față de ea.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, spuse Jean-Charles, simțindu-se vulnerabil şi oarecum nechibzuit. Acum patru luni de zile, el îi oferise putere şi sprijin, iar acum se întorsese roata, şi ea făcea acelaşi lucru pentru el. Era un schimb echitabil, mai mult decât şi-ar fi imaginat atunci. Ce păcat că nu mai rămâi câteva; zile! Dar presupun că nu e foarte amuzant pentru tine, să stai aici şi să mă asculți cum îți spun despre necazujrile mele.

— Toți trecem prin vremuri grele. Le-am avut şi eu pe ale mele. Tuturor ne vine rândul. Nu te simți vinovat; Până la urmă, asta ne face oameni.

Conştientiză din nou, privind-o, ce femeie excepțională era, că ajunsese atât de departe, îndurase atâtea şi tot îşi păstrase omenia şi compasiunea. În timp ce se gândea la asta, prin mintea ei treceau gânduri aproape identice despre el.

— Îmi pare rău că nu mai stau câteva zile în plus în Paris. Nici măcar nu vorbesc franceza, dar a fost mereu oraşul

meu de suflet. Ador să vin aici cu orice ocazie.

— E un oraş frumos, spuse el zâmbind. Încă îl apreciez, chiar dacă am trăit aici toată viața.

— Eşti originar din Paris?

— Sunt, deşi familia mea a venit din Lyon. Încă mai am veri acolo şi în Dordogne. Şi aceea e o parte minunată a țării. E ținutul cailor pentru noi, spuse el, încercând să însenineze atmosfera după confesiunile pe care i le făcuse.

Îşi dezgolise sufletul şi se simțea oarecum jenat.

— Chiar am fost acolo, de fapt, în vizită la nişte prieteni, spuse Timmie.

Apoi, fără niciun motiv anume, îi povesti despre Blake, despre cum se îndrăgostise de el imediat, cum voise să-l adopte, dar îl pierduse în câteva zile. Ascultând-o, fu din nou cuprins de un sentiment de milă. Încă o pierdere pentru Timmie.

— Ce rău îmi pare că s-a întâmplat aşa, spuse el cu compasiune, cu ochii lui mari adânciți într-ai ei.

— A meritat să-l iubesc, chiar şi pentru câteva zile. Era un băiețel adorabil.

Jean-Charles o admiră iarăşi pentru sufletul ei minunat. Aruncă apoi o privire la ceas şi văzu cu tristețe că era timpul să plece, ceea ce nu îl bucura deloc, li făcuse atât de bine

să-i vorbească! îi părea rău că nu locuiau în acelaşi oraş şi nu puteau fi prieteni. Mereu găseau atâtea să-şi spună.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea îl privi surâzând în timp ce se ridica.

— Ar trebui să treci odată prin California. Poate acum, că eşti liber, vei veni.

Poate astfel îi oferea ceva la care să se gândească, schimbându-i puțin starea de spirit.

— Poate. N-am mai fost de ceva vreme pe acolo. Mă duc mai mult la New York.

— Nu-i nici pe departe atât de distractiv, replică ea şi merse spre el, apoi, de parcă fuseseră amândoi traversați de un curent electric, rămase uitându-se în sus spre el.

Iar el nu spuse niciun cuvânt în timp ce privea în jos la ea. Ea avu un moment scurt de nebunie temporară şi aproape i se aruncă în brațe. Fu nevoită să se oprească şi să opună rezistență unei atracții aproape irezistibile, şi se întrebă dacă şi el simțise acelaşi lucru. „Sigur că nu”, îşi spuse ea, în timp ce el făcu un pas înapoi şi o privi. Pentru câteva clipe lungi, niciunul nu ştiu ce să-şi spună. Apoi, simțindu-se prost, el îi mulțumi pentru şampanie.

— Să ajungi cu bine înapoi în California, îi ură el, căutând ceva de zis în vreme ce se îndrepta spre ieşire.

Vorbiseră atât de mult şi acum nu-şi mai găsea cuvintele potrivite.

— De fapt, merg la New York pentru câteva zile. Nu revin în California decât săptămâna viitoare, spuse ea, ameţită. Amândoi umpleau aerul cu vorbe goale. Ceva mult mai amplu şi mai adânc se petrecuse între ei.

Dacă ar fi crezut în aşa ceva, Timmie i-ar fi spus dragoste din senin, dar renunţase de mult la asemenea noţiuni romantice, şi el la fel. Trebuia să fie altceva. Poată o legătură adâncă, fără cuvinte, de admiraţie reciprocă, care poate într-o bună zi avea să evolueze într-o prietenie adevărată. Încercă să se convingă că asta era.

— Ai grijă de tine, Jean-Charles, spuse ea, căutându-i iarăşi ochii, de parcă acolo îşi putea găsi răspunsul la întrebări.

Dar tot ce văzu era propria ei confuzie oglindită într-a lui.

— Şi tu la fel, spuse el. Sună-mă dacă pot face vreodată ceva pentru tine, dacă ai nevoie de un sfat medical.

Era tot ce-i putea oferi acum. Dar era ceva complet diferit de situaţia anterioară. Era ceva mult mai profund şi mai intens. Avea forţa unui val la reflux.

Ea îl urmă în drum spre uşă, şi, chiar înainte să plece, el îi dădu o carte de vizită cu toate numerele, adresele şi e-

mailul său, „în caz că-i trebuiau”, şi i le ceru pe ale sale. Ea i le notă pe o bucată de hârtie, apoi îl îmbrățişă de parcă erau prieteni vechi.

— Au revoir, spuse ea, iar el zâmbi.

— Merçi, Timmie, replică el, cu accentul lui franțuzesc delicios.

Apoi fără să-i mai spună nimic plecă, iar ea rămase uitându-se la uşa pe care o închisese cu delicatețe, în timp ce Jade intră în cameră şi rămase privind-o. Timmie se întoarse şi-o fixă cu ochii mari, uimiți.

— Eşti bine? întrebă Jade, privind-o şi nevenindu-i să creadă. În doisprezece ani, n-o văzuse niciodată pe Timmie arătând aşa. Nici Timmie nu mai simțise nici pe departe ceva asemănător. Nici măcar în octombrie, când se întâlniseră. Totul fusese diferit de data asta – la fel cum fuseseră şi ei.

— Sunt bine, spuse Timmie prefăcându-se că face ordine.

Trebuia să facă ceva ca să nu alerge după el. Orice se întâmplase, o bulversase complet. Era amețitor. Se simțea de parcă tocmai îi căzuse tavanul în cap.

Apoi Jade o privi din nou.

— Doamne, te-a sărutat?

Nu-i venea altă explicație în minte pentru felul în care

arăta Timmie.

— Fireşte că nu, spuse Timmie cu o voce clară şi puternică. Doar am vorbit.

Simțea dorința de-a păstra pentru ea ceea ce discutaseră şi nu mai oferi altă explicație.

— Despre ce? întrebă Jade, brusc bănuitoare, din moment ce practic vorbind era un om însurat.

— Despre toate. Viață. Copii. Divorțul lui.

— Doamne, îmi amintesc toate astea. Era atât de re-cunoscătoare acum că era cu un bărbat celibatar. Nu s-a mutat încă?

Ştia toate întrebările ce se puteau pune. David intră în cameră.

— Cine să se mute? întrebă el confuz.

— Medicul francez. Timmie tocmai a băut ceva cu el.

— Pare de treabă.

— O să fie şi mai de treabă după ce divorțează, spuse Iade cu asprime, dar Timmie nu zise nimic în timp ce asistenții ei vorbeau, fără a-şi da seama că Timmie abia putea articula vreun cuvânt sau vreun gând.

— Nu mai fi aşa paranoică, o certă David. Dă-i o şansă tipului.

— Nu vreau să pățească Timmie ce am pățit eu, spuse

Jade, aruncând o privire către şefa ei.

Timmie stătea acolo, ca lovită de trăsnet.

— Eşti bine? întrebă David, mult mai delicat ca Jade.

Putea vedea că i se întâmplase ceva cutremurător.

— Nu ştiu, răspunse Timmie cu sinceritate. Mi s-a întâmplat ceva ciudat.

Sentimentul era atât de puternic, încât i se părea aproape înspăimântător.

— Poate şi lui i s-a întâmplat, spuse David încurajator. Pare mensch. Eu îl aprob.

Timmie zâmbi.

— Nu aşa repede, adăugă Jade, iar David zâmbi larg.

— Ştiți ce zi e azi? le întrebă el, iar ele îl priviră fără să înțeleagă.

— Joi? presupuse Timmie, părând confuză.

— Corect. Dar, mai bine de-atât, este paisprezece februarie, Ziua îndrăgostiților. Poate te-a săgetat Cupidon. Timmie zâmbi şi clătină din cap.

— Am trecut de toate astea. E doar un amic, insistă ea, apoi sunară la room-service şi luară cina împreună.

Nu-l mai menționă pe Jean-Charles, dar nu se putu opri să nu se întrebe dacă avea să o sune în acea noapte. N-o sună, şi deja se băgase în pat când auzi că a primit un e-

mail. Nu rezistă şi se ridică să vadă de la cine era.

Inima îi bătu cu putere când văzu că era de la el. Îl deschise şi se uită la ce îi scrisese, devorând fiecare cuvânt.

Swnt foarte tulburat după ce te-am văzut astăzi.

Am petrecut un timp minunat, şi acum nu mi te mai pot scoate din minte. Arătai extraordinar. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine. Eşti atât de înțeleaptă şi de bună. Am înnebunit eu, sau şi tu eşti la fel de tulburată? J-C.

Se aşeză imediat să scrie, cu mâinile tremurătoare, întrebându-se cât de mult ar trebui să mărturisească. Se decise să fie la fel de cinstită cu el pe cât îi spusese că era de obicei. Toate avertismentele lui Jade nu însemnau nimic pentru ea.

Da, şi eu sunt tulburată. Şi mie mi-a plăcut foarte mult să te văd. Parcă a căzut cerul pe mine. Habar nu am ce înseamnă. Tu ce crezi? Nebunia e contagioasă? Am nevoie de sfaturi medicale? Dacă da, te rog, răspunde-mi imediat. Mă gândesc la tine. T.

Era, de fapt, mai mult decât avusese de gând să-i spună, dar trimise e-mailul înainte să se poată opri sau să schimbe ceva. El îi răspunse imediat.

Nebunia este contagioasă. Este o stare patologică foarte primejdioasă. Ai grijă. Poate ne-am îmbolnăvit amândoi.

Orice ar fi, este un caz foarte serios, clar. Când te întorci? J-C.

Nu ştiu. La mulți ani de Ziua îndrăgostiților. T.

Oh, Doamne... Asta explică totul. Să fie Cupidon la mijloc? Am să te sun la New York. Bon voyage.

Je t'embrasse. J-C.

Ştia că Je t'embrasse înseamnă „te sărut". Deci Jade avea dreptate, la urma urmelor. O sărutase... Inima ei l ătu mai tare când se gândi că avea să o sune la New York. Voia să reziste, ştia că trebuia. Era nebunie curată. Ea locuia în Los Angeles, iar el aici. Nici măcar nu divorțase încă. Iar adulții întregi la minte nu se îndrăgosteau aşa din senin. Pur şi simplu aşa ceva nu se putea întâmpla. N-avea să permită asta. Dar, chiar rând gândea aceste lucruri, îşi dădu seama că nu fusese niciodată atât de nebună după cineva. Sământa fusese plantată cu luni înainte. Poate cartea lui poştală cu apusul de soare chiar fusese un mesaj ascuns. Iar acum, de Ziua îndrăgostiților, căzuse cerul peste ei amândoi. Şi cel mai ciudat lucru era că li se întâmplase în acelaşi timp. Tot ce putea face acum era să spere că o s-o sune, cum promisese. Şi apoi ce urma? Habar tui avea.

Capitolul 12

Zborul până la New York i se păru nesfârşit. Timmie ahia vorbi cu David şi cu Jade, şi de data asta nu mai leuşi să doarmă, cum făcea de obicei. Nici măcar nu putea să muncească sau să citească.

Se gândea doar la Jean-Charles. Tot nu înțelegea ce li se întâmplase noaptea trecută. Era foarte drăguț să pretindă că era opera lui „Cupidon”, dar ce Dumnezeu îi lovise şi de ce? Nu se putu abține să nu se întrebe dacă de fapt se întâmplase asta cu patru luni în urmă. Nici măcar nu ştia despre ce era vorba. Dar fusese evident pentru amândoi că se întâmplase ceva. Orice ar fi fost. Î

La controlul vamal din New York ea declară cele câteva lucruri pe care le cumpărase. David ieşi să caute limuzina, în timp ce Jade se uita după un hamal. Din obişnuință, Timmie îşi deschise mobilul în timp ce-l urma pe David afară, ca să fumeze. În clipa următoare, telefonul sună. Era Jean-Charles.

— Alo? Abia trecuse de uşă, iar David îi făcea semn.

Găsise maşina. Îi făcu din mână şi intră, în timp ce

David se duse înapoi înăuntru după bagajele lor.

— Cum a fost călătoria?

Suna foarte franțuzeşte şi foarte sexy la telefon. Zâmbi doar cât îl auzi.

— Foarte lungă, recunoscu ea. Mă gândeam la tine.

— Şi eu. Unde eşti acum, la hotel?

— Nu, tocmai am ieşit din aeroport. Te-ai sincronizat perfect. Abia mi-am deschis telefonul şi iată-te.

— Toată ziua m-am gândit la tine, îi mărturisi el. Era nouă seara pentru el şi avusese o zi foarte lungă. Tocmai terminase cu ultimul pacient de la spital, îi spuse el, şi era în maşină, în drum spre casă. Timmie, ce s-a întâmplat ieri? Părea la fel de lovit de fulger ca ea – şi la fel de confuz.

— Nu ştiu, spuse ea încetişor. A fost Ziua îndrăgostiților. Poate asta explică tot.

Nu-i venea să creadă ce-i spunea. Îşi protejase ani de zile inima şi-şi promisese să rămână celibatară şi acum se îndrăgostea de el şi vorbea despre Ziua îndrăgostiților. Poate chiar înnebunise. Dar, dacă aşa era, şi el părea la fel de nebun, iar ei îi plăcea la nebunie că o sunase. O făcea să se simtă iar ca o puştoaică. Apoi se gândi la ceva ce voise să-l întrebe.

— Era vreun mesaj ascuns în cartea poştală pe care mi-ai trimis-o toamna trecută? Aceea cu apusul de soare în

Normandia?

Murea de curiozitate.

— Atunci nu mi s-a părut. Dar poate era. Acum mă gândesc că trebuie să fi fost. Am cumpărat pentru ține icea carte poştală şi m-am gândit mult ce să-ți scriu. Înainte de toate, nu voiam să fac greşeli în engleză.

Ea surâse când îl auzi recunoscând. Totul la el o sensibiliza acum. Adora combinația de putere şi sensibilitate din el, compasiunea şi inima lui bună, grija pentru copiii săi, faptul că era atât de nedumerit de ce li se întâmpla – asemenea ei. Nu era absolut nimic la el care să-i displacă.

— Dar am fost foarte atent la ce ți-am spus. Nu voiam să spun prea mult sau prea puțin. Am fost mişcat de ceasul minunat pe care mi l-ai dăruit. Am mai primit i adouri de la pacienți, dar niciunul atât de frumos. Şi a însemnat tare mult pentru mine, pentru că era de la tine. A fost foarte frumos din partea ta.

Vorbele lui îi topiră inima. El purta ceasul mereu la mână, şi îi spuse asta un minut mai târziu, apoi Jade şi David apărură cu bagajele şi se îndreptară spre maşină. Nu voia să vorbească de față cu ei, aşa că îl întrebă dacă îl putea suna peste o oră, de la hotel. El îi spuse să-l sune pe mobil şi că avea să aştepte. Închiseră, şi în drum spre oraş

discută cu David şi cu Jade. Lor li se păru neobişnuit de vioaie, dar habar nu aveau ce se petrecea. Nici ea.

l ot ce ştia era că era incredibil de atrasă de el, complet zăpăcită şi brusc obsedată de el. I se părea că-şi pierdea mințile, dar, chiar dacă era aşa, avea o senzație foarte plăcută şi nu dorea deloc s-o oprească. Tot ce voia era să vorbească din nou cu el.

Îl sună imediat ce ajunse în camera de hotel, şi, spre imensa ei surpriză, el o întrebă dacă ar dori să-l aştepte săptămâna viitoare în New York. Dacă da, intenționa să vină pentru câteva zile, să petreacă ceva timp cu ea, o scoată la cină. Părea disperat s-o vadă din nou, şi ea îşi dorea acelaşi lucru. Dar nu putea săptămâna viitoare. Tocmai acceptase să zboare în Taiwan, pentru câteva zile, ca să rezolve o situație de criză de la fabrica lor de acolo. El păru dezamăgit când îi spuse. Ea tot avea un imperiu de condus, chiar dacă li se întâmplase i ceva remarcabil în ziua precedentă.

— Munceşti foarte mult, Timmie, comentă el, iar ea nu negă.

Nu putea. O cunoştea deja prea bine şi văzuse cu ochii lui. Şi oricum nu I-ar fi contrazis. Voia ca el să ştie cine era ea cu adevărat şi îşi dorea să afle mai multe despre el. Ce viață avusese în copilărie, unde mersese la şcoală, cum

fusese familia lui, dacă avea frați sau surori, cum erau copiii lui, ce vise avea, ce temeri secrete şi cel voia de la ea. Voia să ştie tot. El deja cunoştea cele mai bine păstrate secrete ale ei şi cele mai importante lucruri despre ea.

— Ce ne facem? îl întrebă Timmie, în timp ce stătea întinsă în pat, la hotel.

Era cinci după-amiaza pentru ea şi unsprezece noaptea pentru el. Erau cinci mii de kilometri între ei, şi în curând urmau să fie de două ori pe-atât. Şi ştia că, dacă I ar avea vreo scânteie de rațiune, ar ascultă-o pe Jade; şi ar aştepta ca el să divorțeze sau măcar să se mute din apartamentul lui, înainte să se implice prea mult. Dar ceva li se întâmpla amândurora, şi îşi pierdea mințile din cauza lui. Era atât de copleşită de sentimentele penl tru el, încât durerea teribilă de a-l fi pierdut pe Blake se mai domolise.

— Nu ştiu ce-o să ne facem, îi răspunse el cu sinceritate. Ne trebuie ceva timp să aflăm, adăugă el prudent, Totul este foarte nou pentru mine. Niciodată nu m-am mai simțit aşa.

El avea cincizeci şi şapte de ani, iar ea era cu nouă ani mai tânără, dar nu-şi putea nici ea aminti să se fi simțit aşa vreodată. Nici măcar când se îndrăgostise de Derek.

Şi sigur cu nimeni altcineva de atunci. Era o experiență unică în viața ei – şi aparent şi într-a lui.

— Aş dori să petrec ceva timp cu tine, spuse el. Când te întorci din Taiwan?

— Sper să stau acolo doar câteva zile. Plec miercuri şi ar trebui să revin la sfârşitul săptămânii.

— Poate reuşesc să vin în California după asta, spuse el încetişor, în timp ce ea se cutremură de emoție.

Totul se întâmpla atât de repede. Habar nu avea ce I'A re re să aibă sau cum să se protejeze de asta – sau dacă era cazul. Avea nevoie de timp să îşi dea seama, şi el la lei. Tocmai îi spusese că până în iunie nu se muta. Mai erau patru luni până atunci. Şi, dacă se răzgândea şi nu se muta, cum făcuse prietenul lui Jade? Dacă doar stătea; icolo pentru totdeauna, ținând-o agățată de el, odată ce avea să se ataşeze? Dar, în timp ce vorbea cu el, se putea auzi pe sine aruncând toate precauțiile pe fereastră. Voia să vină în California s-o vadă cât de curând putea. Amândoi trebuiau să înțeleagă ce li se întâmpla.

— Căsătoria mea e moartă de ani de zile, îi zise el iarăşi.

Dar ea înțelesese asta încă din octombrie, poate chiar mai mult ca el. Inima lui fusese slobodă pentru mult timp, doar că uitase unde era şi cum s-o folosească. Iar acum revenea la viață ca Rip Van Winkle, iar Timmie se înmuia toată drept răspuns. Nu era o pasiune oarecare, de asta era sigură. Li

se întâmpla ceva enorm, ca un reflux care-i smulgea din ancorele lor, şi amândoi erau luați pe sus, în timp ce se țineau unul de celălalt ca să-şi salveze viața. Şi, ce era mai grav, niciunul din ei nu avea vestă de salvare – şi ştiau amândoi asta. Era pe deplin conştientă de acest lucru, în timp ce discutau.

Discutară timp de o oră, până după miezul nopții pentru el, apoi ea se întinse în patul său de la hotel şi se vândi la el pentru mult timp. La trei dimineața ora Parisului, când îl credea adormit, auzi că a primit un e-mail. Tocmai terminase de luat cina cu David şi cu Jade, iar. Aeştia se întorseseră în camerele lor. Era singură când primi e-mailul.

Draga mea Timmie, mă gândesc la tine şi nu pot dormi. Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat între noi în ultimele două zile. Nici eu nu ştiu ce e, dar, orice ar fi, e cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Deja ştiu asta din toată ființa mea. Eşti cea mai extraordinară femeie şi nu ştiu cum de arh fost dintr-odată atât de norocos. Somn uşor. Te voi purta în visele mele. Je t'embrasse fort. J-C.

Acum o săruta cu putere. Ştia că asta înseamnă fort. Iar restul o răvăşise. Se simți mai amețită ca oricând recitindu-i e-mailul iar şi iar. În viața ei nu citise ceva atât de romantic. Parcă erau doi copii care-şi trimiteau bilețele de amor în

clasă. Îi răspunse imediat.

Dragul meu J-C, mi-e dor de tine. Cum e posibil să-mi fie dor de cineva pe care abia îl cunosc1 Dar îmi este. M-am gândit iar la tine tot timpul în seara asta. Vino curând în California, oricând poți. Cred că avem multe să ne spunem. Je t'embrasse fort. T.

Nu se putu abține să nu se întrebe dacă avea să se culce cu el când avea să vină în California – dacă el o să se arate dornic. Se gândi că n-ar fi bine. Poate nu până nu-şi părăsea casă, în iunie. Aşa părea mai înțelept. Pentru că putea să-şi piardă uşor capul, cu un bărbat atât de incitant ca el. Şi, odată ce avea să se culce cu el, urma să devină a lui cu totul. Era sigură de asta. Oricât de topită era după el, era hotărâtă să-şi păstreze virtutea. Avea să-i spună asta înainte să vină.

Până la urmă, i-o spuse într-un alt schimb de e-mailuri, mai târziu în acea noapte. Deja era dimineață pentru el, şi îi mărturisi că privise răsăritul de soare şi se gândise la ea. Totul devenea din ce în ce mai serios şi mai pasional, minut cu minut. Dar, în ciuda acestui fapt, el căzu de acord că n-ar trebui să facă dragoste când o să vină s-o vadă. O trata cu un respect profund. Şi asculta ce avea de spus. Nimeni nu mai făcuse asta pentru ea până acum. Chiar era un

bărbat remarcabil. Nu putea înțelege cum de soția sa era dispusă să-l lase să plece, nici cum de-şi permisese să-l piardă sau de ce dorea să se separe de el după toți acei ani. Timmie nu se putu abține să nu se gândească la faptul că, dacă ar fi fost măritată cu un bărbat ca el, nu i-ar fi dat drumul niciodată. Nici într-un milion de ani. Făcea bărbații ca Zack să pară jenant de inadecvați, iar scurtele ei relații cu el şi cu bărbații ca el i se păreau acum cu atât mai absurde.

Se trezi obosită, dar tot merse la fabrica lor din New Jersey. Se întâlni cu directorul fabricii şi discutară despre toate problemele arzătoare. Avea o mulțime de făcut zilele acestea.

Tot timpul cât rămase în New York, Jean-Charles o sună şi-i trimise e-mailuri, iar ea se simțea de parcă revenea în L.A. Cu o comoară rară. Se dusese la Paris cu afaceri şi se îndrăgostise de un bărbat remarcabil.

Discută despre asta cu Jade, pe drumul de întoarcere acasă. Jade era încă circumspectă în privința lui, din cauza propriei experiențe, şi recunoscu asta. Nu voia ca Timmie să fie rănită cum fusese ea şi îi reaminti că se putea întâmpla asta.

— Încearcă să-ți păstrezi capul pe umeri, o certă Jade, de

parcă îi vorbea unei surori mai mici, nu unei femei cu zece ani mai în vârstă – şi experimentată –, deşi nu ieşise niciodată cu un bărbat însurat şi trebuia mereu să-şi aducă aminte s-o ia mai încet. Încet nu era cuvântul potrivit. Erau oricum, numai nu înceți. Şi, când plecă în California, patru zile mai târziu, el era mai îndrăgostit de ea ca înainte.

Timmie dormi pe tot parcursul zborului spre Calilornia. Când intră în locuința din Bel Air, se simți de parcă totul se schimbase. Un fulger îi cutremurase existența, sub numele lui Jean-Charles Vernier. Acum era mereu la telefon cu ea, o suna la orice oră, îi vorbea cu tandrețe despre sentimentele sale pentru ea. Niciunul din ei nu-şi putea da seama ce se întâmplase sau de ce, ilar, orice-ar fi fost, le lumina viața, ca o făclie strălucind în întuneric. Vorbeau, râdeau, îşi făceau confidențe, povesteau despre ceea ce făceau, despre oamenii la care țineau, despre drumul lor spre maturizare. El era mai mare decât cei patru frați ai lui, avusese grijă de părinții săi, se simțea responsabil pentru frații şi surorile lui, îi vedea cât putea de des şi părea să se simtă responsabil pentru toată lumea. Era tipic francez în gândire, oarecum de modă veche, şi suferea teribil din pricina vinei şi a jenei că al lui avea să fie primul divorț din familie, de neconceput înainte şi inevitabil până la urmă. Cu atât mai mult acum,

că Timmie făcea obiectul afecțiunii sale. Până să plece ea în Taiwan, discutau deja de câteva ori pe zi, recunoscând reciproc că se îndrăgosteau, dacă se luau după conversațiile pe care le purtau, după e-mailurile pe care şi le tot trimiteau, după secretele împărtăşite şi după ce aflau unul despre celălalt. Timmie se simțea amețită.

— Nu ni se întâmplă aşa ceva, îi spuse ea, încercând să se agațe de ultima frântură de rațiune, în noaptea în care plecă spre Taipei.

— Ba se pare că da, răspunse Jean-Charles calm.

În majoritatea timpului era la fel de dezorientat ca ea. Spuse că fusese cât pe ce să întrebe zilele trecute o pacientă ce-i făcea prostata, în timp ce răsfoia atent dosarul greşit. Avea de gând să-i dea trimitere la un oftalmolog, pentru o operație de cataractă. Şi niciunul din ei nu mai dormise sau mâncase bine de zile întregi. Ea nu era interesată de ce dezastre aveau loc în fabrica lor din Taipei. Era complet absentă, şi, de câte ori vorbeau cu David şi Jade, părea fericită şi cu capul în nori.

— Cred că-mi pierd mințile, îi spuse ea îngrijorată lui Jean-Charles. De fapt, amândoi şi le pierduseră în acea zi la Piaza Athenee, în Paris, de Ziua îndrăgostiților. Mereu am crezut că sunt nebuni oamenii care fac aşa ceva. Când îmi

spunea cineva că s-a îndrăgostit din senin, mă gândeam că este nebun de legat. Şi acum mi se întâmplă mie.

Amândoi erau recunoscători că prietena ei i-l recomandase pe el, ca doctor, dacă apărea vreo urgență cât se afla în Paris.

— Doar ți se întâmplă? întrebă el, părând dezamăgit. Eu deja m-am îndrăgostit de tine. Credeam că şi tu.

— Ştii bine că aşa e, spuse ea încetişor.

Cu doar o săptămână în urmă, fuseseră oameni întregi la minte, cu cariere care contau pentru ei şi de care se ocupau eficient. Erau stăpânii propriilor lumi. Acum el era iritat de povara de a-şi vedea pacienții, iar pe ea o durea undeva de liniile următorului sezon de vară sau iarnă. Moda devenise brusc neinteresantă pentru ea – sau, oricum, mult mai puțin interesantă ca Jean-Charles. Iar el trebuia să se forțeze să fie atent la pacienții săi, la programări, la vizite la domiciliu şi la treburile de la spital. Singura persoană cu care dorea să stea de vorbă era Timmie, iar ea nu-i mai era pacientă, cel puțin nu pentru moment. Îi spuse celui mai bun prieten al său din Paris, un radiolog care găsea amuzante frământările lui, că începea să creadă că Timmie era dragostea vieții sale. Habar nu avea cum trăise fără ea până atunci, şi nici ea nu-şi putea imagina cum îi fusese

viața înainte de fluxul constant de telefoane şi e-mailuri prin care-i mărturisea cât de captivat era de ea, cât de importantă era pentru el şi cât de minunată era. Era o avalanşă de emoții pentru amândoi, care poleia totul cu frumusețe şi minune şi le dăruia înapoi ce pierduseră de ani de zile: speranța. Dintr-odată, viața era nouă şi diferită. Nici măcar nu-şi putea imagina cum aveau să se descurce cu distanța dintre ei, dacă urmau vreodată să poată combina două cariere solicitante. El avea trei copii în Paris, pe care-i iubea. Avea responsabilități şi îndatoriri, avea o familie mare de care era ataşat şi nici măcar nu divorțase. Niciunul dintre ei nu se îndoia că era absolut nebunesc – sau cel puțin solicitant.

Dar Timmie recunoştea că era cea mai dulce nebunie căreia i se lăsase pradă vreodată. Înainte de-a se căsători cu Derek, lucraseră împreună timp de doi ani de zile, iar dragostea lor fusese o evoluție lentă a prieteniei lor, Iu care se adăugase un interes comun în afacere. Acum fusese ca un fulger pe un cer de vară, un fulger care-i e lectrizase pe amândoi până în adâncul ființei lor. Tot ce avuseseră ca punct solid de referință în viață se schimbase hrusc. El începuse chiar să aibă atacuri de panică când se gândea la siguranța ei şi era îngrijorat ştiind-o călătorind atât de

departe. Mersese la Taipei cu David, în timp ce Jade rămăsese la birou, să rezolve problemele de acolo. Şi, aşa cum făcuse şi în New York, şi-n Los Angeles, vorbi cu Jean-Charles de câteva ori pe zi.

Zbură înapoi la Los Angeles sâmbătă, iar David abordă subiectul pe parcursul lungului zbor spre casă. Călătoria fusese un succes şi reuşiseră să rezolve majoritatea problemelor, să salveze integritatea fabricii şi să înlocuiască doi angajați-cheie, despre care erau convinşi că furau. Dar toate acestea păleau în mintea ei în compara-ție cu discuțiile ei cu Jean-Charles.

— Se pare că e serios, nu glumă, cu medicul francez, o tachină David la cina din timpul zborului.

Amândoi ştiau că Jade considera că Timmie nu ar trebui nici măcar să se gândească la el până la finalizarea divorțului. Dar David ştia bine că uneori nu mergea aşa în viața reală. Sincronizarea nu depindea de nimeni alt-cineva în afară de Dumnezeu. Observase în timpul călătoriei că îi sunase continuu telefonul mobil, iar acum, în loc să pară iritată când răspundea, avea un zâmbet lățit de la o ureche la alta şi se ducea deoparte să vorbească, chiar dacă era în toiul unei şedințe sau al celor mai serioase discuții. Doamna de fier de la conducerea imperiului Timmie O. Arăta ca o

şcolăriță şi chicotea la telefon. Părea să fi înflorit în zilele ce trecuseră de la călătoria lor la Paris – şi de la întâlnirea ei cu Jean-Charles de la Piaza Athenee, de Ziua îndrăgostiților. Sentimentele lor creşteau exponențial în fiecare zi.

Lui David îi plăcea s-o vadă în această stare. Era exact genul de partener pe care spera să-l găsească Timmie într-o bună zi. Bun, inteligent, de încredere, responsabil, un om cu substanță şi moralitate, respectat în lumea sa şi, spera el, capabil să se descurce într-a ei, fără gelozii meschine sau scopuri ascunse, ca toți nemernicii de dinaintea lui în brațele cărora Timmie îşi căutase un refugiu din calea singurătății.

Singurul nod în papură pe care i-l găsea momentan David era nevasta de care nu divorțase încă, însă David simțea că, dacă acest bărbat zisese că urma să se elibereze din legăturile căsătoriei sale, aşa o să facă. Nu la fel stăteau lucrurile cu Jade, care nu avea încredere în nimeni aflat în situația de a fi încă însurat legal şi care era absolut convinsă că legătura asta o s-o zguduie serios pe Timmie, o să-i frângă inima şi s-o arunce cât colo.

— Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? întrebă David filosofic, în timp ce îşi terminau cina din avion. Te-ai putea trezi părăsită, păcălită şi amărâtă. Şi ce

dacă? Ai trecut prin situații mult mai rele. Merită să încerci. Din tot ce-ai povestit despre cum a avut grijă de tine în octombrie şi la cât de nebun e după tine acum, am încredere în tipul ăsta. Nu mă întreba de ce, pur şi simplu am. Instinctul îmi spune că vei fi OK.

— Spune-i asta lui Jade, oftă Timmie.

Încerca să-i spună cât mai puțin ei – de fapt oricui, în acest moment. Dar, cum călătorise cu David, pentru el fusese evident ce se întâmpla, şi, din moment ce era atât de entuziasmat, fusese relativ sinceră cu el în aceste ultime câteva zile.

— Cred că mă sperie faptul că se întâmplă atât de repede. N-am avut niciodată încredere în lucrurile care se desfăşoară cu o asemenea viteză. Mereu am crezut că un lucru ca lumea se face pe îndelete.

Dar nici în afacerea ei nu se întâmpla aşa mereu. Uneori lua cele mai bune decizii fulgerător, cum era şi neaşteptata ei aventură romantică din Paris. Amorul sosise în viețile lor complet format şi ambalat. Nu avusese o fază incipientă.

— Cred că uneori se întâmplă şi aşa, spuse David încetişor, privind-o cu un zâmbet cald. Sper să meargă. Cred că va merge. Mă bucur pentru tine, Timmie. Meriți: ista. Nimeni nu poate trage la nesfârşit de unul singur.

Viața e prea grea aşa. De al dracului de prea mult timp împingi de una singură bolovani la deal. Nu ştiu cum reuşeşti. Şi faci să pară o nimica toată în majoritatea timpului. Cred că aş fi renunțat de mult în locul tău.

Mai ales după loviturile puternice pe care le suferise, după ce-şi pierduse fiul şi apoi soțul într-o manieră atât de şocantă. Ar fi fost îndeajuns să dărâme oameni mai nevolnici – şi să le frângă sufletele. O zdrobiseră şi pe Timmie, dar ea continuase oricum, din încăpățânare pură, cu genul de hotărâre şi putere care o făcuseră cine era. Muncise din greu pentru darurile vieții sale.

— Ştiu că e devreme, foarte devreme. Dar eu am încredere în chestia asta.

— Ştiu că pare nebunesc, spuse ea încet, dar şi eu am. Dar e greu să explic oricui întreg la minte. Dacă aş spune oricui că m-am îndrăgostit din senin la Piaza Athenee, m-ar duce la balamuc. Şi, dacă mi-ar spune mie cineva asta, probabil şi eu aş crede că e nebun. Dar amândurora ni se pare benefic ce se întâmplă între noi. Şi nici măcar nu m-am sărutat cu bărbatul ăsta – şi nici nu m-am culcat cu el.

— Ai la ce te gândi atunci, o tachină David.

— Nici nu sunt sigură că o voi face. Nu pentru o vreme, oricum. Cred că vreau să aştept, să nu mă culc cu el până

nu se mută, în iunie. Nu înainte de-a mă asigura că nu mai e pe teritoriul inamic.

Era cel mai înțelept lucru de făcut, pe care i-l spusese la telefon noaptea trecută lui Jean-Charles, iar acesta fusese de acord. Voia să facă cum era mai bine pentru ea şi-i respecta dorințele. Dar amândoi râseseră şi căzuseră de acord că aveau să fie lungi cele patru luni până în iunie.

— Ştiu că, orice s-ar întâmpla, vei lua decizia corectă, o asigură David. Şi nu fi prea aspră cu tine dacă te răzgândeşti şi te trezeşti cu el în pat mai devreme de iunie. Sunt lucruri mai rele care s-ar putea întâmpla. Uneori e greu să încetineşti trenul acela. Poate nici nu e nevoie, dacă vă iubiți cu adevărat.

Îi respecta enorm puterea de judecată, înțelepciunea, integritatea ca ființă umană, iar faptul că-şi punea inima pe tavă pentru Jean-Charles îi spunea multe lui David despre acesta. Niciodată n-o văzuse făcând aşa ceva şi nici nu se aşteptase s-o vadă. N-ar fi făcut aşa ceva pentru oricine. Trebuia să fie un bărbat foarte special pentru ca Timmie să se simtă aşa. Timmie era convinsă că era special. N-avea nicio îndoială în ceea ce îl privea şi avea încredere oarbă în instinctele sale de această dată. Era sigură că nu se amăgea.

Drumul spre casă era lung, şi adormi în final. Îl lăsă pe David la apartamentul lui, în drumul ei spre Bel Air, iar şoferul îi cără bagajele. Aproape imediat ce intră în casă, telefonul sună. Îl ridică, aşteptându-se să fie Jean Charles, dar era Jade.

— Cum a fost călătoria?

— Lungă, spuse Timmie. Dar a ieşit cum trebuie.

Se simțea bine să fie înapoi în casa şi în patul ei. Se simțea de parcă ar fi călătorit întruna, după săptămânile petrecute în Europa şi acum la Taipei. Îi spuse lui Jade despre problemele pe care ea şi David le rezolvaseră. Mersese mai bine decât speraseră.

— Îmi pare rău să-ți fac una ca asta, dar trebuie să te duci mâine la New York. Sindicatul a intrat în grevă la fabrica din New Jersey. Vor să mergi acolo pentru negocieri. Poate reuşeşti să rezolvi rapid, dar, dacă nu, o să ratăm toate comenzile pentru primăvară. Îmi pare al naibii de rău să-ți spun asta. Le-am zis avocaților că nu poți, dar au insistat.

— Fir-ar spuse Timmie şi se aşeză. N-au trecut nici zece minute de când am ajuns. Când trebuie să plec?

— Ți-am rezervat un zbor pentru mâine la prânz. Poate se schimbă ceva de dimineață. Dar nu părea, din ce am văzut

astă-seară. Am să-i sun de acasă. Poate nu trebuie să stai mai mult de o zi, două. Tocmai l-am sunat pe David, a spus că merge cu tine. Probabil te simți ca o astronaută zilele astea. Am făcut tot posibilul să scapi de acest drum, dar pur şi simplu nu s-a putut.

Ştia că Timmie era epuizată.

Timmie închise şi se uită la valiza ei. N-avea niciun rost să despacheteze. O să ia aceleaşi lucruri la New York. În timp ce se gândea la zborul ce o aştepta, îi sună mobilul. Era Jean-Charles. Îi spuse despre călătoria la New York, iar el tăcu îndelung. Se gândea. Ei îi venea să plângă de obosită ce era. Şi detesta să aibă de-a face cu sindicatele. Erau mereu atât de-al naibii de nerezonabili, iar ea nu-şi putea permite să rateze toate livrările pentru primăvară. Era pur şi simplu nedrept.

— Ce-ar fi dacă te-aş întâmpina acolo? întrebă el cu ezitare, căci nu voia să se bage peste afacerile ei.

Dar ardea de dorința de-a o reîntâlni şi dintr-odată văzuse mâna providenței oferindu-le un dar.

— Vorbeşti serios? Ea zâmbi şi simți ceva în stomacul ei făcând o tumbă, ca un gimnast minuscul care se dă peste cap.

Voise să aibă un răgaz, să se gândească la ceea ce aveau

să-şi spună şi să se asigure că totul era real. O să fie extrem de real să-l revadă atât de devreme în New York – şi poate mai mult decât putea duce acum. Nu era sigură. Dar dorința de a-l revedea şi de a înțelege ce li se întâmpla de fapt erau mai puternice decât teama.

— Sunt. Dacă nu cumva crezi că te-aş deranja.

— Probabil am nevoie de o zi sau două să stau de vorbă cu avocații sindicatului şi să văd cât de gravă este situația. Dar… aş vrea să te văd, spuse ea delicat, amintindu-şi că-l anunțase că nu intenționa să se culce – nici măcar să stabilească vreo întâlnire cu el până nu se muta.

Părea cea mai înțeleaptă alegere să-l aştepte să se mute înainte să înceapă o relație, chiar dacă erau îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt. Oamenii raționali puteau să aştepte, şi, dacă ce se petrecea între ei era serios, aveau să aştepte. El fusese de acord.

— Când pleci? o întrebă Jean-Charles prudent. Trebuia să-şi anuleze programările cu pacienții săi şi să găsească pe cineva care să-i țină locul, ceea ce nu era mereu uşor de făcut.

— Mâine la prânz, spuse Timmie oftând.

Avea timp doar să tragă un pui de somn înainte de-a pleca iar. Nu mai ştia pe ce fus orar era. Se simțea de parcă

plutea în spațiu. Dar, parțial, era şi din cauza lui Jean-Charles. Surescitarea o dezorientase, dar într-un mod plăcut.

— Nici să respiri nu te lasă, nu? spuse el compătimitor. Chiar trebuie să faci toate astea singură? întrebă el, părând îngrijorat. Chiar nu e nimeni care să-ți ia din povara de pe umeri?

— Nu prea.

Amândoi ştiau că ea era mult prea perfecționistă pentru a ceda conducerea. Îi plăcea să supravegheze ea însăşi totul şi să-şi bage nasul peste tot. Era parte din legenda lui Timmie O. Făcea aproape totul singură, de la designul colecțiilor până la derularea întregului spectacol de prezentare. Era ca un magician, ca o acrobată pe sârmă care amuțea mulțimea, în cea mai mare parte a timpului fără nicio plasă de siguranță sub ea, exceptând angajații credincioşi pe care şi-i ținea aproape. Dar responsabilitatea de a face să meargă întreaga operațiune rămânea pe umerii ei. Jean-Charles începea să înțeleagă asta după discuțiile purtate în vreme ce ea cutreiera prin lume.

— Ce-ar fi să vin joi la New York? sugeră el. Asta ți-ar da timp să rezolvi problemele din New Jersey. Poți să-ți iei câteva zile libere? Ți-ar prinde bine.

Nici lui nu i-ar strica.

— Am să încerc, spuse ea, cu mintea preocupată de toate câte avea de făcut.

I se părea că rămânea în urmă. Însă apoi trase brusc. Iar în piept şi conştientiza ce-i oferea el. Şansa de a iubi şi de a fi iubită, o frântură dintr-o lume complet nouă.

— Nu, spuse ea, sunând puternică şi complet altfel. Prioritățile sale începuseră deja să se schimbe în ultimele două săptămâni. Am să-mi iau.

Îşi ținu răsuflarea, gândindu-se la el. Totul era înspăimântător şi minunat, ceva la care nu se aşteptase niciodată, un vis despre care nu ar fi crezut nici într-un milion de ani că ar putea deveni realitate.

— Chiar poți să vii la New York?

Se gândi că se simțea ca un copil care îşi dorea să vină Crăciunul. Acum i se părea greu să-l aştepte câteva. Ile. Soarta le oferise o şansă, şi niciunul din ei nu avea de gând s-o rateze. Era timpul să se-ntindă după premiul cuvenit, în timp ce caruselul vieții lor continua să se învârtă. Perspectiva de a se lăsa învârtiți în el era amețitoare pentru amândoi.

— Fireşte că pot veni, spuse Jean-Charles. Cum aş putea să nu vin, Timmie? spuse el, sunând atât de iubitor, încât ei

îi veni să plângă. Fac asta atât pentru tine, cât şi pentru mine. Vreau să te văd.

Amândoi doreau să vadă dacă ce li se petrecea acum era real, chiar dacă trebuiau să mai aştepte câteva luni până când el avea să fie eliberat fizic.

— Vrei să stau la alt hotel? întrebă el raţional. Nu vreau să-ţi creez probleme sau să te fac de râs.

— Cred că ne putem purta cuviincios, spuse ea, părând sigură pe sine. Ce-ar fi să stai şi tu la Four Seasons? Ar fi ridicol dacă nu ai sta.

— Am să fac o rezervare pentru joi. Şi Timmie... îţi mulţumesc că te întâlneşti cu mine... şi că mă laşi să vin...

Părea la fel de emoţionat ca ea. Era atât de obosită, încât toate emoţiile ei erau gata să erupă, dar aşa fuseseră de două săptămâni – sau poate chiar de mai mult. Începea să creadă că totul mocnise de la operaţia ei din octombrie, fără ca vreunul dintre ei să fi ştiut sau să recunoască faţă de sine asta.

— Îţi mulţumesc că vii la New York, spuse ea cu delicateţe. Abia aştepta să-l vadă, iar el părea la fel de nerăbdător ca ea.

— Am să mă întorc duminică noaptea la Paris. Asta ne-ar da trei zile şi jumătate, aproape patru. Am să plec joi

dimineață devreme, şi, cu diferența de fus orar, aş putea ajunge la hotel până la prânz.

— Abia aştept, spuse ea încet, deşi acum era de-a dreptul speriată.

Amândoi făceau un pas în viitor, care avea fie să-i aducă mai aproape de visurile lor, fie să le spulbere pentru totdeauna. Iar apoi se forță să-şi aducă aminte că era doar un sfârşit de săptămână, câteva zile pe care să le petreacă alături de el şi să descopere cine era de fapt, în timp ce el făcea acelaşi lucru în ceea ce o privea. Era o misiune de explorare între doi oameni care fuseseră loviți de trăsnet. Acum trebuiau să afle dacă să avanseze sau nu. Poate aveau să se vadă şi să îşi dea seama cât de ridicoli fuseseră în ultimele două săptămâni. Totul putea să fie doar o iluzie. Adevărat sau fals? Vis sau realitate? Tot ce ştiau era că aveau să iitle în New York.

— Ne vedem joi, la New York, spuse el cu blândețe. Acum culcă-te. Vorbim mâine.

Ea îi ură noapte bună şi conştientiză în timp ce închidea că aproape-i mărturisise că-l iubea. Cum putea să-l iubească pe bărbatul acesta pe care abia de-l cunoştea? Ce făceau? Da măcar aveau să afle unele răspunsuri în New York. Timmie rămase uitându-se pierdută prin dormitor,

simțindu-se din nou ca lovită de trăsnet şi dintr-odată înspăimântată, în timp ce Jean-Charles stătea privind în zare pe fereastra biroului său din Paris, gândindu-se la ea şi surâzând. În viața lui nu fusese atât de fericit.

Capitolul 13

Ca prin minune, după zece ore pe zi petrecute la masa de negocieri, târguindu-se cu o armată de avocați alături de ea, Timmie reuşi să rezolve greva de la fabrica vlin New Jersey. Îi costase scump, dar merita. Fabrica se redeschise miercuri noaptea, cu noi costuri pentru orele suplimentare, noi pachete de beneficii şi un salariu mai mare pentru toți muncitorii. Uneori trebuia să ştii când să fii dur şi când să cedezi. Timmie avea un instinct Imn când venea vorba despre lucrurile necesare ca să-şi țină afacerea pe picioare. Se simți uşurată, dacă nu victorioasă, când sindicatul se retrase şi angajații reveniră la muncă. David îi strânse mâna cu o admirație fățişă şi rezervă un loc pentru ultimul zbor din Newark spre LA., fiind surprins să afle că Timmie mai rămânea în New York.

— Doamne, aş fi crezut că eşti la fel de nerăbdătoare ca mine să te întorci.

De asta nu mai avusese o relație serioasă de aproape doi ani de zile. Cine avea timp de aşa ceva, când zburau între Paris, New York, L.A., Taipei şi înapoi la New York? Era greu de crezut, dar Timmie nici măcar nu părea obosită. Se

considera o persoană rezistentă din fire. Lui i se părea că era un soi de Superwoman.

— Îmi iau câteva zile libere, spuse ea.

— De ce aici? replică nedumerit.

Era foarte frig şi ninsese de trei ori în ultimele două zile. Tot ce voia era să plece cât mai repede spre L.A. Evident, ea nu se grăbea, iar el se gândi că poate voia doar să se deconecteze după atâtea călătorii şi negocieri complicate – şi n-o putea învinovăți. Poate reuşea să facă asta mai uşor în New York, la cinci mii de kilometri distanță de biroul ei, deşi afacerea ei şi treburile legate de aceasta o urmau oriunde, chiar şi aici.

— Vreau s-o iau mai uşor, explică ea, în timp ce părăseau ultima rundă de negocieri, cu avocații pe urme şi felicitându-se reciproc. Vreau să dorm, să merg la nişte piese de teatru şi să fac cumpărături.

Lui David nici nu-i trecea prin minte că se întâlnea cu Jean-Charles în New York, iar ea nu voia să spună nimănui. Voia să protejeze ca pe un nou-născut sentimentele lor proaspăt înfiripate. Măcar cu această ocazie, voia doar să dispară cu el şi să vadă ce avea să se întâmple. Deja căzuseră de acord asupra a ceea ce nu avea să se întâmple, iar restul rămânea de văzut, şi nu simțea nevoia să fie

ținută sub observație de nimeni.

În acea noapte merse înapoi la hotel şi dormi ceasuri întregi. Era prea târziu să îl mai sune pe Jean-Charles. Şi urma să fie prea devreme pentru ea a doua zi dimineață, când el pleca din Paris. Din cauza diferenței de fus orar, până când el sosea, avea să fie tăcere între ei. El îi spusese să nu îl întâmpine la aeroport. Voia să o întâlnească la hotel şi avea să o sune imediat ce ajungea, însă ea merse devreme la culcare şi se odihni foarte bine, trezindu-se puțin după ora şase dimineața. Avea timp berechet să facă baie, să se îmbrace, să-şi ia micul dejun şi să-l întâmpine la aeroport. Ştia ce număr avea zborul lui, aşa că la şapte dimineața îşi sună şoferul. Îi spuse s-o aştepte jos la ora nouă. Avionul lui Jean-Charles ateriza la zece. Spera doar să nu-l rateze când ieşea de la oficiile vamale, unde era mereu înghesuială.

Stătea abătută în aeroport, gândindu-se la el şi la tot ce-şi spuseseră în ultimele două săptămâni. Amândoi îşi permiseseră să ajungă la limita rațiunii. Dacă în lumina limpede a zilei era totul un eşec? Amândoi erau conştienți de acest risc. Abia aştepta să-l vadă şi să afle, deşi era îngrozită de moarte. Părea nebunesc să aibă pornirile acestea adolescentine la vârsta ei.

Când avionul ateriză pe aeroportul Kennedy, Jean-

Charles avea aceleaşi gânduri. Dacă fusese totul doar imaginația lui? Sau a ei? Un moft subit, o infatuare nebunească, care să se evapore instantaneu în momentul când se vor revedea? Urmau să afle. Era bucuros că avea timp să se adune cât făcea formalitățile necesare şi apoi pe lungul drum cu taxiul până în oraş. Voia să se bărbierească şi să facă un duş înainte să o vadă. Observă că ningea. Fulgi de zăpadă mari, grațioşi, cădeau încet din cer. Un strat de zăpadă se; adăuga peste ce ninsese mai devreme în cursul săptămânii. Totul părea magic, în timp ce rulară pe pistă către terminal, se opriră, iar puntea de pasageri fu ataşată aparatului de zbor.

Fu printre primii care coborâră din avion, cu trolerul pe care-l adusese cu el. N-avea bagaje de luat, tot ce-i trebuia era o ştampilă pe paşaport, la oficiul de imigrări, şi apoi îşi putea vedea de drum. Inima îi bătea puternic în vreme ce stătea la coadă, obținu ştampila şi intră cu capul în jos în terminal, gândindu-se la ea şi la întâlnirea sortită, la zilele care aveau să urmeze de la Four Seasons, în New York.

Timmie stătea lângă uşile de după zona în care se încheiau formalitățile vamale, rezemată de un stâlp şi privind atent oamenii care ieşeau. Se temea dintr-odată că avea să-l rateze – sau poate deja trecuse pe lângă ea. Har

semnalul intermitent îi dădea de înțeles că avionul aterizase de curând. Privea uşile şi îl zări dintr-odată ieşind, cu capul în jos, într-un palton bleumarin şi cu bagajul în mână. Zâmbi imediat ce-l observă şi simți cum îi tresare inima când el înaintă spre ea, neştiind că era acolo. Era conştientă că-şi vedea destinul, sub forma acestui bărbat.

El era la doar câțiva paşi de ea când privi instinctiv în sus şi o văzu. I se tăie răsuflarea şi se opri, zâmbind încet. Ea făcu doi paşi mari spre el, iar el dădu drumul bagajului şi o îmbrățişă. Oamenii roiau în jurul lor, ca un curent de apă, în timp ce Jean-Charles o ținea pe Timmie strâns în brațe şi, uitând de toate, o sărută, iar ea simți cum tot sufletul i se dizolvă într-al lui. Rămaseră acolo parcă pentru o eternitate, în timp ce el o ținea în brațe, şi se desprinseră cu greu unul de celălalt, iar el privi în jos către ea şi zâmbi.

— Bonjour, doamnă O'Neill, îi spuse el delicat, în timp ce ea îi zâmbea.

— Bonjour, docteur, îi şopti ea şi simți un imbold copleşitor să-i spună că-l iubea. În schimb, îi surâse doar, şi toate sentimentele ei îi fură evidente în privire. Mă bucur atât de mult să te văd.

Fiecare fibră din ea vibra când îi spuse asta. În viața ei nu fusese atât de fericită să vadă pe cineva. În timp ce stătea şi-

l privea, avu senzația că între ei se înfiripa o mare poveste de dragoste. Ieşiră încet din aeroport, fără a se dezlipi unul de altul, iar ea îşi găsi şoferul. Când urcară în maşină, Jean-Charles o sărută din nou, apoi vorbiră încet pe tot drumul către oraş. Ea îi spuse despre negocierile pe care le dusese cu sindicatul, în timp ce el o asculta fascinat. Discutară despre munca lui, despre pacienți şi, mai presus de toate, despre cât de fericiți erau să se revadă, ceea ce era evident dintr-o simplă privire.

El se cază la hotel, iar ea îl urmă în camera lui. Amândoi erau cazați la etajul patruzeci şi opt, cu o privelişte spectaculoasă asupra oraşului. Ajunşi în cameră, el îşi puse jos bagajul şi o luă în brațe, în timp ce amândoi înțelegeau că avea să fie mai complicat decât se aşteptau să se țină de planul lor de abstinență. Timmie începea să se întrebe dacă nu cumva fuseseră cam optimişti în privința abilității lor de a-şi rezista unul altuia. Erau amândoi conştienți acum că, după confidențele din lunile trecute, telefoanele numeroase din ultimele săptămâni şi atracția lor reciprocă irezistibilă, se simțeau perfect confortabil unul în prezența celuilalt, de parcă ar fi avut o relație existentă sau chiar una pe termen lung, nu o întâlnire între doi străini. Se simțeau ca două jumătăți ale aceluiaşi întreg, care se potriveau cu uşurință

împreună. Rezultatul era un sentiment de armonie şi dragoste care-i uimea pe amândoi şi-i tăia răsuflarea lui Timmie, în timp ce el o ținea în brațe şi o săruta. C liiar şi după puținul timp pe care-l împărțiseră, n-avea niciun dubiu că îl iubea. Şi putea vedea în ochii lui că ceea ce ea simțea pentru el se oglindea în tot ce simțea ei pentru ea.

Se întoarseră în apartamentul ei ca să-şi poată verifica mesajele, apoi deciseră să facă o plimbare prin parc, să ia puțin aer. Se plimbară pe cărările acoperite de zăpadă din Central Park, cu troiene de fiecare parte, şi totul era învăluit într-o frumusețe neprihănită. Ea aruncă în el cu un bulgăre, care lăsa urme pudrate pe haina lui bleumarin, iar el aruncă delicat o mană de zăpadă pufoasă către părul ei de un roşu aprins. Îi venea să alerge cu el prin zăpadă, să fie din nou copil, să împartă toată bucuria pe care niciunul din ei n-o trăise vreodată înainte să se găsească unul pe celălalt.

Fețele le erau îmbujorate de ger. Apoi, pradă unui impuls de moment, el angajă o sanie trasă de cai să-i plimbe prin parc, în ținutul fermecat al iernii din jurul lor. Şezură în sanie, cu o pătură groasă pe ei, cuibăriți unul lângă altul ca nişte copii fericiți. După aceea merseră să ia prânzul la Pierre. Era deja după-amiază, iar pe drumul de întoarcere intrară în mai multe magazine şi în sfârşit revenīră în

apartamentul ei, părând fericiți şi relaxați. Vorbiseră fără întrerupere toată după-amiaza şi se ținuseră de mână ca doi iubiți de liceu. Timmie se simțea iar de cincisprezece ani, iar Jean-Charles spunea că se simțea ca la douăzeci.

Pentru ea, erau cincisprezece ani mai fericiți decât experimentase sau visase vreodată. În acest moment infinit de prețios, viața era perfectă cu el.

— Unde ai vrea să luăm cina, draga mea? o întrebă el, în timp ce se relaxau în sufrageria apartamentului ei.

El sugeră Cafe Boulud sau La Grenouille, singurele restaurante pe care le ştia bine în New York. Ea cunoştea mult mai multe localuri la modă în Soho şi West Village. Până la urmă, aleseră un restaurant micuț despre care ea ştia că era intim şi primitor. Aveau timp zilele astea să meargă şi în altă parte, să se etaleze, să se răsfețe şi să se descopere.

El se retrase în camera lui pentru a face un duş şi a se schimba. Când îi deschise din nou uşa, o oră mai târziu, ea radia de bucurie. El arăta impecabil şi elegant ca întotdeauna, şi fu uimit din nou de cât de frumoasă era, cu ochii ei mari şi verzi, părul lung, roşcat şi trupul tineresc şi mlădios. Strălucea. O sărută imediat ce o văzu şi o urmă încet în apartamentul ei. Când se opriră, ea era amețită, şi

vocea îi era catifelată de pasiune. Brusc, planurile lor de cină nu mai părură interesante nici unuia din ei, în timp ce el o săruta şi-o ţinea în braţe, incapabil să-i reziste.

— Îmi pare rău... Nu mă pot abţine... spuse el cu voce guturală, în timp ce ea îi zâmbea timid.

Nici ea nu voia să se abţină, şi, fără să-i spună un cuvânt, îl sărută din nou şi-i dădu jos haina, apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Era un mesaj nu prea subtil, iar el se trase în spate s-o privească, cu o expresie întrebătoare. Nu voia să facă nimic din ce-ar fi putut regreta ea mai târziu şi ştia ce simţea ea în legătură cu faptul că el încă era căsătorit.

— Timmie, ce faci? o întrebă el cu blândeţe.

— Te iubesc, spuse ea încet.

— Şi eu te iubesc, îi şopti el, apoi îi repetă în franceză, ceea ce îi venea mult mai natural şi i se părea mai real decât orice i-ar fi putut spune în engleză. Je t'aime... tellement... atât de mult...

Ea putea vedea în ochii lui că spunea adevărul. Acum părea stupid să urmeze regulile şi planurile care avuseseră sens la început, dar care dintr-odată nu-şi mai aveau rostul. Graniţele dintre ei se topeau rapid.

— Nu vreau să faci nimic din ce ai regreta mai târziu. Nu

vreau să te rănesc.

— Ai să mă răneşti, Jean-Charles? întrebă ea, privindu-I cu tristețe.

11 întreba dacă intenționa s-o trădeze, dacă n-avea să îşi părăsească niciodată soția sau dacă urma s-o abandoneze. Promisiunile de genul acesta erau fragile ca aripile de fluture şi nu puteau fi întotdeauna ținute. Amândoi ştiau că nu existau garanții universale, doar speranțe, visuri şi intenții bune. Amândoi erau oameni cinstiți, integri şi bine intenționați. Poate era cel mai bun lucru la care puteau spera.

— Niciodată, sper, răspunse el sincer, iar ea văzu că vorbea serios şi aprobă din cap. Dar tu?

— Te iubesc... Nu te voi trăda niciodată şi sper să nu te rănesc.

Erau singurele jurăminte pe care le schimbară în acest punct al vieții lor, promisiunea de a face tot ce le stătea în putință pentru a rămâne apropiați şi a se proteja. Era suficient pentru Timmie, şi pentru moment era de-ajuns şi pentru Jean-Charles. Nimeni nu putea prevedea viitorul şi prezice încercările sau durerile care aveau să vină. Singura întrebare era dacă erau dispuşi; i rişte incertitudinile vieții, ca să înfrunte împreună lurtunile ce aveau să vină.

Nu mai spuse nimic, ci doar îl conduse încet în dormitorul ei, unde-i desfăcu nasturii de la cămaşă, catarama curelei şi îi trase delicat pantalonii în jos; în câteva clipe, hainele lor zăceau morman pe jos, amestecate, apoi se strecurară sub aşternuturi, cu trupul ei neted de fildeş încolăcit pe lângă al lui, puternic, bărbătesc. (amera era întunecată, iar Timmie putea simți forța pasiunii lui pulsând lângă ea – şi tânji de dorința de a-l simți înăuntrul ei.

— Timmie, je t'aime... gemu el încet, iar ea aproape începu să toarcă de dorință şi-i spuse că şi ea îl Iubea.

Apoi brusc pasiunea îi copleşi, irezistibilă, dincolo de limite sau de rațiune, un taifun de dorință care-i smulse pe amândoi cu o forță atât de mare, încât niciunul nu s-ar fi putut opri, nici nu şi-ar fi dorit. Timmie i se dărui complet, cu tot cu speranțe, visuri, inimă, trup, iar el o purtă cu el într-o călătorie atât de plină de dragoste şi pasiune, încât amândoi ştiau fără dubiu că, oriunde i-ar fi dus, acum nu aveau altă opțiune decât să fie împreună. Amândoi simțeau, în timp ce stăteau îmbrățişați, că era mâna destinului.

Şi, mai târziu, în timp ce stăteau agățați unul de celălalt, două trupuri care păreau unul singur, adormiră senini şi uitară de planurile de cină. Era mult mai bine ce li se

întâmplase. Trecuseră de la nesiguranță spre cer-titudinea dragostei reciproce. Valurile pasiunii îi aduseseră aici, şi acum găseau unul în brațele celuilalt o dragoste care-i unea ireversibil. Şi, cu puțin noroc, şi binecuvântarea cerească – sperau că pe vecie.

Capitolul 14

Zilele petrecute de Timmie şi Jean-Charles în New York erau magice. Făceau plimbări lungi prin parc, mergeau la galerii de artă şi se opreau în restaurante micuțe, pentru cafea sau pizza când erau morți de foame. Se plimbau prin SoFlo, bucurându-se de fieca – re lucru mărunt, iar noaptea cădeau unul în brațele celuilalt cu o poftă insațiabilă. Timmie nu făcuse niciodată dragoste atât de des, iar Jean-Charles îşi redescoperise puterile tinereşti pe care le credea de mult uitate. Făceau dragoste ore întregi. Amândoi erau uşor bulversați de diferențele de fus orar, moțăiau, se trezeau să facă dragoste, ațipeau după-amiaza şi apelau la room-service pentru mic dejunuri enorme la patru dimineața. Într-o noapte plecară de la hotel pe jos, deşi începuse iar să ningă, şi găsiră un birt pentru şoferii de camion pe West Side, unde mâncară friptură şi chiftele de cartofi, la ora cinci dimineața.

Totul părea incredibil de ireal, ca într-un vis. Şi totuşi, iar şi iar, când se trezeau şi se vedeau, zâmbeau larg şi râdeau cu veselia pură a miracolului pe care îl împărțeau. Duminică, Timmie îşi făcu bagajele întristată, în timp ce el

stătea întins în pat şi o privea.

— Nu vreau să plec, spuse ea cu tristețe.

După ce trăise cu el patru zile, nu-şi mai putea imagina viața fără el. Era un lucru primejdios, pripit, şi deveneau rapid dependenți de el. El era la fel de înnebunit ca ea şi la fel de trist.

— Nici eu, spuse el cu seriozitate. Nu vreau să mă întorc la Paris.

Dar amândoi aveau vieți la care trebuiau să revină.

— Am să vin în California, să te văd.

— Promiți?

Se simțea ca o copilă speriată. Dacă n-o să-l mai vadă vreodată? Dacă se răzgândea sau o abandona, cum avea să supraviețuiască? Pierduse înainte atâția oameni pe care-i iubise, încât nu mai putea suporta gândul că i s-ar putea întâmpla din nou. Iar el înțelegea ceea ce vedea. Panica ei era aceeaşi cu a lui, aşa cum dragostea lor era o reflexie a ce simțeau unul pentru celălalt. Se potriveau perfect în pasiune, sentimente şi temeri.

— Nici eu nu vreau să te pierd, spuse el blând, venind s-o îmbrățişeze, în timp ce o trăgea încet înapoi în pat. Şi bineînțeles că voi veni în California. N-aş putea trăi prea mult departe de tine.

Avea un uşor dramatism în el, pe care ea îl descoperea ca fiind o parte ascunsă a iubirii lui imense pentru ea şi care o încânta nespus.

Iar apoi ea se întoarse spre el cu o întrebare neaşteptată, în timp ce-o ținea în brațe.

— Când te muți din apartament?

El păru deranjat. Detesta să se gândească acum la asta. Aceasta era singura viață pe care şi-o dorea, trecutul său nu mai exista. Fusese mort ani de zile, iar cenuşa sa se dispersase încet pe măsură ce legătura lui cu Timmie devenea mai puternică. Ea nu-l despărțea de nimeni, doar îl primea în brațele ei, în sufletul ei şi în viața ei, aşa cum îl primise şi în trupul ei, cu dragoste copleşitoare şi pasiune delicată.

— Ți-am mai spus. În iunie. Le-am zis copiilor mei că rămân până la sfârşitul anului şcolar. Sper să vând până atunci apartamentul. Dar, dacă nu, am să mă mut oricum.

Lui Timmie i se părea că mai era mult până atunci, dar abia intrase în viața lui şi nu i se părea corect să-l preseze. Dorea să fie corectă... dar, dacă nu se muta... dacă Jade avea dreptate sau prelungea situația ani de zile...

— Te rog, nu fi îngrijorată, spuse el, strângând-o în brațe s-o liniştească.

— Sunt, spuse ea sinceră, mă sperie.

Ea nu ținuse nimic departe de el, nicio parte din ea. Se deschisese complet, riscând să fie rănită dacă dintr-un motiv sau altul ei alegea să nu i se alăture într-o călătorie pe tot parcursul vieții. Ca de obicei, o îngrozea perspectiva de a fi abandonată pe mal, speriată şi singură.

— Dacă n-o părăseşti niciodată?

Părea panicată.

— Ne-am părăsit reciproc acum ani de zile, spuse el simplu şi cinstit. După părerea lui, era o redare corectă a situației. Sunt acolo pentru fiicele mele, nu pentru ea. Le-am promis, spuse el, solemn. Datorez asta copiilor mei.

Dar ei ce-i datora? Ştia că nu putea concura cu dragostea pentru copiii lui, nici nu dorea asta. Nu voia să-l sfâşie sau să-l îndepărteze cu forța. Voia să vină cu ea de bunăvoie.

— Dacă fetele tale te imploră să nu pleci? Dacă...

Agoniile trecutului o bântuiau. Trecutul fusese mereu mult mai rău decât se aşteptase. Îi era greu să creadă că viitorul avea să fie diferit.

— Vom rezolva atunci, spuse el calm, ceea ce n-o linişti complet.

Nu spusese că avea să plece orice ar fi. Lăsa o portiță, să vadă ce urma. Ar fi preferat o promisiune fermă, un

jurământ semnat cu sânge, dar ştia că acum trebuia să aibă încredere în el. Îşi încercase norocul cu el, la bine şi la rău.

— Te iubesc. Nu te voi răni sau abandona.

Îi cunoştea trecutul, văzuse teroarea pură din ochii ei în noaptea operației de apendicită. Ținea cont de temerile ei şi voia s-o liniştească.

— Te iubesc. Am nevoie de tine acum, exact cum ai şi tu de mine. N-am să mă îndepărtez de tine, Timmie. Îți promit.

Ea oftă la auzul cuvintelor sale reconfortante, în timp ce stătea cu spatele lipit de pieptul lui. El o ținea strâns în brațe, iar ea se simți în siguranță şi protejată.

— Sper că nu.

Se întoarse să-l sărute, şi, deşi timpul rămas era scurt, făcură dragoste pentru ultima dată, apoi rămaseră împreună în cadă, aşa cum făcuseră de multe ori în decursul acelui weekend, vorbind, râzând, tachinându-se. Şi bucurându-se de ultimele lor clipe împreună.

Când veni timpul, Timmie nu reuşea să se smulgă de acolo. Voia să rămână, să încuie uşa şi să se agațe pe veci de el. Nu voia să-l părăsească sau să zboare la mii de kilometri distanță de el, în timp ce el zbura în direcția opusă. În vreme ce o ținea în brațe, el îi văzu în privire toată agonia.

— Curând vom fi din nou împreună. Promit.

Iubea felul în care o liniştea, şi totul la el o făcea să-l creadă. Niciodată nu se crezuse capabilă să se mai încreadă în cineva, şi totuşi acum asta făcea. Se ruga doar să nu greşească. Dar în orice caz, nu avea de ales. Lira a lui acum. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, şi el era al ei.

Merseră cu limuzina ei către aeroport, iar el o conduse către poarta de unde decola zborul ei. Al ei pleca primul, aşa că fură nevoiți să se despartă în zona în care se făcea controlul de securitate. Ea părea devastată în vreme ce stătea de partea cealaltă a liniilor de securitate, făcându-i cu mâna în timp ce el o privea. El se simțea de parcă privea cum îi era luat un copilaş mult iubit. Nu-şi dorea decât să fugă la ea, s-o ia din nou în brațe şi s-o liniştească. Şi, imediat ce dispăru din raza lui vizuală, se simți şi el dezolat.

O sună pe mobil în timp ce Timmie mergea spre poartă.

— Mi-e prea dor de tine, spuse el, nefericit. Poate ar trebui să fugim împreună.

— Ar fi bine, răspunse ea zâmbind. Se bucura să-l audă. Când să o facem?

— Acum, zise zâmbind, în timp ce ieşea din maşină la terminalul internațional, să prindă zborul spre Paris.

— Îți mulțumesc pentru cel mai frumos weekend din viața

mea, spuse ea încet.

— Mi-ai făcut visurile să devină realitate, replică el blând, la fel de emoționat ca ea. Iar apoi râse. Şi în mod sigur mi-ai readus tinerețea pierdută.

Făcuseră dragoste zi şi noapte şi amândoi pretinseseră că niciodată nu li se mai întâmplase aşa ceva. Erau o combinație incendiară. Ca focul şi dinamita. Fiecare atingere era ca o explozie.

— Te sun imediat ce ajung, îi promise el.

Ştia că aşa avea să facă. Jean-Charles era un bărbat care-şi ținea promisiunile, şi iubea asta la el. Ura gândul că o să se ducă în apartamentul pe care încă-l împărțea cu soția lui, dar chiar şi asta o îngrijora mai puțin ca la început. Avea doar nevoie de timp să descurce lucrurile şi să onoreze promisiunea pe care-o făcuse copiilor lui. Îl credea. O pasiune ca a lor era irezistibilă. Acum avea sentimentul că totul o să fie bine până la urmă.

Se urcă în avion şi îşi ocupă locul de la clasa întâi. Cu gândul la el şi la toate lucrurile minunate pe care le împărțiseră timp de patru zile, închise ochii şi dormi tot drumul până la L.A.

Când ajunse acasă, nu reuşi să stea trează până la miezul nopții ca să-l poată suna la birou când la el era dimineață.

Mult înainte de asta, adormi tun, şi se sculă la cinci dimineaţa. Era trist să se trezească fără el, iar ilele de la New York deja i se păreau un vis îndepărtat. Era două după-amiaza pentru el când ea îl sună. Tocmai revenise de la prânz şi fu încântat să audă vocea somnoroasă a lui Timmie.

— Mi-e dor de tine, spuse ea cu tristeţe, iar el surâse.

— Şi mie. Toată noaptea m-am trezit, căutându-te.

Vreau să vin curând să te văd. Mă simt ca un dependent fără drogul său.

Părea la fel de trist ca ea.

— Şi eu, spuse ea.

Adora să ştie că şi lui îi era dor de ea şi că nu revenise pur şi simplu la viaţa lui de zi cu zi, fără o privire în urmă, după ce petrecuse patru zile cu ea. Din punctul i-i de vedere, zilele din New York îi schimbaseră viaţa, spera pentru totdeauna, şi se simţea minunat să ştie că şi el simţea la fel.

— Am să vin curând în California, promise el, apoi fu nevoit să revină la pacienţi.

Îi promise s-o sune la sfârşitul zilei de muncă, ceea ce însemna pentru ea spre sfârşitul dimineţii. Se gândi să se culce la loc, dar nu reuşi. Se foi, gândindu-se la el şi la

nopțile pe care le petrecuseră împreună, apoi se întinse pe spate şi zâmbi, amintindu-şi tot ce-i spusese atunci şi; cum la telefon. În final, se ridică şi se îmbrăcă, iar la şapte jumătate era la ea în birou. Venea deseori devreme când suferea din cauza diferenței de fus orar sau nu putea dormi. Era un interval de timp foarte potrivit să rezolve multe lucruri. New York-ul şi Europa erau deja în picioare şi la viteză maximă.

Deja terminase o grămadă de sarcini până să apară Jade, la opt jumătate. Era bucuroasă s-o revadă pe Timmie şi nu foarte surprinsă să o găsească la birou.

O întrebă cum fusese weekendul la New York.

— Fantastic, răspunse imediat Timmie, cu un rânjet larg.

Se trăda prin privirea visătoare şi abundența de feririre care parcă-i ieşea din fiecare por. Jade îşi miji ochii şi se încruntă la ea. O cunoştea prea bine pe Timmie ca să creadă că putea arăta aşa după un weekend de mers la muzee şi cumpărături de una singură. Timmie îşi feri repede privirea, răsfoind hârtiile de pe biroul ei, dar Jade ghicise deja ce se întâmplase în New York şi cu cine îşi petrecuse acele zile.

— Miroase-a ceva putred aici, spuse ea suspicioasă, în timp ce Timmie chicotea.

— Sper că nu, răspunse Timmie, încercând să pară

inocentă, fără prea mare succes. Poate este noul nostru parfum.

— Nu mă lua cu de-astea, replică Jade, bazându-se pe doisprezece ani de prietenie şi de muncă grea.

Deseori îşi permitea să-i spună lui Timmie lucruri pe care alții nu ar fi îndrăznit. Iar Timmie era mereu fată bună în asemenea circumstanțe. Şi astăzi nu făcea excepție.

— Ți-ai petrecut sfârşitul de săptămână cu medicul acela francez, nu? o acuză ea cu o privire cu subînțeles, iar Timmie aprobă din cap.

Era fericită cu ce i se întâmpla şi mândră să fie femeia lui. Trebuiau să fie o vreme discreți, dar măcar aici îşi putea arăta bucuria şi entuziasmul.

— De fapt, chiar aşa a fost, admise Timmie, prinsă cu mâța în sac.

Deşi, la drept vorbind, arăta mai degrabă ca o leoaică fioroasă care tocmai devorase un vultur pleşuv. Radia atât de puternic fericire, încât ar fi putut să lumineze întreaga cameră.

— Sper că nu te-ai culcat cu el, spuse Jade sec. Ai spus că nu faci asta până nu se mută din apartamentul familiei sale, în iunie.

— Absolut, minți Timmie printre dinți, şi se uită la

asistenta ei cu un rânjet ferm şi inocent.

Ştia exact ce spusese, dar brusc totul devenise diferit. Era îndrăgostită nebuneşte de el şi nu i-ar fi putut rezista în cele patru zile, luând în calcul sentimentele amândurora. Era fericită că făcuseră acest pas. În viața ei nu petrecuse un asemenea weekend pasional, şi orice soartă groaznică i-ar fi prezis Jade, îi era imposibil acum să creadă că el nu avea să se țină de cuvânt în iunie. În mintea lui Timmie nu era nicio urmă de îndoială – avea să se mute. Ce i se întâmplase lui Jade era trist, dar foarte diferit. Timmie nu mai era îngrijorată în privința lui şi nu voia să fie nevoită să-l apere pe el sau aventura lor pasională în fața lui Jade sau a oricui.

— Oare de ce nu te cred? întrebă Jade, vibrând de suspiciune. Arăți prea bine. Arăți dezgustător de fericită. Eşti mai frumoasă ca niciodată. Emani aura unei femei care a petrecut un weekend întreg în pat cu iubitul ei. Cred că mă minți, Timmie. Apoi adăugă, pe un ton îngrijorat: Sper doar că nu te minți singură – sau că e sincer cu tine.

— Cred că e sincer, spuse Timmie calmă. Cred că e un om cinstit, care va face cum a promis, când a promis. Cred că e doar îngrijorat pentru copiii săi.

— Atunci chiar te-ai culcat cu el! o acuză Jade.

Timmie se simţi ca o adolescentă obraznică, acuzată că a mers „până la capăt” cu prietenul ei. Gândul o făcu să izbucnească în râs chiar când David intra.

— Ce se întâmplă aici? Ce-am ratat?

— Nimic, îl linişti Timmie rânjind. Jade mă acuză pe nedrept.

O amuza nespus. Şi se simţea complet sigură de promisiunile lui Jean-Charles, oricât de traumatizantă se dovedise a fi experienţa lui Jade.

— Şi-a petrecut weekendul cu doctorul francez, îl puse la curent Jade, în timp ce Timmie le zâmbea amândurora binevoitoare.

îi plăcea relaţia de zeflemea jovială dintre ei trei. Şi ambii ei asistenţi ştiau când era cazul să bată în retragere. Nu ajunseseră în acel punct când Jade o interogase despre cum îşi petrecuse sfârşitul de săptămână. Totul izvora din îngrijorarea şi dragostea lor pentru ea.

— Aha, deci de asta ai rămas tu în New York, spuse David, privind-o cu admiraţie şi interes. Bravo ţie! Sper că te-ai distrat, spuse el cu generozitate.

Îi plăcea tot ce auzise despre medicul francez şi nu era nici pe departe atât de îngrijorat ca Jade.

— S-a distrat puţin cam mult, dacă mă-ntrebi pe mine,

comentă Jade, în timp ce Timmie ridică receptorul telefonului.

Era timpul să se apuce de treabă.

Jade aduse iar vorba în timpul prânzului cu David, în vreme ce făceau trocul lor obişnuit de cartofi pe murături.

— Sunt îngrijorată pentru ea, spuse Jade cu sinceritate. Exact aşa am păţit eu. Mai întâi ţi se pare că totul este fabulos şi că eşti cea mai norocoasă femeie din lume. Niciodată n-ai mai fost atât de îndrăgostită, iar apoi tipii ăştia încep să te omoare încetul cu încetul. Anulează întâlnirile, invitaţiile la cină, îşi schimbă planurile de concediu. Weekendurile promise a le petrece împreună se anulează pentru că trebuie să stea acasă cu copiii. Li se îmbolnăvesc nevestele, copiii le devin isterici. Îţi petreci concediile de una singură. Te ţin blocată. Şi până la urmă nu te alegi cu nimic altceva decât speranţe şi visuri sfărâmate. Zece ani mai târziu, încă locuiesc acasă, cu nevasta şi copiii. Şi, dacă stai prea mult prin preajmă, e prea târziu pentru tine să ai propriii copii. Nu vreau să i se întâmple aşa ceva. Nu că ar mai vrea vreun copil, la vârsta ei. Doar că nu vreau să i se rupă inima din cauza lui.

— Niciunul din noi nu vrea asta, spuse David cu seriozitate. Dar asta ţi s-a întâmplat ţie. Nu i se va întâmpla

obligatoriu şi ei. El pare să fie un om bun. E medic şi o persoană responsabilă. N-a avut de unde şti că ea va veni atât de repede. Cred că e rezonabil din partea lui să îşi onoreze angajamentele pe care le-a făcut înainte să se îndrăgostească.

— Aşa am crezut şi eu. Nu e vorba despre angajamente aici, ci despre frică. La urma urmei, sunt prea laşi, prea fricoşi să plece, aşa că niciodată nu fac asta.

— Sper să nu fie adevărat, spuse el calm. Cred că ar trebui doar să o susținem şi să vedem cum merge. Poate se ține de toate promisiunile pe care i le-a făcut. Eu sper să fie aşa. N-avem niciun motiv să nu-l credem – deocamdată. Hai să-i dăm o şansă tipului.

— Şi eu sper să se țină de cuvânt. Dar n-aş paria pe asta. Am auzit prea multe poveşti ca a mea. De asta nu e o idee bună să ieşi cu bărbați însurați.

— Nu cred că e chiar însurat, după cum sună. Cred că e un bărbat pe cale să divorțeze. Poate fi cam nasol în următoarele luni. Iar Timmie nu pare să sufere încă. N-am văzut-o în toți aceşti ani atât de fericită.

— Nici eu, căzu Jade de acord. Asta mă sperie, pentru că, dacă nu merg lucrurile şi el nu pleacă, o să-i frângă inima. Ştiu prea bine asta.

— Hai să nu ne facem încă griji. Să mai aşteptăm. Eu îl susțin, se menținu David pe poziție.

Jade clătină din cap, profund neconvinsă.

— Sper să ai dreptate.

— Toți sperăm, spuse David, aruncând resturile de la prânz. Chiar, ce mai face arhitectul tău? De ce nu-ți faci griji pentru el în loc de medicul francez al lui Timmie? E fată mare, îşi poate purta singură de grijă. Poți conta pe faptul că va lua toate deciziile corecte. Şi să sperăm că şi el. Deci spune-mi ce mai face tipul tău.

David o ghidă cu pricepere departe de subiect, iar ea îi povesti cât de minunat era noul ei prieten arhitect.

I se părea că matrimonialele de pe internet erau cea mai tare invenție de la apa caldă încoace.

Şi, în timp ce discutau despre viața amoroasă a lui Jade, Timmie era în biroul său, vorbind cu Jean-Charles. Pentru el era unsprezece noaptea.

— Mi-a fost teribil de dor de tine, toată ziua, spuse el, părând nefericit.

— Şi mie, admise ea zâmbind.

îi plăcea să ştie că-i lipsise şi era uimitor să se gândească la faptul că în ziua anterioară stătuseră îmbrățişați în New York. Deja li se părea că se întâmplase cu săptămâni în

urmă.

— Abia aştept să vii să mă vizitezi.

— Încerc să rezolv pe aici. Trebuie să mă asigur că îmi acoperă cineva tura. Asistentul meu mi-a spus că mă anunță într-o zi sau două.

Îi venea greu să creadă că Jean-Charles venea s-o vadă în California. Totul încă i se părea o minune.

Îl întrebă de pacienții pe care-i văzuse în ziuv aceea, apoi îi zise ce avea de gând să facă în acea după-amiază. Îi povesti de casa ei din Malibu, iar el spuse că abia aştepta s-o vadă şi să stea cu ea acolo. Totul părea un vis. Acest medic din Paris, atât de blând, iubitor, pasional, sexy, minunat, se îndrăgostise de ea, şi ea de el. Tocmai petrecuseră patru zile împreună, purtați de o pasiune intensă. Iar acum venea tocmai până în Los Angeles, să o vadă. Era absolut uimitor. După ce închiseră, se gândi, uitându-se pe fereastră, la surprizele neaşteptate ale vieții, la speranța ce renăscuse în ea şi care conta atât de mult. Jean-Charles era un dar de la Dumnezeu căzut din ceruri. O făcea să se gândească la binecuvântările vieții sale şi la cât de minunate puteau fi asemenea daruri. Ca Jean-Charles de minunate.

Capitolul 15

Asistentul lui Jean-Charles veni, după cum promisese, în două zile, şi căzu de acord să-l acopere pentru o săptămână, la mijlocul lui martie. Mai erau doar două săptămâni până atunci, iar Jean-Charles o sună imediat pe Timmie să-i dea veştile bune. Deja îşi făcuse rezervarea. Abia aştepta să vină. Era nerăbdător ca un pici de Crăciun, iar ea era la fel. Se sincronizaseră perfect. Ea îşi programase finalizările proiectelor înainte de acea dată şi avea de gând să muncească pe rupte ca să le termine. Voia să-i dedice lui întreaga săptămână. Intenționa să îşi ia concediu şi să petreacă timpul făcând ce voia el – poate şi în Malibu câteva zile. Tot ce voia Timmie era să fie cu el, lucru la care visa şi el.

Următoarele două săptămâni părură interminabile. Fiecare zi li se părea că dura o mie de ani. Era recunoscătoare că munca o ținea ocupată. Îşi luă de lucru acasă nopțile şi petrecu sfârşiturile de săptămână lucrând la modele noi şi punându-şi casele la punct. Voia să arate totul proaspăt şi frumos şi începuse să arunce din lucrurile vechi şi ponosite. Cumpărase ghivece noi de plante de la o

seră, comandase prosoape noi şi dusese lenjerii noi la Malibu. Innoia cuibul pentru el, deşi el îi tot spunea că doar de ea îi păsa. În ziua dinaintea sosirii lui, cumpără CD-uri noi. Verificase fiecare detaliu, cumpărase ce credea că i-ar plăcea să mănânce. Cumpărase chiar şi reviste franţuzeşti şi le lăsase pe măsuţa de cafea. Aranjase un bol mare cu flori pentru dimineaţa în care avea să sosească. Voia să fie totul perfect. Până şi vremea coopera. Era o zi însorită, strălucitoare, înmiresmată, fără urmă de nor sau de vânt. Ştia că fusese foarte frig în Paris în săptămâna care trecuse, deci avea să fie o desfătare pentru el.

Purta pantaloni largi bej şi un pulover asortat, cu părul înfoiat şi desfăcut. Alesese o pereche de balerini «. Lin piele de aligator şi o geantă vintage Kelly, pe care o cumpărase din Paris, de un galben pal. Arăta ca scoasă dintr-o revistă când coborî din maşină, la aeroport. În dimineaţa aceea, nu se dusese la birou. Fusese prea ocupată cu casă, punând la punct ultimele detalii. Patul ei era făcut cu lenjerii Pratesi perfect călcate, şi cumpărase unele noi şi pentru plajă, de un albastru azuriu, cu melcişori. Nu ştia dacă el avea să observe toate detaliile, dar, chiar dacă n-avea s-o facă, voia ea asta, de dragul lui. Le spusese la birou să n-o aştepte toată săptămâna, îi anunţase de ce îşi lua zile libere şi

terminase în weekend ce mai avea de făcut. Jade se abținuse de la comentarii de data asta, cu încurajarea lui David, dar se uitase urât după ea şi ulterior sunase să-şi ceară scuze. Era doar îngrijorată, iar Timmie înțelegea. David îi ură mult noroc şi să aibă parte de nişte zile fabuloase cu Jean-Charles. Se simțea de parcă pleca în luna de miere. Şi într-un fel aşa părea să fie. Era o viață nouă pentru ei, în continuarea a ce începuseră în New York. Era greu de imaginat că aveau să se simtă la fel de bine ca atunci, dar nici el, nici Timmie nu-şi făceau asemenea griji. Spunea că tot ce îşi dorea era să o vadă. O sunase noaptea târziu, când se urcase în avion, înainte să trebuiască să-şi închidă mobilul. Erau entuziasmați ca doi copii. Pentru el, era un zbor de unsprezece ore. În timp ce ea conducea către aeroport, ştia că avea să aterizeze curând. Era sigură că era la fel de nerăbdător ca ea. De data aceasta abia se stăpânea, în timp ce îl aştepta să apară.

Stătea lângă biroul de imigrări când uşile se deschiseră şi îl văzu trecând cu paşi mari, în pantaloni largi şi un pulover, purtându-şi sacoul pe umăr, cu o cămaşă cu guler albastru deschisă la gât şi o cravată roşie atârnându-i din buzunarul sacoului. Era îmbrăcat lejer, arătos şi cu un aer tipic franțuzesc, în timp ce păşea spre ea, iar ea îl întâmpină

radiind. O clipă mai târziu, era în brațele lui, iar el o ținea atât de strâns, încât abia mai putea să respire când o sărută. La început, nu-şi găseau cuvintele să-şi spună unul altuia cât de mult se bucurau să fie din nou împreună. Dar nici n-aveau nevoie de cuvinte, totul era zugrăvit pe chipurile lor.

— Ce dor mi-a fost de tine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, ținându-l de talie.

Trecuseră doar două săptămâni, dar amândurora li se păruseră o eternitate. Se sărutară la fiecare pas, încât abia reuşiră să iasă din aeroport.

— Şi mie, spuse el fericit. Am crezut că nu mai ajunge odată avionul. A durat o eternitate.

Fusese un zbor incredibil de lung, dar reuşise.

— Eşti epuizat?

Abia aştepta să se agite în jurul lui, să-l alinte, să-l cocoloşească, iar el adora asta.

— Nu, deloc. Îi surâse radios. Am dormit pe drum. M-am uitat la două filme şi am avut parte de o cină foarte bună.

Ştia că la Air France, la clasa întâi, se servea caviar.

— Ce facem azi? întrebă el curios.

Era ceva ce nu suporta amânare, şi, când urcară în maşină, o sărută şi-i atinse delicat sânii. Era înfometat

după trupul ei. Şi era atât de minunat să fie cu ea în California.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, îi spuse ea, strălucind de fericire.

Abia aştepta să-i arate toate locurile ei favorite, casa ei din Bel Air, cea de pe plajă, să se plimbe cu el pe stradă, să-i gătească cina, să iasă cu el, să râdă, să doarmă cu el, să facă dragoste. Era un curcubeu de plăceri delicioase, iar dragostea pe care o aveau unul pentru celălalt era precum comoara de la capătul curcubeului, şi amândoi ştiau asta.

Merseră cu maşina spre Bel Air, pe autostrada Santa Monica, într-un trafic destul de rarefiat. Discutară despre mii de lucruri, şi Jean-Charles îi spuse încă o dată cât de mult însemna pentru el să fie acolo cu ea, în mediul ei. Voia să afle totul despre ea şi să fie parte din lumea în care trăia ea. Timpul trecea rapid când vorbeau, şi ajunseră la ea acasă în mai puțin de o oră.

Ea intră, iar el o urmă, impresionat de interiorul amenajat cu gust, de camera de zi liniştitoare şi de modul în care se potriveau obiectele de artă în decor. Se plimbă, analizând tot, admirând toate eforturile ei, iar apoi, de parcă ceva l-ar fi atras, se opri la bibliotecă şi rămase privind fix fotografia lui Mark. Înțelese imediat i ine era. În timp ce

Timmie îl privea, Jean-Charles ridică fotografia şi se uită la ochii băieţelului.

— E băiatul tău, nu-i aşa? întrebă el uşor, citind toată pierderea şi durerea unei vieţi în ochii ei.

Ea încuviinţă din cap.

— Da. E Mark.

— Era un copil foarte frumos, spuse el blând, aşezând fotografia la loc, apoi o îmbrăţişă. Îmi pare atât de rău, iubita mea... atât de rău... Aş vrea să nu ţi se fi întâmplat asta.

Ea clătină din cap în timp ce el o ţinea în braţe. Nu plânse, doar rămase acolo, amintindu-şi de Mark, şi iubindu-l pe Jean-Charles. Era de parcă două mari iubiri se contopiseră în acea clipă. Şi, deşi tristă, ivea un sentiment de împăcare. Se trase din braţele lui ia să-i zâmbească, iar el o sărută iar. Îi umplea sufletul vie tandreţe şi de bucurie.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea, intrând în bucătărie, iar el o luă iarăşi în braţe.

Nu-şi putea ţine mâinile departe de ea pentru mai mult de câteva clipe. Râse de întrebarea ei.

— Doar de tine, dragostea mea. Mi-a fost foamg de ţine de când ai plecat.

Ea îi surâse fericită şi îl îmbrăţişă la rândul ei.

— Dar vrei să mănânci ceva?

Cumpărase tot ce-i venise în minte că ar putea el dori să mănânce, inclusiv o baghetă lungă de pâine franțuzească, de care observase că mâncase la fiecare masă în New York.

— Am mâncat pe drum, în avion. N-am nevoie de mâncare acum, ci doar de tine, spuse el, şi o sărută din nou, iar ea se simți de parcă era într-un film romantic, sexy, franțuzesc.

Îi arătă restul casei, şi ajunseră în dormitorul ei. Draperiile erau trase, iar soarele strălucea în cameră. Patul era impecabil făcut, şi pe masa joasă din fața canapelei era un vas imens cu flori, iar Jean-Charles zâmbi când se uită prin cameră.

— Ce drăguț e totul, Timmie. Ador casa ta.

Iubea s-o vadă acolo, i se potrivea perfect totul. Era lejer, elegant, neted, primitor, cald, artistic, creativ, toate calitățile pe care le avea şi ea. Şi, înainte să apuce să-i mulțumească pentru cele spuse, el o luă în brațe dintr-un singur gest galant şi o duse încet către pat.

— Sunt foarte obosit acum, spuse el ştrengăreşte. Cred că ar trebui să trag un pui de somn.

Ea râse când el o aşeză delicat pe pat şi-şi întinse brațele către el.

— Vino aici, iubirea mea, spuse ea, cu toată dragostea pe care i-o purta oglindită în privire.

El se topi în brațele ei şi se întinse pe pat alături de ea, şi câteva clipe mai târziu hainele lor dispăruseră şi zăceau pe podea lângă patul ei. Trupurile lor goale, atât de flămânde unul pentru celălalt, se împreunară încă o dată, pasional, ca în New York. Şi de data asta era chiar mai bine, în căldura şi confortul mediului ei. Ea simțea că-i aparținea, acum şi pentru totdeauna, iar el se simțea de parcă în sfârşit ajunsese acasă.

Era întuneric când se dădură jos din pat, după ce făcuseră dragoste şi dormiseră câteva ore bune. Nu se mai săturau unul de altul. Era un joc nesfârşit de-a oferitul şi primitul şi îşi împărtăşeau mințile, inimile, trupurile. La un moment dat, în timp ce o ținea strâns, Jean-Charles spuse că inimile lor se uniseră întruna, iar ea simțea la fel. Era la fel de minunat ca la început, şi părea doar să devină din ce în ce mai bine.

După căderea nopții, merseră jos în bucătărie, goi sub halatele de baie, iar ea îi făcu o omletă şi o salată şi i-o servi cu o felie de brânză Brie şi o baghetă. Era gustarea perfectă înainte să meargă iar în pat. Apoi făcură din nou dragoste şi rămaseră două ceasuri în cada de baie, stând de vorbă. De

fiecare dată când erau împreună, se simțeau de parcă dispăreau pe altă planetă, fără fusuri orare, fără responsabilități, fără obligații, fără mese pe care să le ia la o oră fixă. Făceau exact ce voiau – şi făceau totul împreună. Nu petreceau nici măcar o clipă separați. Şi, deşi în mod normal Timmie ar fi fost sufocată de o asemenea prezență permanentă, amândoi observară că intimitatea care se crease între ei era atât de firească şi de confortabilă, încât doar îi făcea să şi-o dorească şi mai mult. Li se urca repede la cap. Fiecare din ei era drogul preferat al celuilalt.

Adormiră în sfârşit cândva târziu în noapte. Pentru el era după-amiază, dar nu părea să-i pese. Dormiră până la zece dimineața, şi, când se trezi, Jean-Charles spuse că murea de foame. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că pentru el era ora cinei. De data aceasta ea îi pregăti o Iriptură, iar apoi făcură un duş şi se îmbrăcară, fără i ragere de inimă. Era încă o zi superbă de primăvară şi se duceau la plajă.

Până plecară era deja ora prânzului. Ea conduse încet pe coasta Pacificului, în timp ce el admira peisajul – dar şi pe ea.

— E minunat, Timmie. Şi tu eşti.

Niciodată nu mai avusese o zi atât de grozavă şi niciodată nu mai fusese atât de fericit. Iar când îi văzu casa de pe

plajă, aproape izbucni în plâns.

— E atât de minunată! exclamă el, uitându-se în jur.

Îi plăceau foarte mult felul în care o decorase, combinația de alb şi albastru, puntea frumoasă, plaja, priveliştea. Plecară direct la plajă să facă o plimbare, cu valurile mângâindu-le gleznele, şi merseră cât puteau de departe, iar în final reveniră în casă.

— Aş putea sta aici pentru totdeauna, spuse el, fericit.

— Aş dori să stai, replică ea încet.

Dar amândoi ştiau că nu era posibil. El avea viața lui la Paris, o carieră medicală în care investise ani de zile şi copiii pe care-i iubea. Iar ea avea o afacere de condus. Amândoi ştiau că, dacă voiau să fie împreună, trebuiau să călătorească mult pentru a se vedea cât mai des posibil şi să supraviețuiască zile şi nopți unul fără celălalt. Dar, după doar două întâlniri, li se părea amândurora chinuitor să fie departe unul de celălalt. Jean-Charles voia să fie mereu cu ea, ca acum, ceea ce lui Timmie i se părea perfect, mult mai bine decât se aşteptase.

În după-amiaza aceea rămaseră ore întregi pe punte, stând de vorbă mângâiați de razele soarelui. El moțăi o vreme, fiind încă obişnuit cu fusul orar al Parisului, iar ea rămase lângă el, uitându-se cum dormea, ca un leu întins

lângă ea. Aproape că-l auzea torcând. Cum aerul se răcorise în după-amiaza târzie, îl acoperi cu o pătură de caşmir până la apusul soarelui, apoi îl trezi, merseră înăuntru şi aprinseră focul în şemineu. Rămaseră în sufragerie şi stătură de vorbă. Timmie încercă să nu aducă în discuție viitorul lor şi să nu facă vreo referire la soția lui. Nu voia să-l preseze. Avea încredere deplină în el.

Îl rugă să-i povestească despre copiii săi.

— Julianne e foarte elegantă şi rezervată. E foarte rece, de fapt. E ca mama ei. Nu e prea apropiată de mine, nu cât mi-aş dori eu. E ca o pisică. E o persoană foarte distantă. Priveşte şi observă totul. Vede tot. Are şaptesprezece ani şi e foarte înțeleaptă pentru vârsta ei. E foarte apropiată de mama şi de sora ei, şi nu la fel de ataşată de Xavier. El e cu şase ani mai mare ca ea, şi cât era mic le-a considerat mereu pe fete o bătaie de cap teribilă. Îi umblau prin lucruri şi-i stricau tot sau îi făceau mizerie în cameră când intrau să se joace. Şi mereu îl tachinau când venea cu vreo fată. În final, a încetat să mai vină cu ele acasă, ceea ce a fost probabil o decizie bună.

Sophie are cincisprezece ani şi e afectuoasă. E mică pentru vârsta ei, în anumite privințe, cred. Julianne e mai sofisticată. Îi place să se aranjeze şi să poarte haine

frumoase. Sophie e mai băiețoasă uneori, iar alteori este plină de şiretlicuri femeieşti, şi-atunci mă cam învârte pe degete. Crede că Xavier e un erou, incapabil de ceva rău. Dar, la fel de mine, nu se înțelege cu mama ei. Cred că şi vârsta e o cauză. Nici Julianne nu se înțelegea cu mama ei la cincisprezece ani. Acum conspiră împreună, de obicei împotriva mea.

Surâse când spuse asta. Era evident cât de mult îşi iubea familia şi cât de apropiat era de copiii lui. Timmie îl iubea cu atât mai mult şi îi părea rău că nu era mai tânără. Îşi dăduse seama că, dacă ar fi apărut în viața oi mai devreme, şi-ar fi dorit un copil cu el într-o bună i, după ce ar fi ajuns să aibă o relație stabilă. Era un gând uimitor, pe care nu-l mai avusese până atunci, şi i-l împărtăşi în noaptea aceea, când erau în pat. El spuse că era profund mişcat şi că şi-ar fi dorit tare mult să aibă un copil cu ea.

— Mai e posibil? întrebă el blând, cu interes şi un şi rop de îngrijorare.

— Posibil, dar nu probabil. Nu-mi imaginez că s-ar putea întâmpla uşor la vârsta mea. De fapt, sunt aproape sigură că nu.

O întrista totuşi faptul că irosise ultimii doisprezece ani de la moartea lui Mark. Niciodată nu-i trecuse prin cap să

aibă alt copil – până să îl întâlnească pe oan-Charles.

— Uneori mă gândesc să adopt.

Îi spuse atunci despre Sfânta Cecilia, iar el fu deosebit de impresionat de tot ce făcuse şi de evidenta ei dragoste pentru orfanii pe care-i găzduia şi-i sprijinea.

— Cred că n-am făcut-o, îşi explică ea atât sieşi, cât şi lui, pentru că m-am temut să mai iubesc vreodată pe cineva. Nu doar un copil, ci şi vreun bărbat. A fost mai uşor să mențin distanța.

— Şi acum? întrebă el, în timp ce-o ținea aproape de el. Îți mai e teamă?

Ea tăcu un moment, apoi se lipi şi mai tare de el.

— Nu, nu-mi e. Nu mă tem de nimic când sunt cu tine, spuse ea cu tandrețe. Mă tem doar să nu te pierd. Nu mai vreau să pierd vreodată pe cineva iubit.

— Nimeni nu vrea asta.

Totuşi, ştiau că majoritatea oamenilor aveau mai multă rezistență ca ea la acest capitol. Trecuse prin multe în viață.

Discutară iarăşi despre copiii lui şi despre multe alte lucruri. La fel ca de obicei, vorbeau despre o varietate de subiecte şi mereu ajungeau să facă dragoste, apoi dormeau, apoi iar făceau dragoste. Părea inepuizabil, şi pe la patru dimineața îl tachină în această privință, când el se arătă din

nou dornic. Îi spuse că era evident că o mințise şi că era mult mai tânăr decât spusese. Niciun bărbat de vârsta lui nu ar fi putut să facă dragoste atât de des ca el. Dar el putea. Îl acuză de puteri magice, ceea ce îl încântă. Şi, după ce mai făcură o dată dragoste, ieşiră pe punte în halatele pe care ea le adusese din oraş. Rămaseră pe şezlonguri, ținându-se de mâini şi privind stelele. Era cel mai minunat moment pe care şi-l putea aminti – poate chiar din toată viața ei.

În final adormiră unul în brațele celuilalt, şi de data aceasta se odihniră până la prânz. Ea îi făcu ceai şi croasanți, apoi se plimbară îndelung pe plajă.

Până la urmă, rămaseră patru zile în Malibu. Lui Jean-Charles îi plăcea atât de mult, încât nu mai voia să plece. Se simțea minunat, împăcat, iubit în lumea lui Timmie, ocrotit ca într-un cocon. Nu se simțise niciodată mai confortabil. Nu prea îi venea să se întoarcă în Bel Air, dar voia să simtă şi pulsul vieții din L.A. Aşa că merseră prin restaurante şi anticariate, făcură plimbări lungi, se opriră să bea cappuccino la o cafenea pe care o ştia ea, înotară în piscina ei, petrecură ore întregi în saună şi în cada ei gigantică din marmură. Păreau să-şi petreacă majoritatea timpului fie în pat, fie în apă, într-un mod sau altul – ca într-un fel de

pântece. Deveniseră gemeni de suflet.

Şi, la fel ca ultima dată când fuseseră împreună, ultima noapte veni prea devreme. Stăteau întinşi în patul ei mare, discutând despre cât de bine le fusese împreună şi despre următoarea întâlnire. Era chiar mai uimitor pentru ei să conştientizeze faptul că aventura lor pasională începuse cu doar o lună în urmă. Deja li se părea că erau dintotdeauna împreună. Discutaseră despre tot, de la copilăriile şi temerile lor până la a avea copii şi la viitor. Copiii n-aveau să apară, dar amândoi sperau într-un viitor comun. Toate la i impui lor, după cum spunea Jean-Charles ori de câte ori venea vorba.

În ziua plecării, îi duse cu maşina la aeroport, şi amândoi păreau sobri. Săptămâna asta îi făcuse să devină şi mai ataşați unul de celălalt. Îşi creionaseră o rutină zilnică a lucrurilor care le plăceau. Ea ştia ce îi plăcea lui să mănânce la micul dejun şi îi pregătea cu drag exact ce dorea. Petreceau ore întregi făcând dragoste şi oferinilu-şi unul altuia plăceri infinite. Îşi învățaseră obiceiurile, secretele, trecutul, vulnerabilitățile şi temerile intime din trecut. Nu părea să mai fie nimic pe care să nu-l ştie unul despre celălalt. Ajunseseră incredibil de departe într-un timp foarte scurt. Iar acum trebuiau să se despartă din nou

şi să învețe să trăiască unul fără celălalt, până când aveau să se reîntâlnească. Era de parcă ar fi învățat să trăiască fără unul din membre sau fără să-şi folosească iimbele mâini. După experiența de data trecută, bănuiuu că readaptarea avea să fie dificilă după despărțire, şi niciunul nu se gândea cu bucurie la acel moment. Era mult prea dureros. În săptămâna care trecuse, dragostea lor se revărsase din abundență şi cu dărnicie. Timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese un dar pe care amândoi îl credeau venit de la Dumnezeu.

Singurul lucru ireal era că, atât timp cât Jean-Charles fusese acolo, Timmie nici măcar nu sunase vreodată la birou. Lăsase instrucții să o sune doar dacă ardea clădirea până în temelii. În rest, nu dorea să fie deranjată. Voia ca fiecare moment conştient al ei să fie dedicat lui. Aşa că el nu avea o măsură reală a cât de mult muncea ea sau ce făcea în timpul în care nu era el acolo. Dar Timmie credea că era mai bine aşa. Cât era cu ea, voia să se dedice lui cu toată ființa ei, iar el adora asta. Nu voia să fie directoarea executivă de la Timmie O. Cât era cu el. Când era cu Jean-Charles, voia să fie doar femeia care-l iubea. Iar lui îi convenea asta de minune. De fapt, amândurora. Se simțea mai femeie cu el decât în întreaga ei viață.

Era chinuitor să-l privească înregistrându-şi bagajele şi primindu-şi biletul. Îl privi cu jale cum îşi punea deoparte paşaportul. Zăboviră împreună în terminal, apoi ieşiră iar din aeroport pentru câteva minute. Dar, în final, nu avură de ales. El trebuia să se îndrepte către punctul de control, ca să meargă spre poarta de îmbarcare. Iar ea nu îl putea însoţi. O ţinu o vreme în braţe, sărutând-o, strângând-o şi detestând că o lăsa acolo. Ca întotdeauna când îşi lua rămas-bun de la cineva iubit – şi acum mai mult ca oricând –, se simţea ca un copil abandonat. Deşi ştia că avea să-l revadă, spera curând, de câte ori pleca, i se părea o tragedie. Mereu se întreba în sinea ei cu o undă de groază bine mascată cum avea să supravieţuiască dacă el nu urma să se mai întoarcă. El bănuia ce simţea şi îi promitea iar şi iar că avea să revină. Ea îl credea, dar tot o durea să-l vadă plecând.

— Te iubesc, şopti el pentru ultima dată, chiar înainte să treacă prin detectorul cu raze X care avea să-l separe de ea.

Chiar dacă încă îl putea urmări cu privirea, nu avea să-l mai poată atinge. Despărţirea era de nesuportat.

— Te iubesc atât de mult… Hai să ne reîntâlnim curând…

Timmie nu îşi imagina că el o să poată reveni prea curând. Îi era greu să-şi ia concediu o săptămână. Ocazia

aceasta fusese un dar rar, şi amândoi ştiau asta.

— Când mai poți veni la Paris? întrebă el, simțind o panică egală cu a ei, din cauza despărțirii.

Fără ea, viața lui era atât de goală şi de nefericită, de greu de îndurat.

— Am să încerc să ajung cât de curând, promise ea cu sinceritate.

Putea găsi uşor o scuză. Şi, la drept vorbind, nu avea nevoie de una. Tot ce trebuia să facă era să-şi modifice programul de muncă şi să se urce într-un avion. La Paris, problema era că nu se mutase încă din apartamentul pe care-l împărțea cu soția şi cu copiii lui, deci Timmie nu putea sta cu el, evident. Iar el se simțea ciudat să stea cu ea la hotel, căci l-ar fi putut recunoaşte cineva şi şi-ar fi pătat astfel reputația, din moment ce nu se despărțise încă de soție. Discutaseră despre o soluție alternativă, cum ar fi un apartament închiriat, până când se muta el şi-şi lua unul al lui. Nu avea să dureze mult. Amândoi îşi făgăduiseră să găsească o soluție. Şi, dintr-odată, el o dorea parte din viața de zi cu zi.

— Vom vedea, spuse ea, iar el o sărută din nou, şi în final reuşiră să se smulgă unul de lângă celălalt cu un efort aproape supraomenesc, iar el trecu prin detectorul cu raze X

cu o expresie sumbră.

Când ajunse de partea cealaltă, rămase pe loc zâmbindu-i. Ea ştia că era puţin ridicol, dar fu impresionată de faptul că aveau amândoi lacrimi în ochi. Erau delicios de ridicoli, sentimentali şi romantici. Dar se potriveau perfect şi în acest aspect. Păreau să se potrivească perfect în tot ceea ce gândeau, atingeau sau făceau. Era cu adevărat uluitor. Amândoi erau convinşi că era mâna lui Dumnezeu, ceea ce, după cum sublimase ea, ora mult mai eficace decât matrimonialele pe internet. Se simţeau mulţumiţi că această alegere fusese făcută de însuşi Dumnezeu.

El îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărta şi-i strigă că o iubeşte, iar ea făcu la fel. Apoi trebui să cotească spre era de îmbarcare, iar ea nu-l mai putu zări. Plecase. Era un sentiment de pierdere şi goliciune sufletească incredibil, aproape insuportabil.

Ea se duse în parcare, urcă în maşină şi rămase acolo multă vreme. Încă simţea aroma lui în aer şi-i mai simţea şi atingerea, de parcă era un fel de duh care nu voia s-o părăsească. Iar apoi, cu gândul lavtot ce împărtăşiseră în ultima săptămână, porni maşina şi îi conduse înapoi spre casa care le fusese cuib timp de o săptămână, înapoindu-se în patul care le fusese cocon şi unde făcuseră dragoste.

Totul părea impregnat cu ființa lui acum. Nu ştia când avea el să revină, nu se îndoia o clipă că era a lui, iar aceasta era acum casa amândurora. Jean-Charles îşi pusese acum amprenta asupra casei ei – la fel cum îşi pusese amprenta asupra inimii ei, de când se îndrăgostiseră în Paris. Acum era femeia lui.

Capitolul 16

Trecură aproape trei săptămâni în care Timmie şi Jean-Charles se sunară constant, îşi mărturisiră dragostea şi îşi trimiseră zilnic multe e-mailuri. Încă nu aveau un plan ferm despre cum urmau să se revadă, şi amândoi înnebuneau, ca nişte lei flămânzi în cuşcă, fără perspectiva vreunei cine.

Jade şi David observaseră cât de nefericită era în ultima vreme, cât de nerăbdătoare era să-i telefoneze sau să-i scrie. Când Jade sau David îi spuneau că o căuta la telefon, zbura. Toată atenția ei era acum îndreptată spre el. Singurul ei scop era să-l vadă. Şi, în acelaşi timp, deşi era groaznic de singură fără el, avea mulțumirea de a şti că el o adora şi că îşi dorea cu aceeaşi disperare ca ea să rezolve situația. Timmie simțea în adâncul sufletului că lucrurile aveau să se aşeze frumos. Doar că încă nu îşi dăduseră seama cum. Dar amândoi erau siguri că aveau să găsească o cale de-a fi împreună o mare parte din timp, după mutarea lui din iunie.

Între timp, amândoi trăiau cu gândul la următoarea revedere. Fusese un soi de epidemie de gripă foarte serioasă

în Paris, se presupunea că era un virus care venise din Africa de Nord, iar Jean-Charles fusese ocupat până peste cap cu pacienții bolnavi. Discutau dimineața şi noaptea, iar ea încă mai încerca să-şi dea seama cum să facă să tragă o fugă la Paris, când problemele de la fabrica din New Jersey izbucniră din nou. Sindicatul amenința cu o grevă spontană şi mulți dintre angajații ei voiau ca ea să se descotorosească de sindicat. Era tentată, deşi asta le-ar fi dat periculos de multă muniție de folosit împotriva ei, ceea ce nu-i plăcea. Prefera să încerce să medieze iarăşi conflictul, chiar dacă avea să-i coste. Şi, în timp ce încerca să pună la punct un plan de negocieri, împreună cu avocații ei, unul dintre cele mai mari magazine cărora le erau furnizori solicitase triplarea comenzilor, ceea ce implica încă o problemă cu producția.

În final, se decise că trebuia să meargă la New York să rezolve lucrurile personal. Trecuseră deja trei săptămâni de când se văzuse ultima oară cu Jean-Charles, şi amândoi înnebuneau de dor. Dintr-odată, îşi dădu seama că problemele apărute erau o binecuvântare neaşteptată, deşi în timpul pe care urma să îl petreacă acolo avea să fie extrem de ocupată şi de stresată. Îl sună să-i spună de călătoria ei neprevăzută. A doua zi avea să plece spre New

York. Ştia şi cât de greu o să-i fie lui să aranjeze aşa din scurt lucrurile la cabinetul său.

— Probabil va trebui să stau vreo trei-patru zile, îl anunță ea, ceea ce înseamnă că mă prinde weekendul acolo. Crezi că ai putea ajunge pentru vreo două zile?

Până atunci fusese prinsă cu treburi în California, confruntându-se cu o serie de probleme diferite, iar el fusese complet cufundat în muncă la Paris. Asistentul său principal, care îi ținea de obicei locul, îşi rupsese piciorul la schi, dar Jean-Charles îi spusese recent că era

I ic cale de vindecare.

Jean-Charles fu încântat să afle că ea venea pe coasta i le est. Teoretic, era mai simplu să se întâlnească la New York, căci asta presupunea pentru el un zbor de doar şase ore, decât să meargă tocmai până în California şi să piardă câte o zi şi la dus, şi la întors. Pentru el, la New York era mult mai simplu.

— Am să fac tot ce pot. Asistentul meu s-a întors la muncă şi se descurcă cam greu. Fusese un coşmar pentru Jean-Charles cât timp tânărul zăcuse lat în pat, incapabil să lucreze. Te sun în seara asta, îi promise el.

Ea îi spuse că putea s-o înştiințeze în ultimul moment. Spera să stea în New York şi să-şi petreacă weekendul cu el.

Era deja evident că amândoi aveau nevoie de asta. Amândoi erau deprimați să stea prea mult departe unul de celălalt şi deveneau anxioşi şi nefericiți. Călătoria era o veste bună pentru amândoi. Cele trei săptămâni fuseseră agonizant de lungi, fără să aibă parte de contact fizic unul cu celălalt, deşi vorbiseră în permanență şi mărturisindu-şi iubirea. El era cel mai afectuos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

O sună în acea noapte, la miezul nopții – era nouă a doua zi dimineața pentru el –, şi o anunță că rezolvase. Joi seară, după muncă, pleca din Paris. Putea să facă un zbor de opt ore, să aterizeze la aproape aceeaşi oră locală în New York, apoi să stea cu ea până duminică seara şi să ia zborul de noapte înapoi. În ciuda faptului că avea un picior rupt şi era în ghips, asistentul său fusese de acord să lucreze. Jean-Charles era în al nouălea cer – la fel ca Timmie. Avea la ce să spere în timp ce înfrunta provocările acelei săptămâni, care cu siguranță nu urmau să fie uşoare. Dar răsplata de la sfârşit avea să fie minunată pentru amândoi.

Dormi întrerupt în acea noapte, gândindu-se la săptămâna care o aştepta şi la cât de bucuroasă era să-l întâlnească iarăşi. A doua zi dimineață avea programat primul zbor disponibil spre New York, ceea ce însemna că trebuia să se trezească foarte devreme ca să poată pleca la

cinci dimineața spre aeroport. Era un zbor de afaceri, ea fiind una din cele două femei pasagere de la clasa întâi. Ceilalți erau bărbați aranjați la patru ace. David o însoți, ca întotdeauna, iar Jade rămase să se ocupe de treburile de la birou. David şi avocații lor reuşiseră încă o dată să aplaneze problemele sindicale, care erau mereu ca un butoi cu pulbere gata să detoneze. Nu exista o soluție rapidă sau permanentă, dar se gândea că aceste noi compromisuri făcute le asigurau vreun an sau doi de pace. Reuşiseră chiar să găsească o soluție de a onora comenzile triplate ca volum, crescând producția din Taiwan şi sporind angajările. Până când sosi Jean-Charles joi seară, Timmie îşi pusese afacerile în ordine, deşi părea epuizată, ceea ce îl îngrijora. Slăbise de când o văzuse el ultima dată, şi, de câte ori era cu el, o făcea să mănânce des. Mereu se relaxa în prezența lui, ceea ce se întâmplă şi de data asta. Făcură dragoste imediat ce ajunseră la hotel şi, deşi ieşiră în fiecare seară la cină, petrecură foarte mult timp şi în camera lor. Trei zile la rând plouă cu găleata, şi tot ce voia Timmie să facă era să stea cu el în pat, să se cuibărească lângă el şi să facă dragoste, ceea ce lui îi convenea de minune. Lăsând deoparte plăcerea de a face sex şi generozitatea iubirii lor, îşi ofereau unul altuia enorm de mult sprijin, ceea ce-i ajuta să facă față zilelor de

singurătate şi-i ţinea la suprafaţă. Ta fu uşurată că el avea să se mute în două luni din apartamentul său. Spusese că fiicele sale se resemnaseră probabil deja cu gândul şi că aveau deja potenţiali cumpărători pentru apartament, care le dădeau târcoale. Jean-Charles insista să creadă că o să rezolve această situaţie din familia sa până în iunie, iar

I immie abia aştepta. Însemna că puteau locui împreună în Paris de îndată ce el avea să fie singur, iar el voia ca ea să-l ajute să găsească un apartament şi să-l decoreze alături de el. O dorea acum implicată în fier are aspect al vieţii sale şi spera să-i facă cunoştinţă cu copiii săi în următoarele câteva luni. Totul suna bine pentru ea.

Sâmbătă noaptea, anulară o rezervare la Cipriani şi rămaseră în pat, la hotel. Ploua torenţial, şi amândoi i iau relaxaţi şi calmi, profitând cât puteau de mult de filele pe care le aveau la dispoziţie. Timmie spusese

.1 nu voia să se gătească şi să meargă la un restaurant di fiţe. Aşa că rămaseră acasă în micul lor cocon, moţăind, vorbind şi, când făcură dragoste în acea noapte, Timmie se simţi mai apropiată de el ca niciodată. Aveau o poveste de dragoste foarte pasională, dar uneori păreau să atingă culmi aproape înspăimântătoare. Era de parcă, pentru un timp, nu li se uneau doar trupurile, ci şi minţile şi sufletele. Simţi

şi el asta în acea noapte, şi, după ce făcură dragoste, ea avea ochii în lacrimi. Niciodată nu se mai simțise aşa, cu nimeni. Uniunea lor definea conceptul de amor carnal. În timp ce stătea întinsă în brațele lui, se simți de parcă întregul ei suflet s-ar fi deschis în fața lui şi n-avea să se mai separe vreodată de el. De fiecare dată când făceau dragoste era diferit şi mai bine ca data precedentă. Iar de data aceasta ea rămase întreaga noapte în brațele lui, strâns lipită de el. Ea căzu într-un somn profund, iar el o privi cum dormea şi i se topi din nou inima. Atingea zone din el de a căror existență nici nu fusese conştient. I se dăruise lui şi primise în schimb ce avea el de oferit. Întreaga noapte cât dormi în confortul dat de îmbrățişarea lui, ea visă că erau una şi aceeaşi persoană.

Înainte să se trezească de dimineață, stăteau întinşi față în față şi îşi zâmbiră din prima clipă în care deschiseră ochii. El o sărută, şi rămaseră întinşi multă vreme. Ea nu se mişcase din locul în care adormise seara trecută. El comandă micul dejun pentru amândoi, dar nici măcar atunci ea nu voi să se ridice. Voia doar să stea pentru totdeauna moțăind în brațele sale. În cele din urmă, se ridică să ia micul dejun cu el, după ce se spălă pe dinți şi-şi perie părul. Era foarte frumoasă în timp ce stătea la masă

cu el. Citeau amândoi pe bucăți ziarul de duminică şi discutau despre ce citeau. Ea devora mereu rubrica despre afaceri, iar lui îi plăcea suplimentul ştiințific. De aici începeau conversații de-a dreptul incitante la micul dejun.

În acea după-amiază, merseră la Muzeul Metropolitan şi apoi se întoarseră pe ploaie la hotel. Ea era pe deplin fericită. Mai făcură dragoste pentru ultima dată, înainte să trebuiască să se ridice şi să plece. Timmie era în continuare somnoroasă. Fusese atât de obosită când se întâlniseră şi nu reuşise deloc să recupereze somnul care-i lipsea. Ațipi în timp ce se sprijinea de el în taxiul care-i ducea la aeroport, iar el o ținu strâns. Adora când făcea asta. Apoi începură dansul agonizant al despărțirii. Îi promise că avea să vină la Paris peste câteva săptămâni. Intenționa să încerce să modernizeze una dintre fabricile lor de textile, ca să poată face afaceri şi acolo. Dar, chiar dacă nu se putea, nimic n-o încânta mai mult ca Parisul primăvara. Acum era aprilie, dar spera să ajungă la Paris să îl vadă înainte de 1 mai. Şi, după aceea, mai rămânea o singură lună de îndurat acest aranjament de viață oarecum absurd. Dar nici măcar nu se gândea acum la aşa ceva. Când el o sărută de rămas-bun, se simți oarecum mai puțin tristă şi în armonie totală cu el, o sincronizare completă în gânduri şi în mişcări. Se simțea

de parcă ei, cei doi oameni puternici şi independenți, deveniseră în sfârşit unul singur.

Senzația persistă şi când se întoarse în California. Se simțea straniu de împăcată şi mai îndrăgostită de el ca niciodată, deşi, chiar şi la câteva zile după aceea, tot nu reuşise să organizeze călătoria la Paris. Însă era hotărâtă să-şi găsească un motiv să meargă acolo, deşi el era un motiv suficient. Dar ea voia să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură. Voia să meargă la Paris pentru el, dar, cum făcea de fiecare dată, indiferent unde mergea, dorea totodată să lege şi afacerile de acest drum. Asta i-ar da ceva de făcut cât timp el era ocupat cu munca lui.

Tocmai programase o serie de întâlniri la o nouă fabrică de confecții din afara Parisului şi aştepta confirmările, la trei săptămâni după ultima lui vizită, când i se făcu foarte rău într-o după-amiază. Jade comandase sushi la prânz pentru toată lumea, iar lui Timmie îi era clar că ceva nu-i priise. Rareori se simțise atât de rău în viața ei – sau fusese atât de speriată de cât de rău putea să-i fie. Îl sună pe Jean-Charles să discute cu el, iar el îi sugeră să meargă la urgențe. Voia ca ea să primească o perfuzie pentru a evita deshidratarea, dar ea ura atât de mult spitalele, încât preferă să aştepte şi, cum se simți mai bine în cursul nopții, nu se mai duse. Însă

în dimineața următoare se simțea în continuare slăbită şi era iritată de faptul că nu primise niciun răspuns de la fabrica de textile. Era 1 mai, şi voia să vină la Paris să-l vadă. Perioada lor de aşteptare era aproape pe terminate. El se muta într-o lună, la finalul anului şcolar, şi începuse să caute deja un apartament. Când totul părea în regulă, ea se îmbolnăvise. Simțea cum o năpădesc valuri de greață şi îl sună iar să-i spună cât de bolnavă se simțea. El îi spuse că semăna mai degrabă a criză de bilă decât a indigestie, sau poate era vreo viroză puternică. De data aceasta îşi sună medicul şi se întâlni cu el la urgențe. Era atât de palidă când ajunse acolo, încât părea translucidă, iar el decise să-i facă nişte analize. Ea nu voia, însă Jean-Charles insistă, din moment ce începuse să vomite din nou.

Petrecuse două zile mizerabile, apoi Jade o sună la spital pe mobil să-i spună că primiseră în sfârşit confir-marea de la fabrica de textile. Avea întâlniri programate cu ei săptămâna următoare. Timmie îl anunță fericită pe Jean-Charles. Dar el era mult mai îngrijorat de sănătatea ei.

— Lasă fabrica de textile! o certă el. Fă analizele pe care ți le-a recomandat medicul tău. Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu, spuse ea, părând mai calmă. Mă simt mai bine. Chiar cred că e vreun soi de gripă. Mă simt stupid să fac

degeaba o grămadă de analize. Sunt sigură că sunt bine.

— Mulțumesc pentru diagnostic, doctore. Fă analizele. Şi vorbim după ce iei rezultatele.

Jean-Charles voia să se asigure că nu avea ceva de genul hepatitei. Muncea şi călătorea atât de mult, încât ar fi putut fi orice, inclusiv un ulcer. Aşa că ea îi lăsă să facă ce voiau. Îi luară mostre de sânge şi urină, dar deja starea i se îmbunătățise, aşa că merse acasă, simțindu-se oarecum prost că făcuse atâta tămbălău probabil pentru o nimica toată. Fusese totuşi mişcată de cât de îngrijorat era Jean-Charles pentru ea. Acesta susținea în continuare că voia să discute cu medicul ei când veneau rezultatele, în caz că apărea ceva semnificativ.

— Nu-ți mai face griji! Sunt bine.

Merse acasă şi se culcă. A doua zi dimineață îi mai era încă puțin greață, dar se simțea infinit mai bine, aşa că reveni la birou. Se simțea mai bine când Jade o anunță că era pe fir medicul de la spital, iar Timmie preluă apelul. Părea distrasă şi se convinsese deja că era bine. Orice ar fi fost, trecuse.

— Bună Timmie, spuse medicul ei pe un ton prietenos. Cum te simți acum?

— Bine, răspunse ea, uşor jenată. Îmi e puțin greață, Jar

cred că, orice ar fi, l-am scos din organism. Nu ştiu dacă a fost toxiinfecție sau viroză, dar te asigur că nu mai mănânc sushi prea curând.

În viața ei nu-i fusese atât de rău, exceptând poate perioada cu apendicita.

— Nu sunt complet convins că l-ai scos din organism. Aş vrea să vii în după-amiaza asta aici, să ne uităm peste linele dintre analizele tale.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Timmie, dintr-odată îngrijorată.

— Nu. Doar că nu îmi place să dau rezultate la telefon. Mă gândeam că poate treci puțin, dacă ai timp. Sau mâine-dimineață. Mai poate aştepta. Totul e bine.

Ceva nu era în regulă. Dacă era aşa bine, de ce voia să o vadă? Se îngrijoră imediat.

De fapt, avea două programări care o aşteptau şi, dacă IUI le anula, era imposibil să se elibereze. Dar, după cele mzite, era tentată să renunțe la programări şi să meargă în spital.

— E ceva serios?

Începea să se panicheze.

Timmie, spuse el, încercând să o liniştească. Îi era medic de ani de zile. Sunt de acord cu diagnosticul tău.

l rod că ai avut o toxiinfecție alimentară. Dar pe alocuri rezultatele analizelor tale sunt în afara limitelor. Aş fi iresponsabil dacă nu le-aş parcurge alături de tine.

Făcea să pară lucrurile mai puțin grave decât se temuse ea prima dată, aşa că se mai linişti.

— Nu e cancer sau ceva de genul ăsta?

Mereu punea răul înainte.

— Fireşte că nu. A fost însă o idee bună să faci analizele astea, având în vedere cât de rău ți-a fost acum două zile. Şi, din ce îmi amintesc, nu ai mai făcut un control de ceva timp. E timpul să vii.

— Am fost ocupată şi am călătorit mult, se scuză ea, ceea ce era adevărat.

— Şi ăsta e un motiv pentru care cred că e bine să faci nişte verificări. Te poți molipsi de tot felul de chestii când călătoreşti.

— Am fost în Taiwan acum câteva luni. Dar niciodată nu beau apa locală când călătoresc şi sunt atentă la ce mănânc. Nu m-am molipsit de ceva dezgustător, nu-i aşa?

El râse, şi ea constată că nu părea îngrijorat, ceea ce era o uşurare.

— Nu, n-ai luat. Nu-ți mai face griji, ia-o uşor. Vezi ce mănânci în următoarele zile. Şi vino mâine, dacă ai timp.

Părea chiar relaxat, ceea ce îi uşura grozav temerile.

— La ce oră?

Nu-şi putea anula programările pentru după-amiaza aceea, dar voia să meargă a doua zi, să audă ce are el de spus.

— La zece e bine?

— E în regulă.

Putea să poarte convorbirile cu New York-ul de acasă şi să vină mai târziu la birou, după programarea la medic.

— Ne vedem atunci. Numai nu te duce să mănânci sushi în seara asta, o tachină el.

— Nu te teme, Brad, nu mă duc. Ne vedem mâine la zece.

Părea detaşată şi lipsită de griji, deşi nu se simțea deloc aşa.

Închise şi nu mai apucă să se gândească la asta. Avea două întâlniri una după alta, una cu un consultant de design pe care voia să îl angajeze şi alta pentru a se uita peste reclamele pentru colecția de iarnă. Mereu lucrau în avans cu şase până la nouă luni. Era deja în drum spre casă când îşi reaminti de discuția cu medicul ei. Orice ar fi văzut Brad Friedman în analizele ei nu putea fi prea serios, altfel sigur ar fi insistat să vină în după-amiaza aceea. Îi menționă asta lui Jean-Charles în acea noapte.

— A spus ce anume era mărit? întrebă el îngrijorat.

— Nu. Mi-a cerut doar să merg mâine.

— Poate ai o infecție sau o alergie. Nu ştiu de ce nu ți-a spus la telefon.

Era enervat de întârziere şi părea îngrijorat.

— Medicii sunt mereu ciudați când vine vorba despre chestii din astea. Niciodată nu dau rezultatele la telefon.

— Vreau să mă suni imediat ce vorbeşti cu el. Şi, dacă ți se pare neclar, o să vorbesc chiar eu cu el. Mi se pare că încearcă să-şi dea importanță. Sunt de acord cu tine, dacă era ceva grav, că îți spunea să vii imediat.

Ea era bucuroasă că Jean-Charles era de acord cu ea. Se simți mai bine după ce vorbi cu el în acea seară şi dormi liniştită în acea noapte.

Timmie se trezi de dimineață, dădu telefoanele necesare la New York şi bău o cană cu ceai. Stomacul îi ora încă oarecum delicat, aşa că mâncă doar o felie de pâine prăjită la micul dejun şi ajunse în biroul lui Brad

I nedman la zece şi un sfert, după ce se târâse prin trafic. Asistenta o conduse imediat la el în cabinet. Niciodată mi o făceau să aştepte. Chiar dacă era ocupat, o duceau în biroul său privat. Era tratată ca un VIP la medic – ca oriunde altundeva. Şi nu avu de aşteptat mai mult de i inci minute

până când el veni. Începea să se frământe i. Irăşi. Dacă chiar era ceva serios şi încercase doar să o liniştească până îi putea da veştile rele personal, orice iir fi fost?

— Cum te simți? întrebă el degajat.

Era maniac cu sănătatea, juca mult tenis, avea o a doua soție cu douăzeci de ani mai tânără ca el şi trei copii mici.

— Bine, spuse Timmie, anxioasă şi suspicioasă. Nu contează cum mă simt eu. Mai bine spune-mi tu cum sunt de fapt.

Putea vedea că era îngrijorată.

— Voiam să te întreb câteva lucruri, de asta te-am rugat să vii. Nu te-am mai văzut de ceva timp, şi viețile oamenilor se schimbă, uneori radical. Presupun că tot celibatară eşti, nu ne-ai spus altceva.

— Ce-are a face asta cu problema mea? La dracu', am luat vreo boală venerică?

În cazul acesta, probabil Zack era vinovatul, dacă avea vreo boală care mocnea ascunsă. Nu-şi putea imagina că Jean-Charles i-ar fi putut da o boală venerică, deşi cu el se culcase mai recent.

— Nu ai boli venerice. Am verificat. În ce tip de relație te afli acum? o întrebă el, privind-o mai atent.

— Vai, Doamne... HIV sau SIDA?

El zâmbi şi clătină din cap. Îi făcuse un test HIV la care nu primise încă rezultatele, dar nu era îngrijorat. La vârsta ei şi la cum o ştia el, nu era în categoria de risc ridicat pentru HIV.

— Nu, am găsit altceva, ceva ce a venit ca o surpriză pentru mine – şi poate şi pentru tine. Sau poate ai uitat să-mi spui. Tehniciana mea de la laborator e cam zeloasă, ar face teste de prostată la femei şi teste de sarcină pentru cele de nouăzeci de ani. N-am pus-o, dar, când am rugat-o să îți facă analizele complete de sânge, probabil a bifat fiecare căsuță din formular. Când ți-am spus că ți-a ieşit o analiză mărită, mă refeream la nivelul de HGG, care m-a îngrijorat puțin. Aşa că ți-am făcut teste de sarcină pentru sânge şi urină. Au ieşit pozitive ambele, Timmie. Poate ştiai deja, dar voiam să te aduc aici şi să discut cu tine, să văd cum plănuieşti să faci asta.

— Ce? Timmie se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Stai, mai zi-mi o dată. Sunt însărcinată? Glumeşti?

N-avea cum... Dar, de fapt, avea. Avusese încredere în el. Nu folosiseră prezervative. Făcuseră dragoste mai des ca niciodată. Făcuseră sex de câteva ori în fiecare noapte şi zi. Doar că nu crezuse la modul serios că mai putea rămâne însărcinată la vârsta ei. Îi spusese asta lui Jean-Charles şi

nici lui nu i se păruse prea probabil. Era greu să rămâi gravidă la vârsta ei, îşi imagina că era nevoie de mult efort, suport hormonal şi asistență de înaltă clasă. Se părea că nu era cazul. Chiar nu-i trecuse prin cap că putea rămâne însărcinată atât de simplu, ca oamenii cu jumătate din vârsta ei.

— Mai ai ciclu regulat?

El nu părea în niciun caz supărat. Dar poate pentru că nu i se întâmpla lui asta. Era atât de şocată, încât nu ştia ce să creadă. Chipul ei nu trăda altceva decât stupoare totală.

— Nu. E neregulat, dar îmi mai vine. Poate e o greşeală. Poate ați încurcat analizele mele cu ale altcuiva, spuse ea, cu speranță.

— Nu, nu e o greşeală, iar nivelul tău ridicat de HGG arată faptul că organismul tău suportă bine sarcina, cel puțin momentan. În ce lună crezi că eşti?

— Habar nu am.

Se culcase cu Jean-Charles în februarie, martie şi aprilie. Iar acum era începutul lui mai.

— Cel mult trei luni, cel puțin o lună.

Trecuse cam o lună de când nu îl mai văzuse pe lean-Charles.

— Presupunerea mea e că eşti mai aproape de o lună sau

şase săptămâni, din câte reiese după data ultimei menstruaţii.

Ea simţea că îşi pierdea minţile. N-avea cum să i se întâmple aşa ceva. Ce urma să zică Jean-Charles? Ea adora ideea, teoretic, dar realitatea unui copil în acest punct al relaţiei lor putea fi ceva diferit. Poate nu avea să se arate încântat. Iar ea nu ştia ce simţea. Era încă prea şoi aţă să-şi dea seama, deşi o parte din ea radia. Îşi spuse că era nebună. Nu erau căsătoriţi, locuiau la zece mii de kilometri distanţă, el încă stătea cu soţia lui, iar ea avea patruzeci şi opt de ani.

— Cred că dacă era mai avansată sarcina, ţi-ai fi dat seama până acum de semne. Ai mai fost gravidă.

Ştia de fiul ei. Îi era doctor şi pe vremea când murise Mark şi plecase Derek.

— Crezi că de asta mi s-a făcut atât de rău?

Părea profund uimită.

— Poate. Probabil a fost pur şi simplu sushi de proastă calitate, dar poate ţi s-a făcut rău şi din cauza sensibilităţii date de sarcină.

Ea încă nu putea procesa cuvintele lui.

— Întrebarea mea e ce ai de gând să faci. Nu ştiu cât de serioasă e legătura ta cu tatăl. Dacă nu este o sarcină pe

care să-ți doreşti să o păstrezi, probabil ar trebui să optezi acum pentru avort.

„Sarcină. Avort. HGG”. Cuvintele îi zburau ca nişte păsări în jurul capului.

— Ar trebui să te vezi cu ginecologul şi să iei cât de curând o decizie, mai ales dacă crezi că ai putea fi în două luni. Aş prefera să ştiu că te ocupi de asta în următoarea lună, şi sunt sigur că şi tu. E cineva cu care eşti implicată la modul serios?

— Foarte, răspunse Timmie. Dar are cincizeci şi şapte de ani, locuieşte în Paris şi suntem împreună doar de vreo trei luni.

Nici nu-i mai menționă lui Brad Friedman că Jean-Charles încă locuia cu soția lui şi că nu avea să se mute în următoarea lună. Deşi, ce-i drept, asta poate urma să-i dea viteză. Sau să-l arunce pe uşă afară din viața ei. Nu era complet sigură care din variante avea să se adeverească. Era mult de cerut de la un bărbat, chiar şi de la unul ca Jean-Charles.

— Iar ginecologul meu tocmai s-a pensionat, adăugă ea, de parcă asta ar fi contat.

Nu ştia ce să spună sau să creadă.

— Pot să-ți recomand eu câțiva. Asta nu e o problemă,

spuse el, privind-o cu simpatie. Nu ştiu cum te simți să ai un copil la vârsta ta. Ar putea fi riscuri ridicate, genetic şi fizic. Există teste pentru cele genetice, amniocenteză şi CVS. E dificil să estimez riscurile fizice ale unei naşteri la vârsta ta, dar sunt unele femei care fac asta în zilele noastre. Unii medici consideră acum sarcina normală până la vârsta de cincizeci de ani. Am paciente care au făcut asta. Iar starea ta de sănătate e foarte bună. Nu cred că ar fi o problemă pentru tine, atât timp cât totul e în regulă din punct de vedere genetic. Dar eşti o femeie foarte ocupată, cu o carieră fulminantă. M-am gândit că probabil nu aveai aşa ceva în plan. Presupun că nu ați folosit prezervative sau a fost un accident...

— Nu, nu am folosit. El îşi făcuse recent un test EIIV şi eu la fel.

Făcuse unul la opt săptămâni de la ultima partidă de sex cu Zack, ca să fie sigură. Fusese mai degrabă o procedură de rutină, şi-i spusese despre el lui Jean-Charles. Şi, deşi discutaseră despre un copil, nu se aşteptase să se întâmple asta – cel puțin nu încă.

— Mă simt cam prost să sun la vârsta mea un tip şi să-i spun că sunt gravidă.

— Cum crezi că va reacționa?

Brad o privi cu compasiune.

— Nu ştiu, spuse ea, căzând pe gânduri. Suntem nebuni unul după celălalt. Dar situația lui e complicată. Are copii, locuieşte în Franța şi este pe cale să divorțeze. Are multe pe cap.

— Şi tu, de altfel, spuse el, iar ea aprobă din cap.

Fără îndoială că aşa era, şi chiar nu se aşteptase să mai aibă un copil. Avea nevoie de ceva timp să pună lucrurile în ordine. Şi nu intenționa să fi spună încă lui kan-Charles. Avea nevoie de mai mult timp să rumege ea totul.

Brad îi scrise câteva nume pe o hârtie şi i-o înmână.

I iau numele a trei ginecologi pe care-i recomanda, şi îi sugeră să se ducă la unul dintre ei cât mai curând şi să

decidă, fie să păstreze sarcina şi să primească îngrijire prenatală, fie să avorteze. Făcea decizia să pară mult mai uşoară decât era de fapt.

— Mulțumesc, spuse ea, strecurând în geantă hârtia, apoi se uită la el, peste birou. Ai mai găsit ceva?

— Nu. El îi surâse cu bunătate. În rest, totul e normal. M-am gândit că asta ar fi de ajuns.

— Da, spuse ea încet. A fost ceva... E ceva... enorm.

— Să-mi spui ce decizi.

— Aşa am să fac, promise ea, apoi plecă întristată din

cabinetul lui.

Ce ghinion teribil. Ar fi trebuit să fie ceva minunat, şi îl iubea fără îndoială pe Jean-Charles, dar asta era o povară enormă pentru o relație veche de doar trei luni de zile. Până şi ea ştia asta. Dar poate Dumnezeu avea alte planuri. Era uimitor cum se rezolvau uneori lucrurile.

O sună pe Jade din maşină şi făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Îi spuse că era bolnavă şi că se ducea acasă să stea în pat. De fapt, chiar asta avea de gând să facă. Voia să se târască în bârlogul ei şi să reflecteze. Era vineri, aşa că avea să meargă la casa de pe plajă. Jade îi spuse să o ia uşor şi că spera să se simtă mai bine până luni. Era bine dispusă, pentru că avea programată o întâlnire cu prietenul ei, arhitectul, la sfârşit de săptămână.

Timmie abia închisese, că o şi sună Jean-Charles pe mobil, în maşină. Voia să ştie ce-i zisese medicul, ce arătau analizele şi care erau în afara limitelor. Îl ascultă cu lacrimi în ochi şi ținându-şi răsuflarea. Ura să-l mintă, dar nu era pregătită să-i spună adevărul. Avea nevoie de timp să se gândească şi să ia propria decizie. Era un eveniment major al vieții ei. Dacă el nu rămânea cu ea sau nu-şi părăsea soția? Brusc, asta conta mai mult ca oricând.

— Era o prostie, până la urmă, minți ea. Testele au arătat

că aveam un fel de alergie sau ceva de genul ăsta. Crede că poate eram alergică la peştele mâncat. Şi, pe lângă asta, era probabil stricat. Crede că am o infecție stomacală şi m-a trecut pe antibiotice.

— M-am gândit eu că era ceva de genul ăsta. Ce stupid din partea lui să nu-ți zică la telefon! încerca doar să se dea important. N-ai idee cât mă enervează doctorii care fac aşa.

Jean-Charles suna foarte oficial când îi spuse asta.

— Da, şi pe mine, spuse ea, cu lacrimile curgându-i încet pe obraji.

— Eşti bine, draga mea? Te aud cam ciudat. Ce antibiotice ți-a dat?

Ea ezită un moment, neştiind ce să-i zică, apoi răspunse la întâmplare:

— Eritromicină. Sunt alergică la majoritatea celorlalte.

— Asta e posibil să-ți deranjeze iar stomacul. Eu n-aş fi făcut alegerea asta.

Probabil nici Brad Friedman, dar habar nu avea ce ar fi folosit pentru o infecție stomacală.

— Te rog să-i spui dacă nu-ți prieşte. Nu te sfii să-l suni în weekend, cu atât mai mult cu cât te-a speriat degeaba.

N-ar fi spus că fusese chiar degeaba. Şi era sigură că nici Jean-Charles n-ar fi zis asta dacă ar fi ştiut. Îl iubea

nespus, şi dintr-odată tot ce îşi dorea era copilul lui. Dar trebuia să fie inteligentă şi să ia decizia corectă. Urma să aibă un impact major asupra vieții tuturor. A ei, a lui, a copilului, chiar şi asupra celorlalți copii din căsătoria lui actuală. Şi asta era o parte a problemei. Oricât de mult îl iubea, căsătoria lui era, de fapt, încă validă, iar el era căsătorit şi trăia cu altcineva. Trebuia să țină cont de toate aceste lucruri.

— Te duci la birou?

Părea bine dispus, dar ea bănuia că n-ar mai fi fost dacă ar fi auzit veştile. Se întrebă cam cât de mult l-ar fi supărat.

— De fapt, încă mă simt ca naiba. Mă duc acasă să stau în pat.

— Micuța mea dragă. Îmi pare rău că nu sunt acolo să am grijă de tine şi să te țin în brațe.

— Şi mie, spuse ea şi-şi înăbuşi un suspin. Te sun de acasă.

— De fapt, am să ies cu copiii la cină. Te sun când revin.

— Sper să vă simțiți bine, spuse ea, părând distrată, apoi îşi aminti să-i spună că îl iubea.

Dar asta nu însemna că avea dreptul să-i păstreze copilul sau să-i nenorocească viața. După ce închise, plânse tot restul drumului până acasă.

După cum îi promisese, el o sună mai târziu în după-amiaza aceea. O sună tot weekendul, cum făcea mereu. Era adorabil şi iubitor şi îşi făcea griji pentru stomacul ei. O întrebă de câteva ori dacă-i făcea probleme antibioticul, iar ea spuse că nu. Dar el îşi putea da seama că ea nu era în apele ei. Ea inventă tot felul de scuze şi, când nu vorbea cu el la telefon, plânse zăcând în pat. Era cea mai dureroasă decizie pe care o avea de luat, dacă să aibă sau nu copilul acesta – cu sau fără sprijin din partea tatălui. Avea ea dreptul să priveze un copil de tată dacă, dintr-un motiv sau altul, relația cu Jean-Charles nu mergea? îi era ea chiar atât de lo-ială? Spre marea ei uşurare şi surpriză, răspunsul ei era da. Dacă nu era un copil sănătos, din cauza vârstei ei? Fu surprinsă să constate că nu era un factor determinant pentru ea. Era dispusă să-şi asume acele riscuri, şi dacă dorea putea să facă oricând amniocenteza sau alte teste. Deci care era problema? Se chinui tot weekendul, în timp ce se plimba încet pe plajă sau stătea întinsă pe terasă. Problema era că Jean-Charles era căsătorit, că se iubeau de mai puțin de trei luni şi că, dacă nu-şi mai părăsea soția, din cine ştie ce motiv, ea urma să crească acest copil singură. Şi, cel mai rău, dacă avea să se întâmple iarăşi ceva groaznic, ca în cazul lui Mark? Nu credea că putea

supraviețui agoniei de a pierde încă un copil. Chiar unul care fusese atât de puțin prezent în viața ei, ca Blake. Şi atunci, care era răspunsul? Să fugă şi să-l piardă înainte să se fi născut măcar? Cum ar fi putut să se ierte vreodată pentru asta? Nu era foarte religioasă, dar totuşi considera că avortul era ceva greşit, mai ales că avea suficienți bani să crească un copil şi să-i ofere un trai îndestulat – cu sau fără un bărbat alături. În final, pentru ea deveni o dilemă morală. Se rezuma la cât de mult îl iubea pe Jean-Charles şi la cât de mult îşi dorea un copil cu el, chiar dacă nu avea niciun sens.

Duminică dimineață se simțea deja cumplit de torturată şi nu se putea gândi la altceva decât la fiul său care murise. Era bântuită de Mark mai des ca niciodată. Era mama unui copil care murise, un băiat pe care-l iubise nespus şi care îi fusese luat de lângă ea. Iar acum, dacă Dumnezeu alesese să-i ofere altul, oricât de incomod sau de nepotrivit era acest moment, cum ar fi putut să refuze un asemenea dar? în plus, ea crescuse orfană. Propriii ei părinți muriseră când avea cinci ani. Ani de zile îşi devotase timpul şi energia pentru a ajuta copiii ca ea şi a le face viețile un pic mai bune. Toți fuseseră copii nedoriți, şi ea se devotase lor şi hotărâse să le poarte de grijă. Luând aceste lucruri în

considerație, cum ar fi putut să refuze să-şi deschidă inima în fața copilului ei? Cum ar fi putut să respingă încă un copil nedorit, doar pentru că fusese conceput din întâmplare? Şi dacă acesta urma să fie cea mai mare bucurie în viață? Ce drept avea ea să refuze această viață de copil?

Şi mai era şi cea mai mare problemă dintre toate.

11 iubea pe tatăl copilului acestuia mai mult decât iubise oricare alt bărbat în toată viața ei. Voia să trăiască alături de el, îi oferise inima. Îşi deschisese viața, sufletul şi trupul pentru acest bărbat. Cum putea să îşi întoarcă tața de la copilul care era rodul dragostei lor? Şi dacă chiar îşi părăsea soția şi venea la ea până la urmă, dacă aceasta era singura lor şansă de a avea un copil împreună? Nu mai era atât de tânără încât să se bazeze pe faptul că experiența aceasta se va repeta. Dacă nu urma să se mai repete niciodată? Ştia că, dacă renunța, avea să regrete toată viața că a făcut asta din teamă şi laşitate. Ştia că nu s-ar putea ierta pe sine însăşi, şi poate nici Jean-Charles nu ar face-o. Dintr-odată, acest copil i se păru mai important decât oricare dintre ei. I ca posibil să-l piardă oricum, la vârsta ei. Dar, dacă nu îl pierdea, în ochii ei, acesta era un copil care merita şansa să trăiască. Nu se putea priva de asta – nici de Jean-Charles,

nici măcar de copilul care era fructul iubirii lor. Legătura lor nu era bazată pe sex, ci pe dragoste.

Până la urmă, Mark fu cel care luă decizia, în timp ce ea îi privea fotografia, când se întorsese duminică seară în casa din Bel Air. Ținea fotografia în mâini şi se uita în ochii băiatului. Aproape că-l putea simți lângă ea şi-şi amintea părul lui minunat de mătăsos şi ochii lui imenşi, verzi, atât de asemănători alor ei. Îl pierduse cu atât de mulți ani în urmă şi suferise atât de mult timp după el. Încă îi era dor de el, în fiecare zi. Iar acum venise acest copil, nu să-i ia locul, ci să-i dea şansa de-a mai iubi o dată un copil. Nu putea să fi îngropat un copil şi să-şi permită să ucidă un altul. La fel ca Mark, acest copil era un miracol în viața ei. Chiar mai mult, pentru că îl iubea pe Jean-Charles indiferent dacă-şi părăsea sau nu nevasta. Nu-i spusese încă despre copil, pentru că nu dorea să-l preseze şi avea ea însăşi nevoie de timp de gândire.

Când merse la culcare în acea seară, ştia că decizia fusese luată. Aproape că îl vedea pe Mark zâmbindu-i din ceruri. Simți că nu doar el era împăcat, ci şi ea. Dumnezeu îi dăduse acest copil, această ultimă şansă de a avea un copil, conceput cu un bărbat pe care-l iubea atât de mult. Ştia că nu putea respinge acest dar al iubirii mai mult decât l-ar fi

putut respinge pe tatăl său. Acest copil era rodul dragostei lor. El o sună chiar înainte ca ea să adoarmă, şi, pentru prima dată de zile întregi, ea părea bine.

— Mi-am făcut griji pentru tine, şopti el, iar ea îi răspunse somnoroasă.

— Acum sunt bine. Te iubesc. Foarte mult.

Mai mult decât ar fi putut sau ar fi îndrăznit să-i spună. El surâse, la celălalt capăt al firului, când o auzi.

— Şi eu te iubesc. Sunt atât de bucuros că te voi vedea săptămâna viitoare.

Cu toată supărarea şi entuziasmul cauzate de sarcină, uitase de asta. Mergea la Paris să discute cu oamenii de la fabrica de textile. Şi trebuia să-i dea vestea lui Jean-Charles. Avea dreptul să ştie şi totodată un cuvânt de spus. Putea s-o scoată din viața lui, dacă asta alegea. Dar ştia că nu ar face aşa ceva niciodată. Spera că avea să se bucure. Şi în câteva săptămâni urma să-şi părăsească soția.

— Somn uşor, iubita mea, îi şopti el, iar ea închise după ce-i spuse iar că îl iubea.

Adormi cu un surâs pe față. Avea să-i spună de copil săptămâna viitoare, când se ducea la Paris. Cu puțin noroc, totul urma să fie bine.

Capitolul 17

Timmie împachetase deja şi era gata de călătoria la Paris de a doua zi, când primi la miezul nopții un telefon de la Jean-Charles, care părea foarte tulburat.

1. A început, nici măcar nu-i recunoscu vocea. Părea gata să plângă.

— Ce s-a întâmplat, chéri?

Începuse să prindă de ici-colo cuvinte franțuzeşti şi îşi tot promitea că o să ia nişte cursuri la Berlitz, când avea timp. Probabil într-o altă viață, dar chiar dorea să învețe franceză pentru el.

— Avem o problemă serioasă, zise el cu o voce ce nu prevestea nimic bun, iar ei aproape îi stătu inima când nuzi asta.

Pentru o clipă, se gândi că o părăsea. Uită că nici măcar nu îi spusese de copil. Se gândea doar că avea să-i spună că se terminase. Inima ei începu să bubuie. Respirația i se întretăiase. Teroarea izbucni dintr-odată.

I ta ca un reflex pentru ea. O asaltară iarăşi amintiri de la orfelinat şi cum fusese trimisă ani de zile înapoi, iar şi iar.

— Ce vrei să spui? întrebă Timmie cu voce pierită.

Niciodată nu-l auzise aşa.

— Soția mea e bolnavă. Foarte bolnavă. A fost diagnosticată azi cu cancer.

— Vai, Doamne! îmi pare atât de rău.

Gândurile lui Timmie se îndreptară imediat spre soția lui, fără să se mai gândească la el sau la ea. Abia apoi începu să înțeleagă ce impact urma să aibă acest fapt asupra ei. Părea să fi avut deja.

— Avea o umflătură mică la sân. Am crezut că nu e nimic, aşa că nu ți-am pomenit despre asta. Îşi face mereu griji pentru sănătatea ei şi a mai tras sperieturi dintr-astea. Am primit astăzi rezultatele de la biopsie. Are cancer în stadiul al doilea. Îi vor opera nodului, nu tot sânul, dar va avea nevoie de chimioterapie şi de radiații. Este foarte supărată, şi eu sunt la fel pentru ea.

Lui Timmie nu i se părea rece, ci doar diferit. Foarte diferit. Şi era îngrozită de ce avea să însemne asta pentru ei.

— Timmie, m-a rugat să stau cu ea şi să nu mă mut în iunie. E foarte speriată şi vrea să fiu alături de ea pe durata tratamentelor. Are de făcut între două şi şase luni de tratamente, depinde cum răspunde la ele. Îşi va pierde părul şi e posibil să-i fie foarte rău. E mama copiilor mei. Nu pot

să plec acum de lângă ea, oricât de mult ne iubim noi doi. Şi te iubesc foarte mult, repetă el, dar vocea lui Jade era brusc mult mai puternică în mintea lui Timmie decât a lui.

Jade o avertizase în această privință. Nu credea că el o mințea. Dar era prima amânare dintr-un lung şir – asta dacă avea să plece vreodată.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Timmie, cutremurată şi speriată. Îmi pare foarte rău pentru ea... şi mă tem pentru mine.

— Nu te teme, spuse el, pe un ton mai calm decât cu un minut mai devreme. Fusese teribil de îngrijorat de ce-avea să zică Timmie, şi avusese o zi stresantă, în care trebuise să se descurce cu soția sa, care era într-o stare de panică absolută, şi cu copiii. Chiar şi fiul lui era supărat. Mama lor era extrem de bolnavă. Asta nu schimbă nimic. E doar o amânare a planurilor noastre.

Sau sfârşitul lor. Şi, în acest moment, şase luni contau enorm pentru ea. Nu fusese încă la ginecolog, dar toată săptămâna avusese grețuri uşoare. Era gravidă, şi habar n-avea în câte luni. Şi plănuise să-i dea vestea în săptămâna aceea. Având în vedere cele aflate acum, avea să fie însărcinată în şase sau şapte luni când el urma să se mute de-acasă – asta dacă soția sa o să se simtă suficient de bine

atunci sau dacă nu venea cu altă scuză, chiar şi dureros de reală. Timmie înțelegea, dar propriile ei temeri începeau să iasă la lumină. Era îngrozită că nu o să-şi părăsească niciodată casa sau soția. Poate Jade avea dreptate.

— Eşti foarte tăcută. La ce te gândeşti? întrebă el, părând îngrijorat din pricina ei. Timmie, te iubesc. Te rog să ții minte asta, orice se va întâmpla.

— Mă tem, spuse ea cu sinceritate. Îmi pare foarte rău pentru ea. Cancerul este cel mai negru coşmar al oricărui om. Mă gândesc la asta de câte ori fac o mamografie sau oricare alt gen de test. Şi chimioterapia sună groaznic. N-o învinovățesc că te vrea acolo. Şi eu aş fi speriată. Mă întreb doar ce înseamnă asta pentru noi. Ştiu că pare egoist, dat te iubesc şi nu vreau să stai acolo pentru totdeauna.

Şi dacă rămânea foarte mult timp bolnavă sau i se înrăutățea starea?

— Nu e vorba de totdeauna, doar de câteva luni.

Inițial fuseseră patru luni. Acum erau alte şase.

Şi dacă boala ei îi reapropia sau repara rănile vechi din mariajul lor? Atunci ce rol avea să joace Timmie? Avea să fie părăsită, păcălită şi copleşită de durere, cum

punea David. Cu inima frântă. Pierdută. Singură, t liiar mai rău, căci acum îi purta copilul în pântece. Nu voia ca

ăsta să fie un factor în decizia lui. N-avea de i; ind să-l forțeze sau să se folosească de sarcină ca să-l facă al ei. Voia ca el să fie cinstit. Nu cu o nevastă cu Ancer trăgându-l de-o mână şi o amantă gravidăsmul îndul de alta. Dacă venea la ea, voia să vină pentru i o iubea, nu pentru că simțea că îi datora asta din a uza unui copil sau din alt motiv. N-avea de gând să se folosească de sarcină ca să-l manipuleze. Îl voia cinstit şi numai pentru ea, nu din cine ştie ce sentiment de datorie față de un copil pe care s-ar fi simțit obligat să-l recunoască, dar pe care nu l-ar fi dorit de fapt. I se părea manipulativ să-i spună de copil acum, şi n-avea de gând să facă asta. Decise să țină veştile pentru ea deocamdată, măcar până se mai aranjau lucrurile în viața lui. Dar asta era posibil să dureze mult timp.

Şi apoi el lovi din nou.

— Nu cred că ar trebui să vii mâine, Timmie, doar dacă chiar trebuie, pentru afacerile tale. Lucrurile stau foarte complicat pe-aici. Nu sunt sigur că voi reuşi să mă strecor, şi ar fi greu pentru amândoi. Nu vreau să-mi supăr chiar acum soția. Sper să înțelegi.

La capătul ei de fir se lăsă tăcerea. Simți dintr-odată o durere chinuitoare, violentă, în timp ce plămânii i se goliră de aer. Se simțea de parcă ar fi fost lovită cu putere. O

abandona, chiar dacă într-o măsură neglijabilă. Şi, de fapt, situația nu era deloc neglijabilă. Fiecare fibră din trupul ei îi reamintea că mai fusese în situația asta – şi nu era deloc plăcut. Pentru ea, era cea mai rea postură din lume. Abandonată şi singură. Copilul rănit de cinci ani din ea ieşi instantaneu la suprafață.

— Înțeleg, reuşi ea cu greu să scoată cuvintele. Să-mi spui când se liniştesc lucrurile.

— Te sun mâine. Îmi pare foarte rău, spuse el pe un ton serios. Nu e vina nimănui.

Avea dreptate, nu era nici măcar vina lui. Dar o durea conştientizarea acută a faptului că prima lui alegere fusese soția, nu ea. Soția avea de partea ei trecutul, iar asta era una dintre cele mai mari temeri ale lui Timmie.

O îngrijora gândul că până la urmă soția lui urma să câştige. Iar ea avea să piardă.

— Te iubesc, şopti el.

— Şi eu te iubesc, răspunse Timmie, apoi închiseră amândoi, simțindu-se storşi de vlagă.

Imediat ce terminară de vorbit la telefon, Timmie fu copleşită de panică. Jean-Charles nu voia ca ea să vină la Paris. Habar nu avea când o să-l vadă din noii sau dacă o să-l mai revadă vreodată. Era o idee îngrozitoare pentru ea,

şi nu-şi permise să ajungă până acolo cu gândul. În schimb, zăcu în pat, făcută ghem, îmbrățişându-şi genunchii, şi plânse. Dacă nu-l mai vedea niciodată? se întrebă dacă asta îi schimba perspectiva asupra copilului, dar ştia că nu era cale de întoarcere. Nu dorea să aibă acest copil doar de dragul lui, deşi conta şi asta foarte mult, ci şi pentru ea, din cauza lui Mark. Însă, fiind al lui reprezenta tot ce era mai scump pe lume pentru ea. În timp ce stătea întinsă în pat, se gândi şi la posibilitatea ca el să nu ştie niciodată şi să n-o mai vadă vreodată. Ştia că dramatiza, dar era K'reu să nu facă asta. Situația lor era complet instabilă. Oricât de mult se iubeau, el era, la urma urmei, un bărbat însurat care locuia cu soția, acum foarte bolnavă şi dependentă de el. Şi, pentru moment, el avea să rămână cu ea. Întreaga situație îi stârnea cele mai negre temeri lui Timmie. Lucrurile nu puteau sta mai rău pentru ea – decât dacă el decidea să pună de tot capăt relației.

Rămase întinsă în pat şi plânse toată noaptea. La şase se ridică până la urmă şi se îmbrăcă. Trimise e-mailuri oamenilor pe care plănuise să-i întâlnească în Paris, spunându-le că intervenise o urgență şi era nevoită să amâne călătoria. Îşi anulă zborul şi rezervarea la hotel şi stătu în bucătăria ei, uitându-se fix spre o ceaşcă de ceai!

Ară să se atingă de ea. Până la urmă sorbi o înghițitură, apoi plecă la muncă.

Era la birou înainte de ora opt şi părea cufundată în muncă atunci când Jade intră şi o fixă cu o expresie uimită.

— Ce cauți aici?

Timmie îi evită privirea, încercând să pară ocupată. Niciuna din ele nu se lăsă amăgită.

— Am amânat călătoria, Jean-Charles a avut o urgența, Am să merg probabil peste câteva zile, când se mai liniştesc lucrurile.

— Ce fel de urgență? Personală sau profesională? întreba Jade suspicioasă.

— Una de familie.

Nu voia să intre în amănunte cu Jade. Acum totul părea prea previzibil şi mult prea asemănător scenariilor pe care le descrisese aceasta. Timmie nu dorea să-i dea satisfacție sau să se întristeze mai rău. N-avea nevoie de Jade s-o pisălogească. Şi Timmie ştia că ar face asta. I-ar fi imposibil să reziste. Jade era încă mult prea sensibilă când venea vorba despre acest subiect. Şi, în mintea ei, toți bărbații însurați erau la fel. Poate chiar erau. Timmie îşi dorea cu disperare ca Jade să se înşele.

— S-a întâmplat ceva cu soția lui? insistă Jade, iar ochii

lui Timmie erau foarte reci când ridică privirea.

Mesajul era clar: „Lasă-mă-n pace”.

— E prea complicat de explicat. Cineva din familie s-a îmbolnăvit, aşa că e reținut.

— Nevastă-sa, pariez. Am mai auzit placa asta. Soția lui Stanley avea boala lui Crohn. De câte ori părea pe punctul de-a pleca, ea ajungea în spital, grav bolnavă. Ajunsesem capabilă să prezic următoarea îmbolnăvire. Asta a lui ce are?

„Rahat. Cancer”, răspunse Timmie în sinea ei. „Asta bate lejer boala lui Crohn”. Ceea ce tocmai spusese Jade nu era deloc încurajator.

— Nu contează, răspunse Timmie cu lejeritate. Probabil voi pleca peste câteva zile, când se mai liniştesc lucrurile.

— Sper să ai dreptate, spuse Jade şi ieşi din birou, cu o privire întunecată.

Ura ce i se întâmpla lui Timmie, dar nu mai mult decât Timmie însăşi.

Timmie merse la baie, încuie uşa, se aşeză pe jos şi plânse jumătate de ceas. Apoi vomă, ceea ce ştia că era din cauza angoasei, nu a grețurilor de dimineață. Mereu voma când era speriată. Şi acum era. Foarte, foarte, foarte speriată. Se întrebă dacă nu cumva avea să piardă sarcina

din cauza asta. Asta măcar ar rezolva o problemă, deşi ştia bine că nu-şi dorea să se întâmple aşa ceva. Voia acest copil, şi dacă el venea la ea, şi dacă nu. Îl iubea chiar atât de mult, de proastă ce era.

Jean-Charles o sună mai târziu în cursul după-amiezii, la birou. Pentru el era aproape două dimineața, iar ei îi fusese rău toată ziua. Ar fi trebuit să fie în avion la ora aia, la doar câteva ore distanță de brațele sale. El părea epuizat când îi vorbi, o asigură iar şi iar că

O iubea şi că trebuiau doar să fie răbdători şi totul avea să se rezolve.

— Când îşi începe tratamentul? întrebă Timmie, cu voce ştearsă.

Acum totul era despre soția lui, nu despre ea.

— Mai întâi trebuie să se opereze, ceea ce se va întâmpla săptămâna viitoare. Nu pot începe chimioterapia decât după asta, după ce se vindecă totul. Ar putea decide să o supună mai întâi la radiații.

Era evident complet prins de aranjamentele care se impuneau şi cu totul buimăcit de isteria pe care diagnosticul ei o cauzase. La nivel rațional, Timmie înțelegea perfect situația şi îi părea rău pentru ea. Emoțional însă, era praf – un copil speriat. Praf şi gravidă, colac peste pupăză,

cu propriile probleme serioase, despre care el nu ştia nimic. Nu-l putea învinovăți de asta.

1; în fi putut spune, dacă voia. Dar ultimul lucru de care avea el acum nevoie era vestea despre sarcina ei.

I >în compasiune față de el, nu intenționa să-i spună până nu se linişteau lucrurile. Nici că se putea prilej mai prost să se îmbolnăvească soția lui de cancer la sfin, pentru toți. Timmie nu se putea abține să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă se îmbolnăvea după ce Jean-Charles ar fi plecat. Oare s-ar fi întors? Poate.

Dacă aşa era situația, atunci poate era mai bine că se întâmplase acum. Altfel, ar fi fost chiar mai rău. Să fi venit la ea, să-şi aranjeze împreună un apartament, o viață, pentru ca apoi să se întoarcă acasă să aibă grijă de soția lui bolnavă... Nu era un final fericit care să-i scoată din drama care li se înfățişa.

Înainte să închidă, el îi spuse că avea să o sune de liniată ce reuşea, dar că lucrurile erau foarte tensionate şi haotice la el acasă. Spuse că soția lui era curajoasă, dar foarte speriată. La fel cum era şi Timmie, din cauza lui.

Nici nu-i trecea lui prin cap cât de îngrozită era. Panica totală se lăsase după veştile de seara trecută şi anularea călătoriei ei.

Fusese retrasă toată ziua, şi, cum toată lumea credea că era plecată, nu sunase nimeni. Şi nici ea nu sună. Stătu la biroul ei, încercând să se cufunde vitejeşte în munca ei, fără prea mare succes. Nu se putea concentra, îşi arunca toate schițele şi, când uşa era închisă, tot ce făcea era să se pună pe plâns. Jade îl avertizase pe David că ceva e serios în neregulă şi amândoi o lăsaseră în pace toată ziua. David, cu optimismul lui obişnuit, spusese că era sigur că aveau să rezolve ei doi situația. Jade doar pufnise zgomotos şi păşise apăsat înapoi la biroul ei, deşi în sinea ei era teribil de îngrijorată şi mâhnită pentru prietena şi şefa lor. Timmie arătă absolut groaznic tot restul săptămânii.

Vineri plecă de la birou pe la şase şi merse direct la plajă, fără să treacă pe acasă să îşi facă bagajul. Nu îşi luă nimic de lucru şi nici vreo carte de citit. Petrecu tot sfârşitul de săptămână dormind, plângând şi plimbându-se pe plajă. Şi, când nu-şi făcea griji cu privire la ei doi, se gândea la copilul lor nenăscut încă. Ştia că trebuie să meargă la un medic într-una din aceste zile. Plănuise s-o facă după ce se întorcea de la Paris. Nu-i păsa în câte luni era. Tot ce conta era că-i purta copilul. Era cel mai dulce secret al vieții ei. Deşi situația curentă făcea realitatea de a avea un copil oarecum înfricoşătoare pentru ea, luase decizia să-l

păstreze, chiar dacă era singură.

Şi niciodată nu se simțise mai convinsă de ceva ca acum. Se surprinse de multe ori de-a lungul weekendului gândindu-se la Mark. Cât de dulce fusese când se născuse şi cât de mult îl iubise. Cât de devastată se simțise când murise. Aproape îşi dorise să moară şi ea. Iar acum, prin miracol, Dumnezeu îi dăduse o a doua şansă, să aibă un copil cu bărbatul pe care-l iubea atât de mult. Nu concepea ceva mai minunat decât să aibă copilul lui. Îşi dorea doar să-i fi putut spune la Paris, dacă lucrurile nu ar fi luat altă turnură. Şi uneori spera că el avea dreptate, că acesta nu era sfârşitul a nimic, ci doar o amânare, un stop-cadru al vieților lor. Spera că în următoarele luni soția lui avea să termine tratamentul, iar el putea să plece în sfârşit de acasă. Timmie nu avea ce face decât să aştepte să vadă ce urma şi să aibă încredere în ce-i spunea el.

Jean-Charles fusese excepțional de afectuos cu ea, când o sunase peste weekend. O sunase de câteva ori să

O liniştească şi se scuzase de o mie de ori că o rugase să-şi anuleze călătoria.

— Sper că totul se va linişti şi se va termina în câteva luni, o reasigură el. Sper chiar că voi putea pleca spre sfârşitul verii.

Timmie spera acelaşi lucru, dar urma să fie o vară lungă, în care avea să-l aştepte să plece în timp ce burta-i lot creştea. El spusese că spera ca venirea ei la Paris să fie posibilă peste câteva săptămâni. Poate după operația soției sale, înainte să înceapă chimioterapia. Nu ştia mm s-ar fi putut strecura acum. Timmie nu comentă, în mod clar îi revenea acum un rol secundar în viața lui, în urma soției lui, a bolii acesteia, a copiilor lor şi a problemelor mai arzătoare. Nu-l mai văzuse deja de o lună şi habar nu avea când o să-l poată revedea. Şi mai mult o îngrijora faptul că ea era o femeie de care el era îndrăgostit de trei luni de zile şi cu care avusese lui întâlniri amoroase. Până la urmă, petrecuseră împreună exact paisprezece zile. Cum se putea aştepta de la el să pună în balanță două săptămâni cu ea, sau chiar trei luni, dacă lua în calcul e-mailurile şi telefoanele.

1 un tra unei femei cu care petrecuse aproape treizeci de ani? În mintea lui Timmie era imposibil – şi probabil la tel şi în mintea lui. Pentru el, ea nu era mai mult de o fantezie, un vis care spera să se materializeze, Inn 11 viață încă intangibilă. Dar, pentru moment, realist vorbind, el încă îşi împărțea viața cu familia lui zilnic, Im uia cu ei, în ciuda iubirii pe care i-o tot mărturisea lui Timmie.

Duminică, Timmie merse la Sfânta Cecilia să viziitve copiii pe drumul de întoarcere acasă şi rămase cu ei la cină. Sosiseră trei copii noi, în loc de doi. Unul dintre ei era Un băiețel adorabil de şase ani, care fulsese salvat din plasament după ce fusese grav abuzat, nu doar de familia naturală, cât şi de cea care-l luase în plasament. Uneori se întâmpla şi asta. Stătuse tăcut şi cu ochii larg deschişi tot timpul cinei, şi toate încercările lui Timmie de a-l atrage într-o conversație rămăseseră fără rezultat. Îi amintea chinuitor de mult de Blake. Primise o carte poştală de la bunij cu lui, care-i spuneau că Blake o ducea bine. Încă îi mai era uneori dor de el. Mereu avea să rămână în inima ei.

Sora Anne o lămuri că acest copil suferea de stres I posttraumatic şi nu vorbea, la fel ca Blake. Îl duceau la 1 terapie. Când Timmie îi atinse blând capul în vreme cel îşi lua rămas-bun, el ridică un braț să se apere şi tresări, ferindu-se de ea. Ei îi veniră lacrimi în ochi şi îşi dădu încă o dată seama de viața pe care o avuseseră aceşti I copii înainte să ajungă la Sfânta Cecilia.

Jean-Charles o sună iarăşi în acea noapte, dar tiu spul se nimic legat de venirea ei acolo. Îi zise cât de mult o I iubea, dar părea epuizat. Pentru el era luni dimineața, şi I oamenii îl aşteptau în cabinet. Spuse că operația soției 1 lui era

programată pentru marți. Doar despre asta părea să mai fie în stare să vorbească în acele zile, şi în majoritatea timpului Timmie doar asculta. Era tot ce putea face pentru el, în afară de a-l reasigura că îl iubea şi că 1 era acolo pentru el. Murea de dor să-l vadă, mai ales I acum, dar nu voia să-l preseze, aşa că nu spuse nimic despre asta. Voia să fie înțelegătoare față de necazurile prin care trecea şi spera că pe termen lung avea să con –, teze faptul că măcar încerca să fi ofere suport moral, dar, din când în când, panica o copleşea în valuri. Erau vremuri grele pentru amândoi. Îl iubea, însă nu avea nicio siguranță. Ştia doar că erau îndrăgostiți nebuneş-l te unul de celălalt, şi fuseseră timp de trei luni. Avea certitudinea că o să aibă un copil în iarna următoare, dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut, ceea ce la vârsta ei era o posibilitate de luat în calcul. Dintr-o multitudine de motive, părea mai înțelept să aştepte înainte să spună ceva, din moment ce oricum se hotărâse să păstreze sarcina. Ea luase deja decizia.

Ştiind că purta copilul lui, care creştea înăuntrul ei, îl iubea şi mai mult şi-i era teribil de dor de el. Plânsese mult în ultimele zile. Atât David, cât şi Jade remarcaseră cât de mohorâtă era la serviciu. Niciunul n-o întreba nimic şi se fereau din calea ei. Îşi dăduseră seama că, dacă ar fi vrut să

le spună ceva despre asta, ar fi făcut-o. Ea nu mai pomeni despre plecarea la Paris, nu făcu niciun alt aranjament. Şi nimic nu se schimbă în viața ei până pe la sfârşitul lui mai.

Chiar înainte de sfârşitul de săptămână de dinainte de Ziua Eroilor, aduse iar vorba, în discuția cu lean-Charles, despre vizita la Paris. Soția lui avusese operația de scoatere a nodulului şi începea chimioterapia peste două săptămâni. Era intervalul la care făcuse el referire mai demult. Îl întrebă chiar înainte să plece în Malibu pentru un weekend prelungit. Mersese până la urmă la ginecolog săptămâna aceea. Copilul creştea frumos, ba chiar văzuse cum îi bătea inimioara şi se emoționase. De atunci, purta fotografia printată cu ea peste tot. Conform calculelor făcute şi informațiilor oferite de ea, era însărcinată în nouă săptămâni, copilul avea să se nască la începutul lui ianuarie. Totul părea aproape imposibil

le crezut, cu atât mai mult cu cât nimeni nu ştia. Era i el mai ascuns şi mai dulce secret al ei – şi unul pe t are-l prețuia la fel cum prețuia iubirea lor reciprocă, deşi nu se mai văzuseră din aprilie, de la New York – viața aceea menită de soartă în care concepuseră copilul. Încă aştepta ocazia potrivită să-i spună şi voia asta, dar nu la telefon şi de preferință nu în mijlocul unei situații de criză. Aştepta să

se liniştească lucrurile ca a i poată mărturisi şi spera ca el să o cheme curând la Paris.

Vineri după-amiază, îl întrebă cum stătea cu programul. La celălalt capăt al firului se auzi un oftat, urmat apoi de tăcere. Mereu părea stresat şi la limită în ultima vreme, nu neapărat față de ea. Dar se simțea tras în o mie de direcții. Spuse că ambele lui fiice erau îngrozite pentru mama lor. Erau nişte vremuri foarte grele pentru familia lor. Şi nu erau mult mai uşoare nici pentru Timmie.

— Nu ştiu, Timmie. Îmi doresc atât de mult să te văd. În fiecare zi vreau să-ți cer să vii aici. Chiar nu pot scăpa acum. Dar, chiar dacă ai fi în Paris, dacă ar apărea ceva neprevăzut sau dacă ar avea copiii mei nevoie de mine, n-aş putea să fiu cu tine cum mi-aş dori. N-aş vrea să-ți fac asta, din respect pentru tine.

Era sigură că era bine intenționat, dar se simțea dată la o parte. Fu cât pe-aci să-i spună că n-o interesa cât de puțin îl vedea, tot voia să vină, dar el nu era deloc încurajator şi îi ceru să mai aştepte câteva săptămâni, să vadă cum decurgea chimioterapia. Încă o amânare, cu o scuză validă. Cum se putea ea pune cu cancerul sau cu groaza copiilor lui? Sau chiar cu starea sa de anxietate? Nu putea. Dar cu ea cum rămânea? Adevărul era că nu mai era loc şi de ea în

viața lui acum – poate doar la telefon. Iar ea avea mai multă nevoie de el decât atât. Mult, mult mai multă.

— Ce-ar fi să evadăm câteva zile înainte să înceapă chimioterapia? Să ştii că aş putea veni pentru un weekend.

Chiar sperase s-o lase să vină de data asta, din moment ce şi luni era zi liberă pentru ea. Dar s-ar fi dus oricând, iar medicul îi spusese că avea voie. Simțea că bucuria şi confortul revederii ar contrabalansa stresul zborului lung. Ar fi călcat pe cărbuni încinşi să-l vadă, lucru valabil şi în cazul lui. Dar zilele astea el avea acasă mai mulți cărbuni încinşi decât îi trebuiau. Şi, în tăcerea clipelor care se scurgeau, îi părea rău pentru el. Alteori, îi părea rău pentru ea. Era o situație grea pentru toată lumea.

— Nu ştiu ce să-ți spun, draga mea, cred că ar trebui să aşteptăm.

Până când? Până când soția sa avea să se simtă şi mai rău din cauza chimioterapiei şi o să înceapă să-şi piardă părul? Atunci i-ar fi şi mai greu să plece. Iar copiii lui ar fi şi mai supărați. Timmie vedea ce i se aşternea înainte, şi nu era deloc bine pentru ea. Cu siguranță nici pentru ei. Soția lui avea un drum greu de parcurs. Timmie văzuse declinul bolii îndeaproape, la unii dintre prietenii ei. Şi el, de asemenea, la unii pacienți.

— Îmi pare rău să-ți fac asta şi te rog să fii răbdătoare. Ştiu că, până la sfârşitul verii, după ce termină chiinioterapia, lucrurile vor redeveni mai calme. Radiația e obositoare, dar nici pe departe atât de dificilă cum este chimioterapia.

Întreaga lor viață se învârtea acum în jurul tratamentului soției sale, pentru că asta se întâmpla cu a lui. Şi, oricât de empatică ar fi fost Timmie, avea şi ea nevoi, care nu erau deloc împlinite, în afară de faptul că un bărbat însurat din Paris era îndrăgostit de ea – sau aşa susținea. Dar iubirea lor începea să pară distantă şi ireală – în mod sigur ei, şi probabil şi lui. Singura certitudine era copilul lor, despre care el nu ştia nimic, şi, până nu avea să îl revadă, ea intenționa să păstreze lucrurile aşa. Aflarea veştii că era gravidă ar fi sporit isteria generală care îi domina viața în ultima vreme. Şi nu avea niciun chef să contribuie la asta. Era o promisiune pe care şi-o făcuse sieşi şi pe care intenționa să o păstreze. N-avea să manipuleze, să cerşească, să şantajeze sau să implore. O să-i spună de copil doar când avea să existe fie şi o şansă micuță ca el să-l vadă ca pe un dar, nu ca pe o amenințare.

— Ce zici? întrebă ea cu tristețe, când el nu-i oferi nici

11 speranță de a o vedea măcar pentru un weekend.

Situația lor era din ce în ce mai deprimantă. Erau ca im vagon de serviciu, agățat de trenul de nefericire al noției sale.

— Îți spun că nu ştiu ce să fac, oftă el. Te iubesc, dar im ştiu când te pot revedea. Soția mea are cancer, copiii nu-i o iau razna. A trebuit să scot apartamentul de la vfinzare, pentru că a devenit isterică, crezând că va trebui să se mute în toiul tratamentului, deci măcar atât am putut face pentru ea. Timmie, ce pot să spun?

Stomacul i se strânse ghem. Era prima dată când auzea că scosese apartamentul de la vânzare1.

— Ce-ai vrea să fac, având în vedere toate câte se întâmplă aici?

Ar fi vrut să plece oricum şi să aibă grijă de soția sa în timp ce locuia în propriul apartament. Dar, având în vedere felul în care el prezentase lucrurile, ar fi sunat crud, aşa că nu mai spuse nimic. El trebuia să găsească singur soluția asta – şi nu făcea acest lucru. Mai rău chiar, nici nu era sigură că-i purta pică. Înțelegea. Dar tot era înspăimântător pentru ea. Iar faptul că era însărcinată înrăutățea mult situația. Dar ştia că oricum ar fi fost supărată şi îngrijorată. Cea mai mare teamă a ei fusese că nu avea să-şi părăsească soția. Devenise o versiune mult mai gravă a tot ce-i spusese

Jade, iar cancerul era ceva atât de serios, încât era imposibil să se certe cu el.

— Nu ştiu, spuse Timmie cu lacrimi în ochi.

Părea să plângă mereu în ultima vreme. Îi era foarte dor de el. Iar el spunea că şi lui îi era de mult. Era imposibil să masori durerea, să vezi cine suferea mai tare sau cine miza mai mult. Era o poziție delicată pentru amândoi, şi Timmie ştia asta. Încercă să glumească pe tema asta, că oricum nu avea ce face.

— Poate ar trebui să aplicăm soluția din filmul acela.

O aventură de neuitat.

— Şi care-i aia? întrebă el, părând ofensat. Eu nu consider asta o aventură. Iau asta în serios, Timmie. Eşti dragostea vieții mele.

Şi el era dragostea vieții ei. Dar încă nu venise la ea şi poate nici nu avea să vină vreodată. Nu mai putea pierde asta din vedere. Era prea înfricoşător ce se întâmpla ca să poată ignora riscurile evidente. Nimic nu era sigur.

— Şi tu eşti dragostea vieții mele, spuse ea cu seriozitate, apoi continuă cu explicațiile. O aventură de neuitat este un film, unul foarte vechi. Unul clasic. Cu Cary

Grant şi Deborah Kerr. Se întâlnesc pe un vas şi se îndrăgostesc, amândoi sunt logodiți cu altcineva, şi cad de

acord să se întâlnească şase luni mai târziu la Empire State Building, după ce-şi fac ordine în viață. Amândoi au nevoie de locuri de muncă şi trebuie să rupă logodnele. În orice caz, stabilesc o întâlnire la Empire State Building, dacă sunt liberi amândoi. Cary Grant îi spune că nu o să se supere dacă ea nu apare. Ea îi promite acelaşi lucru. Şi vine ziua respectivă. El o aşteaptă, iar ea e lovită de un taxi în drum spre el şi nu mai ajunge. E imobilizată într-un scaun cu rotile şi nu vrea ca el s-o vadă aşa, deci nu-l caută. Cred că el dă peste ea într-un teatru, multe luni mai târziu, şi nu îşi dă seama că ea are picioarele paralizate, aşa că devine furios pe ea. O pictează, pentru că el e artist, şi cineva de la galeria de artă îi spune că o femeie într-un scaun cu rotile a cumpărat portretul... şi apoi înțelege şi merge s-o găsească... Timmie avea lacrimi în ochi când îi povestea. Şi trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Deşi ea încearcă să-l mintă când el o găseşte. Dar, când vede pictura din dormitor, îşi dă seama că ea era femeia din scaunul cu rotile – şi c-o iubeşte oricum.

— Ce mai poveste, spuse Jean-Charles mişcat, deşi oarecum amuzat de comparația cu filmul acela vechi. Sper că n-ai în plan să dea vreo maşină peste tine. Şi n-ai să lungi într-un scaun cu rotile, Timmie.

Suna puțin cam melodramatic pentru el.

— Nu, n-am să ajung. Ideea e că poate ai vrea să stabilim o întâlnire pentru peste câteva luni şi să lăsăm lucrurile aşa până atunci. Oricum nu mă poți vedea, iar eu tot stau cu sufletul la gură şi aştept ca tu să fixezi

11 dată la care să pot veni. Poate ar trebui să renunțăm la lista pentru moment.

Zise asta plângând, iar el păru pe dată supărat.

— Asta vrei, Timmie?

Părea la fel de nefericit ca ea şi oarecum panicat iiciim. Nu voia s-o piardă, indiferent de ce trebuia să facă. Dar viața lui actuală era un dezastru, fără îndoială, i familia lui avea nevoie de el, aşa că trebuia să excludă pe oricine altcineva, chiar şi pe ea. Şi ştia cât de nedrept era asta pentru Timmie. Se simțise tot timpul vinovat şi nu ştia cum să facă să nu dezamăgească pe nimeni. Se întrebă dacă nu cumva ea avea dreptate.

— Nu, nu asta vreau, spuse ea cu sinceritate. Vreau să te văd. Acum. Imediat. Te iubesc. Dar se pare că nu este posibil, din cauza situației în care se află soția ta. Poate ar lua ceva din presiunea de pe umerii tăi dacă am stabili o întâlnire şi ne-am promite unul altuia să rezolvăm totul până atunci – sau cât putem de mult.

Ea n-avea nimic de rezolvat, doar el, şi Jean-Charles ştia asta. Dar exista şi o parte bună la planul ei. Măcar nu avea s-o dezamăgească de fiecare dată când nu o putea chema la Paris şi nu putea zbura el s-o vadă.

— Ai mai vorbi cu mine dacă am face asta? întrebă el îngrijorat.

— Nu ştiu dacă ar trebui...

Şi atunci izbucni mai tare în plâns şi aproape îi frânse inima. Tot ce voia era s-o ia în braţe şi să facă totul să fie bine. Ura faptul că soţia lui făcuse cancer, din o mulţime de motive, printre care şi faptul că o dezamă-gea pe Timmie acum, drept consecinţa. Era pe deplin conştient de răul pe care i-l făcea şi de cât de speriată trebuia să fie, având în vedere vechile ei temeri legate de abandon. Situaţia ar fi fost dificilă pentru toată lumea, dar era chiar mai rea pentru ea. Detesta să-i facă una ca asta.

— Nu ştiu dacă aş putea supravieţui luni de zile fără să vorbesc cu tine, spuse Timmie suspinând. Deja mi-e atât de dor de tine.

Discutând cu el trecea peste zile şi nopţi de singurăta-te şi de frică. Fără asta, ar fi fost şi mai greu, poate chiar prea greu. Mai ales acum, că era gravidă şi avea nevoie de sprijinul lui, chiar dacă el nu ştia de copil.

— Nici eu n-aş putea, spuse el ferm. Draga mea, te rog, încearcă să nu-ți faci griji. Te iubesc. Vom fi iar împreună. Pentru totdeauna. Promit.

„Şi dacă nu?” se întrebă Timmie, dar nu mai spuse nimic.

— Dar poate totuşi ai dreptate. Poate ar trebui să nu mai încercăm să fim acum împreună – poate chiar toată vara asta. Luni este 1 iunie. Până pe 1 septembrie, va fi terminat chimioterapia. Radiațiile vor fi cu mult mai puțin traumatice. Şi, până atunci, va trece de ce-i mai greu. Nici ea, nici copiii nu-mi vor putea reproşa că am abandonat-o în timpul bolii. M-aş simți confortabil să mă mut în septembrie. Timmie, dacă-mi acorzi timpul acesta, ți-aş fi profund recunoscător.

Timmie nu se putu abține să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă soția lui ar fi mai rău sau dacă vreunul dintre copii nu i-ar împărtăşi punctul de vedere. Dacă nici atunci n-ar pleca? Dar nu-i spuse nimic, încerca să fie rezonabilă. Spera doar că nu îi făcea promisiuni naive.

— Să stabilim atunci o întâlnire pentru 1 septembrie, la Empire State Building? spuse el delicat, iar ea râse printre lacrimi.

— Nu trebuie să fie neapărat acolo. Apoi râse din nou. C’e zici de Turnul Eiffel? Dar dacă vom continua să vorbim, vom

şti oricum dacă celălalt vine sau nu.

— Am să vin, spuse el cu seriozitate. Îți fac o promisiu-ne solemnă. Pe întâi septembrie, am să fiu al tău pentru totdeauna, să faci ce vrei cu mine. Te iubesc şi am să fiu complet al tău de atunci încolo.

Ea făcu un calcul rapid şi îşi dădu seama că ar avea cam cinci luni de sarcină până atunci. Ar fi o surpriză enormă pentru el, la întâlnire. Dar putea să aştepte. Dacă el îi promitea o viață împreună, ea putea să mai aştepte trei luni. Nu se îndoia că merita. Şi nu voia să pună o presiune suplimentară pe el şi să-i spună de copil. Se putea descurca singură până atunci – sau toată viața, dacă era necesar. Spera că de această dată copilul avea să fie al ei pentru totdeauna. Şi, cu puțin noroc, şi Jean-Charles.

— Bine, am stabilit întâlnirea, spuse ea cu tristețe.

I Ira să ştie că nu avea să-l mai vadă alte trei luni, dar pa rea singura soluție pentru ca el să-şi păstreze mințile. În mul Eiffel, pe 1 septembrie.

— Ne vedem la restaurantul Jules Verne, spuse el, simțindu-se puțin ridicol. Şi am să te sun zilnic până atunci. Asta îți pot promite.

Amândoi păreau foarte trişti când închiseră. Ea se simțea de parcă pierduse ceva, în loc să câştige. Pierduse şansa

unei dezamăgiri constante şi a promisiunilor frânte. Dar pierduse şi speranța de a-l mai vedea timp de trei luni. Urma să le fie amândurora foarte greu. Spera doar ca relația să reziste. Nu putea şti. Tot ce avea acum erau speranțele, visurile, dragostea profundă pentru el şi copilul pe care-l purta, de care el nu ştia nimic şi poate nici nu avea să ştie. Şi, dacă aşa o să se întâmple, va rămâne 1 singură cu copilul lor pentru tot restul vieții, doar cu amintirile despre el drept mângâiere. Tot ce putea spera era că avea să apară după cum promisese, pe 1 septembrie. Nu-i rămânea decât să se roage, să spere, să aibă, încredere şi să aştepte.

Capitolul 18

Următoarele trei luni se dovediră grele pentru Timmie. Încercase să fie împăcată cu asta, dar îi era mai greu decât credea să nu-l vadă pe Jean-Charles. Acesta, o suna zilnic să-i dea raportul despre situația de acolo. Chimioterapia era predictibil de îngrozitoare, şi, la o săptămână după ce o începuse, soției sale îi căzuse tot părul, iar copiii erau îngroziți de perspectiva de a-şi pierde mama. N-aveau de unde să ştie dacă tratamentul urma să dea rezultate. Iar Jean-Charles părea stors de puteri de câte ori discutau. O reasigura pe Timmie că o iubeşte, dar pentru ea devenise doar un glas lipsit de trup. Era greu de crezut că odinioară fusese fericită în brațele lui. Singura dovadă tangibilă era burta ei care continua să crească.

Pe măsură ce vara avansa, îşi ascunse cu uşurință sarcina de David şi de Jade. Era mai obosită ca de obicei şi se întindea în pat imediat ce ajungea acasă. Uneori îi era greață şi avea dureri de cap, dar nu vorbea despre neplăcerile ei ori despre speranțele, agoniile sau temerile ei intime. Ținea totul în ea, şi, cum era înaltă şi subțire, nu se

vedea nimic. Purta bluze mai largi, şi în iulie îşi cumpără blugi ceva mai mari, dar arăta la fel de suplă ca întotdeauna. N-avea nimeni vreun motiv să bănuiască vreo clipă că era însărcinată. Era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Jade îi spuse o dată lui David că i se părea că Timmie se îngrăşase puţin, dar amândoi ştiau că trecea prin vremuri grele. Era evident că Jean-Charles o lăsase pe plan secundar, aşa că le spusese în final amândurora că soţia lui avea cancer şi că luau o pauză până în septembrie. Nu mai făcu alte comentarii, deşi amândoi asistenţii ei ştiau că el încă o suna. Iar David nu-şi pierduse speranţa. Jade n-avea niciun duhiu legat de ceea ce urma să se întâmple, dar îi împărtăşi doar lui David prevestirile ei sumbre.

— S-a dus, îi spuse Jade în iulie. Timmie nu-l mai văzuse de trei luni, din aprilie, la New York. Nu se mai întoarce. Soţia lui va avea nevoie de el pentru că e bolnavă, copiii nu l-ar ierta niciodată dacă ar pleca, chiar şi după. Şi, pentru următorii cinci sau zece ani, chiar dacă ea se vindecă, au să se scape cu toţii pe ei de frică să nu se îmbolnăvească iar. Uită de el, zise Jade pe şleau.

— Nu există nicio şansă ca tipul să încerce să facă ce se cuvine, dar să pună totuşi capăt relaţiei ăleia? E un bărbat de treabă, Jade. Trebuie să-l admiri pentru că încearcă să

iasă basma curată.

— Ei, rahat! Cât îl admiri pentru ce-i face lui Timmie?

l c-ai uitat la fața ei în ultima vreme? Arată de parcă i-a murit careva. Şi are dreptate. Aşa e. Crede-mă, ştiu cum este. Probabil ştie în inima ei că el nu se mai întoarce.

i) dar că nu e gata să admită asta.

— Doamne că pesimistă mai eşti. Cred că ei doi chiar se iubesc. Hai să nu mai judecăm până în septembrie, «ti în face Timmie. Dacă nu revine atunci, încep să iau în calcul varianta ta. Dar, chiar şi aşa, septembrie este doar o probabilitate pentru el. Poate nu revine în lume l ilnă în noiembrie sau decembrie, sau ianuarie. Dar cred că se va întoarce. Aş paria pe viața mea. Toate instinctele îmi spun că e băiat bun.

— Doar ții cu sexul de care aparții. Crede-mă, nu se întoarce.

— Pe o mie de dolari că se întoarce, spuse David cu un foc arzând mocnit în priviri, în timp ce Jade îl privea cu răceală.

— S-a făcut, spuse ea. Am nevoie de o geantă Chanel nouă. Ce termen-limită avem?

— 1 octombrie. Hai să-i dăm o prelungire de treizeci de zile.

— 1 septembrie.

— Eşti dură. Şi dacă vine înapoi după asta, şi aveam dreptate?

— Îți împrumut poşeta mea.

Ştia că era heterosexual. Râseră amândoi.

— Cam piperat târg faci. Eu zic să vinzi poşeta şi să-mi cumperi nişte crose noi de golf.

— Bine, bine, dacă vine după 1 septembrie, te scot la o cină scumpă.

— S-a făcut.

Îşi strânseră mâinile în timp ce Timmie intra. A doua zi pleca la Santa Barbara pentru weekendul cu 4 Iulie şi nu părea câtuşi de puțin entuziasmată. N-o prea mai încânta nimic în ultima vreme şi era mai irascibilă ca de obicei, deşi ei ştiau că Jean-Charles continua să o sune zilnic. Era fericită pentru câteva minute cât vorbea cu el, apoi buna ei dispoziție se risipea din nou. Jade o văzuse rareori atât de deprimată, iar David îşi făcea griji pentru ea. Amândoi erau îngrijorați.

— Ce puneți la cale?

Îi văzuse strângându-şi mâinile la pariu şi ştia că plănuiau cine ştie ce pozná. Jade era bine dispusă în ultima vreme. Relația ei cu arhitectul înflorea. Iar David ieşea cu

trei femei pe care le cunoscuse pe internet. Ea credea că amândoi erau cam ridicoli, dar nu conta atât timp cât le era bine. Erau tineri şi meritau să se distreze puțin. În ultima vreme, ea se concentra doar asupra copilului, deşi nimeni nu ştia de el.

— Nimic, răspunseră amândoi la unison. Am pariat dacă David se culcă sau nu cu o fată pe care tocmai a cunoscut-o.

— Sunteți dezgustători, replică Timmie zâmbind. Biata fata. Dacă ar şti că e doar umplutură pentru un pariu... Pe cât ați pariat?

David clătină din cap şi râse.

— Nu, nu vrei să ştii.

Îi dădu nişte rapoarte, şi ea se întoarse la biroul ei. Era retrasă în ultima vreme. În mare parte pentru că nu voia s-o audă pe Jade spunându-i „Ți-am zis eu". În orice caz, Jean-Charles era la fel de iubitor şi o suna în fiecare zi, după cum promisese. Soția lui era foarte bolnavă, copiii erau teribil de supărați şi încă aveau o întâlnire fixată pentru 1 septembrie, la Turnul Eiffel. Era singurul lucru de care se agăța momentan. Nu era mult, dar era tot ce avea. Iar el nu avea nicio bănuială în privința sarcinii. N-avea niciun motiv să aibă.

Singurul comentariu pe care-l făcuse fusese că aproape o trezise când o sunase din biroul lui la miezul nopții, adică la nouă dimineața pe fusul lui orar. Înainte, când o suna la această oră, lucra mereu la ceva sau citea. Acum, aproape de fiecare dată dormea. El era îngrijorat că poate dormea mai mult din cauză că era deprimată. Nici nu-i trecuse prin minte că putea fi gravidă.

Încă mai vorbeau ore în şir la telefon şi îşi povesteau ce se mai întâmpla în viața lor. Ea îi vorbea despre muncă, despre lucrurile pe care le făcea şi despre weekendurile petrecute în Malibu. Îi povestea despre orice în afară de copil, care creştea în tăcere înăuntrul ei, un tribut al iubirii lor. Şi o întrista dincolo de orice limită când se gândea uneori, în cele mai negre gânduri ale ei, că s-ar putea ca el să nu ştie niciodată de copil. Era încă hotărâtă să nu-i spună dacă el alegea să rămână cu soția lui. Voia să ştie doar dacă revenea la ea. Dacă nu, atunci era responsabilitatea ei, nu problema lui. Nu dorea să-l împovăreze sau să pară patetică. Nu voia să vină la ea de milă, din responsabilitate sau grijă. Dorea să fie al ei la fel ca prima oară, ca atunci când concepuseră acest copil, rezultat al dragostei pe care şi-o purtau unul celuilalt. Nu voia cu nimic mai puțin de la el.

Weekendul petrecut de ea în Santa Barbara fusese predictibil de plictisitor, şi pentru restul lunii iulie munci, merse la Malibu şi îşi petrecu timpul cu copiii de la Sfânta Cecilia. Într-o după-amiază deosebit de caniculară şi înăbuşitoare, o luă cu ameţeală, iar sora Anne mărturisi că-şi făcea griji pentru ea.

— Sunt bine. Doar că muncesc prea mult, ca de obicei, îi alungă Timmie grijile, apoi discutară pentru o vreme.

Călugăriţa bătrână putea zări dincolo de lejeritatea şi bravada pe care le afişa Timmie. Ştia că în ultima vreme ceva nu era în regulă şi spera că, dacă Timmie simţea nevoia, avea să i se destăinuiască – ba chiar o încurajă să facă asta. Timmie o îmbrăţişă cu căldură la plecare, cu ochii înlăcrimaţi. Călugăriţele duceau copiii la Tahoe pentru două săptămâni, într-o excursie, şi o invitaseră şi pe Timmie să fi însoţească, dar ea refuzase. Era obosită, şi o excursie cu ele timp de două săptămâni era mai mult decât putea duce. Spuse că poate avea să vină la un final de săptămână, şi aşa făcu, în primul weekend din august. Sora Anne era încântată să o vadă, şi toţi copiii izbucniră în urale când coborî din maşină şi o zăriră.

— Cât mă bucur că ai decis să ni te alături, spuse sora Anne şi o îmbrăţişă cu drag.

Montaseră corturile, şi copiii erau nespus de încântaţi. Orfelinatul din L.A. Era încuiat, cu alarma pusă şi pustiu, căci plecaseră cu toţii în acea excursie.

— N-am mai fost cu cortul de ani de zile, spuse Timmie pe un ton lamentabil. Nici nu ştiu dacă vreau.

Admitea că devenise foarte răsfăţată odată cu trecerea anilor şi îi plăcea viaţa ei aşa cum era.

— Are să-ţi placă la nebunie! o asigură sora Anne. Şi avu dreptate.

În fiecare noapte făcură focuri de tabără, rumeniră bezele la foc şi făcură biscuiţi cu bezea şi ciocolată, iar Timmie se dovedi expertă la aşa ceva – făcuse şi ea la orfelinat, în copilărie. Merse cu ei la pescuit, la plimbări şi în drumeţii prin natură, fugi îngrozită de un urs care tândălea prin zonă şi care nu-i mai deranjă deloc de atunci. Şi, în final, după ce jurase că n-ar face niciodată asta, intră în lac cu ei, în ultima zi. Apa era groaznic de rece, după cum se temuse, dar se distra de minune cu ei şi îl învăţă pe unul dintre copii să înoate – băieţelul care refuzase să vorbească atunci când sosise, iar acum nu-i mai tăcea gura. Îi învăţase toate cântecele când stătuseră în jurul focului de tabără. Era fericită şi lipsită de suflu când ieşi din lac şi se înfăşură într-un prosop. Observă că sora Anne o privea cu un zâmbet

cald. Ochii li se întâlniră, şi cele două femei făcură un schimb de priviri pline de pace şi dragoste.

Nu-i spuse nimic lui Timmie până mai târziu în acea noapte, când celelalte măicuțe trimiteau copiii la culcare, în ciuda argumentelor şi a protestelor. Se distraseră de minune şi le plăcea mult să stea treji până târziu ca să spună poveşti cu fantome, ceea ce aveau să facă acum în corturile lor, speriindu-se de moarte unii pe ceilalți.

Cele două femei şedeau lângă foc, iar Timmie mai rumeni o frigăruie din bezele şi i-o oferi surorii Anne. Mereu îi făcea plăcere să discute cu ea, şi se bucurase de timpul pe care-l petrecuseră împreună. Îi părea rău că trebuia să plece a doua zi dimineață, dar mereu aveau treabă la birou, pregăteau spectacolele din octombrie, ileşi mai erau peste două luni până atunci. Perioada aceasta era mereu încărcată pentru ei.

— Mă bucur că ai venit să ni te-alături, spuse sora Anne încet. Eşti o mare binecuvântare pentru aceşti copii. Nu contează doar ce faci pentru ei, ci şi ceea ce le i demonstrezi. Le arăți că, deşi ai avut un început greu în viață, ai reuşit să îți asiguri un trai minunat.

Nu i se părea aşa minunat în ultima vreme, dar nu-i spuse asta surorii Anne. Nu mai vorbise cu Jean-Charles de

trei zile. N-avea semnal la munte, şi, din anumite puncte de vedere, asta era o uşurare. Nu ştia ce să-i mai spună. Şi obosise să-l tot mintă. Mai erau patru săptămâni până la întâlnirea lor de la Turnul Eiffel şi începea să aibă îndoieli că el avea să mai ajungă, deşi şedinţele de chimioterapie ale soţiei sale erau pe terminate. Dar Tim-mie începuse să se întrebe dacă avea să mai pună vreodată punct acelei căsnicii. Era încă extrem de prins în viaţa lui veche. Speranţele începeau să i se năruiască – sau poate doar se pregătea sufleteşte pentru o dezamăgire, în caz că nu venea. Era posibil să nu apară. Ştia că, dacă ar fi întrebat-o, Jade ar fi asigurat-o că nu avea să vină. Şi începea să o creadă.

Nu-l mai văzuse de patru luni, deci era gravidă în tot atâtea. Nu arăta, şi nimeni nu bănuia asta. Dar dacă ar fi ştiut cineva, ar fi observat burta ei delicat arcuită. Şi avea impresia că i se dublase fundul, deşi nu era aşa. În săptămâna aceea simţise ceva ce presupunea a fi prima mişcare a fătului, deşi se gândise că era doar imaginaţia ei. Fusese uşoară ca nişte aripi de fluture, şoptind peste inima ei, şi prima dată când simţise asta izbucnise în plâns, îşi dorea să-i fi putut împărtăşi asta lui Jean-Charles, când acesta o sunase cinci minute mai târziu şi o întrebase de ce plângea. Îi spusese că citise ceva trist. Îi trimisese de mult o

copie a filmului o aventură de neuitat, iar el spusese că soției şi fiicelor sale le plăcuse foarte mult. Nu era chiar o ştire care s-o încânte, după cum sperase el. Uneori chiar nu înțelegea, oricât de mult o iubea şi oricât de dulce era cu ea.

Sora Anne o privea cu atenție pe Timmie în timp ce-şi lingea degetele după ce terminase ultima bezea. Avea poftă de mâncare în ultima vreme şi mânca mai mult decât în trecut.

— Aş fi complet deplasată dacă te-aş întreba ceva? începu sora Anne delicat, iar Timmie îi zâmbi.

— Niciodată. Întreabă-mă tot ce vrei.

Presupunea că sora care conducea Sfânta Cecilia avea de gând să-i ceară mai mulți bani pentru buget, poate pentru a-şi putea lua mai des vacanțe precum aceasta, care îi bucurase atâta pe copii.

— Mă uitam la tine astăzi, după ce ai înotat. Şi nu mă pricep la lucrurile astea, asta e clar, zise ea şi surâse. Dar mi s-a părut că am văzut... o umflătură mică... S-ar putea să mă înşel... dar mă întrebam dacă...

Îşi amintise dintr-odată puseul de amețeală al lui Timmie de luna trecută, la care adăugă propriile bănuieli, foarte precise, desigur.

— E posibil ca Domnul să-ți fi făcut un dar? întreba ea,

iar Timmie zâmbi.

Era o perspectivă frumoasă şi se simţea emoţionată. Nu voise să spună nimănui încă, dar ştia că sora Anne ar ține secretul, dacă alegea să i se destăinuiască. Avea deplină încredere în ea. Şi, oricum, în scurt timp o să fie evident pentru toată lumea.

Timmie privi spre foc şi apoi în ochii măicuței bătrâne. Tot ce văzu era dragoste şi sprijin. Ochii i se umplură de lacrimi când aprobă din cap, iar sora Anne o luă în brațe şi-i spuse cât de mult se bucura pentru ea. Mai ales pentru că ştia că Timmie pierduse un fiu şi fusese atât de dezamăgită din cauza lui Blake.

— Nu eşti şocată? întrebă Timmie surprinsă.

— Nu, nu sunt. Cred că eşti foarte norocoasă. E singurul lucru care mi-a lipsit în viața monahală: faptul că nu am putut avea un copil al meu. Dacă aş putea s-o iau de la capăt, poate aş face asta. Şi totuşi, în decursul anilor am avut atât de mulți copii, adăugă ea, încât nu mai contează cu adevărat. Dar, dacă aş fi în locul tău, aş fi recunoscătoare pentru copilul acesta şi aş sărbători fiecare clipă a vieții sale.

Felul în care vorbise o făcu pe Timmie să plângă, îi spuse atunci despre Jean-Charles, despre cum îl întâlnise şi se

îndrăgostise de el, despre planurile şi visurile lor, despre cancerul soției sale şi că stabiliseră să se reîntâlnească peste câteva săptămâni la Turnul Eiffel.

O asigură, după cum făcuse şi Jean-Charles, că această căsătorie murise cu mult înainte să apară ea în viața lui. N-ar fi furat niciodată un bărbat dintr-o căsătorie viabilă. Decizia de a divorța fusese a lui, înainte ca relația lor să înceapă. Iar acum tot a lui era şi decizia de a amâna să-şi părăsească soția.

— Ştii, Timmie, eu nu-l cunosc pe omul ăsta. Dar, din tot ce-mi spui, am încredere în el. A făcut ce e corect pentru soția şi copiii săi. Pare să fie un om bun. Nu cred că te va dezamăgi.

— Aş vrea să pot să fiu şi eu la fel de sigură, spuse Timmie cu tristețe. Începuse să se îndoiască serios în ultima vreme. Patru luni fără el fuseseră ca o eternitate şi nu şi-l putea imagina acum plecând de lângă familia lui. N-am crezut niciodată în dragoste aşa, pe nepusă masă, până să-l întâlnesc, spuse ea cu un oftat.

— Cred că se poate întâmpla, spuse călugărița cu înțelepciune. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată, adăugă ea amuzată. Dar am auzit destule cazuri în care aşa a fost, şi, chiar dacă începutul a fost mai anevoios, totul a mers până

la urmă. Cred că şi relația aceasta va merge.

— Vrei să te rogi pentru noi? o întrebă Timmie.

Era prima dată de ani de zile când Timmie voia să se roage cineva pentru ea. Dar avea încredere în rugăciunile surorii Anne. Timmie era sigură că Dumnezeu avea să-şi plece urechea la ruga acesteia.

— Eireşte că da. Şi pentru copil. Deveni serioasă pentru o clipă. Să înțeleg că nu i-ai spus de copil?

Timmie încuviință din cap.

— Vreau să facă pasul ăsta pentru că îşi doreşte şi pentru că mă iubeşte. Nu vreau să-l trag prin obligație şi vinovăție. Tocmai a făcut ce era corect față de soția sa. Nu vreau să facă asta şi față de mine. Îmi doresc să vină înapoi pentru că mă iubeşte.

— Sunt sigură că aşa este, spuse încet sora Anne, dar ar fi bine să ştie de copil. Până la urmă, e şi al lui.

— Am să-i spun când îl văd la Turnul Eiffel. Nu am vrut să-l presez acum când trece prin toate astea. Şi, dacă nu vine, atunci nu trebuie să ştie. Ultimul lucru pe care-l vreau e să fiu o povară pentru el. Îl iubesc. N-am să-l forțez să fie cu mine doar pentru că port copilul lui. Şi pot să-i spun şi mai târziu, după ce se naşte. Dar vreau ca mai întâi să se clarifice lucrurile între noi. În septembrie nu cred că va mai

rămâne mare lucru de dezvăluit, oricum. Nu cred că mă mai pot ascunde mult. Va vedea şi singur... dacă apare.

— Va veni, spuse sora Anne surâzând.

Asemenea lui David, nu părea să aibă nici cea mai mică umbră de îndoială. Timmie nu mai ştia ce să creadă. Oscila mereu între teamă şi iubire. Reuşise să treacă de cele patru luni datorită încrederii, dar şi aceasta era pe sfârşite. Poate rugăciunile surorii Anne aveau să ajute. Şi totul o să fie bine dacă venea pe

1 septembrie la Turnul Eiffel.

— Neapărat să mă suni din Paris, spuse sora Anne bucuroasă, părând să nu aibă nicio îndoială că totul avea să fie bine. Sau puteți veni amândoi să ne vizitați când că întoarceți. Va fi minunat să ai un bebeluş, spuse ea, iar Timmie zâmbi.

Ei i se părea atât de ireal, însă discuția cu sora Anne îi dăduse o senzație de palpabil. Apoi îşi aminti ce-i spusese călugărița referitor la faptul că era un model pentru ceilalți copii.

— Ştii, nu am făcut nimic impresionant cu viața mea. Am o afacere de succes şi cam atât. Nu am copii, nu am familie. Tot ce am reuşit a fost să conduc cât se poate de bine Timmie O.

— Exemplul pe care-l oferi, spuse sora Anne încetişor, are legătură cu tine ca om. Şi, în ciuda dificultăților, n-ai renunțat niciodată. Asta dă speranță. Uneori avem nevoie de speranță mai mult decât de dragoste. De fapt, avem nevoie de ambele. Tu le oferi acestor copii un motiv să spere, arătându-le că pot să reuşească, şi le oferi dragoste pentru a-i ajuta să pornească. Nu există dar mai prețios ca acesta.

Când Timmie se uită înspre călugăriță, văzu exact ce-i oferise sora Anne – şi nici nu-i trebuia mai mult. Sora Anne îi oferise iubire şi speranța că Jean-Charles avea să vină la ea. Era tot ce-i trebuia acum, şi se întinse să o îmbrățişeze cu căldură.

— Mulțumesc, şopti ea şi o privi din nou.

— Totul este bine, Timmie. Bătrâna o bătu uşurel pe mână. Ai încredere în Dumnezeu de data asta. Jean-Charles se va întoarce.

Timmie aprobă din cap, sperând că avea dreptate.

Capitolul 19

A doua zi, în timp ce Timmie îşi lua rămas-bun de la copii, o maşină veni în tabără, şi doi preoți ieşiră din ea. Cel mai tânăr conducea, şi un preot mai în vârstă, cu haină monahală şi jeanşi, îl urma. Înaintară până la locul în care Timmie stătea alături de copii şi de călugărițe. Sora Anne le făcu cunoştință, în timp ce Timmie se uita straniu la preotul mai în vârstă. Era ceva atât de familiar la el, dar nu era sigură ce. Avea o față lată irlandeză, o claie de păr alb şi ochi albaştri pătrunzători, care îi jucau în cap când zâmbea. Îi scutură mâna lui Timmie când sora Anne le făcu cunoştință, apoi o fixă cu privirea şi se încruntă.

— Timmie O'Neill? Nu cumva ai fost la St. Clare?

Timmie se holbă la el cu ochii măriți de uimire şi îşi aminti imediat cine era. El fusese duhovnicul din orfelinatul în care crescuse. Mereu aducea bomboane pentru copii şi clame drăguțe de prins părul pentru fete. Îşi amintea că odată îi dăruise o fundă mare, albastră, pentru păr. Niciodată nu uitase cât de bun fusese, şi purtase funda până când se destrămase. Fusese singura pe care-o avusese vreodată.

— Părintele Patrick?

— Aşa mă tem, spuse el, cu un rânjet larg. Chiar el. Aveai cei mai osoşi genunchi pe care i-am văzut în viața mea, şi mai mulți pistrui decât am numărat vreodată pe un singur copil. Ce-ai mai făcut în toți anii aceştia?

Ea râse când îi auzi întrebarea, şi la fel făcu şi sora Anne. Era probabil singura ființă din lume – sau din jumătate de lume – care nu îi cunoştea faima.

— Am o afacere cu îmbrăcăminte în L.A., spuse ea cu modestie, iar el se holbă iar la ea.

— Doamne, doar nu eşti Timmie O. Aceea, nu? Niciodată n-am făcut legătura în toți anii aceştia. Mereu îți cumpăr blugii şi cămăşile. Faci lucruri foarte frumoase, o complimentă el, cu accentul său puternic irlandez. Era de cincizeci de ani în State, dar nu îşi schimbase accentul.

— Păi nu le mai cumpărați, îl certă Timmie. Am să vă trimit eu nişte lucruri când mă întorc. Tocmai plecam. Mă bucur atât de mult că ne-am întâlnit.

El era una dintre puținele ei amintiri plăcute din copilărie, şi o emoționa să-l revadă. Şi, câteva minute mai târziu, el, preotul mai tânăr, călugărițele şi toți copiii încercau s-o convingă să rămână. Căzu până la urmă de acord să stea până după cină. Trebuia să ajungă în noaptea

aceea în San Francisco şi să zboare spre L.A. Avea de lucru a doua zi, plus câteva şedințe de la care nu putea lipsi. Dar iubea ideea de a-şi petrece ziua cu părintele Pat, de dragul vremurilor trecute.

La prânz, îşi amintiră de copii, iar ea fu emoționată să afle că el ştia tot despre Sfânta Cecilia şi fusese deseori aici. El şi sora Anne erau prieteni vechi.

— Faci o treabă foarte bună, o complimentă el pe Timmie. Îmi încălzeşte sufletul să văd că oameni care nu suferit transformă asta într-o binecuvântare pentru ceilalți. Copiii aceştia au nevoie de tine, Timmie. Prea mulți dintre ei se pierd în fisurile din sistem şi nu sunt niciodată adoptați sau duşi în plasament. Niciodată nu am putut înțelege de ce nu te păstrau oamenii. Cred că probabil erai deja prea mare când te-au părăsit părinții. Din ce țin minte, n-au semnat actele de renunțare la drepturi decât după ceva vreme.

Uitase că părinții ei muriseră, dar îşi amintea restul, iar ea fu mişcată.

— De fapt, părinții mei au murit, aşa am ajuns la St. Clare. Presupun că nu eram prea fermecătoare. Poate nu le plăceau genunchii osoşi, pistruii şi părul roşu. Indiferent de motiv, mereu ajungeam de unde pornisem. Înapoi la St. Clare. Îmi amintesc că m-am spovedit la un moment dat – v-

am spus că îmi urăsc părinții

«L. –

de plasament pentru că m-au trimis înapoi, iar dumneata mi-ai spus să nu-mi fac griji şi mi-ai dat un Snickers – şi nici măcar nu m-ai pus să spun Ave Maria, tocmai pentru că am recunoscut cât de mult îi urăsc.

— Nu te-am învinovățit nicio clipă.

El surâse, dar ochii lui păreau să se întristeze. Conversația reveni la Sfânta Cecilia. Mai târziu în acea după-amiază, el o abordă, după ce ea înotase încă odată cu copiii.

— Timmie, spuse el prudent.

Discutase cu sora Anne înainte să-i vorbească, dar amândoi credeau că avea dreptul să ştie, chiar dacă nu era corect din partea lui să-i facă o asemenea mărturisire. O considerau suficient de matură să audă şi că pentru ea acest lucru putea conta nespus, chiar şi acum.

— N-ar trebui să-ți spun asta, chiar dacă legile s-au schimbat în aceste privințe. Dacă ai fi decis să faci investigațiif ar fi fost obligați să-ți spună. Nimeni nu te poate fugări cu informațiile, dar m-am gândit că ți-ar face plăcere să ştii. Părinții tăi nu au murit, Timmie. Te-au lăsat la orfelinat şi s-au întors înapoi în Irlanda. Nu i-am întâlnit

niciodată, dar cunosc povestea. Erau amândoi tineri şi fugiseră împreună. S-au căsătorit, te-au avut, apoi lucrurile au început să se înrăutăţească. Cred că amândoi aveau puţin peste douăzeci de ani pe atunci. Nu aveau bani, loc de muncă, nu se puteau descurca nicicum cu un copil. Te-au dat spre adopţie şi s-au întors în Irlanda la părinţii lor. Nu ştiu dacă au rămas împreună. Şi îmi amintesc că a durat ceva până să semneze actele, deci probabil au ezitat. Probabil s-au întins mai mult decât le era plapuma, aşa că au renunţat la tine şi s-au întors înapoi. Cred că au avut un accident de maşină, tu erai cu ei, dar nu ai fost rănită. Băuseră amândoi, şi au intrat într-o coliziune frontală, şi numai un miracol a făcut să nu fie nimeni ucis. Dintr-un motiv sau altul, au luat decizia atunci, pe loc. Ambulanţa i-a dus la spital, iar pe tine – la St. Clare. Cred că mama ta şi-a rupt mâna, iar tatăl tău s-a lovit la cap. Au venit a doua zi la St. Clare, dar nu te-au văzut. Mama ta a spus că nu erau suficient de responsabili să aibă un copil, şi poate avea dreptate. Puteau să te omoare când dădeau ture cu maşina în noaptea aceea. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai scăpat teafără.

Vorbele lui îi readuseră în minte călătoria cu ambulanţa către St. Clare. Nu-şi amintea să fi fost cu ei în maşină. Nu-i

mai văzuse niciodată şi crezuse toată viața că muriseră în noaptea aceea.

— Mama ta a vrut să-ți spunem că au murit. S-a gândit că ți-ar veni mai uşor să accepți.

El părea tulburat, iar Timmie, chiar şi acum, după atâția ani, părea profund şocată auzind povestea. Era respingerea supremă, mai rea decât moartea. Pur şi simplu o abandonaseră într-un orfelinat, o înscriseseră pentru adopție şi se duseseră acasă. Şi, chiar dacă povestea era mai complicată de-atât, în mintea ei la asta se redu-cea totul. Îşi rezolvaseră problemele lăsându-i pe alții să aibă grijă de ea. Şi nu se întorseseră niciodată. Fusese cea mai mare spaimă a vieții ei, şi acum ştia de ce. Cel mai negru coşmar al ei fusese exact ce i se întâmplase – şi fix lucrul de care se temea acum, cu Jean-Charles. Fusese abandonată de părinții pe care-i iubise şi care susțineau că o iubesc.

— Te simți bine? întrebă părintele Patrick, când îi văzu expresia întipărită pe chip.

— Cred că da. Ştiți unde sunt acum?

El clătină din cap.

— Probabil în Irlanda. Sunt sigur că nu există informații despre ei. N-aveau niciun drept să te contacteze, odată ce au renunțat la drepturile părinteşti. Dar, dacă o să ceri, dioceza

îți va da dosarul. S-ar putea să găsești vreun indiciu care să te ajute să-i găsești, dacă asta vrei.

Știa că alții făcuseră asta și declaraseră că pentru ei fusese un lucru important. Nu știa dacă ar conta pentru Timmie. Se bucura de succes și părea relaxată și fericită, dar niciodată nu aveai de unde ști ce duh al trecutului o tortura, și tocmai de-aia se simțise obligat să-i spună adevărul, când ea pomenise despre moartea părinților ei. Cumva, presupusese că știa deja adevărul, dar în mod evident nu era așa. Se gândea că avea dreptul să știe adevărul, nu o minciună. Crezuse toată viața ei minciuna despre moartea lor.

— O'Neill este numele meu adevărat? întrebă ea tresărind.

— Presupun că da, răspunse el cu blândețe.

Pentru tot restul după-amiezii, ea rătăci de colo-colo, distrasă, deși nimeni nu putea vedea cât era de supărată.

După cum promisese, plecă imediat după cină, în vreme ce copiii și călugărițele îi făceau cu mâna. Cei doi preoți plecaseră cu puțin înaintea ei, și ea luase adresa părintelui Patrick, ca să-i poată trimite ceva de la Timmie. Îi mulțumi pentru informațiile pe care i le împărtășise. Erau singurul lucru la care se putea gândi pe drumul înapoi spre San Francisco și în timpul zborului spre L.A. Rămase trează

toată noaptea.

Jean-Charles fu extrem de uşurat când reuşi în final să dea de ea, a doua zi de dimineață. Nu vorbiseră de patru zile. Ea îi povesti despre excursia cu copiii, apoi, cu vocea tremurând, îi relată cele spuse de părintele Patrick despre părinții ei. Chiar şi după atâția ani, tot era un adevărat şoc pentru ea. Toată viața ei crezuse că ajunsese la orfelinat deoarece părinții ei muriseră. Faptul că acum ştia că o lăsaseră acolo voit schimba totul, înrăutățea abandonul.

— M-au lăsat pur şi simplu acolo şi s-au dus acasă, fără a se mai întoarce vreodată.

Pentru el era uşor să îşi dea seama că abandonul lor fusese cauza tuturor problemelor şi temerilor ei de-o viață. Contribuia chiar şi la temerile legate de el, ceea ce înțelegea. Îşi dădea seama cât de supărată era după tonul vocii sale.

— Trebuie să fi fost foarte speriați şi foarte tineri, spuse el blând. Nu e uşor să ai grijă de un copil când nu ai niciun ajutor. Probabil nu aveau bani şi nu ştiau ce să facă.

— Puteau să mă fi luat cu ei acasă. Nu eram un nou-născut, să mă poată lăsa pe treptele vreunei biserici sau într-un tomberon. Aveam cinci ani, spuse ea, cu o revoltă pe care el i-o putea auzi în voce.

Dar acum nu mai putea face nimic. Se întâmplase cu

patruzeci şi trei de ani în urmă, iar ei rămăseseră acolo în trecut. Singurul lucru care-i amintea de ei erau cicătricile sufletului ei. N-aveau de unde şti ce i se întâmplase, odată ce semnaseră actele de adopție, şi se părea că nici nu le păsase. Fusese abandonul suprem, urmat de multe altele.

— Timmie, trebuie să laşi trecutul în urmă. Nu mai poți face nimic acum.

Încercă s-o distragă reamintindu-i de întâlnirea lor de la Turnul Eiffel. Spuse că totul mergea bine. Soția lui se simțea ceva mai bine, copiii erau mai calmi şi era convins că în trei săptămâni avea să poată pleca. Spunea că abia aştepta. Timmie nici nu îndrăznea să spere.

În trei săptămâni, viața lor avea să înceapă cu adevărat. El spunea că îşi organiza plecarea şi plănuia să le anunțe peste două săptămâni.

— Am să fiu acolo, o asigură el.

Suna prostuț şi romantic. Aveau să fie în sfârşit împreună, după cinci luni de aşteptare.

— Am ceva să-ți spun când ne vedem, zise ea zâmbind, iar el era curios să afle despre ce era vorba.

Aveau atâtea să-şi spună şi să împartă. Aveau o viață întreagă în față, imediat ce pleca. Iar Timmie îl aştepta cu mai multă iubire decât îşi putea da el seama şi cu

I Mațele deschise. Viața urma să înceapă pentru ei pe 1 septembrie. Îndrăznea în sfârşit să spere din nou şi se gândea că poate sora Anne avea dreptate.

Plecă de la birou la scurt timp după telefonul lui şi inedită toată ziua. Nu la vorbele lui Jean-Charles, care o încurajaseră şi-i încolțiseră speranța în suflet, ci la dezvăluirea părintelui Patrick din ziua precedentă şi la comentariile lui Jean-Charles pe această temă. Nu era vie acord cu el. Nu mai putea schimba nimic acum, ilar măcar avea dreptul să descopere tot ce putea afla despre ei. Nu că o să afle motivul abandonului din dosarul acela de la orfelinat. Dar poate avea să înțeleagă totuşi mai multe.

Sună chiar ea la St. Clare la patru şi jumătate şi le ceru să fi trimită toate dosarele ei. Le trimise prin fax o împuternicire şi se simți ca proverbiala pisică pe acoperişul fierbinte în cele trei zile cât aşteptă să sosească. După ce le primi, se simți dezamăgită. Nu con-țineau mare lucru. Numele reale ale părinților ei. Joseph şi Mary O'Neill. Mama ei avusese douăzeci şi doi de ani, tatăl – douăzeci şi trei. Amândoi erau irlandezi şi scria că erau lipsiți de mijloace materiale, fără ocupație şi că se întorceau în Irlanda să locuiască împreună cu familiile lor. Mai era o copie a certificatului lor de căsătorie, deci fusese copil legitim, nu că

ar fi contat. Era, de fapt, foarte simplu, pur şi simplu nu o doriseră, nu o putuseră ține, nu şi-o putuseră permite. Veniseră în America în adolescență, se căsătoriseră, făcuseră un copil şi, când treaba nu mai mersese, se descotorosiseră de ea şi plecaseră acasă. I se spusese că muriseră fiindcă aşa ceruseră ei, ca să nu se simtă prea rău. Mai era o fotografie ştearsă cu amândoi. Păreau să aibă vreo paisprezece ani. Ea avea trăsăturile mamei ei şi părul roşcat al tatălui. În timp ce Timmie stătea şi privea fotografia oamenilor care o abandonaseră acum patruzeci şi trei de ani, mâna îi tremură şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Îşi dorea să-i urască, dar nu putea. Tot ce voia acum era o explicație de la ei şi să afle dacă le fusese dor de ea după ce plecaseră. Voia să ştie dacă o iubiseră vreodată şi dacă îi afectase faptul că o dăduseră spre adopție. Fuseseră uşurați sau cu inima zdrobită? Nu era sigură de ce, dar conta foarte mult pentru ea. Poate că tot ce voia să ştie, îşi dădu ea seama, era dacă o iubiseră vreodată.

Rămase acolo singură cu dosarul preț de un ceas, apoi o sună pe Jade.

— Vreau să găsesc pe cineva în Irlanda, spuse ea scurt. Joseph şi Mary O'Neill. În Dublin, cred. Cum naiba facem asta? Sunăm la informații sau apelez la un detectiv

particular?

— Pot să caut pe internet dacă vrei şi să sun la informații în Dublin. E un nume destul de comun, deci e posibil să apară multe rezultate. Dacă-mi dai detalii, îi pot filtra înainte, ca să ştim că i-am găsit pe cei care trebuie. Rude de-ale tale, presupun? întrebă Jade.

Nu părea o sarcină dificilă pentru ea.

— Tu dă-mi ce găseşti. Am să-i sun chiar eu.

Se dovedi a fi jenant de uşor. Erau trei Joseph şi Mary O'Neill în Dublin, la adrese care nu însemnau nimic pentru ea. În primă fază, nu ştiu ce să facă. Să sune şi să întrebe dacă aveau o fată Timmie, apoi să spună: „Bună, ce mai faceți? Sunt fiica voastră". Părea cam din topor. Până la urmă se decise să-i contacteze şi să pretindă că îi căuta cineva de la St. Clare. Avu noroc, dacă putea spune aşa, din a doua încercare. Spuse că închideau dosarele vechi şi se întrebau dacă doreau să-l primească pe al lor. Mama ei fu cea care răspunsese la telefon.

— Nu, e în regulă, spuse femeia, cu un accent puternic. Îl mai avempe al nostru. Şi chiar nu contează. Soțul meu a murit anul trecut.

Timmie nu ştia de ce făcea asta, dar încercă să lungească discuția doar ca să o mai țină la telefon. Scotoci în memorie

să vadă dacă-şi amintea de ea, dar nu obținu nimic. Femeia părea foarte bătrână.

— Nu vreau să trimiteți dosarul, spuse ea ferm, iar Timmie resimți asta ca pe o nouă undă de respingere.

Nici măcar nu voiau o dovadă a scurtei ei existențe în viața lor.

— De ce? întrebă ea cu vocea tremurătoare, vrând să întrebe dacă o iubiseră vreodată şi de ce o părăsiseră acum atâta amar de vreme.

— Nu vreau să-l vadă copiii noştri, în caz că mi se întâmplă ceva. Nu ştiu nimic de ea.

Ceea ce îi spunea lui Timmie că avea frați şi surori pe care-i crescuseră, dar pe ea n-o iubiseră suficient cât s-o păstreze. Voia să întrebe de ce. Şi câți erau.

De ce avuseseră alți copii, dacă pe primul îl abandonaseră? Nimic nu avea sens. Şi cum putuseră să o abandoneze la cinci ani? Astea erau cele mai mari mistere din viața lui Timmie. În final, femeia spuse ceva care-i atinse inima lui Timmie.

— E bine? E ceva despre ea în dosar? întrebă femeia cu tristețe. Părea mai bătrână. Conform calculelor lui Timmie, avea doar şaizeci şi cinci de ani, dar după voce părea mult mai vârstnică, de parcă ar fi dus o viață grea.

— Desigur, nu avem date recente, spuse Timmie, continuând mascarada pe care o țesuse ca să afle dacă era mama ei. Dar din câte ştim, e bine.

— Mă bucur, spuse femeia, cu un oftat de uşurare. Mereu m-am întrebat cine a adoptat-o şi am sperat să fie oameni buni. Ne-am gândit că i-ar fi mai bine să o lăsăm altora. Eram foarte tineri pe atunci.

„Şi fără suflet, şi laşi, şi răi”, se gândi Timmie, în timp ce lacrimile îi ardeau ochii. Brusc, era mai furioasă decât fusese vreodată în viața ei. Era copleşită de tristețe şi de durere. Probabil fără să ştie, oamenii aceştia îi schimbaseră tot cursul vieții şi-i provocaseră răni care nu se vindecaseră vreodată. Toate astea din cauză că o părăsiseră.

— De fapt, nu a adoptat-o nimeni, spuse Timmie cu cruzime. Era cam mare când ați lăsat-o. Ştiți, oamenii vor bebeluşi. Cei de cinci ani sunt mult mai greu de plasat. Au luat-o mai multe familii, nouă sau zece, cred, dar nu a funcționat. Apoi am încercat câțiva ani cu plasamentul, dar era deja mult prea mare şi o trimiteau mereu înapoi. Era un copil foarte bun, dar uite-aşa se întâmplă. A crescut la St. Clare.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere fără de sfârşit, iar Timmie auzi femeia plângând şi se simți vinovată pentru

ce făcuse.

— Oh, Doamne! Mereu am crezut că va fi adoptată de nişte oameni bogaţi care să fie drăguţi cu ea. Dacă ştiam...

„Da, ce făceai? Dacă ştiai, mă păstrai? M-ai fi luat înapoi la Dublin cu tine? De ce dracului n-ai făcut asta?” Timmie voia să ţipe, dar nu putea – un suspin i se oprise în gât şi se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine, pentru ca femeia de la celălalt capăt să nu îşi dea seama cine era.

— Nu se întâmplă să aveţi o adresă de-a ei? Poate i-aş putea scrie o scrisoare, să-i explic. Tatăl ei nu m-a iertat niciodată că l-am convins s-o lăsăm acolo. Am crezut că aşa era mai bine pentru ea. Eram atât de săraci şi de tineri.

— Am să văd ce pot afla, spuse Timmie vag, încă ameţită de tot ce auzise. Vă sun înapoi şi vă anunţ.

— Mulţumesc, spuse ea, părând tulburată. Mulţumesc... Şi dacă sunaţi... vă rog nu vorbiţi cu copiii mei... întrebaţi de mine.

— Aşa voi face. Mulţumesc, spuse Timmie cu vocea gâtuită şi închise.

Rămase nemişcată multă vreme, privind pe geam. Apoi, cu faţa palidă, ridică receptorul şi făcu rezervări pentru Dublin, pentru a doua zi dimineaţă. Voia să vadă cu ochii ei. Un telefon nu fusese de-ajuns. Poate nimic n-avea să fie de-

ajuns. Poate chiar era prea târziu. Dar poate nu, poate mai era ceva ce-o putea ajuta, aşa că I'immie decise să vadă cu ochii ei. Tocmai terminase de vorbit cu cei de la aeroport, când Jade intră în birou.

— Anulează-mi întâlnirile. Plec mâine, cu treburi de familie, o anunță Timmie brusc.

— Familia O'Neill pe care m-ai pus să o caut în Dublin?

Timmie încuviință din cap.

— Mai pot face ceva?

Timmie clătină din cap.

— Cât vei fi plecată?

— O zi sau două doar, cred.

Mai avea aproape trei săptămâni până la întâlnirea cu Jean-Charles de la Tumul Eiffel, şi în mod evident el nu putea fi gata mai devreme. N-avea de gând să-i spună i-a mergea în Europa. Şi nici să spună cuiva de ce plecase.

Nu ştia ce avea să se întâmple acolo sau ce urma să găsească. Dar ştia din tot sufletul ei că, indiferent de ce avea să se întâmple, trebuia să facă acest drum, nu doar pentru a-şi întâlni mama, ci şi pentru a se regăsi pe sine – şi acea parte din ea care-i lipsise toată viața.

Capitolul 20

Zborul de la L.A. La Londra dura unsprezece ore, iar Timmie dormi în majoritatea timpului. Stătea în scaun, privind pe geam, gândindu-se la femeia care-i era mamă şi întrebându-se cum ar fi să o cunoască şi cât de tulburător ar fi. Poate ar leşina sau ar face infarct, sau ar îmbrățişa-o. Îşi făcuse multe scenarii în minte, şi era greu de ghicit care dintre ele se apropia cel mai mult de adevăr. Poate niciunul. Poate avea să fie plictisitor şi lipsit de emoții, deşi nu sunase aşa la telefon, cu o zi înainte. Măcar femeia avusese bunul-simț să plângă când Timmie îi spusese că nu fusese niciodată adoptată şi că crescuse la St. Clare.

Trebuie să fi fost de vină iluziile copilăreşti ale oamenilor săraci din Irlanda, care-şi imaginau că străzile erau pavate cu diamante şi că bogații stăteau la fiecare colț, aşteptând să adopte fetițe pistruiate. Realitatea copilăriei lui Timmie fusese la ani-lumină distanță de aşa ceva. Şi era prea târziu să mai poată schimba ceva acum. Timmie voia doar să o vadă şi să încerce să înțeleagă ce se întâmplase şi de ce le mersese atât de prost, atât lor, cât şi ei. Cum avusese la rându-i un copil, pe care-l iubise enorm, nu-şi putea

imagina cum de fuseseră capabili să plece. Dar nu aveau bani, viitor, familie care să-i ajute. Poate pentru ei fusese diferit.

Chiar şi acum, cu acest bebeluş crescând în ea, nimic din lume n-ar fi putut-o convinge să renunțe la el, oricât de săracă sau de speriată ar fi fost. Acesta era din trupul şi sângele ei şi al lui Jean-Charles – ar fi murit ca să-l păstreze, ar fi ucis să-l protejeze şi ştia că avea să-l iubească pentru tot restul vieții. Spera doar că Jean-Charles avea să fie alături de ea. Dar asta rămânea de văzut. Mai întâi, trebuia să-şi vadă propria mamă, ca să încerce să înțeleagă cine fusese. Conta pentru ea şi pentru înțelegerea propriului trecut. Şi poate avea să schimbe inclusiv modul în care o să se perceapă de acum înainte. Poate abandonul lor spunea mai multe despre ei, nu despre ea. Ştia asta, dar cumva mereu i se păruse că fusese ceva în neregulă cu ea de ajunsese orfană. Trebuia să vadă acum cu ochii ei.

Avu o escală de două ore la Londra, apoi luă un zbor direct spre Dublin. Ținea numărul de telefon în mâna tremurândă. Sună de la aeroport. Îşi făcuse rezervare la hotelul Shelbourne, dar voia s-o viziteze mai întâi pe Mary O'Neill. Voia s-o vadă acum şi să termine cu asta. La fel ca în ziua precedentă, mama lui Timmie răspunse la telefon, şi,

pentru o clipă, Timmie nu putu scoate un cuvânt. Era mult mai greu decât îşi imaginase. Dar nu i se părea corect s-o surprindă sunând la uşă. Mai exista şi posibilitatea ca mama sa să refuze complet să o vadă.

— Alo?

Aceeaşi voce obosită care răspunsese în ziua precedentă.

— Doamna O'Neill?

Timmie simți că i se tăia răsuflarea.

— Da?

— Mary O'Neill?

Timmie voia să fie sigură înainte să continue, dar Mary O'Neill recunoscuse deja vocea cu accent american, pe care o auzise cu o zi înainte.

— Da. Sunați iarăşi de la St. Clare?

— De fapt, spuse Timmie, încercând să-şi controleze tremurul vocii, în timp ce stătea în cabina telefonică de la aeroport, cu trolerul lângă ea, sun de la aeroport, nu de la St. Clare. De la aeroportul din Dublin, explică ea.

— De ce faci asta?

Femeia părea înspăimântată, de parcă se gândea că venea s-o pedepsească sau s-o facă de râs în văzul lumii pentru că-şi abandonase copilul.

— Aş vrea să te văd, spuse Timmie blând, cu furia topită

brusc. Femeia aceasta părea atât de demnă de milă, atât de simplă, de in vârstă. Sunt Timmie. Sunt în Dublin. Am venit să te văd. Vrei să mă vezi, pentru câteva minute?

Îşi ținu răsuflarea, în timp ce mama ei tăcu. Timmie o putu auzi cum plângea. Era greu pentru amândouă.

— Mă urăşti? întrebă ea direct, plângând acum fără nicio reținere.

— Nu, spuse Timmie cu tristețe. Nu te urăsc. Doar că nu înțeleg. Poate ar fi frumos să stăm de vorbă. Nu trebuie să mă mai vezi niciodată după asta.

Nu voia să-i invadeze viața. Voia să o întâlnească o singură dată şi apoi să plece în pace. Măcar atâta lucru îi datora mama ei. Poate era un dar pe care şi-l puteau oferi reciproc, în schimbul iubirii de care nu avusese parte.

— Eram atât de săraci. Muream de foame. Tatăl tău a făcut puşcărie pentru că a furat un măr şi un sandviş. Tu plângeai tot timpul de foame, şi nu puteam găsi nimic de muncă. N-aveam educație, studii, nu ne puteau înțelege. Uneori dormeam în parc, şi mereu răceai sau te îmbolnăveai, şi nu ne permiteam să te ducem la medic. Am crezut că ai să mori dacă te ținem. Ai fi putut fi ucisă în noaptea aceea, când am avut accidentul de maşină. Am împrumutat maşina. Tatăl tău era beat la volan. Era doar

un puştan. Atunci am ştiut că ai nevoie de părinți mai buni ca noi. Aşa că te-am trimis la St. Clare. Poliția s-a oferit să te ducă acolo.

Asta fusese soluția ca să le fie lor bine. Lor, nu ei. Un polițist făcuse o sugestie unor puştani care conduceau beți, şi dusă fusese. În timp ce o asculta, Timmie simți un fior pe şira spinării. Aproape îi distruseseră viața.

Mary suspina, amintindu-şi cât de greu le fusese acum aproape jumătate de secol. Lui Timmie îi venea greu să creadă că le fusese chiar atât de greu să aibă grijă de ea, dar poate era adevărat. Femeia nu avea niciun motiv să mintă acum. Răul fusese deja făcut de mult. Şi, în mare, Timmie îşi revenise de pe urma lui şi ducea o viață bună. Dar clar nu datorită părinților sau oricui altcuiva.

— De ce nu m-ați luat cu voi la Dublin? întrebă Timmie cu tristețe.

— Nu ne-am putut permite. Părinții noştri nu aveau bani de bilet. Am putut plăti doar pentru două spre casă, şi nici aici nu ne-am fi permis să te ținem. N-am avut copii zece ani după ce ne-am întors acasă. Abia mai târziu am făcut doi. Apoi tatăl tău s-a îmbolnăvit de tuberculoză, iar eu am lucrat cu ziua pentru nişte oameni bogați. Niciodată n-am avut bani, şi visam la tine ca la fetița noastră norocoasă,

care trăieşte în case frumoase, cu oameni bogați, care are parte de educație şi duce o viață bună.

Visul ei nu fusese departe de adevăr, dar mulțumită nimănui altcuiva decât lui Timmie.

— Acum sunt bine, spuse Timmie tristă, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Mi-e bine de mult timp, o asigură ea. M-am descurcat mulțumitor. Dar nu mi-a fost uşor.

Fusese nefericită la St. Clare – şi toată copilăria şi tinerețea sa.

— Îmi pare rău, spuse mama ei plângând, apoi întrebă delicat: N-ai vrea să vii la un ceai, dacă tot ai bătut atâta drum?

Mary n-ar fi ales să o vadă dacă Timmie ar fi fost furioasă sau ostilă, dar părea decentă la telefon, aşa că se decise să treacă peste temerile ei şi să o întâlnească. Simțea că măcar atâta îi datora.

— Mi-ar face mare plăcere.

Timmie îşi notă adresa, şi ajunse acolo o jumătate de oră mai târziu. Locuiau într-o suburbie dubioasă a Dublinului, într-o cocioabă dărăpănată care părea să nu mai fi fost reparată de ani de zile şi nici nu aveau speranțe la aşa ceva prea curând.

Timmie sună la uşă. După un lung răstimp, apăru o

femeie. Timmie o putea zări prin geam, iar apoi ea deschise uşa încet şi o fixă cu privirea pe Timmie. Era la fel de înaltă ca ea şi aveau aceleaşi trăsături. Purta un capot, papuci şi avea părul prins la spate într-un coc strâns. Avea ochi trişti şi mâinile ologite de artrită. Fața îi era ridată, şi părea să fi dus o viață grea. Arăta de vreo optzeci de ani, nu de şaizeci şi cinci, câți avea de fapt.

— Bună, spuse Timmie încetişor. Eu sunt Timmie. Apoi o îmbrățişă delicat şi o ținu în brațe, consolând-o pentru tot ce făcuse sau nu făcuse, dar ar fi trebuit să facă, pentru fetişcana fără minte şi pierdută care fusese la douăzeci şi doi de ani, când îşi abandonase fiica de cinci ani. Timmie avea amintiri vagi despre ea, dar multe dintre ele se estompaseră, ca fotografiile vechi. Mary O'Neill rămase pe loc în timp ce fiica ei o ținea în brațe, apoi o conduse în bucătărie, cu un braț în jurul umerilor ei. Mary îi surâse cu încântare şi-i spuse că avea părul roşu al tatălui său şi trăsăturile frumoase ale bunicii ei. Era greu de crezut că exista o relație de rudenie între cele două femei, şi în mare parte nici nu exista. Destinul le dusese pe căi diferite. Erau oameni diferiți, iar Mary n-ar fi avut niciodată curajul să înfrunte lucrurile prin care trecuse Timmie. Ştia asta doar privind-o.

— Eşti frumoasă, spuse ea, râzând printre lacrimi. Pari bogată.

Observase brățara cu diamante, cerceii de aur şi geanta scumpă, deşi Timmie purta un tricou şi blugi. Iar apoi îi observă pântecul bombat. Timmie purtase o jachetă lejeră, dar în Dublin era atât de cald, că şi-o dăduse jos. N-o interesa dacă-i vedea cineva burta.

— Eşti gravidă?

Timmie încuviință din cap.

— Da? Eşti căsătorită? Mai ai alți copii?

Mai aveau multe de povestit, şi se aşezară, cu două căni mari de ceai tare în față.

— Am fost căsătorită. Sunt divorțată de unsprezece ani. Şi am avut un băiețel care a murit acum doisprezece ani, de cancer la creier. Sunt îndrăgostită de un bărbat din Paris, şi acesta e copilul lui. Nu ştiu dacă ne vom căsători. Dar mă bucur că voi avea un copil. Nu am altul, şi am fost foarte tristă de când mi-a murit băiatul.

Era tot ce trebuia să ştie, iar mama ei clătină din cap în timp ce sorbea din ceai.

— Sper ca de data asta să ai un copil sănătos. Nepotul meu a murit de leucemie acum câțiva ani. Se mai întâmplă. Şi fiica mea a fost foarte tristă.

Era foarte ciudat să o audă pomenind despre fiica ei şi să-i vorbească lui Timmie ca unei străine, ceea ce de fapt chiar era.

— Cred că ai un serviciu bun.

Chiar şi ea putea vedea cât de scumpe erau accesoriile şi bijuteriile lui Timmie.

— Am, răspunse Timmie simplu.

— Mă bucur. Unde locuieşti?

— În Los Angeles.

Mama sa clătină din cap. Era multă informație de asimilat dintr-odată.

Evitară să discute despre copilăria lui Timmie, iar ea intui corect că mama ei nu voia să audă sau să ştie de asta. Timmie accepta acest lucru – nu conta pentru ea. Nu simțea nevoia să-i scoată ochii, ci doar se l'ucura să fie acolo şi să o vadă. Cumva, umplea un loc gol în inima ei. În timp ce serveau ceaiul, o femeie tânără intră în casă, cu doi copii după ea. Părea să fie trecută de treizeci de ani şi avea acelaşi păr roşu cu al lui Timmie, dar altfel nu semănau deloc. Purta blugi şi şlapi, iar copiii erau foarte drăgălaşi. Femeia se uită la Timmie cu un zâmbet larg, fără să dea impresia că

O recunoştea. Şi de ce ar fi recunoscut-o? Ea nu exista

pentru oamenii aceştia – şi nu existase vreodată. Fusec dată uitării cu ani în urmă, un secret întunecat pe rare aveau de gând să-l ducă în mormânt cu ei. Mama

1 i îi aruncă o privire îngrijorată, iar Timmie clătină din cap. Înțelesese. N-avea să-i spună surorii sale cine era. Nu era nevoie ca aceasta să ştie.

— N-am ştiut că ai musafiri, mamă, spuse femeia şi se prezentă drept Bridget.

Îşi puse o ceaşcă de ceai şi se aşeză alături de ele, în timp ce copiii merseră afară să alerge prin grădina neîngrijită.

— E fata unei prietene din America, de când am fost acolo eu şi tatăl tău. M-a căutat când a venit la Dublin. N-am mai auzit de mult de mama ei. A murit cu ani de zile în urmă, adăugă ea, iar Timmie o privi în față şi îşi dădu seama că era adevărat.

Mama care o părăsise la orfelinat dispăruse pentru totdeauna, era ca şi moartă. Iar copilul murise şi el. O îngropaseră când o părăsiseră la St. Clare.

— Ce drăguț din partea ta să o cauți pe mama, spuse Bridget zâmbind. Îți faci vacanța în Irlanda? Ar trebui să petreci ceva timp pe coastă. E o țară minunată, spuse ea prietenos, apoi ieşi să vadă ce făceau copiii.

Timmie se ridică. N-avea niciun rost să mai stea.

Terminase lucrul pentru care venise. Îşi văzuse mama, îşi întâlnise sora. Nu le înțelegea pe deplin motivele, dar ştia de-ajuns. Fuseseră nişte puştani tineri, ignoranți, speriați, care făcuseră un copil şi fugiseră în noapte, prea speriați pentru a face ce trebuia făcut. Iar Timmie îşi văzuse mama şi-şi împlinise astfel o nevoie proprie. Poate până la urmă îi făcuseră un dar, chiar şi fără să vrea. Pe ea însăşi – şi o putere pe care poate n-ar fi avut-o altfel niciodată, care-o ajutase să supraviețuiască morții lui Mark şi plecării lui Derek şi să construiască Timmie O., şi acum să-i stea alături lui Jean-Charles, cu toate problemele lui, şi să-l aştepte, să-şi iubească copilul şi să fie pentru totdeauna alături de el. Fără să vrea, părinții ei îi oferiseră puterea care le lipsise lor – şi încă le lipsea.

Mama ei nu avea curaj să-i spună surorii ei cine era sau de ce venise. Timmie era pasageră prin viețile lor, doar pentru câteva minute, ca o pală de vânt din vremuri de mult uitate, pe care Mary O'Neill nu avea curajul să le abordeze sau să şi le amintească. În loc de furie sau regret, Timmie simțea doar că-i părea rău pentru ea. Se opri s-o sărute pe obraz şi îi atinse umerii când Bridget reveni cu băieții ei.

— La revedere, şopti Timmie, şi atinse cu delicatețe părul mamei sale, întrebându-se dacă făcuse asta vreodată când

era copil, iar Mary privi în sus către ea cu ochii plini de recunoştinţă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, şopti Mary, în timp ce Timmie ieşi din bucătărie şi apoi pe uşa din faţă, către taxiul care încă o aştepta.

Urcă şi-i făcu lui Bridget cu mâna, în timp ce maşina o ducea înapoi la aeroport. Mai auzea încă ecoul urării mamei sale, şi îşi dădu seama că, orice s-ar fi întâmplat pe parcurs, deja o binecuvântase. Dumnezeu o binecuvântase în atâtea feluri, de-a lungul anilor, şi o binecuvânta acum din nou. Ştia că acum, după ce înfruntase fantomele trecutului, putea convieţui mai bine cu prezentul.

— Frumoasă femeie, comentă Bridget înainte să plece de la mama ei. Părea bogătaşă. Ai cunoscut nişte oameni ca lumea cât ai fost în State, nu-i aşa, mamă?

Tatăl ei le spusese multe poveşti de-a lungul anilor, ca să-i impresioneze. Mary nu povestise niciodată prea multe. Acum se mulţumi să încuviinţeze din cap şi îşi feri privirea, cu lacrimi în ochi.

Capitolul 21

Timmie îl sună pe Jean-Charles de la aeroport, în timpul escalei ei din Londra. El era la birou, părea ocupat şi habar nu avea pe unde umbla ea. Pentru moment, fu tentată să-i spună şi să zboare la Paris să-l întâlnească. Mai erau doar două săptămâni până la întâlnirea pe care o stabiliseră, şi ardea de nerăbdare să-l vadă.

— Ce mai faci? întrebă ea, părând mai relaxată decât fusese în ultima vreme.

Se simțea mai liberă şi dintr-odată mai norocoasă, de parcă totul avea să fie bine şi pentru ei. Poate rugăciunile surorii Anne avuseseră efect. Iar copilul părea să crească din ce în ce mai mare şi mai puternic. Îşi pusese la loc jacheta largă, şi nu se vedea nimic.

— Mă pregătesc să-mi duc soția la ultima tură de tratamente, spuse el, părând agitat. Avusese multe de făcut în ultimele două săptămâni, trebuia să fi anunțe pe copii în săptămâna ce urma. Se întâlnea cu ei în Portofino, pentru o scurtă călătorie. Xavier promisese să li se alăture. Voia să petreacă ceva timp doar cu ei, să le împărtăşească planurile lui, iar apoi avea să-i spună soției sale că pleca pentru

totdeauna. Trebuia să fie disponibil să o ajute pe parcursul bolii, dacă dorea. Dar, dacă nu, ştia că avea să se descurce singură cu radiațiile, iar fetele urmau să fie alături de ea. El îi stătuse alături în perioada cea era mai greu.

— De ce? Eşti bine?

Părea îngrijorat pentru Timmie. Ea părea să aibă altceva în minte. Se temea mereu că într-o bună zi avea să cedeze şi să renunțe la el. Era recunoscător că nu făcuse încă asta, şi-i spunea acest lucru cu orice ocazie. I se părea că e fericită la telefon.

— Nu ştiu. M-a apucat aşa, o nebunie de moment, şi mă întrebam dacă n-ai vrea să ne întâlnim la Turnul Eiffel cu câteva săptămâni în avans.

Dacă ar fi vrut, ar fi zburat chiar atunci la Paris şi s-ar fi întâlnit cu el oriunde ar fi dorit. Se simțea brusc mai uşoară decât în ani de zile şi liberă. I se luase o mare povară de pe umeri la Dublin şi voia să-i povestească tot.

— Timmie, nu pot. Părea neliniştit. Ştii că am nevoie de săptămâna următoare pentru copiii mei. Chiar le datorez asta.

Ea încercă să nu se arate atât de dezamăgită pe cât era. Mai aveau două săptămâni de aşteptat, şi putea rezista, dacă el insista. În timp ce îl asculta, se auzi anunțul pentru

zborul ei. – Trebuie s-o şterg, spuse ea fără să mai comenteze.

N-avea de gând să se certe cu el. Rămânea stabilit pentru 1 septembrie.

— Unde eşti? întrebă el confuz.

— Nicăieri. Mă întorc spre casă şi m-am gândit să te sun.

Nu spuse de unde, şi, când el o sună o oră mai târziu, avea telefonul închis. Se întrebă unde fusese când sunase şi nu reuşi să mai dea de ea preț de aproape douăzeci şi patru de ore. Era foarte îngrijorat şi se temea că era furioasă pe el, însă ea părea calmă.

Era din ce în ce mai entuziasmată de întâlnirea lor iminentă. Se scurseseră patru luni de când nu se mai văzuseră, o eternitate pentru amândoi. Trecuseră prin iad şi înapoi, cu tot felul de deturnări pe parcurs. Dar erau tot pe calea cea bună, stabili şi foarte îndrăgostiți. Ea se simțea în ultima vreme binecuvântată şi mult mai puțin speriată, mai ales după ce-şi văzuse mama. Vizita parcă spulberase un soi de blestem de care se temuse mereu – anume, că era sortită abandonului. De când fusese la Dublin, nu se mai simțea aşa. O abandonaseră, dar mama ei părea prea slabă şi prea înfrântă, iar Timmie se întrebase dacă nu cumva chiar nu fuseseră în stare de altceva.

În următoarele două săptămâni fu plină de veselie, îşi rezervase zborul pentru Paris şi o cameră la Piaza Athenee. Pleca pe 31 august, ca să fie odihnită pe 1 septembrie, când avea să-l vadă. Cumpărase şi haine care să-i mascheze burta pentru primele minute. După aceea, avea să fie greu să o ascundă de el, mai ales dacă mergeau la hotel să recupereze timpul pierdut. Era uimită că reuşise să mascheze atât de mult timp sarcina de Oavid şi de Jade. Purta multe haine lungi şi bluze largi în ultima vreme. Ajunsese să poarte numai acasă haine care-i scoteau în evidență burta.

Jade comentă cu David despre buna ei dispoziție, cu două zile înainte de plecarea lui Timmie. El o tot tachinase că în scurt timp avea să-i datoreze o mie de dolari, ca urmare a pariului conform căruia Jean-Charles urma să vină pe 1 septembrie. Nu apăruse niciun semn care să infirme acest lucru, iar el deja declarase că Jade pierduse pariul.

— Ți-am zis eu că răzbeşte la suprafață, zise David victorios, în timp ce Jade ridică o sprânceană şi refuză să cadă de acord. Era 29 august.

— Nu fi aşa sigur. Încă nu a apărut. Dacă e ca Stanley, o s-o sune să anuleze cu o noapte înainte. Este mai distractiv aşa.

— Doamne fereşte, nu mai fi atât de cinică, o certă David.

— Vedem noi. Sper să mă înşel, de dragul ei. Cred că, dacă avea de gând să pună capăt mariajului acela, ieşea deja de luni de zile. Cei care stau şi aşteaptă nu mai pleacă niciodată. Încă are grijă de soția lui, nu de ea.

— A avut cancer la sân, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi fost un nenorocit să plece.

Ea clătină din cap şi se înapoie la biroul ei. Iar Timmie plecă devreme de la birou a doua zi, să se tundă şi să se epileze înainte de călătorie. Le făcu fericită din mână la plecare. Îşi luase o săptămână de concediu ca să fie cu el, după cum căzuseră de acord. Poate chiar avea să plece în sudul Franței împreună. Nu era sigură. Jade îi rezervase apartamentul obişnuit la Piaza Athenee timp de o săptămână.

Timmie tocmai împacheta ultimele lucruri, când o sună Jean-Charles. Organizase totul şi chiar cumpărase câteva haine noi pentru călătorie dintr-un magazin de haine pentru gravide de pe Rodeo Drive, spunând că erau pentru nepoata ei, din moment ce era atât de cunoscută. Plănuia să-i spună de copil lui Jean-Charles imediat ce acesta revenea. Şi zâmbea fericită când ridică telefonul. Fuseseră cele mai lungi şi cele mai grele patru luni ale vieții ei, exceptând cele

de după moartea lui Mark.

— Bună, spuse ea, părând fericită să-i audă vocea. Aproape țopăia de fericire când se gândea la întâlnirea lor de la Turnul Eiffel. Era prostesc, dar era unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le făcuse vreodată.

Ar fi putut şi să vină la hotel. Mă pregătesc să-mi închid bagajele.

Avea să ia zborul de la prânz, a doua zi. O tăcere stranie se lăsă la capătul celălalt al firului, iar apoi îi auzi glasul sugrumat.

— Timmie, nu pot să vin. Fetele stăteau cu nişte prieteni de-ai mamei lor în Sardinia. Au mers acolo după ce le-am lăsat în Portofino. Julianne tocmai a avut un accident de maşină. E la spital, şi-a rupt bazinul şi ambele picioare şi are şi un traumatism cerebral. Zbor acolo în noaptea asta.

Pe moment, ea fu prea şocată să mai poată vorbi.

— Va fi bine?

— Nu ştiu. Picioarele sunt fracturate, dar se pare că va fi bine până la urmă. Va sta la pat foarte mult timp. Iau un neurolog cu mine în Sardinia. Vreau să mă asigur că e bine cu capul. Dar e imposibil să mă întorc poimâine.

El părea la fel de devastat pe cât se simțea ea.

— Măi să fie, jucați pe mize mari, nu? spuse ea, lăsându-

şi propriile temeri să-i scape.

— Cum adică?

— Accidente de maşină, cancer. E greu să te pui cu aşa ceva.

Deşi copilul lor poate s-ar fi pus, dacă el ar fi ştiut de el. Aproape-i părea rău că nu-i spusese încă. Se săturase să stea la coadă, după situațiile de criză ale altora, şi să fie ultima pe lista de priorități. Începea să i se cam taie cheful. Şi era atât de dezamăgită, se simțea ca un copil căruia i s-a spus că s-a amânat Crăciunul.

— Asta nu e o competiție. Şi sper să revin într-o săptămână. Cel mult două. Nu vreau să o las acolo singură, iar mama ei nu e în stare să meargă. Începe oricum radiațiile săptămâna următoare.

Dintr-odată, i se păru că se adunaseră prea multe. Se simți copleşită. Devenea totul mai degrabă o telenovelă decât o poveste de dragoste, cu el fiind eroul salvator pentru toată lumea, numai pentru ea nu, în timp ce ea stătea şi-l aştepta şi încerca de fiecare dată să fie înțelegătoare. I se cam acrise. Aşteptase cam mult.

— Te sun imediat ce văd în ce stare e.

Părea expeditiv. Timmie nu fusese pe cât se aştepta el de înțelegătoare. De fapt, nu fusese deloc, ceea ce nu-i stătea în

fire. Dar acum simțea că ajunsese la limită. Poate chiar dincolo de ea, nu era sigură. Conta mult ce făcea acum şi cât credea el că ar putea ea să aştepte din nou. Sau dacă mai venea cu altă scuză dramatică. Măcar până acum scuzele sale, dacă asta erau, fuseseră solide. Nici nu ştia ce să mai creadă, exceptând faptul că era sigură că totul era adevărat. Doar că era greu de îndurat aşa ceva. Numărase minutele fiecărei zile şi era atât de îndrăgostită de el.

— Te sun de acolo, spuse el, apoi fu pe cale să închidă, când ea îl opri.

— Să zbor la Paris şi să te aştept la hotel?

Parcă avea mai mult sens aşa decât să aştepte în L.A. El ezită parcă puțin cam mult la întrebarea ei.

— Nu, de ce să pierzi timpul aici. Stai acolo, măcar poți să lucrezi. Te anunț imediat ce revin, şi poți să zbori atunci.

Răspunsul lui o făcu iar suspicioasă. De ce voia să aştepte în L.A? Ce scuză sau amânare urma? Poate plănuia vreuna. Acum o mai auzea doar pe Jade în mintea sa, cu prezicerile ei catastrofale. Poate avea dreptate. Poate totul era doar o farsă foarte proastă pe seama ei.

Timmie îşi dădu jos valiza de pe pat şi se întinse. Se uita la tavan, gândindu-se la el, întrebându-se dacă era serios. Poate Jade avea dreptate. Poate el doar trăgea de timp şi nu

se putea hotărî să-şi părăsească familia, dar nu voia să-i spună. Nici nu ştia ce să mai creadă. Nu dormi toată noaptea. Se învârti prin casă, amețită, aşteptând veşti de la el. El o sună la douăsprezece ore după ultimul apel. Julianne avea să fie bine în ceea ce privea rana de la cap. Picioarele în schimb nu erau OK. Sau nu pentru o vreme... Trebuia să stea patru săptămâni suspendată în ghips în Italia, la spital. Nu o putea muta până atunci şi n-o putea lăsa singură într-un spital de acolo. Era complet panicată. Şi Timmie la fel, în timp ce asculta. Încercă să fie empatică, dar nu reuşi. Nu mai putea. Îi spuse doar să facă tot ce-avea de făcut şi să o sune când era liber. Nu putea face nimic altceva.

A doua zi, intră cu paşi mari în birou fără să scoată un cuvânt. Era 1 septembrie. David o fixă pe Jade, care îi spuse cu îngâmfare că ar fi bine să se pună să-i scrie un cec de o mie de dolari. Dar, dincolo de pariu, erau supărați pentru Timmie, care îşi închise uşa biroului şi-i ținu afară. Toată dimineața lucră în tăcere la schițe, apoi le explică faptul că fiica lui Jean-Charles avusese un accident de maşină şi stătea o lună în Italia în spital, iar el era blocat acolo cu ea. De data aceasta, Jade nu suflă o vorbă. Îi părea rău pentru Timmie. Aceasta părea atât de supărată, că niciunul din

asistenții ei nu îndrăzni să-i vorbească, şi plecă de la birou fără să își ia rămas-bun de la ei.

Se duse direct în Malibu, iar Jean-Charles o sună de câteva ori în weekend. Încercă să fie înțelegătoare cu el şi plină de compasiune pentru necazurile lui Julienne, dar era greu să nu-i spună cât era de supărată, de dezamăgită şi de descurajată. Nu se putea abține să nu se întrebe de câte ori avea să se repete istoria şi dacă o să-l mai vadă vreodată. Voia s-o sune pe sora Anne şi să insiste să înalțe mai multe rugi. Sau poate acesta era răspunsul la rugile ei. Poate Jean-Charles nu era bărbatul pentru ea, iar rugăciunile făcuseră ca acest lucru să iasă în evidență. Era greu de ştiut, şi, în timp ce-l asculta zilnic, începu să aibă din ce în ce mai puțină încredere în el. Cât avea să mai dureze? îi jurase că nu mai mult de o lună, aşa că se târî prin toată luna septembrie, crezându-l. Încă mai ascundea sarcina. Tot nu-i spusese. Şi era cu nervii în piuneze. Îşi pierdea cumpătul repede. Temerile sale preluaseră controlul. Şi nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Sau să renunțe, dar încă nu era gata să facă asta. Voia să creadă în el şi se agăța de o ultimă speranță.

Pe douăzeci şi cinci septembrie, el se întoarse cu Julianne la Paris, iar Timmie făcu altă rezervare. Nu-i mai

păsa de Turnul Eiffel. Se puteau întâlni la Piaza Athenee sau oriunde dorea el. Voia doar să-l vadă, şi-i spuse asta. El o sună în noaptea în care se întorsese, ca să-i spună că Sophie îi zisese că nu voia să mai vorbească niciodată cu el sau să-l mai vadă dacă pleca de tot de acasă şi se muta, iar soția lui avea o reacție adversă la radiații. Părea aproape înlăcrimat când o sunase, iar Timmie stătu uitându-se în gol, cu chipul lipsit expresie. Deja le auzise pe toate, crize adolescentine, cancer, chimioterapie, radiații, picioare rupte, accidente de maşină, capete sparte... şi mai ce? Poate vreun câine bolnav sau o menajeră care să-şi dea demisia, sau poate le ardea casa până în temelii şi trebuia să rămână acolo s-o reconstruiască. Cât se mai aştepta de la ea să stea după el, în timp ce bătea pasul pe loc? Evident, era nevoie de mai mult pentru a-l face să plece din acea casă şi să pună punct căsniciei. O femeie care-l iubea nu era de-ajuns. Se bucura că nu-i zisese de copil, deşi probabil nici nu ar fi contat pentru el. Era captiv acolo pe veci. Acum vedea asta. Tot ce îi mai rămânea ei de făcut era să-şi adune curajul să-l părăsească. Şi nici nu avea ce părăsi oricum. Nu-l mai văzuse de cinci luni şi probabil nu urma să-l mai vadă. Îi revenea ei sarcina de-a face ceea ce el părea incapabil: să pună capăt relației. Nu-i dădea de ales. Nu putea sta acolo

ca o proastă la nesfârşit, cu copilul lui în pântece, crezând că are să se întoarcă la ea. Clar nu avea s-o facă. Voia să-l creadă, dar nu mai putea. Erau o mie de scuze, un milion de motive excelente pentru ca el să stea exact unde era, pentru totdeauna. Era doar o iluzie, o voce la telefon. O promisiune care n-avea să se îndeplinească niciodată, şi acum ştia asta. Jade avusese tot timpul dreptate şi-i spusese, o avertizase. Refuzase să-i dea crezare, dar acum îi era clar. Asculta vorbele lui cu lacrimile curgându-i pe obraji. Erau lacrimi de tristeţe şi de mânie, şi, în timp ce el o implora să fie rezonabilă, ea îl repezi.

— Ce vrei de la mine? Ce-ar trebui să fac? Te aştept de aproape şase luni. Nu te-am mai văzut. Am aşteptat cât a avut soţia ta cancer, apoi cu accidentul lui Julianne.

Acum te ameninţă Sophie, iar nevastă-ta are un ştiu ce reacţie la radiaţii. Tot nu te-ai mutat. Am început în februarie. M-ai rugat să aştept până în iunie. Am aşteptat. Apoi până în septembrie. Acum e aproape octombrie. Şi ţie îţi trebuie mai mult timp. Dacă voiai să pleci, plecai. Puteai să faci toate astea dintr-un alt apartament. Nu trebuie să locuieşti cu ei ca să te joci de-a Crucea Roşie zi şi noapte. Nici măcar nu m-ai mai văzut din aprilie, Jean-Charles. Fu cât pe ce să-i spună despre copil, dar se abţinu la timp. Mă

simt ca o proastă. Nici măcar amanta ta nu sunt. Sunt doar cineva pe care o suni, în timp ce continui să trăieşti cu familia ta. Poate eşti prea jenat să-mi zici că s-a terminat. Presupun că oricum s-a terminat de luni de zile. N-ai avut tupeul să-mi zici, iar eu n-am avut îndrăzneala să aud. Nu mai contează. Te iubesc, n-am iubit pe nimeni niciodată cum te iubesc pe tine. Dar nu mă mai joc aşa. Nu e nevoie să mai inventezi scuze. Se pot opri din avut accidente şi boli. Nu-i nevoie să amenințe Sophie că se aruncă de pe acoperiş. Eu am terminat-o.

Deja suspina şi era atât de înnebunită, încât abia mai putea vorbi, iar el era în stare de şoc. Mereu se temuse să n-o piardă, dar acum era şocat că-i spusese că s-a terminat. Voia doar puțin mai mult timp, ca să mai rezolve din probleme şi să lase totul în ordine când pleca. De ce nu putea înțelege asta? Poate nu-l iubea. Era la tel de supărat ca ea. Apoi Timmie îi dădu lovitura de grație. Voia să fie sigur că, dacă auzea de copil, nu avea să-şi imagineze că era al lui. Pentru ea, totul se terminase. N-avea să-i mărturisească faptul că era copilul lui. Şi singurul mod de a se asigura de asta era să-i spună că era al altuia, aşa că făcu asta, detaliat.

— Nu mai contează, Jean-Charles, spuse ea rece.

Se forță să spună cuvintele, arzând şi ultima punte dintre ei, ca să nu se mai poată întoarce la el. Nu mai voia speranțe sau promisiuni. Ştia că nu erau realiste. Nici măcar nu ştia dacă chiar o iubea, şi clar nu suficient cât să-şi lase în urmă căsnicia, despre care el prelinsese că era moartă cu ani de zile înainte să apară ea.

Dar se părea că nu era chiar aşa moartă, din moment ce el era încă acolo, iar ea era singură, purtându-i copilul. O termina acum cu el, pentru totdeauna. Ştia că nu şi-ar părăsi casa niciodată. Ar tărăgăna lucrurile la nesfârşit. Se terminase. Ştia acest lucru. Şi, de data asta, nu avea să mai fie abandonată. Ieşea ea prima. Cu capul sus, oricât de zdrobită-i era inima.

— Oricum mă văd cu altcineva, adăugă ea, ca o bombă letală pe care o arunca spre el şi peste tot ce construiseră opt luni de zile. De fapt, mă văd cu el din aprilie, spuse ea, şi se chirci de durere, când auzi un oftat de surpriză la capătul celălalt al firului. Bomba ei îşi atinsese ținta, dar trebuia să se întâmple. Dacă ar fi fost altcineva la mijloc tot timpul acesta, o să-şi imagineze că nu era al lui copilul, dacă avea să audă despre el vreodată. Urma să apară vestea prin toate ziarele şi revistele când avea să nască. Faptul că Timmie O. Avea un copil pe care îl creş-lea singură o să fie o

ştire importantă. Aşa că se proteja acum de el. Trebuia s-o facă, indiferent de cât de mult îi durea pe amândoi.

— Înţeleg. N-am ştiut, spuse el, cu vocea tremurând. Ştiu că nu mă crezi, dar chiar am încercat să ies din mizeria asta, ca să fiu cu tine. N-aveam de unde să ştiu că nevastă-mea o să se îmbolnăvească de cancer, sau că fata mea va fi atât de toantă încât să meargă cu maşina cu prietenul ei beat, sau chiar că soţia mea va avea o reacţie puternică la radiaţii. Şi, cu puţin timp la dispoziţie, Sophie ar fi trecut peste supărarea ei. Ar fi trebuit să-mi spui că te vezi cu altcineva, Timmie. Aşa ar fi fost frumos. Presupun că morala de la Hollywood e alta decât a mea. Dacă aş fi făcut aşa ceva, aş fi avut decenţa să-ţi zic. Am fost îndrăgostit de tine tot timpul acesta, şi singurul motiv pentru care am fost de acord să nu te văd vara asta a fost că nu voiam să te târăsc prin mizeria asta şi să te înnebunesc, în timp ce încercam să plec cinstit şi cu eleganţă, şi îmi pare foarte rău că a durat mai mult decât am apreciat eu iniţial. Uneori lucrurile durează mai mult timp. Am făcut tot ce-am putut, adăugă el, în timp ce lacrimile îi curgeau şi lui pe obraji. Şi te iubesc.

Sincer. Habar nu aveam că, dacă nu mă mişc suficient de repede, te duci şi te culci cu altul. Cât ai aşteptat? O

săptămână? Două? Ne-am văzut în aprilie, probabil ai început imediat după cu persoana asta. N-a fost prea frumos din partea ta, spuse el cu tristețe.

Suna de parcă îi înfipsese un pumnal în inimă, şi aşa şi era. Dar scuzele sale constante fuseseră la fel pentru ea. Devenise o aventură imaginară cu o persoană invizibilă, şi n-o putea ține aşa la nesfârşit. Deşi bine intenționat, el nu fusese cinstit față de ea. Iar acum ea fusese voit crudă cu el. Erau greşeli de ambele părți şi o durere incomensurabilă. Iar acum avea să fie şi un copil despre care nu ştia nimic, fără tată. Jocul acesta rănise trei oameni.

— Nu te-ai mutat când ai zis, spuse ea greoi.

— N-am avut când. Intenționam să văd săptămâna asta trei apartamente cu tine. Sau când ne întâlneam, zise el nefericit.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată, spuse ea. Aşa crezi tu, poate chiar crezi. Dar ai fi venit cu alte mii de scuze ca să stai acolo.

— Poate ai dreptate. Poate aşa aş fi făcut. Nu mai ştiu, Timmie. Îmi pare rău... Mult noroc. Sper că această cealaltă persoană îți aduce fericire. Vreau să ştii că te-am iubit din toată inima mea. Niciodată n-am iubit pe altcineva cum te-am iubit pe tine, în timp ce tu-ți făceai de cap cu altul.

Părea mai mult devastat decât mânios, iar ea spusese ce trebuia spus ca să se protejeze pe sine şi copilul, chiar dacă îl durea. N-avea niciun drept să ştie că era al lui copilul dacă nu urma să-l mai vadă niciodată. Copilul nu mai era al lui sau al lor, ci doar al ei. Nu voia milă din partea lui. Urma să aibă singură grijă de el. Iar dacă acesta avea să-şi dorească vreodată să-şi cunoască tatăl, o să-i spună şi urma să decidă el ce să facă. Atunci avea să-i spună copilului lor că tatăl său fusese un om minunat, cinstit, decent, iubitor, pe care-l iubise mai mult decât orice altceva. Şi de care se îndrăgostise din senin, într-o bună zi, la Paris. Era tot ce putea face acum. Nu mai era nimic de spus.

— Ai grijă de tine! Te iubesc, spuse ea delicat, apoi închise, simţindu-se vinovată că-l rănise şi-l minţise.

Dar simţea că nu avea de ales. L-ar fi aşteptat veşnic şi nu l-ar mai fi văzut niciodată. Iar într-o bună zi el i-ar fi spus că se terminase şi că nu-şi putea părăsi soţia sau copiii. Asta le fusese soarta, şi în sfârşit avea curajul să o privească în faţă şi să plece.

Crezu că o să moară din cauză că-l pierduse. Stătu în pat şi plânse patru zile. Nu se duse la birou şi nu răspunse la telefon. Nu răspunse nici când o sună Jean-Charles, şi văzu că insistase de trei ori. Când în sfârşit se întoarse la muncă,

arăta ca moartea. Nu le spuse absolut nimic lui David şi lui Jade. Plecau cu toţii la New York, Milano şi Paris în două săptămâni, şi avea o grămadă de recuperat, după ce lipsise aproape o săptămână.

Săptămâna aceea venise un val de caniculă în Los Angeles, şi aerul condiţionat li se stricase. Era înăbuşitor la birou, în ciuda celor câteva geamuri pe care le puteau deschide. Iar Timmie nu mai suporta. Îşi dădu jos salopeta largă, care-i devenise un fel de uniformă, aproape ca o burka, şi merse prin birou într-un tricou şi blugi, cu burta proeminentă. Era gravidă în şase luni, iar Jade înlemni când o văzu. Dacă nu ar fi fost atât de devastată din cauza lui Jean-Charles şi a încheierii relaţiei lor, Timmie ar fi râs de expresia ei. De fapt, relaţia se terminase în aprilie, când concepuse copilul, adică ultima dată când îl văzuse. Restul fusese doar un şir de scuze, speranţe pierdute, visuri spulberate şi poate chiar şi minciuni. Nu mai ştia, dar încă îi mai păsa foarte mult.

— Ce-i aia? întrebă Jade, holbându-se fără să-i vină să creadă.

— Tu ce crezi că e? întrebă Timmie cu un zâmbet trist, în timp ce David intră şi se uită şi el la ea.

Burta îi părea enormă şi nu mai putea fi ascunsă acum.

Nici nu voia. Era timpul să iasă la lumină, măcar față de ei, dacă nu față de restul lumii. Deocamdată. Până la urmă, nu avea de ales, n-o să se mai poată ascunde. Încă mai spera să țină secretul în timpul spectacolelor, ca să evite bârfa din presă.

— Vai, Doamne, Dumnezeule! exclamă David, părând şocat. El ştie?

Pentru ei nu încăpea îndoială al cui era, şi, desigur, aveau dreptate. Timmie clătină din cap.

— Nu, nu ştie. Şi nu vreau să afle. Nu vreau să fiu o femeie patetică nedorită, care a avut un copil de la el. Merit mai mult de atât. Voiam să-i spun când urma să îl văd, dar nu l-am mai văzut. Ultima dată m-a sunat cu o listă nouă de scuze, ca să explice de ce nu mă putea întâlni, aşa că i-am zis că mă văd cu altcineva, din aprilie. Dacă citeşte despre copil, nu vreau să ştie că e al lui.

— De ce ai făcut asta? o întrebă Jade, părând îngrozită.

Nu era sigură că-şi dorea copii, şi sigur nu la vârsta lui Timmie, cu un bărbat însurat pe care n-avea să-l mai revadă. Jade nu se putea gândi la ceva mai rău.

— Pentru că îl iubesc, spuse ea simplu, chiar dacă nu-l mai văd niciodată şi nu ştie. Îl iubesc îndeajuns încât să-mi doresc un copil de la el. Asta nu se schimbă doar pentru că

nu are curaj să-şi părăsească soția. Şi am făcut-o din cauza lui Mark. Am îngropat un copil. Nu puteam renunța la altul. Acesta e un dar. Am să-l păstrez, chiar dacă Jean-Charles a dispărut din viața mea, spuse ea ştergându-şi ochii, iar David o luă în brațe.

— Ai mult curaj, Timmie, îi zise el cu delicatețe. Mereu ştiuse asta despre ea, şi era emoționat. Eu cred că ar trebui să ştie. E şi copilul lui. Sincer, cred că te iubeşte. Doar că i-a luat mai mult timp să iasă din încurcătură decât ar fi trebuit.

Era dispus să afirme asta, dar nu mai mult.

— Rahat, izbucni Jade. N-avea să-şi părăsească niciodată nevasta. Niciodată nu fac asta.

— Ba unii da, răspunse David încăpățânat.

Dar îi scrisese cecul oricum. Iar ea îşi cumpărase geanta Chanel pe care o dorise. O purta zilnic. Lui David îi părea mai rău ca niciodată că ea câştigase, de dragul lui Timmie, nu din cauza banilor.

O îmbrățişă iar, şi se duse fiecare la biroul lui. Timmie se întoarse la muncă. Mai avea trei luni până se năştea copilul. Şi o viață întreagă de trăit fără Jean-Charles. Nu-şi putea imagina aşa ceva. Ştia că nu avea să iubească niciodată pe cineva la fel ca pe el – şi nici nu voia asta. Chiar fusese

iubirea vieții ei. Iar acum era dus pentru totdeauna. Era cel mai mare coşmar al ei, devenit realitate.

Capitolul 22

Birourile fură chinuitor de tăcute în cele două săptămâni de dinainte de spectacolele de modă. Timmie vorbea rareori şi toată lumea mergea în vârful picioarelor pe lângă ea. Muncea până târziu, îşi ținea închisă uşa de la birou, iar casele ei păreau morminte. Merse o dată în Malibu, dar fu prea greu de îndurat pentru ea. Se duse la Sfânta Cecilia şi-i spuse surorii Anne ce se întâmplase, iar ea îi zise lui Timmie că avea să continue să se roage pentru o împăcare fericită şi-i aminti că trebuia să se gândească la bebeluş. Sarcina începuse să fie vizibilă. Măicuțele erau foarte bucuroase pentru ea, iar copiii o mângâiau pe burtă. Întrebară dacă bebeluşul avea un tătic, iar ea spuse că nu, ca mulți dintre ei, iar lor li se păru în regulă. Sora Anne o luă în brațe la plecare şi-i spuse că o să se roage pentru ea.

Timmie o privi cu tristețe şi-i răspunse că era prea târziu pentru asta, cel puțin pentru Jean-Charles.

— Niciodată nu e prea târziu să ne rugăm, replică sora Anne cu veselie.

Timmie doar clătină din cap în timp ce pleca.

O pusese pe Jade să cumpere un teanc de salopete largi

pentru ea, nişte jachete mari, lălâi, fără formă, şi schițase chiar ea câteva, ingenios drapate, ca să poată trece de spectacole fără ca ştirile despre sarcina ei să ajungă în presă. Dar ştia că nu avea să se mai poată ascunde după asta. Era deja destul de greu. Trebuia doar să se ferească încă vreo câteva săptămâni, apoi se putea relaxa şi se putea duce să se ascundă în L.A. Încerca să fie cât mai discretă cu putință. Faptul că fiecare jurnalist de modă de pe planetă o să încerce să ghicească cine era tatăl n-avea să fie de ajutor. Era recunoscătoare că nu ştia nimeni de Jean-Charles. Până la urmă, se dovedise a fi o binecuvântare. Era agitată la gândul că ar putea da nas în nas cu el prin Paris, dar nu prea avea de ce. Ea urma să fie ocupată cu spectacolul şi fără timp de plimbat prin oraşul pe care-l iubea atât de mult.

David insistă ca Timmie să-l sune pe Jean-Charles şi să-i spună de copil. Dar, de câte ori încerca, parcă dădea de un zid de piatră. Aproape îşi dorea să fi avut curajul să-l sune chiar el, dar trebuia să respecte dorințele şefei lui, chiar dacă nu credea că avea dreptate.

— Copilul are dreptul la un tată, îi spuse el o dată, iar ea clătină din cap.

— Eu n-am avut. Şi am ajuns bine.

— Asta-i altceva. Tu nu ai avut de ales.

— Nu vreau să fie în viața mea sau a copilului pentru că îi pare rău de noi sau ne consideră o datorie. Dacă punea punct căsniciei, lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a făcut-o. Deci suntem pe cont propriu. Nu vreau să fiu amanta cuiva aruncată deoparte, cu un copil ilegitim. Sunt prea mândră pentru aşa ceva.

Se enervă la gândul acela şi plecă, arătând nefericită şi dezolată.

— Dar pot să-ți amintesc că nu el te-a aruncat? Tu l-ai aruncat. Ba chiar l-ai şi mințit şi i-ai spus că e altcineva la mijloc. Tu ai pus capăt. Nu el. Şi i-ai mai şi tras una bună pe drumul de plecare.

— Ar fi terminat-o oricum. Nu voia să mă vadă. Cred că era doar o chestiune de timp până să-mi spună că nu intenționa să divorțeze.

Acum nu mai avea niciun dubiu cu privire la asta. Jade avusese dreptate.

— Dar nu vei şti asta niciodată, nu? replică David cu asprime.

Însă nu ajungea nicăieri nici cu Timmie, nici cu Jade, care insista că Timmie făcea ce era corect, deşi ea şi arhitectul tocmai se logodiseră. Jade era de acord cu

iubirea, dar nu cu bărbații însurați. Spunea şi credea din suflet că toți erau linie moartă.

Spectacolul de la New York merse bine, iar apoi plecară la Milano şi la Londra, ca de obicei. Când ajunseră la Paris, David putu observa cu uşurință că Timmie nu era doar epuizată, ci şi deprimată. Entuziasmul ce-o însoțea de obicei cât timp era în Paris acum părea inexistent. Făcea ce avea de făcut pentru a pune la punct spectacolul, era ca de obicei perfecționistă la probele de costum cu modele, dar nu părăsea niciodată hotelul şi servea cina în camera ei în fiecare noapte. Nu se duse nicăieri şi se ferea să fie văzută. Încă îşi acoperea secretul cu salopete şi bluze drapate, dar sarcina era din ce în ce mai greu de ascuns. Copilul crescuse mult, iar burta ei li se părea până şi lor imensă, când era în blugi prin cameră şi-şi dădea jos bluzele ingenios drapate pe care le făcuse.

David bănuia că se temea să nu dea peste Jean-Charles pe undeva prin Paris. Şi, de câte ori termina cu munca, se furişa la ea în cameră ca un şoricel. Sugerară să ia cina în oraş de câteva ori, dar ea refuză de fiecare dată şi le spuse să meargă fără ea. Oricum era obosită. Dintr-un motiv sau altul, spectacolul din Paris era mai dificil decât de obicei. Lucrurile decurseseră bine până acum, dar aici astrele se

dovediră cam de rahat, după cum se exprima Timmie. Tot ce putea merge prost merse prost. Două modele se îmbolnăviră, o a treia fată ajunse la puşcărie pentru că vânduse cocaină la o petrecere şi fusese prinsă. Florarul lor din Paris le încurcase comanda, apoi n-avu de unde să scoată ce le trebuia. Podiumul părea să aibă vreo trei dâmburi, şi, dacă-l lăsau aşa, fotomodelele aveau să-şi rupă. Gâtul pe el, mergând pe o suprafaţă alunecoasă şi denivelată cu tocurile lor foarte înalte. Timmie spuse că n-o interesa ce trebuia făcut sau cât costa, dar trebuia reparat până marţi. Şi, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, iluminatul se tot strica şi ardea tot din cameră. În timp ce încercau să-l repare, un neon căzu, lovi un tehnician şi-i rupse umărul. Parcă erau blestemaţi.

— Fir-ar spuse Timmie cu o privire exasperată, în timp ce aşteptau fotomodelele să vină pentru repetiţii. Deocamdată, cinci întârziaseră şi una venise beată. Iar cusătoresele nu terminaseră ajustările de la probe. Mai poate merge ceva prost pe-a ici? Mă aştept să năvălească vreo turmă de elefanţi în încăpere.

— Unele spectacole ies aşa orice-ai face, spuse David liniştitor.

— Nu la Paris, pentru Dumnezeu. Hai, poate în

Oklahoma. Nu ne putem face de râs în Paris. O să ne omoare presa, spuse Timmie amărâtă.

Arătase îngrozitor de când sosiseră. Era agonizant să fie în acelaşi oraş cu Jean-Charles şi să nu-l vadă. O măcina zi şi noapte.

Repetiția lor din ziua precedentă arătase ca o comedie a fraților Marx, iar Timmie insistase pentru o repetiție finală, deşi iluminatul nu era corect, iar podiumul avea în continuare denivelări. Scăpaseră de una, dar mai erau două.

— Oare la ce se gândeau oamenii ăia când au construit aşa ceva? Cred că erau drogați rău, spuse Timmie posomorâtă.

Abia aştepta să se termine totul. Voia să meargă acasă şi să stea cu picioarele-n sus. Acum detesta să fie la Paris. Nu se putea gândi decât la Jean-Charles, şi, când intrase în sufrageria apartamentului ei, unde se îndrăgostise de el cu opt luni în urmă, izbucnise în plâns. Dar nu le spusese nimic celorlalți. Nu era nevoie.

ăk

Puteau vedea şi ei. Tot ce voia era să termine cât mai repede cu spectacolul şi să plece acasă.

La ora patru, erau gata de repetiția finală. Luminile nu

erau chiar cum trebuiau, dar suficient de bine cât să-i dea drumul, decise Timmie. Toate modelele veniseră, iar hainele erau ajustate. Nu mâncase nimic toată ziua, ci doar supsese acadea după acadea. Iar apoi unul dintre neoane ieşi din nou, şi ea se urcă pe podium să se uite mai bine la el de dedesubt.

— Vezi să nu-ți cadă în cap, spuse David, pe jumătate în glumă, şi neonul chiar căzu din tavan, iar Timmie făcu un pas în spate să-l evite.

Reuşi să se aplece, dar se dezechilibra, împiedicându-se de una dintre denivelările de pe podium, şi căzu drept pe spate, în timp ce toată lumea scoase un strigăt de spaimă şi-i sări în ajutor. Doar David şi Jade ştiau că era gravidă, dar căzuse al naibii de tare, suficient cât să-i sperie pe toți din jurul ei. Nu era sigur dacă se lovise la cap, dar părea amețită şi pământie când ajunseră la ea.

David îngenunche lângă ea şi o privi în ochi. Stătea întinsă pe spate şi nu se mişcase. Era amețită.

— Hei... te simți bine? Vorbeşte cu mine...

Ea se uită în sus la el şi păru puțin aeriană pentru un minut. În timp ce toată lumea se holba la ea, David o lăsă cu Jade şi se retrase.

— Fără medic, îi şopti ea. Nu-i lăsa să sune după medic.

Jade încuviință din cap, dar bănuia ce-avea David de gând, şi nu-l putea opri fără s-o lase pe Timmie singură. Aceasta părea înfiorător de palidă, şi, când încercă să se ridice, era amețită, iar când voi să stea în picioare, scoase un țipăt de durere. Glezna i se umflase ca un balon, iar ea se strâmbă şi se rezemă de Jade.

— Cred că mi-am scrântit glezna, spuse ea, şi se prăbuşi într-un scaun, în timp ce unul dintre tehnicienii de lumini se duse să-i aducă nişte gheață şi un asistent manager apăru să vadă cum se simțea.

Cineva îl anunțase, iar el se oferise să cheme medicul hotelului. Timmie refuză. Insista că se simțea bine, dar nu prea părea.

— Poate ți-ai rupt-o, spuse David îngrijorat, când se întoarse. Nu îndrăznea s-o întrebe de copil, dar o văzuse masându-şi burta. Cred că ar trebui să te duci la spital, spuse el, în timp ce Jade alerga să le spună modelelor că intervenise ceva şi începeau repetiția în câteva minute. Asistentul manager se duse atunci să-i raporteze managerului general. Ştia cât de importantă era Timmie şi nu încăpea îndoială că se rănise.

— Sunt bine, spuse Timmie şi dădu din nou să se ridice. Hai să încercăm, spuse ea, arătând groaznic.

— Eşti nebună, replică David, în timp ce ea se chinuia să organizeze repetiția, arătând de parcă era pe punctul să leşine.

Douăzeci de minute mai târziu, Timmie se răsuci şi, spre groaza ei, îl văzu pe Jean-Charles stând la câțiva metri distanță, privind-o. Cel mai sumbru coşmar devenise realitate. Era acolo. Nu ştia cine-l chemase, dar cineva o făcuse. Se uită la David, însă acesta se întoarse să-i spună ceva lui Jade, evitând să privească spre ea. Nici Jean-Charles nu părea prea bucuros. Imediat ce îl zări, Timmie se panică. Şi, pentru un minut, păru gata să leşine. Jean-Charles o făcu să stea jos cu capul între genunchi. Când se îndreptă, se uită la el cu o expresie chinuită.

— N-am nevoie de medic, spuse ea ferm, dar îți mulțumesc că ai venit. Sunt bine. Doar puțin zdruncinată.

El se uitase deja în jos şi-i văzuse glezna. În timp ce o asculta, îi luă pulsul.

— Pare ruptă, spuse el, apoi se aplecă să fi analizeze mai bine glezna, în timp ce Timmie se uita exasperată la David.

Dar el refuza s-o ajute să scape. După părerea lui, era mâna destinului. Cu puțin ajutor din partea lui.

— Trebuie să mergi la spital, spuse Jean-Charles încetişor.

Era prima dată când se vedeau din aprilie, şi era vizibil dureros pentru amândoi.

— Nu-mi trebuie niciun spital. Repetiția e pe cale să înceapă.

— Cred că am mai avut o dată discuția asta.

Jean-Charles arăta la fel de chinuit ca ea, când David îl întrerupse.

— Mă ocup eu de repetiție. E doar o repetiție generală, ce Dumnezeu?! Mergi şi vezi ce-i cu glezna aia.

O ajută pe Jean-Charles s-o ridice înainte să apuce să obiecteze, iar ea îşi trase în jurul ei bluza drapată şi şi-o înfoie. Arăta şic, dar palidă ca moartea, şi nu putea pune piciorul în pământ. Făcură rost de undeva de un scaun cu rotile, în timp ce ea se certa fără rezultat cu amândoi, iar directorul hotelului păru uşurat să vadă un medic la fața locului.

— Te duc eu cu maşina, dacă vrei, spuse Jean-Charles cu răceală.

Era la birou când îl sunase David şi venise imediat.

— Pot să iau un taxi, replică ea, evitând să se uite la el.

Îi bătea inima cu putere doar pentru că-l ştia acolo. Nu voia să-l vadă sau să fie în aceeaşi maşină cu el. Nu voia să fie deloc în apropierea lui. Doar prezența lui îi îndurera

inima. Ştia că avea să-l iubească până în ultima sa zi de viață. Nu voia să-l mai vadă. Deja se resemnase cu gândul că îl pierduse. Era dureros să-l vadă acum. Ar fi fost furioasă pe David pentru că-l chemase, dacă n-ar fi durut-o atât de tare piciorul. Vinovăția se vedea limpede pe chipul lui David, dar ştia că procedase corect. Cineva trebuia să intervină, spre binele lor şi al copilului. Aşa că îşi asumase el acest rol.

— N-ar trebui să rămâi singură, spuse Jean-Charles pragmatic. Nu mă deranjează. Oricum aveam de vizitat un pacient la spital.

Ea nu spuse nimic, şi unul dintre tehnicienii de lumini o împinse pe hol şi pe uşa din față, în timp ce Jean-Charles venea din urmă.

Portarul îi aduse maşina, iar Jean-Charles o ajută să urce. Avea nişte dureri groaznice şi aproape țipă. Încerca să fie curajoasă.

— Iartă-mă, se scuză el, şi nu-şi mai spuseră nimic pe drumul către spitalul din Neuilly.

Amintirile îi reveneau în memorie, şi evită să se uite la el, privind pe fereastră. Murea de durere din cauza gleznei, dar nu spuse nimic şi era uşurată să simtă copilul mişcând. Măcar trăia. În final, Jean-Charles vorbi cu ea.

— Ştiu că e o situație ciudată pentru amândoi. Îmi pare rău că te-ai rănit.

Era mai arătos ca niciodată, deşi ea se străduia să ignore asta. Îşi dorea doar să ajungă cât mai repede la spital.

— Le-am spus să nu cheme un medic, zise ea cu îndârjire.

— Te cred, replică el zâmbind. Se bucura să o revadă, deşi ştia că era dureros pentru amândoi. Cred că ți-ai rupt glezna. Ce s-a întâmplat?

— Am căzut când m-am tras în spate încercând să evit să fiu lovită în cap de un neon. A fost o zi proastă.

Iar acum era şi mai proastă, după ce-l văzuse.

— Riscurile meseriei, spuse el în timp ce mergeau prin Paris. I se părea că se mai împlinise la chip şi-i stătea bine. În ciuda accidentului, arăta foarte bine. Ai o meserie periculoasă, îi spuse el, ca să o distragă, iar ea nu comentă nimic.

În final, ajunseră la American Hospital din Neuilly. Puse pe cineva să vină pentru ea cu un scaun cu rotile, apoi o duse chiar el la radiografie.

— Am sunat un chirurg ortoped înainte să vin la hotel, pentru orice eventualitate. E de gardă şi va veni să te vadă după ce faci radiografiile.

Îşi amintea perfect cum o ținuse de mână în timpul operației, cu un an în urmă. Dacă lucrurile ar fi stat diferit, l-ar fi rugat s-o facă din nou sau s-ar fi oferit el. Dar el nu se oferi. Iar ea nu voia ca el să rămână.

Tehnicianul radiolog o împinse înăuntru, unde aştepta radiologul de gardă. Se întoarse să se uite către Jean-Charles şi văzu că o privea. Ochii li se întâlniră, apoi Timmie îşi feri privirea. El o fixa cu o căutătură chinuită, agonizantă. Era greu de spus care dintre ei părea mai mâhnit.

— Am să revin peste puțin timp să văd ce faci, spuse el, şi ea încuviință din cap.

Ştia că n-avea rost să-i ceară să nu vină, că oricum o să facă tot cum voia el. Jean-Charles dispăru, iar radiologul o întrebă ce se întâmplase. Îi explică, apoi el o duse şi o întinse pe masă, să-i facă nişte radiografii. Ştia că nu avea de ales şi trebuie să-i spună.

— Sunt însărcinată, şopti ea, de parcă Jean-Charles ar fi stat lângă uşa camerei, deşi ştia că nu era aşa.

Plecase să-l vadă pe celălalt pacient. Ar fi putut-o duce şi la Pitie Salpêtrière, dar se gândise că ar fi mai uşor pentru ea aşa.

— Sunteți?

Radiologul păru surprins, iar ea îşi trase deoparte ha-ina drapată şi-i arătă. El fu impresionat. Se ascunsese foarte bine, dar putea vedea că era în vreo şase luni, poate mai mult.

— Te rog, nu spune nimănui, zise ea când se întinse. E secret.

— Sunteți star de cinema? întrebă el, părând impresionat, iar ea clătină din cap şi zâmbi.

El puse peste ea o pătură groasă de plumb, ca să o protejeze. Glezna durea îngrozitor, dar el era amabil. Radiologul ar fi fost şocat să afle că purta copilul lui Jean-Charles. Şi Jean-Charles ar fi fost şocat, de altfel.

Radiografiile durară doar câteva minute, apoi medicul ortoped veni să fi verifice glezna. Se uită atent peste radiografii. Jean-Charles avusese dreptate. Era ruptă. Îi spuse că are nevoie de ghips, şi, până când reveni Jean-Charles, o oră mai târziu, era deja în cârje, cu glezna în ghips, chiar mai palidă ca înainte. Îi era rău, dar nu voia să admită asta de față cu el. El putea vedea cum se clătina şi cum încerca să se ascundă de el.

— Ai avut dreptate, spuse ea politicos.

înțelesese că el adunase nişte profesionişti buni pentru ea şi le spusese să-i ofere o atenție specială. Toți fuseseră

excepțional de prietenoşi, atenți şi eficienți. Putea simți implicarea lui în aranjamentele pe care le făcuse pentru ea.

— Te duc înapoi la hotel, spuse el, mulțumindu-le ortopedului şi radiologului, iar ea îşi dădu seama că se ştiau bine după felul în care vorbise cu ei şi le mulțumise.

— Nu-i nevoie să mă duci înapoi, spuse Timmie, apoi observă că nu-şi luase geanta. O uitase la repetiție, la hotel. Eh, sau poate trebuie. Părea jenată. N-am bani de taxi la mine. Portarul ar fi plătit pentru ea, dar părea mai simplu să se întoarcă la Piaza Athenee cu el. Era amețită de durere şi de şocul de a-l fi văzut. Te deranjează?

— Chiar deloc, spuse el formal, aruncând o privire spre ea. Ceva la ea era diferit, dar nu era sigur ce anume.

Nu era părul, poate fața. I se părea oarecum mai delicată. Nu mai părea atât de sexy, dar era şi mai frumoasă decât şi-o amintea. O ajută să urce în maşină şi plecară spre hotel.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, Timmie, spuse el pe drumul de întoarcere. E ghinion curat.

Bănuia că avea dureri mari, dar ea nu se plângea, li oferiseră calmante, dar refuzase să le ia, din cauza sarcinii. Insistase că avea să fie bine şi pusese flaconul de medicamente în buzunar, fără să ia vreo pastilă. Jean-Charles credea că era deopotrivă curajoasă şi nechibzuită.

— Cred că putea fi mai rău, zise ea şi ridică din umeri.

Putea să fi făcut rău copilului şi se bucura că nu fusese aşa. Copilul se mişcase foarte energic în ultima jumătate de oră, şi ea se simțea uşurată. Tot ce voia acum era să se întindă în pat. Repetiția probabil că se terminase. Spera că decursese totul bine, dar chiar nu-i mai păsa. Nu se mai putea gândi decât la Jean-Charles, în timp ce el o ducea înapoi la hotel. Se gândea că avea să nu-l mai vadă niciodată. El o făcu să tresară când îi aruncă o privire, oprind la un semafor. Ea era încă foarte palidă, şi îşi făcea griji pentru ea.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat între noi. Ai fost foarte răbdătoare, şi ai avut dreptate. A fost inuman să-ți cer să treci prin toate acele lucruri alături de mine. Sunt sigur că ai aşteptat mai mult decât ar face-o majoritatea femeilor. Niciodată nu mi-am imaginat că au să apară toate acele piedici.

— Nu-i nimic, şopti ea. N-a fost vina ta. Se mai întâmplă, cum se spune.

El îi zâmbi ca răspuns. Încă o iubea şi ştia că avea s-o iubească de-a pururi. Ea văzu că nu-şi mai purta verigheta. El îi observă privirea şi încercă să se uite în ochii ei.

— Era şi timpul. M-am mutat, în sfârşit, weekendul

trecut. Voiam să fac asta mai demult, dar pur şi simplu nu am putut. Copiii mei vor fi în regulă. Soția mea e mai bine. Mi-am făcut datoria. Trebuia să plec.

Timmie rămase holbându-se la el în timp ce vorbea.

— Te-ai mutat?

El încuviință din cap.

— Cum au reacționat?

Era şocată.

— Toată lumea e furioasă acum. Se pare că nimeni nu-ți mulțumeşte pentru ce ai făcut. Îşi amintesc doar ce n-ai făcut. Copiii vor fi bine.

Părea foarte calm şi rezervat în vreme ce o privea cu ochi trişti.

— Îmi pare rău că m-am supărat atât de tare că te vezi cu altcineva. A fost o lovitură teribilă pentru mine. Dar aveai dreptate. De ce să mă fi aşteptat la nesfârşit?

Ea se simți de parcă ratase un tren la mustață. Se mutase. Îşi scosese verigheta. Făcuse, în final, ceea ce promisese. Ea purta în pântece copilul lui. Şi îi spusese că se vedea cu altcineva.

— Arăți diferit, zise el, ca să schimbe subiectul.

Ea îl fixă cu privirea, fără să ştie ce să-i spună.

— Am luat ceva în greutate, răspunse ea vag, în timp ce

treceau prin Place de la Concorde.

Glezna îi pulsa puternic şi îi era rău.

— Îți stă bine, remarcă el. Cât mai stai în Paris?

— Plec poimâine, spuse ea, apoi zâmbi, amintindu-şi când o invitase în februarie la un pahar. Îi pusese aceeaşi întrebare la dineu, şi ea îi oferise acelaşi răspuns. Iar a doua zi, se îndrăgostiseră nebuneşte. Pe neaşteptate.

— Cred că am mai văzut filmul acesta, spuse ea izbucnind în râs, în timp ce el se întorcea să-i zâmbească.

Şi el se gândise la acelaşi lucru. În mintea lui răsuna ecoul aceloraşi cuvinte.

— Poate ar trebui să mergem la Turnul Eiffel, spuse el, şi să ne prefacem că e 1 septembrie... Dar, de fapt, presupun că nu. Noul bărbat din viața ta nu ar fi prea fericit de treaba asta.

Ea rămase un minut lung uitându-se fix pe geam, apoi se întoarse să-l privească. Era prea târziu să mai joace asemenea jocuri cu el. Nu făcuse asta decât pe final şi regretase continuu de atunci.

— Nu există un bărbat nou în viața mea, Jean-Charles. N-a fost niciodată. Doar tu.

Părea foarte sinceră. El era de-a dreptul confuz.

— Atunci de ce ai spus asta? Doar ca să mă răneşti?

Nu îi stătea în fire, dar se purtase cu cruzime. Poate crezuse că aşa merită, dar se înşelase. Fusese prost, dar niciodată crud cu ea.

— Am avut motive mai complicate. E cam greu să explic. Am vrut să crezi că ți-am fost necredincioasă, spuse ea oftând.

Se simțea complet nebună să încerce să-i explice acum.

— De ce ai vrea să cred că mi-ai fost infidelă? întrebă el cu o expresie stupefiată, când opriră la un semafor.

N-avea niciun sens. Se iubiseră şi-şi fuseseră fideli. De ce încercase să schimbe asta la final?

— Pentru că, dacă rămâneai cu soția ta, după cum am crezut că vei face, nu voiam să ştii că e copilul tău.

Jean-Charles o fixă uimit. Părea şocat de ce auzise.

— Ce copil?

Habar nu avea despre ce vorbea. Ea îşi trase jacheta cu delicatețe, şi el văzu ce ascundea acolo.

— Copilul nostru, şopti ea. Cel despre care nu ți-am spus pentru că nu voiam să te presez. Am vrut să te întorci la mine doar dacă mă iubeai, nu din obligație sau din milă.

În timp ce vorbea, lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji.

— Eşti nebună! Oh, Doamne... Ai fost însărcinată tot

timpul ăsta şi nu mi-ai spus? Oh, Doamne... Timmie... întinse mâna, îi atinse pântecele şi simți copilul lovind, apoi începu să plângă şi el. Cum ai putut să faci ceva aşa de nebunesc... să nu-mi spui... te iubesc... nu mi-ar fi fost milă de tine... ce curajoasă şi nebună eşti, spuse el în timp ce o luă în brațe şi o ținu aşa, apoi o sărută, în vreme ce claxoanele urlau, şoferii țipau şi traficul se învolbura în jurul lor. Se uită la ea cu mai multă dragoste decât visase ea vreodată. Te iubesc. În câte luni eşti?

— Şase jumătate.

— Nu pot să cred că te-ai ascuns de mine, zise el neîncrezător şi porni din nou prin trafic, spre uşurarea tuturor.

— Am vrut, dar apoi soția ta a făcut cancer imediat ce am aflat. Nu mi s-a părut corect să te împovărez. Iar apoi am vrut să îți zic în septembrie, la Turnul Eiffel... Dar ai anulat şi ai rămas o lună blocat în Italia cu Julianne... Şi apoi...

— Timmie, te rog... habar n-am avut... îmi pare rău... voiam să fac ce era corect şi chiar cu tine am fost nedrept. Poți să mă ierți?

— Nu-i nevoie, spuse ea simplu. Te iubesc. Am fost o proastă să nu-ți zic. Nu te-am vrut din obligație. Tu mereu eşti corect cu toată lumea. Te voiam doar dacă mă iubeai,

nu pentru că aşa ar fi fost corect.

— Chiar te iubesc, şopti el în timp ce intrau pe Avenue Montaigne. Te iubesc. Şi acum ce facem? Când se naşte copilul?

Abia putea să gândească. Erau multe de procesat dintr-odată. Ea îl iubea. Mereu îl iubise. Nu îl înşelase. Nu exista un altul. Niciodată nu fusese. Îi fusese fidelă în tot acest timp. Purta copilul lor. Şi încă îl iubea. Nu încetase, la fel cum nici el nu încetase s-o iubească. Fusese devastat de când ea pusese capăt relației lor. Dintr-odată, îi trecu ceva prin minte.

— Eşti sigură că e bine copilul după căzătura ta? Poate ar trebui să ne întoarcem la spital şi să verificăm, zise el îngrijorat.

— Nasc în ianuarie, şi copilul e bine. Se mişcă întruna de o jumătate de oră încoace.

— Imediat ce ne întoarcem la hotel, vreau să stai întinsă, spuse el pe un ton sever.

— Da, domnule doctor, răspunse ea zâmbind.

— Râdeți de mine, doamnă O'Neill, replică el surâzând. Îi fusese dor de glumele ei, de chipul şi de sărutările ei, de vocea ei şi, mai presus de toate, de iubirea ei.

— Da, domnule doctor, aşa e, spuse ea zâmbind larg în

timp ce mergeau spre Piaza Athenee. Ați vrea să veniți sus pentru un pahar de şampanie sau ceva de genul ăsta?

El o privi şi surâse.

— Şi după asta, Timmie? Ce facem?

— Ce sugerezi? Nu ştiu dacă mi-aş putea conduce afacerea de aici, dar pot să încerc.

Nu voia să-l pună să renunțe la profesia lui ca să se mute în California, din moment ce nu putea practica medicina acolo. Dacă era să se mute cineva, ea avea să fie aceea.

— Şi apoi?

O privi zâmbind larg.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu timiditate.

Visurile le fuseseră brusc redate. Crezuse că îl pierduse pentru totdeauna. Dar, în schimb, îl privea cu dragoste în ochi. Venise la ea din cauza gleznei sale rupte şi pentru că îl chemase David. Acum se simțea recunoscătoare pentru asta.

Jean-Charles se aplecă şi-o sărută. Era sărutul pe care şi-l amintea şi după care tânjise vreme de atâtea luni chinuitoare în care el nu fusese prezent.

— Te cer de soție, şopti el.

Nu discutaseră niciodată despre aşa ceva.

— Pentru că-ți pare rău de mine? şopti ea. Sau din cauza

copilului?

Chipul ei era la câțiva centimetri de al lui, şi îl privi cu atenție.

— Nu, prostuțo, pentru că te iubesc. Mereu te-am iubit. Îmi pare rău că a durat atâta.

— Atunci accept, spuse ea, şi de data asta îl sărută ea. Apoi se lăsă pe spate în scaun şi îl privi cu un zâmbet imens. Presupun că nu mă mai întorc la orfelinat de data asta.

Orfelinatul era de domeniul trecutului. Acum ştia asta.

— Aşa e, spuse el, apoi coborî şi merse în dreptul portierei ei. Nu te mai întorci niciodată acolo. Vii cu mine acasă, Timmie. Pentru totdeauna, spuse el, apoi o ridică blând în brațe şi o purtă cu el în holul de la Piaza Athenee, unde începuse totul.